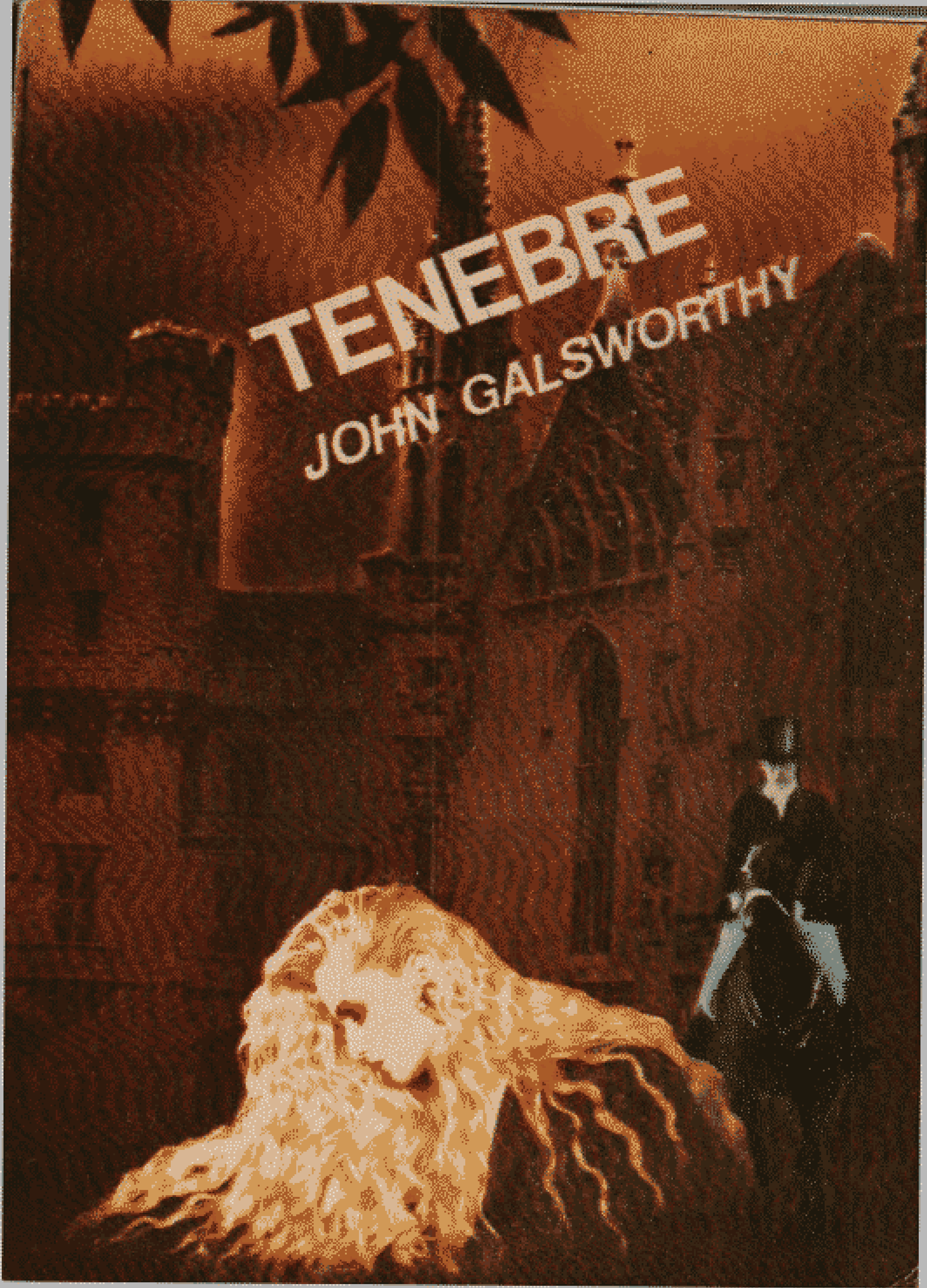

TENEBRE
JOHN GALSWORTHY

BAYOND
1933
Curtis Brown, Limited, London

JOHN GALSWORTHY

TENEBRE

traducere de Iul. GIURGEA

Editura HERMES

Copertă de : **DORU JIPESCU**

Biografie. *Cititorii care cunosc Forsyte Saga își pot face o idee, clară despre mediul din care provenea John Galsworthy (1867—1933). El se trăgea dintr-o familie burgheză înstărită, tatăl său fiind un mare avocat londonez. Galsworthy a învățat la Harrow, apoi la universitatea din Oxford. A studiat dreptul și în 1890 a intrat în avocatură, de care s-a ocupat însă puțin, deși ulterior cunoașterea legilor, a practicii judiciare i-a prins bine ca scriitor. După terminarea studiilor a călătorit timp de doi ani prin străinătate, colindînd diferite colțuri ale globului pămîntesc, inclusiv Australia. Scriitorul avea 30 de ani cînd a publicat prima sa nuvelă.*

„Din cele patru vînturi" (Froarthe Four Winds, 1877). Ea a apărut sub pseudonimul John Sinjohn, cu care scriitorul a semnat cîteva din primele sale opere. Nuvelele și romanele scrise la începutul activității sale literare au trecut complet neobservate. Galsworthy nu și-a însușit ușor meseria de scriitor. El a recunoscut că i-au trebuit 4 ani pentru a stăpîni principiile tehnicii literare. „Insula fariseilor", publicată în 1904, a atras pentru prima oară atenția cititorilor asupra lui, iar romanul „Bogătașul" i-a cîștigat o largă popularitate. Galsworthy a început să scrie și drame. Timp de 20 de ani el a scris în medie, cîte un roman și cîte o dramă pe an. Activitatea literară i-a adus multe și felurite onoruri! O serie de universități engleze i-au decernat titlul de onoare, a fost ales președinte al societății literare P.E.N. Club, iar în 1932 i s-a decernat premiul Nobel pentru literatură.

Caracterizare generală. *În galeria marilor maeștri ai realismului critic din literatura engleză a secolului al XX-lea Galsworthy se distinge ca un artist care a creat remarcabile tablouri realiste de viață precum și caractere tipice de neuitat. El a trecut printr-o mare școală de măiestrie, studiind modele străine. Îl atrăgeau în deosebi realiștii francezi Flaubert și Maupassant și scriitorii ruși — Turgheniev, L. Tolstoi și Cehov. Galsworthy îi considera pe clasicii realismului rus ca fiind principalii săi dascăli. După el, sarcina lite-*

raturii este de a înfățișa într-o formă expresivă și completă conflictele reale care se produc în viață, precum și figuri tipice de oameni. Într-unul dintre articolele sale despre dramă el scria că în fața fiecărui scriitor serios se deschid 3 căi. Prima este aceea de a exprima în operele sale concepțiile răspîndite și în general acceptate, a doua este opusul celei dintîi: scriitorul exprimă o părere care diferă de cea general acceptată, iar a treia constă în faptul că scriitorul nu urmărește să exprime unele vederi sau altele, ci caută să reflecte „fenomenele vieții și caractere alese și combinate într-un anumit fel, dar nu denaturate de concepția dramaturgului, descriind toate acestea fără teamă, simpatie sau prejudecăți, și lăsînd publicul să extragă singur morala pe care natura o poate sugera". Galsworthy însuși a urmat nu numai în drame ci și în romane, tocmai a treia dintre aceste metode. Scriitorul a acordat o deosebit de mare importanță creării de caractere tipice: „în marile opere literare caracterele, sau, cel puțin unele dintre ele, trebuie să generalizeze și să simbolizeze compartimente întregi ale firii omenești...". În romanele sale Galsworthy a reprodus viața societății burgheze din Anglia dintr-o perioadă de cotitură de la sfîrșitul epocii victoriene pînă în deceniul al III-lea al secolului nostru. Artistul nu se mărginește să înfățișeze viața socială, ci pătrunde adînc în sufletul fiecăruia dintre personaje, dezvăluie gîndurile și sentimentele acestor oameni, motivele comportării lor. Ei apar în mijlocul unor conflicte de o mare tensiune dramatică: se hotărăsc destinele lor în viață, caracterul fiecăruia se manifestă în lupta pentru aspirație și interesele sale. Unul dintre cele mai mari merite ale lui Galsworthy, maestru al literaturii realiste, a fost acela că a știut să prezinte socialul și individualul din fiecare om ca pe o unitate indisolubilă a caracterului. Proclamînd principiul obiectivității descrierii artistice, Galsworthy nu era deloc indiferent față de fenomele și de oamenii pe care îi descria. În fiecare operă a scriitorului se simte umanismul său: dragostea de om, atenția încordată față de lumea spirituală a oamenilor, interesul profund pentru soarta lor, compasiunea față de suferință și ura împotriva egoismului. Concepțiile social-politice ale scriitorului conțineau elemente de limitare burgheză. El considera că împărțirea societății în clase este o lege eternă a vieții și nu credea în posibilitatea transformării orînduirii sociale. Diferitele aprecieri făcute de Galsworthy în cursul vieții sale asupra problemelor social-politice îl caracterizează ca un om cu concepții burgheze conservatoare. Ca artist însă, el a înțeles viața mult mai amplă și mai profund decît atunci cînd a încercat să-și formuleze vederile sociale. În creația lui, realismul ca metodă ar-

tistică a repurtat încă o victorie importantă asupra prejudecăţii lor politice ale scriitorului. El a creat opere care prin însemnătatea lor socială, datorită caracterului tipic şi veridicităţii descrierilor, depăşesc din punct de vedere artistic tot ceea ce au creat ceilalţi scriitori englezi contemporani cu el. Nu totul este egal ca valoare în vasta sa moştenire literară. Printre operele lui există şi lucruri relativ slabe, dar în cele mai bune creaţii el apare ca un mare maestru, care a îmbogăţit tradiţiile realiste ale literaturii engleze. Există la Galsworthy o trăsătură care-l deosebeşte radical de ceilalţi scriitori englezi de seamă la raţiunea cititorului în timp ce operele lui nu numai că trezesc idei, dar găsesc şi ecou în sufletul oamenilor. Cititorul se familiarizează cu lumea personajelor create de Galsworthy se bucură şi se întristează împreună cu el. În lirismul profund al scriitorului nu există nici o urmă de sentimentalism. El ştie să facă să vibreze coarda lirică a cititorului prin figurile oamenilor, prin descrierea ambianţei şi îndeosebi prin tablourile din natură. Însăşi tematica unei părţi însemnate a operelor lui Galsworthy este de aşa natură încît satira devine inevitabilă. El nu recurge însă la grotesc mulţumindu-se să înfăţişeze raporturile reale, un caracter, o situaţie tipică, şi cititorul simte sarcasmul ascuns şi ironia profundă a autorului, dincolo de a cărui imparţialitate aparentă se ascunde inima unui om pe care îl revoltă orice act de cruzime şi nedreptate în relaţiile dintre oameni. Galsworthy a fost un remarcabil maestru al stilului. Limba operelor sale este precisă, laconică şi expresivă. El detestă beţia de cuvinte: alegea cu grijă tocmai cuvintele şi expresiile care înfăţişau cititorului obiectul în modul cel mai concis şi totodată mai sugestiv. Limba lui prezintă particularităţile caracteristice ale vorbirii familiale actuale. Galsworthy nu se temea nici de vulgarisme, nici de dialectisme, dar folosea cu măsură aceste elemente ale limbii. Ca model de stil i-au servit operele lui Flaubert şi Maupassant, şi el a căutat să transpună în literatura engleză realitatea, precizia şi expresivitatea flaubertiană.

Vila Rubein. În romanul „Vila Rubein" (Vila Rubein 1900) se pot vedea izvoarele temei centrale ale întregii creaţii a lui Galsworthy — conflictul dintre frumuseţe şi simţul de proprietate. Eroul acestei opere a cărei acţiune se petrece în Elveţia este tînărul pictor Harz, un răzvrătit care urăşte din adîncul sufletului burghezia. El se îndrăgosteşte de Charis, o fată care se trage dintr-o familie anglo-austriacă şi care, la fel ca şi el, se simte pe o descriere îndeajuns de amplă a societăţii burgheze. Cartea conţine multe elemente

romantice insuficient de mature, dar in ea se simte orientarea critică a creației tînărului scriitor.

Insula fariseilor. Galsworthy apare ca un scriitor mai matur în romanul ***„Insula fariseilor“*** *(The Insland Pharisees, 1909) aici romancierul s-a apropiat mai mult de rezultate și a zugrăvit un interesant tablou al vieții din societatea burghezo-aristocratică. În centrul romanului se află un tînăr din lumea burgheză, Richard Shelton.*

Insula fariseilor conține un întreg complex de idei. Scriitorul și-a consacrat tratării lor artistice principalele opere create de el în anii următori, dar sub raportul măestrei artistice Galsworthy nu era încă format. Multe lucruri în roman au un caracter ilustrativ și sînt doar schițate, fără a fi însă întrerupte în imagini vii.

Bogătașul și Conacul. Romanul „Bogătașul“ (The Man of Property, 1906) inaugurează perioada maturității artistice depline a lui Galsworthy. Această operă ulterior a format prima parte a trilogiei Forsyte Saga.

Dacă în romanul „Bogătașul“ autorul și-a concentrat atenția asupra criticii burgheze orășenești, a acelor pături ale sale care s-au ridicat la începutul secolului al XIX-lea din mediul țărănesc și meșteșugăresc în romanul „Conacul“ (The Country House, 1907) el și-a propus ca temă descrierea păturilor nobilimii care trăiau de mult după normele burgheze, dar păstrau cu sfințenie vechile tradiții aristocratice.

Frăție. În romanul „Frăție“ (Fraternity, 1909) Galsworthy zugrăvește cu măiestria care-l caracterizează tablouri pline de contraste din viața burghezilor înstăriți și a oamenilor săraci. Totodată, el descrie oamenii care conștienți de nedreptatea inegalității de clasă, vizează desființarea ei.

Lupta. Dacă „Bogătașul“ a reprezentat punctul culminant al criticii sociale în romanele lui Galsworthy, din dramele sale „Lupta“ (Strife, 1909) se distinge prin faptul că dezvăluie cu cea mai mare ascuțime contradicțiile sociale din societatea burgheză engleză.

Familia Freeland. Încă în timpul primului război mondial a fost publicat romanul „Familia Freeland“ (The Freelands — 1915), în care Galsworthy desprie satul englez.

Forsyte Saga și o comedie modernă. Cea mai importantă creație artistică a lui Galsworthy o constituie monumentala serie de romane

reprezentind istoria unei familii burgheze engleze — familia Forsyte. Bazele acestui ciclu au fost puse de romanul „Bogătașul". Galsworthy povestea că atunci cind a scris această operă nu a avut intenția să o continue. La 3 ani după apariția „Bogătașului", în mintea scriitorului s-a înfiripat ideea unei nuvele despre ultimele zile ale unuia dintre personajele romanului — bătrînul Jolyon Forsyte dar abia in 1917 a scris el această povestire. În iulie 1918 Galsworthy a conceput continuarea „Bogătașului". „A fost cea mai fericită zi din întreaga mea viață de scriitor" — își amintea ulterior scriitorul.

Prima trilogie, „Forsyte Saga" (The Forsyte Saga) se compune din romanele: „Bogătașul" (The Man of Property, 1906), „Încătușați de lege" (In Chanceri, 1920) și „De închiriat" (Toilet, 1921) A doua trilogie (O comedie modernă (A Modern Comedy) cuprinde romanele: „Maimuța albă" (The White Monkey, 1924), „Lingura de argint" (The Silver Spoon, 1926) și „Cîntec de lebădă" (Swan Song 1928). Între romanele din fiecare trilogie există „interludii", scurte nuvele care leagă între ele părțile trilogiei. În „Forsyte Saga" aceste interludii sînt: „Vara tirzie a unui Forsyte" (The Indian Summer of a Forsyte, 1918) și „Deșteptare" (Awakening 1920), iar în trilogia O comedie modernă — „Idilă mută" (A Silent Wooing 1927) și „Trecătorii" (Passers — By, 1927). În afară de acestea Galsworthy a scris diferite povestiri despre membrii familiei Forsyte, povestiri care nu fac parte din nici una dintre trilogii: „La Bursa Forsyte" (On Forsyte Change, 1930) și culegerea „Alde Forsyte, Pendyce și alții (Forsytes, Pendyces and Othes, 1935).

Seria romanelor despre familia Forsyte descrie viața Angliei burgheze începind de la mijlocul deceniului al III-lea al secolului nostru.

Istoria acestei familii este prezentată de scriitor pe fondul întregii vieți sociale a Angliei. Galsworthy a creat o cronică artistică a unei întregi epoci din viața societății engleze. Nu este însă vorba de ilustrări beletristice ale istoriei social politice, ci de o mare operă de artă, în care măiestria scriitorului s-a manifestat în toată strălucirea și diversitatea ei. El apare aici ca un fin psiholog, un cronicar al moravurilor, un gînditor social un cunoscător al artei și un filozof. Relațiile familiale și legăturile de prietenie, interesele comerciale și aspirațiile creatoare, reacțiile față de marile evenimente politice și ecourile senzațiilor efemere ale zilei — toate acestea sînt oglindite în romanele care alcătuiesc trilogiile Forsyte Saga și O comedie modernă. Baza subiectului fiecăruia dintre romane o constituie evenimentele din viața personală a vreuneia dintre membri bamilei Forsyte, dar chiar dramele intime sînt prezentate de

scriitor în aşa fel încît năzuinţele şi frămîntările eroilor reflectă nu numai diferite însuşiri ale psihologiei individuale, ci şi trăsături care le sînt caracteristice ca reprezentanţi ai unui anumit mediu şi ai unei anumite epoci.

Forsyte Saga şi O comedie modernă au fost create în decursul unei lungi perioade de timp, şi aceasta, fireşte, nu a putut să nu se răsfrîngă asupra operelor care formează această serie de romane. Galsworthy a scris primul roman „Bogătaşul", într-o perioadă cînd avea o atitudine foarte critică faţă de societatea burgheză. Această operă reprezintă, în general, o culme a realismului critic în întreaga creaţie a scriitorului. Toate romanele sale de mai tîrziu au fost scrise după terminarea primului război mondial, cînd în concepţiile sale se produseseră schimbări vizibile, dar nici chiar în care au fost scrise romanele conţinînd cele mai puternice elemente de critică socială (Bogătaşul, Conacul, etc.). Galsworthy nu a atentat vreodată la bazele orînduirii capitaliste, ci a aspirat doar la înlăturarea contradicţiilor celor mai flagrante. Cînd însă, în atmosfera crizei de după război, slăbirea bugheziei a devenit evidentă pentru el, poziţia scriitorului s-a schimbat.

Membrii familiei Forsyte din vechea generaţie a început să-i pară un model în concepţie cu noua generaţie de oameni din clasa burgheză. În ultimii ani ai vieţii Galsworthy s-a manifestat în literatură ca un apărător al burgheziei împotriva asaltului mişcărilor istorice care o ameninţa cu pieirea. Această evoluţie a concepţiilor scriitorului şi a atidudinii lui faţă de societate burgheză şi-a găsit o foarte clară expresie în Forsyte Saga. Indiferent însă de concepţiile sale, Galsworthy s-a simţit obligat să scrie adevărul, chiar dacă acest adevăr era neplăcut pentru el personal.

De aceea, romanele sale conţin o reflectare artistică obiectivă a realităţii. Forsyte Saga şi O comedie modernă reprezintă epoca decăderii şi a descompunerii clasei burgheze. Ultimele romane sînt o elogie a prăbuşirii iremediabile a unei clase cîndva puternice.

A. Anixt — Istoria literaturii Engleze Editura Ştiinţifică Bucureşti 1961 pag. 384 — 393.

PARTEA ÎNTÎIA

1

Charles Clare Winton se opri în fața oficiului de stare Civilă St. George și se uită după mașina care ducea pe fiica lui și „scripcarul“ cu care se măritase. Simțul lui extrem de pronunțat pentru înfățișarea decorativă, îl determinase să nu se întoarcă acasă împreună cu dădaca Betty, singura martoră care participase la această căsătorie. Betty — o femeie grasă care plînsese tot timpul cît durase ceremonia — nu s-ar fi potrivit deloc, să meargă pe stradă alături de el, care era un bărbat zvelt și drept, cu mișcări legănate și energice, dar fără nici un fel de exagerare, caracteristice unui lăncier din vechea școală, cu toate că el se retrăsese din armată de șaisprezece ani împliniți.

Biata Betty! Se gîndi la ea cu simpatie, dar cam nemulțumit, căci n-ar fi trebuit să înceapă să plîngă tocmai în fața intrării. Probabil acuma, după ce Gyp plecase pentru totdeauna, se simțea rătăcită și singură, dar în orice caz nu atît de singură, pe cît era el de singur. Mîna stîngă îmbrăcată în mănușă albă — singura mînă pe care o avea, căci dreapta îi fusese amputată din încheietură — frămînta mustăcioara căruntă care i se adunase în colțul gurii. În după amiaza aceasta tristă de februarie ieșise fără pardesiu, și pentru a păstra simplitatea înfățișării, aproape rușinoase a acestei căsătorii, îmbrăcase un costum bleu-marin și în cap avea o pălărie tare, în loc să fi îmbrăcat jacheta în rîndunică și să fi pus jobenul. Instinctul de soldat și de vînător înăscut, îl ferise de a manifesta vreo emoție tocmai în această zi care era cea mai neagră din viața lui, dar pupilele ochilor lui căprui se contractau din cînd în cînd, privind drept înainte, apoi se dilatau iarăși ca la un puternic zbucium lăuntric, și luminile clipeau albe simțite în adîncul orbitelor. Avea un obraz mic, contractat, cu maxilare caracteristice, urechile fine, părul mult mai negru decît mustața, cu toate că înflorise pe la tîmple, o față de bărbat energic, conștient de sine și curajos. Din toată atitudinea lui se ghicea ceva dandy preocupat întotdeauna de anumite forme, dar pe deplin conștient că sînt și amănunte care

întrec aceste prevederi. Un bărbat care avea caracteristicile tipului desăvîrşit, dar mai avea, cu toate acestea, anumite însuşiri care nu sînt tipice. Un bărbat dintre aceia, în trecutul cărora se întîmplă de multe ori să întîlneşti cîte o tragedie.

În timp ce se îndrepta spre parc, coti pe Mount Street. Casa mai exista şi acuma, cu toate că multe se schimbaseră în strada aceasta, din după amiaza aceea de noiembrie, de acum douăzeci şi trei de ani, cînd se plimba prin ceaţă, întocmai ca un cîine rătăcit, alergînd de colo pînă colo, biciuit de chinurile sufletului şi ale trupului, aşteptînd să se nască Gyp, ca pe urmă în faţa intrării — a intrării pe unde el nu avea dreptul să intre niciodată, tocmai el care-şi închipuia că o iubeşte cum niciodată un bărbat n-a putut să iubească o femeie — să vină să-i spună că ea a murit, în timp ce năştea copilul, despre care numai el şi ea ştiau că este copilul lui. Ceasuri întregi se plimbase prin ceaţă, în sus pe stradă şi în jos, căci ştia că a fost apucată de chinurile facerii, şi la sfîrşitul acestei agonii, vine cineva să-i spună că e moartă. Dintre toate nenorocirile ce sînt hărăzite bărbaţilor, fără îndoială cea mai mare este să iubească prea mult.

Ce stranie întîmplare, ca tocmai astăzi drumul lui să-l ducă din nou prin faţa acestei case, după această nouă înmormîntare. Ce nenorocire, că toamna trecută trebuise să se ducă din cauza unui atac de gută, tocmai la Wiesbaden. Tot nenoroc era şi faptul că Gyp trebuise să întîlnească aici pe secătura asta de Fiorsen, cu scripca lui fatală. Se gîndi că de acum cincisprezece ani, din ziua cînd Gyp se mutase în casa lui, nu se mai simţise niciodată atît de singur şi desnădăjduit ca astăzi. Mîine va pleca la Mildenham şi nu se va mai gîndi la nimica, decît la călărie. Fără Gyp... de aici înainte va trebui să trăiască fără Gyp. Un scripcar! o secătură care în viaţa lui n-a încălecat niciodată... Apucă bastonul de cîrjă şi-l învîrti în aer, cu o violenţă de părea că ar fi vrut să despice pe cineva în două.

Clubul care era în apropiere de Hyde Park Corner nu i se păruse pînă acuma niciodată atît de pustiu. Datorită obişnuinţei, intră în camera de joc. Se întunecase aproape, şi lămpile erau aprinse, iar jucătorii de fiecare zi erau aşezaţi ca întotdeauna, sub lumina care se reflecta pe mesele lustruite în negru, pe spătarele scaunelor, pe cărţile care le aveau în mînă, pe ceştile de cafea aurite şi pe unghiile lustruite ale mîinilor care ţineau ţigările aprinse. Un camarad îl pofti să joace o partidă de pichet. Se aşeză la masă complet indiferent. Jocul de whist în trei — un fel de bridge — nu-i fusese niciodată pe plac, căci îi făcea impresia de ceva mutilat, un joc în trei picioare. Jocul de poker era ceva pom-

pos, dar pichetul, cu toate că nu mai e la modă, era după părerea lui singurul joc care merită să fie jucat și mai păstra încă în oarecare măsură un anumit stil. Avu carte bună și se ridică de la masă cu un cîștig de cinci lire, pe care le-ar fi plătit bucuros, numai să poată scăpa de plictiseala pe care i-o pricinuia jocul. Pe unde or fi acuma? Probabil trecuseră de New-bury; Gyp stă pe canapea, față în față cu suedezul acela cu ochii mierii, ca de pisică sălbatică. Omul acesta avea ceva ascuns și straniu în toată făptura lui. Era convins că nu greșește... cunoștea ca nimeni altul valoarea unui om și a unui cal. Dar, slavă Domnului, averea lui Gyp era plasată în cea mai bună siguranță, pînă la ultima lăscaie. Se simți dintr-o dată copleșit de un val de emoție, un fior rece ca de gelozie, la gîndul că brațele acestui om țin înlănțuit trupul fraged al fetei lui cu părul ca mătasa și ochii catifelați — al acestei fete frumoase... cu trupul mlădios ca o rămurea de salcie, asemănătoare la chip cu aceea pe care el o iubise atît de vijelios.

Ieși din sala de joc urmărit de privirile cunoștințelor lui, căci era un bărbat care inspira admirație — fără să poată preciza de ce anume — tuturor celor care-l cunoșteau. Alți sportivi care erau tot atît de reputați ca și el, făceau mai puțin zgomot cu apariția lor. Probabil în trecutul lui era o trăsătură caracteristică, neobișnuită la oamenii de toate zilele.

După ce ieși de la Club, apucă pe lîngă grilajul din Piccadilly și se îndreptă spre Mury Street, din cartierul St. James, unde locuia într-o casă — de pe vremea cînd era tînăr — care era una dintre puținele case rămase neatinse de nebunia dărîmării și a reclădirii, din cauza căreia — după părerea lui — jumătate Londra își pierduse cu totul caracterul specific pitoresc.

Un om tăcut, cu ochii catifelați și negri, îmbrăcat într-o haină neagră, cu jiletcă de culoare verzuie, tricotată, cu pantaloni strîmți și cu tălpici, veni să-i deschidă.

— Markey, astă seară nu mai plec de acasă. Soția dumitale va trebui să-mi dea ceva de mîncare, indiferent ce; nu am nici o preferință, zise Winton.

Markey dete din cap, în semn că a înțeles, și ochii lui umbriți de sprîncenele negre și împreunate, care păreau că fac o singură linie dreaptă, învelіră pe stăpînul său într-o privire repede, din cap pînă în picioare. Tot așa dase din cap și seara trecută, cînd soția lui îi spusese că pentru stăpîn va fi o dureroasă lovitură nunta care se serbase în ziua aceea. Se retrase tăcut în camerele din fundul casei, și după ce intră în bucătărie, făcu soției lui un semn cu

capul spre ferestrele care dădeau în stradă și cu mîna spre camerele de la etaj, gesturi din care doamna Markey, o femeie șireată, înțelese numaidecit că va trebui să se ducă după cumpărături, deoarece stăpînul va lua masa acasă. După ce pleacă, Markey se așeză pe un scaun în fața lui Betty, fosta dădacă a lui Gyp Femeia asta voluminoasă mai plîngea și acuma. Valetul sta ca pe ace, căci spectacolul acesta i se părea insuportabil, mai ales că și el se simțea îndemnat să înceapă să urle, ca un ciine bătut. După ce se uită cîteva clipe în tăcere la obrazul ei bucălat, scăldat în lacrimi, Betty dădu de citeva ori din cap, și stăpînindu-și sughițurile de plîns, încercă să se liniștească. Markey era un om care nu trebuia să risipească prea multe vorbe, pentru ca să-ți impună respect.

Winton intră mai întîi în dormitorul fiicei sale și examină în tăcere, frămîntîndu-și colțul de mustață, interiorul mătăsos și pustiu, cu oglinda se mai reflecta de aici înainte. Pe urmă, trecu în camera lui și se așeză într-un fotoliu din fața focului, fără să mai aprindă lumina. Dacă s-ar fi uitat cineva la el, și-ar fi închipuit că doarme ; dar moliciunea fotoliului și focul care pîlpăia aproape, îl transportaseră departe în trecut. Ce îndemn neașteptat îl făcuse să treacă tocmai astăzi prin fața acestei case în care locuise *ea* odinioară !

În teorie nu există nici o afinitate și nici un exemplu — cel puțin despre un bărbat — a cărui porniri să fie definitiv secate dintr-o singură iubire. În realitate însă există și bărbați care sint mai mult sau mai puțin conștienți de pornirile lor, temperamente liniștite și pe deplin controlate, cărora nici prin gînd nu le-ar putea trece că natura ar fi în stare să le facă astfel de farse, sau ei să fie dispuși să accepte un astfel de jug, știind dinainte că soarta le va fi definiv pecetluită. Cui i-ar fi putut trece prin minte în seara aceea de Decembrie, de acum douăzeci și patru de ani, cînd intrase în sala Grantham unde se da balul anual al echipei de vînătoare Belvoir, că tocmai el ar fi bărbatul în stare să se îndrăgostească pînă peste urechi de femeia care-i va ieși în cale ? Soldat entuziast, elegant și vînător de prima mînă, ajunsese proverbial în regimentul său, din cauza indiferenței pline de căutată curtoazie cu care trata toate femeile, ca pe orice lucru mărunt și fără însemnătate din viața unui om — se oprise în fața ușii clubului, fără să se simtă cîtuși de puțin îndemnat să danseze, și se uita la lumea care trecea pe lîngă el, cu un aer de completă indiferență, care nu părea de loc poză, căci nu era căutată. În aceeași clipă *ea* trecu pe lîngă el, și lumea sufletului său se schimbă toată dintr-odată. I s-o fi părut, sau poate chiar cu adevărat în clipa aceea o radiere

de lumină a sufletului ei, concentrată într-o singură privire, se ceruse spre el ? Un gest de alintare, o înclinare a capului, mișcările mlădioase ale trupului, felul în care-și purta părul pieptănat pe spate, sau poate unda de parfum abia simțit, ca de floare ? Ce-l putuse vrăji în clipa aceea ? Era soția unui proprietar de țară din partea locului, care avea și o casă la Londra. Nu avea nici o scuză, căci nu era o femeie nedreptățită ; se căsătorise de trei ani, o căsătorie ca multe altele, și n-avea nici copii. Bărbatul ei era un om cumsecade și amabil, cu cincisprezece ani mai bătrîn decît ea și purta simptomele unei invalidități timpurii. Nici un fel de scuză ! Și cu toate acestea, la o lună după noaptea aceea de bal, Winton și femeia aceasta deveniră doi amanți, nu numai cu gîndul ci și cu trupul. Faptă, care cădea în afară de orice simț de omenie și cu totul potrivnică oricărei concepții de onarabilitate pentru un ofițer și gentilom, așa că se împacă imediat cu ea, fără să mai cîntărească argumentele pro și contra, căci i se păruse de la început respingătoare. Chiar din seara aceea presimțiră amîndoi că de aici înainte își aparțin unul altuia. Amîndoi se gîndeau numai la posibilitatea de a fi mereu unul lîngă altul. Dar în cazul acesta, de ce nu fugiseră împreună ? Căci el o implorase chiar de la început. Dar fără îndoială, dacă femeia aceasta ar fi trăit, după nașterea lui Gyp, ar fi plecat cu el. Pentru sufletul ei atît de sensibil însă ar fi fost prea mult, să se lupte cu gîndul că fapta ei ar putea distruge existența a doi bărbați dintr-odată. Moartea neașteptată însă puse capăt zbuciumului ei, înainte de a lua o decizie. Ea făcea parte dintre acele femei al căror devotament ar fi fost în stare să meargă mînă în mînă cu îndoielile care-i sfîșiau sufletul. De obicei acesta este genul cel mai fascinant de femeie ; capacitatea de a lua o hotărîre neașteptată și definitivă, răpește unei femei acea atmosferă de mister care o înconjură, împrumutîndu-i o aureolă de vis și aventură. Cu toate acestea în vinele ei nu curgea decît pe sfert sînge străin, grație originei unei bunici. Winton însă era englez pînă în măduva oaselor, englez prin respectul față de prejudecățile și convențiile sociale, pe care n-ar fi fost în stare să le înfrîngă decît într-un moment de disperare nebănuită, cînd ar fi fost incapabil să se mai stăpînească. Nimănui nu i-ar fi trecut prin minte să spună despre Winton că este un „original" — purta părul despărțit cu multă îngrijire de o cărare pe creștetul capului ; ghetele din picioare îi luceau ca o glindă ; un om aspru și tăcut care primește și respectă cu sfințenie regulile consacrate ale unei vieți perfect ordonate. Cu toate acestea, în timpul acestei dragoste uită cu totul de lume și de părerile pe care și le-ar fi putut face despre el. Timp de un

an de zile cit dură dragostea lor, ar fi fost gata în orice clipă să-și riște viața și să-și sacrifice cariera, pentru a putea fi o singură zi numai, în tovărășia ei, dar cu toate acestea se ferise să-i scape vreun cuvînt sau chiar o privire cu care ar fi putut compromite pe cea care o iubea. Mersese cu minuțiozitatea atît de departe, pentru a o apăra de orice critică, încît consimți ca ea să-și ascundă pînă și simptomele sarcinei, ceea ce pentru el era mai îngrozitor decît moartea. Ca orice jucător care a pierdut, plăti această datorie, pentru onoarea ei, dar gestul fusese cea mai mare bravură pe care o săvîrșise în viață și consecințele ei îl mai dureau și astăzi.

Tot în camera aceasta se întorsese și în noaptea aceea, după ce aflase că a murit ; o mobilase din nou, după gustul ei, așa că, chiar astăzi scaunele din lemn de lămîi, micul birou în stil iacobean și candelabrele de aramă cu umbrare, canapeaua, totul avea o înfățișare exotică de casă de burlac unde mai stăruia prezența ei. Pe masa de colo îl aștepta o scrisoare de rechemare la regiment, pentru serviciu activ. Dacă atunci ar fi fost în stare să-și dea seama prin ce chinuri va trebui să treacă, înainte de a putea să-și pună viața în joc, pe cîmpul de luptă, poate s-ar fi sinucis chiar în fotoliul acesta, aici în fața căminului. Dar n-avusese norocul să moară și să scape de chinuri, căci scurtul război la care participase, nu-i adusese decît decorații. După terminarea lui, își continuă viața de soldat, cu obrazul brăzdat de cîteva cute mai adînci și rănile din inimă deschise ; vîna tigri și mistreți, juca polo, gonea călare în timpul vînătorilor de vulpi, mai îndrăzneț ca niciodată ; dar cei din jurul lui nu puteau vedea nimic și-i acordau toată admirația pe care ți-o poate inspira îndrăzneala unui om care se joacă cu viața, fără să-i pese de ea. Vorbea mult mai puțin decît oricare dintre camarazii lui, și nu vorbea niciodată despre femei, dar cu toate acestea nu avea reputație de gynecofob, cu toate că evita femeile. După șase ani de serviciu în cadrele armatei din India și Egipt, își pierdu mîna dreaptă în timpul unei șarje contra dervișilor, și trebui să-și ceară pensionarea cu rangul de maior, la vîrsta de patruzeci și patru de ani. Vreme îndelungată se revolta de cîte ori își aducea aminte de copil — propriul lui copil pe care-l ura — căci din pricina acestui copil murise femeia pe care a iubit-o. Pe urmă sufletul lui trecu printr-o schimbare neașteptată, și trei ani la rînd, înainte de a se întoarce în Anglia, începu să trimită acasă tot felul de nimicuri pe care le cumpăra prin bazare, ca jucării pentru fetiță. În schimb primea și el cel puțin de două ori pe an cîte o scrisoare de la cel care se credea pe sine tatăl lui Gyp. La aceste scrisori răspundea întotdeauna. Omul acesta o iubise și el, dar totuși lui Winton nu i-ar fi trecut niciodată prin gînd că ar fi putut să pro-

cedeze altfel decît a procedat, deși își dădea seama destul de limpede, de marele rău pe care i l-a făcut. Nu simțea remușcări, ci numai o vagă sfială, ca pentru o datorie ce trebuie plătită. Dar care totuși părea îmblînzită de convingerea că făcuse totul, pentru ca nimeni să nu bage de seamă zbuciumul prin care trecuse.

Cînd într-un tîrziu se întoarse în Anglia, proprietarul veni să-l vadă. Bietul om se stingea încet de o boală nemiloasă. Winton trebui să se ducă din nou în casa aceea din Mount Street, dar se simțea cuprins de o emoție, pentru stăpînirea căreia avea nevoie de mai mult curaj decît în timpul unei șarje de cavalerie. Dar pe chipul unui om care-și are „inima la locul" ei, nu se poate vedea niciodată furtuna răscolită în fundul sufletului, așa că putu să suporte revederea acestor camere unde o întîlnise pentru ultima dată în viață și putu suporta cu răbdare și pînă la capăt cele cîteva ceasuri pe care le petrecu la masă, împreună cu el, fără să se trădeze cu nimic. Pe Ghita, sau Gyp, cum se poreclise ea singură, nu o putu vedea, căci se culcase și trebui să treacă o lună încheiată, pînă să se decidă să vină din nou în casa aceasta, la o oră cînd o putea vedea, dacă ar fi vrut. Se temea de simțirile adormite pe care vederea acestui copil le-ar fi putut trezi într-însul. Cînd dădaca Betty o aduse în cameră, ca să vadă pe „domnul militar cu mîna de piele" care i-a trimis jucăriile acelea caraghioase, fetița se uită liniștită la el cu ochii ei căprui și adînci. Avea șapte ani și rochița de catifea cafenie abia-i ajungea pînă la genunchi, iar picioarele subțiri și le așezase unul în fața celuilalt, exact ca o păsărică; ovalul obrazului grav și mirat avea culoarea caldă a fildeșului învechit, dar fără urmă de roșu, cel mult al buzelor care nu erau nici groase nici subțiri, și pe obrazul stîng, aproape de colțul gurii, avea o gropiță abia perceptibilă. Părul cu nuanțe calde de cafeniu închis, era prins cu o panglică îngustă de culoare roșie, descoperindu-i fruntea largă și joasă, ceea ce contribuia și mai mult la înfățișarea ei gravă. Sprîncenele ei erau subțiri și de culoare închisă, perfect arcuite, nasul mic și drept, bărbița în perfect echilibru între forma rotundă și cea ascuțită. Rămase nemișcată și se uită drept la el, pînă cînd Winton începu să zîmbească. În clipa aceasta toată gravitatea întipărită pe obrazul ei păru că se topește, buzele i se întredeschiseră și privirile îi fugiră în largul camerei, ca bătaia unor aripi de flutur. Winton își simți inima zvîcnind în piept — aceasta era cu adevărat fetița celei pe care el o pierduse — și o întrebă pe un ton care i se păru că tremură de emoție.

— Ce faci, Gyp?

— Îți mulțumesc pentru jucăriile pe care mi le-ai trimis; mi-au plăcut.

Întinse mîna și apucă mînuța fetei într-a lui. Winton simți o mîngîiere, ca și cînd un deget nevăzut i-ar fi pătruns în piept și i-ar fi atins inima însîngerată. Domol, ca să n-o sperie, el ridică mînuța, apoi se pleacă puțin și i-o sărută. Fie din cauză că recunoscu la copilul acesta o sensibilitate de care numai un copil poate fi capabil, fie datorită unei porniri mult mai profunde care chiar din această clipă îi uni definitiv, Gyp simți pentru el o admirație irezistibilă, un fel de afecțiune neașteptată din felul celora pe care copiii le nutresc de multe ori față de oameni la care nici nu te-ai gîndi.

Din ziua aceea începu să se ducă la ei între orele două și cinci, cînd știa că proprietarul se odihnește. După ce se plimba cu Gyp prin parc, fie pe jos, fie că făceau echitație, se întorcea în camera ei — mai ales pe vreme ploioasă — și începea să-i spună povești, în timp ce Betty cea grasă îl asculta hipnotizată, pe obrazul bun cu o expresie de îndoială și de mirare. După timpul pe care-l petreceau împreună, îi venea foarte greu să coboare în biroul proprietarului și să stea cu el, fără să-și spună nimica, ci să se privească tăcuți și să fumeze în completă liniște. Clipele acestea îi aduceau aminte de zilele zbuciumate din trecut, cînd trebuia să ducă o luptă titanică pentru a-și stăpîni furtuna gîndurilor. Proprietarul îl primea cu un zîmbet de bună venire, nu vedea nimic și nu bănuia nimic, dar îi era recunoscător pentru dragostea pe care o arăta fetiței. Primăvara următoare muri și Winton constată că-l numise tutorele și administratorul averii pe care o lăsase lui Gyp. De la moartea soției lui, proprietarul își încurcase afacerile de nu le mai da de urmă și moșia era ipotecată pînă la extrema limită; cu toate acestea Winton acceptă însărcinarea defunctului, cu o satisfacție aproape sălbatică, și imediat după aceea își făcu planul, că pe Gyp o va păstra numai pentru el singur. Casa din Mount Street fu vîndută și moșia din Lincolnshire o arendă. Pe fetiță și pe dădaca Betty le instală la proprietatea lui din Mildenham. Cu gîndul de a despărți fetița de toate rudele defunctului, puse intenționat în aplicare toate mijloacele de care dispunea, pentru a se face cît mai nesuferit celor care încercau să se apropie de el. Nu era nepoliticos, dar îi trata cu o răceală de gheață care-i făcea să renunțe de a mai veni a doua oară în casa lui. Fiind el însuși om bogat, nu putea fi vorba că motivele care îi dictează această atitudine, ar fi determinate de interes. Nu-i trebui mai mult de un an, pentru ca să o despartă definitiv de toți ai ei, afară de dădaca Betty. Nu simțea nici un fel de remușcare din cauza acestei atitudini, deoarece Gyp,

exact ca și el, nu părea deloc mulțumită, cînd erau departe unul de altul. La urmă de tot, decise ca toată lumea la Mildenham să trateze fata ca pe copilul lui. Markey fu cel dintîi care primi ordinul că de aici înainte Gyp se va numi domnișoara Winton. În ziua aceea cînd se întoarse de la vînătoare, Betty îl aștepta în birou. Pe fața ei rotundă și trandafirie se vedea întipărită o expresie de sfială și încăpățînare în același timp, iar șorțul alb era tot mototolit, din cauză că-l frămîntase cu mîinile. Ochii ei albaștri, desnădăjduiți, întîlniră privirile reci ale lui Winton.

— Aș vrea să vă vorbesc despre ceea ce mi-a spus Markey ; nu cred că o astfel de dispoziție ar fi putut să fie pe placul defunctului meu stăpîn, zise femeia.

Luat pe neașteptate, Winton se întoarse spre ea și-i răspunse cu glasul sec :

— Adevărat ! Cu toate acestea vei avea bunătatea să te conformezi dorinței mele.

Obrazul dolofan al dădacei se aprinse ca o pară :

— Da, domnule ; dar eu știu ce știu. N-am spus niciodată nimica, dar am ochi destul de buni care pot vedea. Dacă domnișoara Gyp va purta de aici înainte numele dumneavoastră, lumea va începe să vorbească, și adorata mea stăpînă care a murit...

Văzînd scăpărările din privirea lui Winton, glasul îi muri în gît

— Vei avea amabilitatea să-ți păstrezi părerile numai pentru dumneata. Dacă se va întîmpla ca vorbele sau faptele dumitale, indiferent de caracterul lor, să servească lumii vreun pretext de vorbă — vei fi concediată și pe Gyp nu o vei mai revedea niciodată. Pînă atunci te poftesc să te conformezi întru totul dispozițiunilor luate de mine și să iei la cunoștință că Gyp este fiica mea adoptivă.

Îi fusese frică de el întotdeauna, dar pînă astăzi nu văzuse niciodată aceste sclipiri în privirile lui și nici nu-i vorbise pe tonul acesta. Își plecă fruntea și ieși frămîntîndu-și șorțul, abia stăpînindu-și lacrimile. Winton se oprise în fața ferestrei și privea cum crește întunericul de afară, în timp ce vîntul de apus purta vîrtejuri de frunze ofilite prin grădină, și își savura cupa amară de ieftin triumf. Nu avusese nici un drept asupra moartei în veci iubite, care fusese mama copilului său. Dar va avea asupra copilului. Dacă lumea va începe să vorbească, n-are decît. Clipa aceasta însemna înfrîngerea tuturor măsurilor de prevedere de pînă acuma ; ea era victoria definitivă a instinctului și pornirilor firești ; pupilele ochilor i se contractară, în timp ce scurta întunericul nopții de afară.

2

Cu toată victoria pe care o repurtase asupra rivalilor lui din sufletul lui Gyp, Winton avea totuși un rival de a cărui putere poate abia acuma începea să-și dea seama, în timp ce sta singur pe întuneric, în fața focului și se gîndea la plecarea ei și la tot ce-a fost. Omul acesta care pînă acuma dusese o viață împărțită între săbii și cai, se gîndise poate mai puțin decît oricare altul în situația lui, la importanța pe care ar putea să o aibă muzica în viața unei fete. Știa foarte bine că ea va trebui să învețe scara muzicală și melodii ca *În bordeiul din pădure* și diverse cîntece. Fusese destul de prudent ca să nu asiste niciodată la lecțiile ei, și nu putea bănui cu cîtă lăcomie absorbise Gyp tot ce putuse învăța de la guvernanta ei, și chiar mai mult decît ar fi fost aceasta în stare să o învețe. Nu-și dase niciodată seama de extazul cu care Gyp era în stare să asculte orice bucată de muzică — urătorii care veneau să cînte în noaptea de Crăciun și imnurile care se cîntau în biserică, dar mai ales *Nunc Dimittis* pe care-l auzise în biserica satului ; nu o văzuse cum asculta cu respirația întretăiată, să prindă cîntecul cornului vînătorilor care se pierdeau în ceața depărtărilor toamnei încărcate de ceață, și pînă și pe Markey valetul, care fluiera prin grădină melodii atît de suave.

Era capabil să înțeleagă pasiunea ei pentru cîini și cai, căci poseda și el aceeași pasiune și o urmărea cu tot interesul cînd vedea că a prins cîte un bărzăune în căușul palmelor, și-l duce la ureche, ca să-l audă bîzîind, și se uita cu drag la ea, cînd rătăcea printre straturile de flori ale grădinii lor bătrîne, primăvara plină de liliac și garoafe, de trandafiri roșii și de micșunele în timpul verii, de dalii și de floarea soarelui în toamnă, cu straturile ei nu tocmai îngrijite și mereu năpădite de vegetația grăbită a buruienilor. Ascultau amîndoi la cîntecul păsărelelor, dar cu toate acestea nu fu în stare să constate sau să înțeleagă extazul și adorația ei pentru muzică. Era o fire puțin comunicativă, despre care nu știai niciodată dinainte ce va face în clipa următoare — întocmai ca ogarul pe care-l avea, cînd zburdalnic și neastîmpărat, ca un fluture, cînd adîncit în gînduri tot atît de negre ca și noaptea. Orice cuvînt spus pe un ton mai ridicat, ar fi fost în stare să o rănească pînă în adîncul inimii. Mîndria și descurajarea în sufletul ei erau două sentimente care se confundau între ele, încît niciodată nu erai sigur căror motive se datorează accesul de tristețe care îi întunecă privirile. Era o fire sensibilă și plină de imaginație. Un gest făcut involuntar de cei din jurul ei, cu totul inofensiv, era suficient ca să o facă să-și închipuie că nimeni nu o iubește, cu toate că ea ar fi fost gata

să iubească pe toţi cei din jurul ei cu toată ardoarea. În astfel de cazuri se gîndea : „Puţin îmi pasă că nu mă iubeşte nimeni. N-am nevoie de niciunul dintre ei". Dar foarte curînd totul se destrăma ca o ceaţă ca să devină din nou exuberantă şi veselă, pînă cînd iarăşi intervenea cîte ceva, cu totul nebănuit, şi o rănea profund. In fond însă toţi ai casei o iubeau şi o adorau. Dar ea făcea parte dintre fiinţele acelea delicate, care se nasc în lume cu epiderma prea subţire şi care — mai ales în timpul copilăriei — sufăr din cauză că cei din jurul lor au o piele prea groasă pentru a fi tot atît de sensibili.

Spre marea mulţumire a lui Winton, Gyp nu se simţea de loc intimidată cînd încăleca. Îi luă cea mai bună guvernantă pe care o putu găsi : fiica unui amiral care îşi pierduse averea, şi mai tîrziu un profesor de muzică, — un cinic care se uita la ea cu mai multă admiraţie chiar decît ea la el — şi venea pentru lecţii de două ori pe săptămînă, tocmai din Londra. Fata asta crescu întocmai ca o floare, încet, normal şi constant, fără să mai treacă prin perioada de urîţenie şi stîngăcie, cum se întîmplă cu cele mai multe fete. Winton se uita de multe ori încîntat la ea ; felul în care-şi purta capul plin de mîndrie, ochii minunaţi şi desăvîrşiţi ca formă clipirile lor fugare cu luciri de întuneric, linia gîtului, forma picioarelor ; toate acestea îi aminteau dureros de femeia pe care o iubise el altădată. Dar cu toată asemănarea dintre ea şi mama ei, Gyp se deosebea de ea şi ca înfăţişare şi în privinţa caracterului. Ai fi zis că fata asta avea un retuş în plus, la desăvîrşirea formelor şi sensibilitatea sufletului, mai mult echilibru şi chiar mai multă graţie ; avea porniri mai variate, concepţia mai limpede, iar în gesturile ei blînde parcă întrevedea o nuanţă de scepticism pe care mama ei nu-l avea.

Cu toate că era delicată, nu se simţea deloc epuizată de un efort şi ar fi fost în stare să alerge de dimineaţă pînă seara călare, în timpul vînătorilor, dar cînd se întorcea acasă, se întindea pe pielea de tigru din faţa căminului, căci nu mai era în stare să urce scările pînă în camera ei. Viaţa la Mildenham era destul de monotonă, căci nu-i vizita nimeni, afară de tovarăşii de vînătoare ai lui Winton, dar şi aceştia erau puţini la număr, căci „dandysmul" lui spiritual îl făcea să nu suporte nobilimea rurală, şi soţiile acestora se speriau de curtoazia lui glacială, cînd se apropia de ele.

Se întîmplă exact cum prevăzuse Betty : lumea începu să clevetească ; lumea măruntă de la ţară, lacomă de ceva ce ar putea să-i pigmenteze plictiseala existenţei şi imaginaţia secătuită. Dar cu toate că bîrfelile nu ajunseră niciodată la cunoştinţa lui Winton, totuşi la Mildenham nu se mai arăta nici o femeie. Afară de rarele

cunoștințe pe care le făcuse în curtea bisericii, în timpul vînătorilor sau a curselor regionale. Gyp crescu mare, fără să fi legat vreo prietenie cu cineva de același sex cu ea. Această împrejurare o făcu să fie și mai rezervată, întîrzie evoluția naturală a instinctelor ei sexuale și o făcu să simtă față de bărbați un dispreț de care nu-și dădea seama — mereu în jurul ei în așteptarea unui surîs și mereu înspăimîntați de o ușoară încruntare a sprîncenelor — să dorească în taină prietenia cu fete de seama ei, care o iubeau întotdeauna, dar prieteniile aceste tocmai din cauza caracterului lor trecător, o torturau ca niște neliniștitoare dorinți.

Educația ei morală și intelectuală era o problemă căreia Winton nu-i da prea multă atenție. Acesta era un subiect despre care niciodată nu-i plăcea să vorbească. Căuta să păstreze formele exterioare, cum ar fi de pildă asistarea la serviciul oficiat în biserică ; bunele maniere trebuia să le învețe din exemple vii pe care i le da el insuși cu purtarea lui, cît despre rest, totul rămînea în seama naturii. Judecata lui și felul de a vedea lucrurile, nu erau lipsite de prudență. Gyp citea cu repeziciune și lăcomie, dar reținea foarte puțin din ceea ce citea ; și cu toate că devoră în foarte scurt timp mica bibliotecă a lui Winton în care erau operele lui Byron, Whyte-Melville și *Cosmos*-ul lui Humboldt, cărțile acestea aproape nu avură nici o influență asupra caracterului ei. Încercările pe care le făcea mica ei guvernantă, pentru a-i insufla aceeași convingere în domeniul credinței, rămaseră fără nici un rezultat, iar silința pe care și-o da pastorul pentru a-i face educația religioasă, fu catalogată de scepticismul instinctiv al lui Gyp în aceeași categorie cu interesul pe care i-l arătau și ceilalți bărbați pe care îi cunoștea. Constată că pastorului îi face plăcere să-i spună „drăguța mea" și să o bată pe umăr, și că această plăcere era pentru el o răsplată destul de mare pentru osteneala pe care și-o da cu ea.

Ascunsă în mijlocul acestei curți bătrîne — unde numai grajdurile erau de dată mai recentă — la trei ceasuri de Londra și la patruzeci și cinci de kilometri de Wash, educația ei nu putea avea nimic modern. De două ori pe an Winton o lua cu el la Londra și petreceau un timp în casa sorei lui nemăritate, Rosamunda, care locuia în Curzon Street. Săptămînile pe care le petrecea în casa aceasta, contribuiau la dezvoltarea gustului lui Gyp pentru rochiile frumoase și la deschiderea unor orizonturi noi și molcomirea pasiunii pentru teatru și muzică. Îi lipseau însă cu totul cele două distracții esențiale pentru o fată modernă : conversația și sporturile în aer liber. Timpul de la cincisprezece pînă la nouăsprezece ani, Gyp îl trăi înainte de 1906, deci înainte de renașterea socială, cînd lumea umbla

bîjbîind, întocmai ca o muscă trezită de primele raze de soare din somnul iernii, cînd începe să bîzîie abia simțit la fereastră. Winton era conservator, mătușa Rosamunda tot așa și toată lumea din jurul ei avea aceeași convingere. Singurul sentiment de seamă care animă copilăria ei, fu dragostea pe care i-o inspira Winton. Simțul înăscut pentru anumite forme îi determina pe amîndoi să fie cît se poate de prevăzători în manifestarea senzațiilor lor intime, dar cu toate acestea cea mai mare plăcere pentru ea era să-și poată petrece timpul împreună cu el, să-l îngrijească, să-l admire și să-i atribuie toate calitățile, dar din cauză că nu se putea îmbrăca exact ca el și nici nu putea vorbi pe același ton categoric cu care vorbea el, se mulțumea să disprețuiască îmbrăcămintea și glasul celorlalți bărbați pe care-i cunoștea. Moștenise de la el calitatea de a se conforma obiceiurilor, dar în același timp și pasiunea de a-și concentra toată duioșia de care era capabilă, asupra unei singure ființe. Și de vreme ce ea era singura care-i putea pricinui adevărată plăcere, își simțea sufletul încărcat de toată dragostea pentru el. Dragostea pentru cineva îi era tot atît de necesară, pe cît este de necesară florilor umezeala pe care o absorb din pămînt, și dragostea cuiva pentru ea, însemna ceea ce înseamnă lumina de soare pentru floarea care vrea să înflorească. Plecările destul de dese ale lui Winton la oraș, în special la Newmarket și alte localități mai apropiate, marcau în sufletul ei o depresiune, întocmai ca la un barometru care indică schimbarea temperaturii, și nu revenea la normal decît atunci cînd știa că se apropie întoarcerea acasă.

În orice caz din educația ei în timpul copilăriei, nu fu exclusă cultivarea sentimentului de caritate pentru săracii care trăiau în apropiere de moșia lor. Fără să fie cîtuși de puțin preocupat de generos față de fermierii din apropierea lui, dar fără să se amestece în traiul pe care-l duceau Astfel Gyp, care din fire era foarte rezervată și nu se ducea nicăieri, fără să fie invitată, de cîte ori se întîmpla să treacă prin sat, auzea oamenii spunîndu-i: „Poftim domnișoară Gyp, intrați la noi, intrați și stați puțin“; chipul ei senin și atenția cu care le asculta păsurile, determina chiar pe cei mai întunecați și mai răi de suflet să-și spună necazurile fără nici un fel de sfială, căci presimțeau că sînt ascultați cu bunăvoință.

Astfel petrecu unsprezece ani în casa părintelui ei adoptiv, pînă cînd împlini vîrsta de nouăsprezece ani, iar Winton patruzeci și cinci. În ziua aceea se duse, sub aripa ocrotitoare a micii guvernante, la Balul Vînătorilor. Rochia în care era îmbrăcată, îi venea de minune, dar nu era albă, cum se obișnuiește pentru fetele care ies în lume pentru prima dată, ci era de culoarea păpușoiului, ca și cînd ar mai fi fost la baluri și înainte de asta. Avea aceeași ele-

gantă în mișcări ca și Winton, poate chiar o nuanță mai accentuată, din cauza mlădierilor trupului tînăr de femeie. Cu părul bogat, tras în inele pe frunte, cu umerii pentru prima dată descoperiți, cu ochii sclipitori și mișcările calme și indiferente — ca și cînd ți-ar fi dat să înțelegi că lumina care o răspîndea în jurul ei, mișcarea, privirile mirate, șoaptele și admirația pe care o trezea între cei de față, erau drepturi ce i se cuveneau prin naștere — părea chiar mai frumoasă decît s-ar fi așteptat însuși Winton. La piept își prinse un buchețel de toporași pe care i-l adusese din Londra, căci știa că-i place parfumul acestei flori. Cu mișcările suple și delicate, probleme sociologice, Winton avea din fire mîna largă și sufletul îmbujorată de emoție, fata aceasta cu fiecare mișcare pe care o făcea, îi aducea aminte de femeia pe care o întîlnise el odinioară, exact la un bal ca acesta. În felul în care-și purta privirile pe deasupra celorlalți care erau în sală, se vedea cît se poate de limpede, că se simte mîndru de ea.

Seara aceasta procură lui Gyp o mulțime de senzații, unele delicioase, alte confuze, altele penibile și jignitoare. Îi plăcea să fie admirată. Dansa cu plăcere și pasiune și se simțea mîndră, știind că dansează bine și că lumea o urmărește cu privirea. Cu toate acestea refuză de două ori cavalerii care veniră să o invite la dans, din cauză că se simțea chinuită de remușcări, văzînd pe guvernanta ei singură într-un colț, fără să o bage nimeni în seamă, căci era fată bătrînă și începuse să devină durdulie. Guvernanta rămase înspăimîntată cînd o văzu că se încăpățînează să stea timp de două dansuri împreună cu ea, fără să se miște. La masă nu primi să se ducă cu nimeni, decît cu Winton. Iar cînd se întoarse în sala de bal, la brațul lui, auzi o femeie mai în vîrstă spunînd :

— Cum adică, dumneata nu știai ? Sigur, *el este* tatăl ei adevărat.

Un domn bătrîn îi răspunse :

— În cazul acesta totul se explică de la sine.

Nu le putu vedea privirile tăioase și reci cu care o examinau, dar înțelese numaidecît că despre ce vorbesc. Exact în clipa aceasta se prezentă un cavaler și o pofti la dans.

„— Sigur, *el* e tatăl ei adevărat".

Cuvintele acestea erau prea pline de semnificație pentru a putea fi uitate în mijlocul vîrtejului unui bal. Îi pricinuiră însă o zvîcnire dureroasă, undeva în adîncul sufletului, mai mult o sfială, ca și cînd o ușoară neliniște i-ar fi tulburat gîndurile. Puțin după aceea însă interveni o altă senzație, neplăcută și plină de dezamăgiri. După ce dansase cu un bărbat frumos, dar de două ori mai în vîrstă decît ea, se retraseră să stea de vorbă în dosul palmierilor care erau în

sala de alături. Abia se așezară pe canapea, cînd bărbatul cu obrazul aprins de fierbințeala dansului, făcu o mișcare neașteptată, și plecîndu-se spre ea, o sărută pe brațul gol, mai sus de cot. Nici dacă ar fi lovit-o, n-ar fi putut să rămînă mai mirată și mai jignită de gestul acesta. Inocența vîrstei o făcu să-și închipuie, că bărbatul acesta nu și-ar fi putut permite față de ea o astfel de libertate, decît datorită unor cuvinte pe care ea le-a pronunțat în mod inconștient și pe care el le-a luat drept încurajare. Se ridică în picioare și se uită o clipă la el, cu privirile încărcate de durere, apoi se cutremură ca de un fior și se depărtă, ușoară. Se duse de-a dreptul la Winton. După chipul ei, întunecat și gura strînsă, cu colțurile căzute, înțelese numaidecît că s-a întîmplat ceva ; ea însă nu vru să-i spună decît că este obosită și ar prefera să plece acasă. Alături de guvernanta credincioasă care toată seara nu scosese nici o vorbă, iar acuma devenise foarte gureșă, se urcă în mașină și plecară de-a lungul nopții înghețate. Winton se așezase lîngă șofer, și trăgea fumuri lungi din țigară. Își ridicase guletul de la palton și-și trăsese căciula pe ochi, iar privirile lui agere ca două oțele străpungeau întunericul, in timp ce gîndurile răscoleau lacome : cine o fi îndrăznit să supere pe fata lui adorată ? Din fundul mașinii glasul stins al guvernantei ajungea pînă la el, iar Gyp sta în colțul ei învăluită de întuneric și nu vedea nici n-auzea nimica, decît insulta care o biciuise.

Ceasuri întregi stătu trează prin întuneric, pînă cînd gîndurile începură să i se limpezească. Cuvintele acestea : „El e tatăl ei adevărat“ și gestul bărbatului care o sărutase pe brațul gol erau un fel de revelație a misterului dintre sexe, și o întăriseră în convingerea, că în viața ei este ceva de care nu și-a dat seama pînă acum. E adevărat că o fire atît de sensibilă ca a ei, ar fi fost peste putință să nu constate anumite manifestări la cei din jurul ei, dar ea refuzase pînă acum să se gîndească mai intens la aceste amănunte. Timpul cît trăise înainte de apariția lui Winton, îi părea foarte tulbure — Betty jucăriile ei și rarele întrevederi cu un om bolnăvicios căruia îi zicea „Tăticul“. Dar cuvîntul acesta i se părea atît de fără nici un răsunet altăuri de cuvîntul „tată“ pe care i-l adresa lui Winton. Nimeni nu-i vorbise despre mama ei niciodată, afară de Betty. In concepțiile ei nu exista nimic sacru, și nici ceva ce ar fi putut distruge o credință, datorită unei revelații neașteptate. Izolarea în care trăise pînă acuma, o făcuse să ignore cele mai elementare convenții. Întinsă pe patul ei în mijlocul întunericului suferea însă îngrozitor, dar suferința aceasta i se părea ca și cînd trupul i-ar fi fost sfîșiat de niște ghimpi, și nicidecum ca atunci

cînd simţi pumnalul care ţi-a străpuns inima. Se simţea rănită de gîndul că în toată ființa ei era ceva îndoielnic, provocator și anormal, care dădea altora dreptul să o insulte. Aceste puţine ceasuri de veghe lăsară urme adînci în sufletul ei. Într-un tîrziu adormi chinuită de gînduri tulburi, și se trezi cu dorinţa nestăpînită de a afla adevărul. Toată dimineaţa stătu în casă și cîntă la pian, refuzînd cu încăpăţînare să iasă, pînă cînd biata Betty începu să plîngă cu sughiţuri, iar guvernanta se refugie în lectura unui volum de Wordsworth. După ce se servi ceaiul, se duse în camera de lucru a lui Winton — unde în realitate el nu lucra niciodată nimic ; o cameră modestă, cu fotolii de piele, plină de cărţi pe care el nu le citise niciodată, căci afară de Byron, de Mr. Jorrocks, cîteva tratate de hypologie și cîteva romane de Whyte-Melville, el nu citea altceva ; pe pereţi erau gravuri ale celebrităţilor echitaţiei, sabia pe care o purtase în timpul serviciului, fotografiile lui Gyp și ale foștilor lui camarazi — în largul căreia nu existau decît două puncte luminoase : focul din cămin și vasul de flori pe care Gyp nu uita niciodată să le împrospăteze.

Cînd intră cu pași ușori, zveltă și cu ochii castanii, mari deschiși, cu chipul oval întunecat, ca de umbra unor gînduri negre, lui Winton i se păru că fata asta a devenit pe neașteptate femeie. Toată ziua se frămîntase ; din cauza dragostei lui nemărginite pentru ea, se simţea stăpînit de o neliniște care-l înspăimînta. Ce se putuse întîmpla noaptea trecută — prima noapte cînd intrase în mijlocul societăţii lacome de indiscreţii și dornice de bîrfeală. Se lăsă pe parchet și se sprijini de genunchii lui. Nu-i vedea faţa și nici nu o putea mîngîia, căci se așezase pe partea dreaptă. Încercă să-și stăpînească glasul și o întrebă :

— Ce-i dragă Gyp, ești obosită ?

— Nu sînt.

— Puţintel.

— Deloc.

— Da !

— Balul de noaptea trecută a fost așa cum ţi l-ai imaginat ?

Lemnele sfîrîiră în mijlocul flăcărilor din cămin, care tremurau agitate de vîntul horsului ; pe sub ferestre se auzea șuierul vîntului pustiu de toamnă — apoi o auzi întrebîndu-l pe neașteptate, atît de neașteptat, încît i se păru că i s-a tăiat respiraţia :

În cele cîteva clipe care se scurseră înainte de a-i da un răspuns care părea inevitabil, Winton avu timp suficient ca prin minte gîndurile să i se dezlănţuie ca o adevărată furtună. Un om cu o voinţă mai slabă decît a lui, simţindu-se luat prin surprindere, ar

fi rămas în primul moment năucit, sau s-ar fi mulțumit să-i răspundă cu un „da" sau un „nu". Winton însă nu putea să răspundă la o astfel de întrebare, fără să se gîndească la consecințele pe care le va avea răspunsul său. Cea mai fierbinte dorință a vieții lui, fusese ca ea să-l considere drept tatăl ei; dar în cazul cînd, după ce va asculta mărturisirea lui, îl va iubi mai puțin decît îl iubise pînă acuma, ce se va întîmpla? Ce poate să înțeleagă o fată atît de tînără dintr-o astfel de dragoste și cu ce mijloace ar putea el reuși să o facă să înțeleagă numai adevărul adevărat din ceea ce a fost? Ce va crede ea de aici înainte despre mama ei? Dar moarta aceea adorată, cum va primi această mărturisire? Ar fi oare de acord cu el într-o astfel de împrejurare?

Trecu prin clipe groaznice. Dar fiica lui, care sta sprijinită de el și cu fața întoarsă, aștepta, fără să-i spună nici un cuvînt de îmbărbătare. Acuma, după ce bănuielile ei erau răscolite, ar fi fost peste putință să-i mai ascundă adevărul. Își încleștă mîna pe brațul fotoliului și-i răspunse:

— Da, Gyp, mama ta și cu mine, ne-am iubit unul pe altul.

Simți fiorul care-i cutremură trupul și ar fi fost în stare să sacrifice orice, numai să-i poată vedea obrazul. Chiar în această clipă, ce putea ea să înțeleagă din durerea lui? Dar acuma trebuia să meargă pînă la capăt, deci continuă:

— Ce te-a determinat să pui o astfel de întrebare?

Gyp dete din cap și murmură:

— Sînt mulțumită.

Dacă s-ar fi arătat mîhnită, consternată sau chiar mirată de cuvintele lui, dragostea lui față de femeia aceea moartă, toată încăpățînarea desnădăjduită cu care s-a ascuns din fața lumii, în timpul cît a trăit, s-ar fi revoltat și ar fi omorît în sufletul lui dragostea pentru acest copil. Murmurul ei de consimțire însă trezi într-însul dorința nestăvilită de a o face să se liniștească.

— Nimeni n-a știut de dragostea noastră, niciodată. A murit în ziua cînd tu te-ai născut. Pentru mine moartea aceasta a fost o lovitură crîncenă. Dacă s-a întîmplat ca tu să afli ceva pînă acuma, să știi că toate acestea sînt simple bîrfeli, care vin din cauză că tu porți numele meu. Despre mama ta lumea n-a vorbit niciodată nimic rău. Dar e mai bine ca tu să cunoști adevărul, căci acuma ești destul de mare. În lume nu se întîlnește decît foarte rar o dragoste cum a fost a noastră; prin urmare nu ai nici un motiv să-ți fie rușine de dragostea noastră tăinuită.

Cu privirea mereu întoarsă în altă parte, îl întrebă cu glas încet:

— Nu mă simt de loc rușinată. Spune-mi, semăn mult cu ea?

— Da, semeni; poate chiar mai mult decît aș fi îndrăznit eu să nădăjduiesc.

— Prin urmare nu mă iubești pentru mine singură?

Nu-și dădu seama decît foarte vag, de înțelesul adînc al acestei întrebări, care dovedea profunda ei înțelegere și puterea instinctivă de a pătrunde pînă în adîncul chestiunilor care o precupau, dovedea mîndria sensibilității ei și dorința de a fi iubită, fără limită și în mod absolut de cei care erau în apropierea ei. Se mulțumi să-i răspundă:

— Tu ce crezi?

În clipa aceasta constată înspăimîntat că Gyp plîngea și umărul ei sprijinit de genunchii lui se cutremura zguduit de suspine, cu toate sforțările pe care le făcea, ca să se stăpînească. Aproape n-o văzuse niciodată plîngînd în timpul copilăriei ei zbuciumate, și nu plîngea nici atunci cînd i se întîmpla să cadă și să se lovească, din cauza neastîmpărului ei. Se mulțumi să-i pună mîna pe umăr, cu un gest de mîngîiere, și să-i spună:

— Nu plînge, Gyp; nu mai plînge!

Plînsul i se stinse tot atît de neașteptat pe cît începuse; se ridică în picioare, și dispăru pe ușă, înainte ca el să aibă timpul necesar să se ridice din fotoliu.

În aceeași seară, în timpul mesei, Gyp era exact ca mai înainte. Îi fu peste putință să constate vreo schimbare în glasul ei sau în purtare sau în felul în care-l sărută, cînd se duse să se culce. Clipa de care se temuse ani de-a rîndul, trecuse, fără să-i lase altceva decît o ușoară sfială pe care o simte omul obișnuit să păstreze în taină un sentiment ascuns, după ce a trecut clipa grea a mărturisirii. Cîtă vreme taina vieții lui nu fusese de nimeni știută, nu-l supăra de loc, dar acuma după această mărturisire, se simțea profund rănit de fapta lui. Dar în ultimele douăzeci și patru de ceasuri care trecuseră, Gyp lăsase copilăria ei foarte departe în urmă, și începu să privească bărbații cu totul alți ochi decît pînă acuma. Începu să înțeleagă din această clipă, că dacă nu-i va place să sufere din cauza ei, o vor face ei pe ea să sufere din cauza lor. Incidentul din seara aceea trezi în sufletul ei instinctele sexuale.

3

Cei doi ani care urmară după aceea, fură mult mai puțin grei de singurătate, dar îi petrecu în animație și veselie mai mult sau mai puțin constantă. Mărturisirea pe care o făcuse, îndemnă pe Winton să încerce cu toate mijloacele să asigure fiicei lui o situație

socială fără nici un fel de echivoc. Pentru nimic în lume nu ar fi admis ca fetei lui să-i lipsească invitațiile de la toate distracțiile posibile. Sub aripa ocrotitoare a sorei lui, atît la Mildenham cît și la Londra, obținerea acestor invitații nu putea să întîmpine nici un fel de dificultate. Gyp era prea frumoasă, Winton prea rece și calmul de care da el dovadă, prea formidabil. Avea toate avantagiile.

În ziua cînd deveni majoră, erau la Londra și o pofti tot în camera aceasta, unde se așezase acuma în fața focului, copleșit de iureșul dureros al amintirilor, ca să-i prezinte socotelile, în calitate de tutore al averii pe care i-o administrase pînă acuma. Moștenirea pe care i-o lăsase tatăl ei — într-o stare vrednică de plîns — o administrase cu atîta prudență, încît acuma se cifra la aproape douăzeci de mii de lire sterline. Pînă acuma nu adusese nici odată vorba despre acest subiect penibil, căci el însuși era om bogat și ei nu-i lipsise nimica. Cînd îi explică în toate amănuntele și-i arătă situația averii ei și felul în care fusese investită, spunîndu-i că de aici înainte va trebui să-și deschidă un cont curent la bancă pe numele ei propriu, ea rămase în picioare în fața lui și se uită cu priviri tulburi la hîrtiile al căror conținut bănuia că-l înțelege, și pe față i se întipări o expresie din care puteai ghici foarte ușor adînca tulburare a sufletului ei. Fără să ridice privirile spre el. îl întrebă cu glasul stins :

— Toți banii aceștia sînt — de la el ?

— Nu se așteptase la o astfel de întrebare.

— Nu toți ; opt mii de lire erau ale mamei tale.

Ridică privirea și se uită la el, apoi îi răspunse :

— Te rog, tată ; în cazul acesta eu nu voi primi restul...

Winton se simți înfiorat de o amară plăcere.

Ce se face cu banii aceștia, dacă ea refuză să-i primească ? I-ar fi fost peste putință ca în această clipă să poată răspunde la o astfel de întrebare. Dar refuzul acesta era o dovadă de caracter și în felul acesta devenea fiica lui, mai mult decît fusese pînă acuma, și da acestei clipe savoarea unei victorii definitive. Se apropie de fereastra de la care pîndise de atîtea ori sosirea mamei ei. De aici se vedea răscrucea străzilor pe unde trebuia să vină întotdeauna. I se părea că în clipa următoare va trebui să apară și ea, ușor îmbujorată sub vălul care-i acoperea obrazul, cu ochii sclipitori și palpitînd de nerăbdare, să o cuprindă în brațe. Se va opri în fața lui și-și va ridica vălul. Se întoarse și privi în largul camerei. Nu-i venea să creadă că ea n-a venit. Pe urmă răspunse :

— Foarte bine, scumpa mea. În schimb însă cred că vei primi o sumă egală de bani de la mine. Cealaltă o vom pune deoparte, căci într-o bună zi s-ar putea să fie cuiva de folos.

Cînd îl auzi că-i spune „scumpa mea", cuvinte atît de neobișnuite la el și pe care totuși le pronunța atît de calm, se aprinse la față și ochii îi străluciră. Apoi îi trecu brațele în jurul gîtului.

La această epocă Gyp era extaziată de muzică, lua lecții de pian cu un domn Harmost, un bărbat cărunt, originar din Liège, cu obrazul de culoarea mahonului și o digitație îngerească; un om care o făcea să muncească din greu și care-i spunea „mica mea prietenă". Aproape nu exista concert mai de seamă la care să nu fi asistat și ea, și cunoștea felul de a cînta al tuturor virtuoșilor celebri, dar deși temperamentul ei o împiedica să cadă în extaz în fața lor, îi cataloga totuși pe fiecare în sufletul ei, bărbați și femei pe o formă, iar cîteodată se întîmpla să-i întîlnească în casa mătușii ei din Curzon Street.

Mătușă Rosamunda era și ea muzicantă, în măsura în care se obișnuiește pentru o femeie din înalta societate, și Gyp ținea foarte mult la ea, căci închipuirea ei o implica într-o poveste de dragoste romantică pe care mătușa o sacrificase din cauza mîndriei. Era o femeie înaltă și frumoasă, cu un an mai mare decît Winton, cu chipul prelung și aristocratic, cu ochii adînci albaștri, generoasă, cu maniere de gentilom, și un glas tărăgănat, dar nu lipsit de mlădieri. Iubea foarte mult pe Gyp, iar bănuiala că între ele două ar exista o legătură de rudenie foarte apropiată, rămase ascunsă cu toată discreția în adîncul sufletului ei. Avea un suflet umanitar și calmul acestei fete era de natură să o impresioneze, cum se întîmplă de multe ori cu femeile care poate s-ar simți mult mai fericite, dacă s-ar fi născut bărbați. Fire exuberantă, obișnuită să se îmbrace în jachete lungi și bluze cu guler înalt; purta baston cu cîrjă, o femeie care — ca și fratele ei — avea „stil", dar cu toate acestea era dotată cu un simț al umorului mult mai pronunțat, foarte prețios pentru o persoană care evoluează în cercuri artistice. S-ar fi putut spune că în casa ei, Gyp era silită să vadă atît partea ridicolă cît și calitățile acestor ființe excepționale, încununate de aureola lor de plete și pline nu numai de muzică ci și de exagerată încredere în ei înșiși.

Winton avu primul atac de gută mai serios, pe vremea cînd Gyp împlini douăzeci și doi de ani, și înspăimîntat că nu va fi în stare să încalece în ziua cînd se vor deschide vînătorile de toamnă plecă la Wiesbaden împreună cu ea și valetul Markey. Luară un apartament în Wilhelm-strasse, de la ferestrele căruia se vedeau copacii

parcului cu frunza care începuse să bată în arămiu. Cura fu lungă și penibilă. Întoțită de tăcutul Markey, Gyp ieșea la călărie în fiecare zi prin pădurea Neroberg, călcînd dispozițiile administrației care limita dreptul la echitație la anumite alee ; odată sau chiar de două ori pe zi se ducea să asculte concertele de la *Kurhaus*, fie însoțită de tatăl ei, fie singură.

Cînd auzi pe Fiorsen pentru prima dată cîntînd, era numai ea singură. Contrar celorlalți violiști pe care-i văzuse, era un tînăr înalt și zvelt, cu mișcările foarte suple și trupul ca o nuia. Era palid la față și obrazul lui părea straniu, din cauza părului și a mustăcioarei de culoarea aurului închis, iar pe fălcile cu oasele foarte puternice avea o fulguială de barbete. Lui Gyp i se păru un tip imposibil de conceput ca artist, dar felul în care cînta o emoționă profund și mai mult decît se așteptase. Avea o tehnică remarcabilă cu care-și cizela senzațiile reținute, ce păreau incremenite de suflul înghețat al clanului din fundul căruia se ridicau. Cînd se ridică furtuna de aplauze, ea nu făcu nici o mișcare ci rămase liniștită și se uită la el. Își trecu dosul mîinii peste fruntea înfierbîntată, ca să-și ridice o șuviță de păr, apoi cu un surîs care părea mai mult un rînjet, se plecă în fața asistenței. Avea doi ochi ciudați. — verzi și fosforescenți ca ai unei pisici uriașe, ochi care te sfredeleau și fugeau de pe laturi și te hipnotizau în același timp. Era omul cel mai ciudat și cel mai înspăimîntător pe care-l văzuse pînă acuma. I se păru că se uită drept la ea, și plecînd ochii în pămînt, începu să aplaude. Cînd se uită din nou la el, i se păru că obrazul artistului este luminat de extaz. Se înclină din nou, de astădată de-a dreptul spre ea, și-și ridică vioara la umăr. Un gînd absurd îi trecu prin minte : „Acuma cîntă numai pentru mine“, gîndi ea. Începu să cînte, fără acompaniament, o scurtă melodie care părea că-ți topește sufletul. De astă dată nu ridică privirea, dar își dădu seama că artistul se pleacă enervat în fața publicului și iese.

În aceeași seară, în timpul mesei, spuse lui Winton :

— Tată, astăzi am auzit cîntînd un violist extraordinar — Gustav Fiorsen. Ce fel de nume este acesta — suedez ?

Winton îi răspunse :

— Foarte probabil. Cum arăta ? În armata turcă am cunoscut un suedez, foarte cumsecade.

— Era înalt și zvelt, cu fața palidă, cu umerii obrazului repeziți înainte și fălcile scofîlcite, iar ochii îi erau verzi ca de pisică. Avea și o fulguială aurie de barbete.

— Nu mai spune ; e mai mult decît imposibil pentru a fi artist.

Gyp zîmbi în timp ce murmura :
— Da, asta a fost și impresia mea.
A doua zi îl văzu în parc. Se așezară aproape de statuia lui Schiller ; Winton citea ziarul *The Times* a cărui sosire o aștepta cu o mulțumire ascunsă, de teamă ca Gyp să nu bage de seamă că el se plictisește, și să-i strice plăcerea pe care i-o pricinuia această vilegiatură. În timp ce urmărea darea de seamă despre o vînătoare din Newmarket, se uita din cînd în cînd pe furiș la fiica lui.
Niciodată nu i se păruse mai frumoasă, mai elegantă și mai atrăgătoare, ca în mijlocul acestei lumi cosmopolite, adunate în această afurisită stațiune. Ea nu bănuia că el o urmărește, și privirile ei limpezi se opreau stăruitoare asupra fiecărui trecător, asupra păsărilor care ciripeau, asupra cîinilor, asupra jocului de lumină — în iarba stropită pe alee — care poleia tulpinele ulmilor, teii umbroși și plopii înalți de pe malul apei. Doctorul din Mildenham pe care-l chemaseră odată, din cauza unei migrene tenace de care suferise, spunea despre organe, și era adevărat : nici un ochi omenesc nu avea facultatea să cuprindă și să rețină mai desăvîrșit tot ce trecea prin fața ei, dintr-o singură privire. Cîinilor le era foarte simpatică și din cînd în cînd vedeai pe cîte unul că se oprește, ca și cînd ar fi stat la îndoială, să-și odihnească sau să nu-și odihnească botul rece în palma mică a acestei fete străine. În clipa cînd ochii ei tocmai se despărțeau de un uriaș cîine danez, văzu pe Fiorsen trecînd, însoțit de un bărbat, mic de statură și gras, îmbrăcat în niște pantaloni deschiși, un veston strîns în talie. Trupul înalt și zvelt al violonistului era închis într-o redingotă de culoare cenușie care bătea în cafeniu ; în cap avea o pălărie de fetru lată în gadini, iar la butonieră o floare albă ; purta ghete de lac, cu postav și nasturi, iar la gît cravata îi era înnodată peste o cămașă fină-albă ; o siluetă de căutată eleganță. Ochii verzi ai artistului întîlniră pe ai ei și făcu o mișcare instinctivă, ca și cînd ar fi vrut să-și ducă mîna la pălărie.
„— Mi se pare că și-a adus aminte de mine". — gîndi ea.
Statura lui zveltă, cu capul plecat puțin înainte, cu umerii ridicați în sus, cu umbletul acela felin și pașii largi, te făcea să te gîndești la un leopard sau altă jivină. Puse mîna pe brațul tovarășului său, și după ce-i spuse cîteva cuvinte în șoaptă, se opriră în loc și se întoarseră. Îl văzu că se uită la ea și bănui numaidecît că s-a întors ca să o vadă mai de aproape. Dar în același timp simți că tatăl ei o urmărește și el cu privirea. Presimțirea că peste luminile verzi ale ochilor lui de pisică se va lăsa imediat perdeaua pleoapelor, în clipa cînd vor întîlni privirea lui — privirea unui englez

dintr-o anumită clasă socială care nu se coboară niciodată atît de jos încît să-ți pună o întrebare mută. Trecură pe lîngă ei ; Gyp simți pe Fiorsen că o arată tovarășului său, cu o ușoară mișcare a capului, și auzi pe cel gras rîzînd. Simți că în sufletul ei s-a aprins ceva ca o luminiță.

— Ce oameni caraghioși se pot întîlni pe aici !

— Acesta este violonistul despre care ți-am vorbit — Fiorsen.

— Ei, nu mai spune. Dar se vedea cît de colo că el uitase complet.

Faptul că din toată asistența, Fiorsen își aducea aminte de ea, o făcu să se înfioare de o subită vanitate, și păru că nu se mai simte jignită de purtarea lui. Cu toate că tatăl ei îl găsea caraghios îmbrăcat, ea era convinsă că acest costum îi vine foarte bine. Îmbărcat după moda englezească nu ar fi arătat nici pe departe atît de bine. În timpul celor două zile care i se păru că vede într-un rînd pe tînărul cel gras care era cu el, că o urmărește cu privirea.

Pe urmă, o anumită baronesă Maisen, prietenă cosmopolită a mătușii Rosamunda, germană prin căsătorie, iar prin naștere jumătate olandeză, jumătate franceză, întreabă dacă a auzit pe cioristul suedez, Fiorsen cîntînd. Omul acesta ar fi cel mai bun violonist al epocii, dar... și ridică privirea, clătinînd din cap cu înțeles. Văzînd însă că gestul ei nu are nici o urmare, baronesa continuă pe același ton.

— O, muzicanții aceștia. Omul acesta ar trebui salvat din vîrtejul propriilor sale porniri. Dacă nu se va opri cît de curînd, va fi pierdut. Păcat de un talent atît de mare.

Gyp se uită la ea stăruitoare și întrebă :

— Nu cumva s-a dedat la băutură ?

— *Pas mal !* Dar în afară de băutură, *ma chere* mai este și altceva.

Instinctul și viața alături de Winton făcuse pe fata aceasta să fie mai presus de orice falsă pudicitate. Nu încerca niciodată să cunoască adîncurile vieții, dar nu se speria nici de realitățile ei, iar baronesa pe care o distra inocența fetei, continuă :

— Femeile. întotdeauna femeile ! Ce păcat ! Îl vor distruge. Singura lui salvare ar fi să-și găsească o soție ; dar pe femeia aceasta o plîng din tot sufletul ; *sapristi*, ce viață îngrozitoare o așteaptă.

Gyp îi răspunse cu glasul liniștit :

— Credeți că un bărbat de felul lui este capabil să iubească ?

Baronesa dădu ochii peste cap.

— Am văzut un astfel de bărbat, care ajunsese adevărat sclav. Alerga în patru labe după o femeie care-l înșela cu cine-i ieșea în

cale. *On ne peut jamais dire. Ma belle, il y a de chases que vous ne savez pas encore.* Apoi o luă de mînă : Cu toate acestea, un fapt e cert ; cu ochi ca ai *dumitale* vei putea vedea foarte multe lucruri în viață.

Gyp își retrase mîna și clătină din cap ; ea nu credea în dragoste.

— O, dumneata vei scoate pe foarte mulți din minți, n-avea nici o grijă de asta, cum spuneți dumneavoastră englezii. Ochii dumitale căprui, par predestinați pentru așa ceva.

Unei fete tinere i se poate trece cu vederea, cînd ia drept compliment afirmații ca cele făcute de baronesă. Cuvintele acestea o încălziră ca o mîngîiere și-și simțea sufletul neobișnuit de ușurat și mulțumit, exact cum și-l simțea și atunci cînd vedea că lumea se uită mirată la ea, în timpul plimbărilor pe care le făcea. Aerul îmbălsămat, exuberanța stăpînită a acestei stațiuni, muzica și sentimentul că ea este un tip rar de femeie între oamenii aceștia greoi și de altă rasă, o îmbăta și — cum spunea baronesa — o făcea să se simtă *un peu folle*. Nu-și mai putea stăpîni veselia. Totul i se părea in aceste clipe, *amuzant* sau *incîntător*. Iar baronesa care era complet conștientă că fata are *chic* și se simțea în mod sincer atrasă de frumusețea ei, o prezenta tuturor celor care meritau să fie cunoscuți, și chiar și altora.

Curiozitatea este o emoție foarte puternică. Din ce un bărbat a făcut mai multe victime, cu atît mai prețioasă victimă devine el însuși pentru o femeie. Ca să legi de tine pe cineva care a făcut atîtea victime în drumul lui, nu este altceva decît o dovadă că ai mai multă putere de seducție, decît toate victimele care i-au ieșit în cale. Cuvintele baronesei confirmară convingerea lui Gyp că Fiorsen este un tip „imposibil“, dar în același timp îi încurajară mulțumirea pe care o păstra ascunsă adînc în sufletul ei, că dintre toți cîți asistaseră la concertul lui, ea era singura de care își mai aducea aminte. Cîteva zile mai tîrziu aceste cuvinte avură și altă urmare. La început însă interveni ciudatul incident cu trandafirii.

Cam la o săptămînă după ce stătuse împreună cu Winton pe banca din apropierea statuiei lui Schiller, întorcîndu-se acasă de la plimbarea pe care o făcuse călare împreună cu Markey, găsi pe măsuța de toaletă din camera ei un buchet de trandafiri *La France* și *Gloire de Dijon*. Buchetul nu avea nici o carte de vizită. Camerista care era germană, nu putu să-i spună altceva, decît că buchetul a fost adus de un băiat de la florărie, pentru „Fräulein Winton“. Bănui că trebuie să fie de la baronesă. În aceeași seară, la masă și la concertul care urmă după aceea, își prinse la brîu un trandafir *La France* și un *Gloire de Dijon* — un amestec îndrăzneț de trandafiriu

şi galben — pe o toaletă de culoarea sidefului. Nu luară program, căci pentru Winton orice muzică era cam acelaşi lucru, iar Gyp ea însăşi, nu avea nevoie de nici un fel de program.

Cînd apăru Fiorsen, îşi simţi obrajii arzînd de nerăbdare. Cîntă la început un „Menuet“ de Mozart, şi pe urmă „Sonata“ lui César Frank, şi cînd se întoarse ca să mulţumească publicului care-l primi cu ropote de aplauze, ţinea în mînă un Gloire de Dijon şi un La France. Involuntar Gyp duse mîna la trandafirii pe care-i avea prinşi la brîu. Ochii lui întîlniră pe ai ei, şi păru că se pleacă ceva mai mult. În timp ce cobora de pe estradă, duse florile la buze, iar Gyp lăsă braţul să-i cadă în lungul trupului, ca şi cînd ar fi înţepat-o ceva. Dacă ar desprinde trandafirii de la brîu şi i-ar lăsa să cadă pe parchet? Tatăl ei ar putea să bage de seamă — ar vedea şi florile din mîna lui Fiorsen — şi ar putea bănui ceva. Ar considera fapta aceasta drept o insultă la adresa fiicei lui. Fusese oare insultată? Era peste putinţă să admită aşa ceva. Era mai curînd un compliment, pentru a-i aduce la cunoştinţă, că a cîntat numai pentru ea. Prin minte îi fulgeră cuvintele baronesei: „Omul acesta ar trebui salvat din vîrtejul propriilor sale porniri. Ce păcat, de un talent atît de mare!“ Era cu adevărat un mare talent. Un om care are darul să cînte în felul acesta, posedă ceva care merită să fie salvat. Plecară din sala de concert, după ultimul solo de vioară al lui Fiorsen. Gyp aşeză cu multă grijă cei doi trandafiri, între celelalte flori care erau în vasul plin cu apă

La trei zile după aceea se duse la baronesa Maisen care organizase o serată intimă. Îl văzu numaidecît, alături de pian, împreună cu prietenul său cel gras, ascultînd plictisit la cuvintele unei doamne vorbăreţe, şi privind neliniştit în jurul lui. Tot timpul acestei după amiezi, cu atmosfera apăsătoare şi în adîncul cerului cu scînteieri fugare, ca şi cînd s-ar fi pregătit de ploaie, Gyp se simţise deprimată şi era chinuită de dorul întoarcerii acasă. Acum însă se simţea emoţionată. Văzu pe bărbatul cel mic şi gras că se îndreaptă spre baronesă, iar în clipa următoare aceasta veni cu el la braţ şi i-l prezentă: Contele Rosek. Lui Gyp nu-i plăcu înfăţişarea acestui om; ochii îi erau încadraţi de cearcăne negre, şi perfect stăpîn pe orice mişcare o făcea, i se păru că purtarea lui era de curtoazie glacială: cu toate acestea avea o conversaţie plăcută şi foarte politicoasă, şi vorbea foarte bine englezeşte. După toate aparenţele era polonez de origine şi trăia la Londra, iar din domeniul muzicii cunoştea tot ce merita să fie cunoscut de un pasionat meloman. Probabil domnişoara Winton a ascultat pe prietenul lui, domnul Fiorsen, cîntînd, dar nu la Londra? Nu-i aşa? Foarte ciudat; mai

ales că în timpul ultimului sezon a stat trei luni încheiate la Londra. Puțin jenată de ignoranța ei, Gyp îi răspunse cu glasul calm :

— Da, dar eu am petrecut aproape toată vara trecută la țară.

— A avut mare succes. Voi încerca să-l iau din nou cu mine la Londra ; cred că e foarte util pentru cariera lui de muzicant. Ce părere aveți despre felul lui de a cînta ?

Fără să vrea, căci ei îi era peste putință să facă o mărturisire confidențială în fața acestui om cu chipul de sfinx, Gyp murmură :

— O, este admirabil, asta nici nu se mai discută.

Dădu din cap în semn de aprobare, și o întrebă pe neașteptate, în timp ce pe buze îi tresări un zîmbet ciudat :

— Îmi dați voie să vi-l prezint ? Gustav Miss Winton.

Gyp se întoarse. Fiorsen era exact la spatele lor, și în timp ce se plecă în fața ei, în privirile lui lucea o umilă adorație mută, pe care nu mai încerca să și-o ascundă. Gyp văzu că polonezul zîmbește pentru a doua oară și se pomeni că a rămas singură, în cadrul ferestrei, împreună cu Fiorsen. Cînd era aproape, nu-ți făcea aceeași impresie de animal închis într-o cușcă cu gratii. Fără îndoială era un bărbat elegant și foarte îngrijit, în felul lui, iar din părul său poate din batista lui emana un parfum plăcut, pe care ea l-ar fi găsit îndoielnic, dacă ar fi fost englez. În degetul mic avea un inel de diamant care nu părea de loc de prost gust. Statura lui înaltă, obrazul osos, părul des, dar nu prea lung, vitalitatea lacomă pe care o trăda expresia de feminitate pe care ți-o făcea de la distanță. Era bărbat în toată puterea cuvîntului — poate în unele privințe chiar prea pronunțat. Cu glasul sacadat și subliniat de accentul său bizar, se întoarse spre ea și-i spune :

— Miss Winton, aici vei fi pentru mine publicul, căci voi cînta pentru dumneata — numai pentru dumneata.

Gyp începu să rîdă.

— Rîdeți de mine ; cu toate acestea n-ar trebui să rîdeți. Cînt pentru dumneavoastră, pentru că vă admir. Vă admir grozav de mult. Vă rog să nu luați gestul meu, cînd v-am trimis florile, drept o impertinență. A fost un semn de recunoștință pentru plăcerea pe care am simțit-o, cînd am văzut chipul dumneavoanstră printre ascultători.

Glasul începuse să-i tremure, și plecînd ochii în jos, Gyp îi răspunse :

— A fost foarte amabil din partea dumitale. La rîndul meu trebuie să-ți mulțumesc și eu, pentru felul în care ai cîntat. Ai fost admirabil — nici mai mult nici mai puțin, decît admirabil.

Se aplecă din nou în fața ei.

— După ce mă voi întoarce la Londra, veți veni să mă ascultați?

— Cred că toată lumea ar veni să te asculte, dacă ar avea posibilitatea.

Îl auzi că rîde scurt și disprețuitor.

— Aici am venit numai pentru bani ; nu pot suferi stațiunea aceasta. Mă plictisesc îngrozitor. În ziua aceea cînd v-am văzut pe banca din apropierea statuii, erați cu tatăl dumneavoastră ?

Gyp dete din cap. Nu uitase încă privirea plină de dispreț a tatălui ei, din după amiaza aceea.

Fiorsen își trecu mîna peste obraz, ca și cînd ar fi vrut să șteargă expresia lăsată de această amintire.

— Tatăl dumneavoastră este tipul caracteristic al englezului. Dar dumneata nu faci parte din nici o țară, ci din toate, luate împreună.

Gyp se înclină cu ironie, uitîndu-se la el.

— Nu domnișoară ; mi-a fost peste putință să bănuiesc din ce țară ești — căci nu pari să fii nici de la miazănoapte, nici de la miazăzi. Am venit în casa aceasta în nădejde că te voi întîlni pe dumneata ; mă simt extrem de fericit. Miss Winton, sînt sluga dumitale cea mai credincioasă.

Vorbea foarte repede, cu glasul aproape stins, cu o seriozitate profund emoționantă care cu siguranță nu putea să fie prefăcătorie. Apoi adăugă în șoaptă : „O, lumea aceasta care mă așteaptă !" și după ce se plecă din nou în fața ei, se depărtă, fără să mai spună nimica. Baronesa se apropie cu un nou invitat. De pe urma acestei întîlniri în sufletul ei se trezi o întrebare : „Oare tot așa procedează față de toate femeile ?" Ar fi fost peste putință să creadă. Seriozitatea cu care-și îngîna cuvintele, și privirile pline de adorație, pledau contra unei astfel de posibilități.

Fiind prea sensibilă pentru a se mărturisi cuiva, căci nu cunoștea pe nimeni, n-avu nici ocazie să discute cu cineva curioasele senzații de simpatie și de silă care se alungau în sufletul ei, senzații care nu putea fi analizate, dar pe care le simțea împletindu-se și tresărindu-i în adîncul ființei. Nu putea să fie iubire, nici cel puțin începutul unei iubiri ; era însă începutul primejdioasei curiozități pe care o simt copiii în fața a ceva misterios, care nu poate fi ajuns cu mîna și pînă la care totuși ar putea ajunge, dacă ar avea îndrăzneală. La toate acestea se mai adăuga atracția muzicii, atracția cuvintelor baronesei care vorbea despre salvare — gîndul posibilității de a-l salva care era cu totul puterea... Dar toate aceste gînduri și sentimente, erau încă în faza embrionară. Probabil nu va avea ocazia să-l mai revadă niciodată. Nu știa nici cel puțin dacă ea dorește cu adevărat să-l mai revadă.

Gyp avea obiceiul să facă în fiecare zi o plimbare împreună cu tatăl ei pînă la Kochbrunnen, unde ca și ceilalți bolnavi, trebuia să bea cu răbdare din apa termală, timp de douăzeci de minute în fiecare dimineață. În timp ce el se îmbiba în felul acesta de apă, ea se așeza într-un colț retras al grădinii și începea să citească un roman în ediția *Reclam*, ca în felul acesta să se obișnuiască cu limba germană.

Tot așa se așezase pe o bancă și a doua zi după audiția de la baroneasa von Maisen și tocmai citea *Apele Primăverii* de Turgheniev cînd văzu pe contele Rosek apropiindu-se de ea în lungul cărării, în mînă cu un pahar de apă. Își aduse aminte de zîmbetul cu care-i prezentase pe Fiorsen, și căută să se ascundă în dosul umbrelei. Văzu pantofii de lac și picioarele îmbrăcate în pantaloni, trecînd pe lîngă ea, cu mișcările caracteristice omului care poartă o centură elastică. Simți că antipatia ei față de omul acesta care uza de mijloace feminine pentru a-și păstra silueta, devine și mai adîncă. Cum se poate ca un bărbat să fie atît de efemeiat ? Și cu toate acestea auzise despre el că este un bun călăreț, că trage cu spada, și că este foarte viguros. După ce trecu, de teamă să nu se întoarcă din nou, închise cartea și plecă numaidecît. Statura ei însă și mersul legănat, era atît de caracteristic, încît era foarte ușor de recunoscut de la distanță, poate chiar mult mai ușor decît și-ar fi putut închipui.

Dimineața următoare, pe aceeași bancă, citea scena de la fereastră, dintre Gemma și Sanin, cînd auzi glasul lui Fiorsen alături de ea :

— Miss Winton !

În mînă ținea și el un pahar de apă, și în cealaltă pălăria.

— Adineaori am făcut cunoștință cu tatăl dumitale. Îmi dați voie să stau cîteva clipe ?

Gyp se retrase spre cealaltă margine a băncii, ca să-i facă loc.

— Ce carte citiți ?

— *Apele Primăverii*.

— A, cel mai frumos roman care s-a scris vreodată. Unde ați ajuns ?

— La scena dintre Gemma și Sanin în timpul furtunii.

— Un moment. Va să zică mai aveți pînă să faceți cunoștință cu doamna Polozov. Ce creație ! Ce vîrstă aveți domnișoară Winton ?

— Douăzeci și doi de ani.

— Dacă n-ai fi *dumneata*, atît ar fi prea puțin pentru o fată, ca să poată înțelege această carte. Dar dumneata ai calitatea să

înțelegi multe lucruri, datorită instinctului cu care ești dotată. Care e numele dumitale — te rog iartă-mi această indiscreție.

— Ghita.

— Ghita ? Nu mi se pare suficient de mlădios.

— Acasă îmi spun întotdeauna Gyp.

— Gyp — a, Gyp ! Da ; Gyp ?

Repetă numele acesta de cîteva ori, în mod cu totul impersonal, așa că nu se supără deloc pe el.

— I-am spus tatălui dumitale că am avut onoarea să-ți fiu prezentat. A fost cît se poate de politicos.

Gyp îi răspunse rece.

— Tata este întotdeauna politicos.

— Politicos și rece, ca bulgării de gheață în care se bagă sticlele de șampanie, ca să se răcească. Îmi închipui că s-a găsit cineva care să te informeze, că eu sînt un *mouvais* sujet. (Gyp dădu din cap, iar Fiorsen se uită stăruitor și continuă) : E complet adevărat, dar aș putea deveni mai bun, mult mai bun.

Ar fi vrut să ridice ochii și să se uite la el, dar se simți apucată de un sentiment neașteptat, și nu fu în stare. Omul acesta avea o mare putere care emana din toată ființa lui, dar cu toate acestea puterea ei îl stăpînea. Dacă ar fi vrut, îl putea face scalvul ei, un cîine pe care-l va purta de lanț. N-avea decît să întindă mîna și el va cădea în genunchi, ca să i-o sărute ; să-i spună „haide", și ar fi în stare să meargă, oriunde l-ar fi dus. Dacă i-ar fi spus „fii cuminte", nu i-ar mai fi ieșit din voie. Aceasta era prima senzație a puterii pe care putea să o exercite asupra altuia, și sentimentul acesta o îmbăta. Gyp însă nu putea să aibă prea multă vreme, încredere în ea însăși ; chiar clipele ei cele mai strălucitoare de triumf, erau umbrite de îndoială, și Fiorsen parcă i-ar fi citit gîndurile, o rugă :

— Spune-mi să fac ceva — orice, domnișoară Winton, și te voi asculta fără nici o împotrivire.

— Ei bine ; în cazul acesta întoarce-te numaidecît la Londra. Nu-ți dai seama că aici te pierzi fără folos ?

— Miss Gyp, îmi ceri ceva care e peste putință — Miss Gyp !

— Te rog, nu-mi spune în felul acesta, cum mi-ar spune o slugă.

— Eu sînt sluga dumitale.

— Poate din cauza aceasta nu vrei să faci ceea ce-ți cer ?

Gyp începu să rîdă.

— Ești crudă cu mine.

Se simți cuprins de revoltă :

— Nu voi pleca de lingă dumneata ; să nu-ţi închipui aşa ceva, apoi cu o mişcare grăbită, îi apucă mîna şi i-o sărută, şi în clipa următoare îi întoarse spatele şi se depărtă.

Gyp rămase speriată şi mirată, uitîndu-se la mîna pe care mai simţea încă arsura mustăţii lui ţepoase. Pe urmă începu să rîdă — un gest de om străin care-ţi sărută mîna — şi începu să citească, dar fără să-şi dea nici o silinţă să înţeleagă frazele pe care le parcurgea.

Niciodată nu s-a întîmplat ca o fată să suporte asiduităţi atît de stranii din partea unui adorator. Gyp nu pierdu nici pentru o clipă senzaţia că biciul e în mîna ei, că e cea mai tare şi că ea întinde mîna generoasă spre acela care are nevoie de ajutorul ei, dar cu toate acestea presimte că este incapabilă să evadeze din calea acestor asiduităţi. Vraja, în păienjenişul căreia îl prinsese pe el, începea să se întindă acuma şi în jurul ei. La început fusese cu totul sceptică, dar nu mai putu păstra aceeaşi atitudine. Părea întunecat şi prea mîhnit cînd nu-i zîmbea, dar prea neastîmpărat şi prea recunoscător, cînd ochii ei luminoşi se opreau asupra lui. Neliniştea privirilor lui, de obicei provocatoare sau furişe, se schimba în adoraţia sau dorinţa pe care nu mai era în stare să şi-o stăpînească, din clipa cînd ea apărea în faţa lui. Avea nenumărate ocazii să constate această metamorfoză. Oriunde s-ar fi dus, trebuia să fie şi el de faţă. Dacă se ducea la un concert, el o aştepta la o mică distanţă, de la intrare, ca să o poată vedea cînd va veni. Dacă se întîmpla să intre intr-o cofetărie, era mai mult decît sigură că imediat după aceea va apărea şi el. În fiecare după amiază o aştepta în apropierea aleei pe unde trebuia să treacă la echitaţie spre Neroberg.

Afară de întîlnirea din parcul de la Kochbrunnen, unde venea umil şi-i cerea voie să se aşeze pe bancă, alături de ea, niciodată nu încerca să se apropie, sau să o oprească în drum, şi se ferea cu toată grija, să nu o compromită. Probabil omul acesta presimţea că o altă atitudine faţă de o fată atît de sensibilă, ar fi fost primejdioasă. Dar afară de el mai erau şi alţi fluturi care roteau în orbita luminei răspîndite de Gyp, aşa că prezenţa lui nu putea să atragă în special atenţia acelor din apropierea lor. Înţelegea ea oare situaţia reală ; nu presimţea că toate mijloacele ei de apărare erau prea şubrede ca să poată rezista pînă la urmă, şi că permiţîndu-i să se apropie de ea, îşi tăia de la început orice mijloace de retragere. În orice caz presimţirea aceasta era foarte tulbure. Situaţia aceasta nu-i servea decît să o facă să simtă şi mai intens plăcerea de viaţă, să simtă că este admirată şi apreciată în toate părţile şi să devină

și mai conștientă de facultatea care-i permitea să facă gesturi cu totul nepermise altora.

Prezența lui o făcea să devină mai vioae. Indiferent de dispoziția in care ar fi fost, era imposibil să te plictisești alături de el. Intr-o dimineață incepu să-i povestească amănunte din viața lui. Tatăl lui fusese un mic proprietar rural din Suedia ; mama lui era fiica unui pictor. Ea il invățase să cîte la vioară, dar murise pe vremea cind el era băiat mic. La vîrsta de șaptesprezece ani s-a certat cu tatăl lui și a plecat de acasă ; a trebuit să cinte din vioară pe străzile orașului Stokholm, ca să-și poată ciștiga existența. Un artist celebru s-a intîmplat ca intr-o zi să dea peste el în mijlocul străzii și din ziua aceea l-a luat în casa lui. Puțin după aceea tatăl lui care căzuse la patima beției, muri și mica proprietate ii rămase lui. A vindut-o imediat, ca să poată face „prostii", cum spunea el, fără nici un fel de sfială.

— O, domnișoară Winton, am făcut in viața mea atitea prostii, dar acestea nu înseamnă nimica pe lîngă prostiile pe care le voi face din ziua cind pe dumneata nu te voi mai putea vedea.

După ce făcu această tulburătoare declarație, se ridică de lîngă ea și plecă. Ea zîmbise, auzindu-l ce spune, din scepticism, din compătimire și dintr-un sentiment pe care nu era în stare să-l înțeleagă de loc. Pe vremea aceea nu se mai putea înțelege nici pe ea însăși.

Dar Winton ce putea înțelege din toate acestea și cît de departe mergeau prevederile lui în legătură cu ceea ce se intîmpla alături de el ? În realitate el se simțea alarmat. Dar cu toate acestea se temea să-și mărturisească neliniștea, ca nu cumva să dramatizeze situația fără nici un motiv serios, căci altfel ar fi plecat cu ea de la Wisbaden cel puțin cu două săptămîni înainte de a-și termina cura. Cunoștea destul de bine primele simptome ale pasiunii. Scripcarul acesta lung, cu mișcări lacome și furișe ca ale lupului, cu fața scofîlcită și cu barbete (Doamne Sfinte), cu ochii lui mierii de pisică și privirile lacome care se apropiau pe ascuns de Gyp, nu-i inspira deloc încredere. Fără îndoială, profundul dispreț față de străini și artiști, caracteristic englezului din lumea bună, il impiedicase să reacționeze imediat. Ar fi fost peste putință, să ia lucrurile în serios. Cum ar fi posibil ca Gyp, fata aceasta atît de delicată, Gyp fata lui atit de perfectă, să capituleze, fie chiar in glumă, în fața unui individ de teapa acestuia ? Nu se poate. În orice caz ea ar veni la el ca să-i ceară sfatul, dacă s-ar intîmpla să se simtă la o răscruce. Își uită cu totul de sfiala plină de mister a fetelor de seama ei, de adorația lui mută față de ea, de dragostea ei față de el, care nu se manifestase niciodată în cuvinte. Afară de asta

el nu vedea decît foarte puțin din ceea ce ar fi trebuit să vadă, dar chiar acest puțin era mascat cu cea mai mare prudență de către Fiorsen așa că privirile lui oricît de bănuitoare ar fi fost, nu puteau să distingă nimica. Afară de asta tot timpul pe care-l petrecuseră împreună, un intervenise nimic mai important, afară de episodul din preziua plecării lor, dar despre acesta el nu știa nimic.

După amiaza aceea era liniștită și tristă. Noaptea trecută plouase și trunchiurile umede ale copacilor, frunzele ude, spulberate pe potecile parcului, îmbibau aerul cu un miros de vegetație veștedă. Gyp se simțea ca și cînd în clipa aceasta veselia și mulțumirea ar fi murit în sufletul ei. În timpul după amiezii, pînă cînd Winton plăti socotelile hotelului și-și făcu pregătirile de plecare, ea coborî în parcul băilor care mergea pînă departe în fundul văii. Cerul era cenușiu și copacii încremeniți în nemișcarea lor plină de melancolie. Totul în jurul ei părea tăcut și trist ; merse înainte pînă departe, urcînd o potecă desfundată de ploi, pe coastele unor dealuri din marginea satului vecin, și aici ieși în șosea, ca să se întoarcă acasă. De ce în viață totul trebuie să se termine atunci cînd nu dorești ? Pentru prima dată se gîndi fără nici un entuziasm la Mildenham și la vînătorile care vor urma de aici înainte. Ar fi preferat să se oprească la Londra. În Capitală nu ar fi obligată să se despartă de muzică, de dans, de lume și de plăcerea pe care o simțea, văzîndu-se apreciată. Aerul fu cutremurat de vuietul adînc al unei batoze și în clipa aceasta zgomotul surd, venit de departe i se părea că exprimă exact sentimentele ei. Un porumbel săgetă alb pe sub cerul de plumb ; mestecenii cenușii cu frunzele ruginite de toamnă se înfiorară de vînt și scuturară o ciocăneală repede de picături reci. În jurul ei era numai liniște și completă singurătate. Din dosul tufișului însă apărură tocmai în această clipă doi copii, a căror apariție neașteptată o făcu să tresară, și apucară în josul drumului. Ridică privirea, ca să-i poată vedea mai bine, și simți pe obraz înțepăturile ca de ace ale ploii. Se gîndi că-și va strica rochia — era îmbrăcată într-o rochie de catifea de culoarea gușii porumeblului, una dintre rochiile ei preferate — căci ar fi fost peste putință să suporte umezeala. Se întoarse sub ramurile mestecenilor ca să se adăpostească. Ploaia va trece repede. Stins în depărtări, vuetul adînc al batozei ajungea pînă la ea și o făcea să se simtă și mai abătută. În clipa aceasta din dosul tufelor de după care apăruseră copiii, se arătă chipul unui bărbat, și se apropie cu pași largi de locul unde era ea. Trecu șanțul dintr-un salt, și sub bolta de mesteceni apăru Fiorsen, fără pălărie, palid și înfierbîntat de alergătură. Probabil o urmărise și urcase pe o potecă mult mai scurtă decît cea pe care venise ea, după ce trecuse dincoace de

pîriu. Înfățișarea lui elegantă suferise foarte mult din cauza acestei escapade. Se uită la ea și-i spuse cu respirația întretăiată :

— Va să zică aveai de gînd să pleci mîine, fără să-mi fi spus nimica ! Îți închipuiai că vei putea să dispari, fără să-mi lași vreun cuvînt. Întotdeauna te porți atît de crud cu oamenii ? Ei bine, tot așa mă voi purta și eu cu dumneata.

Căzu la picioarele ei, și apucîndu-i cirgătoarea largă a rochiei, își acoperi obrazul cu ea. Gyp se uita la el și tremura toată. Pe urmă îi înlănțui genunchii cu brațele :

— O, Gyp, te iubesc, — te iubesc — nu mă alunga de lîngă dumneata — lasă-mă să stau în apropierea, dumitale. Eu sînt ciinele dumitale — sînt sclavul care te va urma pretutindeni. Gyp — te iubesc.

Purtarea lui o impresionă și o îngrozi. În ultimii doi ani auzise bărbații spunîndu-i de multe ori „te iubesc", dar niciodată pe un ton care să se ridice din fundul desnădejdii sufletului, niciodată în privirile lor nu se văzuse lucind dorința aceasta lacomă și plină de adorație, nici nu simțise tremurul sfios al mîinilor care se apropiau rugătoare de ea. Fu incapabilă să-i spună ceva și murmură cu glasul stins :

— Te rog, ridică-te !

Dar el nu se mișcă și continuă pe același ton :

— Gyp, iubește-mă puțin — cît de puțin, Gyp. Fie-ți milă, Gyp!

Prin mintea ei un gînd trecu, întocmai ca o scăpărare de fulger rătăcit în bezna întunericului : „În fața cîtor femei a îngenunchiat în felul acesta ?" În atitudinea lui de uitare era o întrupare a frumosului pe care ți-l dă duioșia sinceră, ridicată din adîncul sufletului, și în fața acesteia începu să nu se mai simtă înspăimîntată. El continuă să îngîne cu sfială și glasul în șoaptă :

— Știu că sînt un flușturatic, dar nu voi mai fi de aici înainte, dacă dumneata mă vei iubi. Pentru dumneata aș fi în stare să fac minuni. O, Gyp, dacă te-ai învoi mai tîrziu, să te măriți cu mine. Nu acuma. Mai tîrziu, după ce te vei convinge că m-am schimbat. Gyp, frumoasă, adorată !

Întinse încet brațele după ea și își îngropă obrazul la pieptul ei. Fără să-și dea seama limpede de gestul pe care-l face, Gyp, îi mîngîie părul și repetă în șoaptă :

— Acum te rog, ridică-te.

Fiorsen se ridică în picioare și murmură :

— Fie-ți milă ; spune-mi ceva !

Dar ea nu se simțea în stare să-i spună nici o vorbă, ci-l privea cu ochii adînci și tulburi. Apoi dintr-odată simți că a cuprins-o în

brațe și o strînge la piept. Își încordă trupul din toate puterile și se despărți de el. În clipa următoare îl văzu că stă în fața ei cu capul plecat, rușinat, cu ochii închiși și buzele tremurînd. Prin inimă îi trecu din nou fiorul de milă pe care-l mai simțise odată, și zise :

— Nu știu ce să-ți spun acuma ; poate mai tîrziu — mai tîrziu, după ce mă voi întoarce în Anglia.

Se înclină în fața ei și-și încrucișă brațele pe piept, ca pentru a o face să înțeleagă, că nu o mai amenință nici o primejdie. Pe urmă, după ce plecă de sub bolta mestecenilor, fără să mai țină seamă de ploaie, el o urmă de la o mică distanță, umil și liniștit, ca și cînd buzele ei niciodată nu ar fi fost siluite de violența gurii lui.

După ce ajunse în camera ei, Gyp începu să-și scoată rochia udă de ploaie, gîndindu-se la ce a spus el și ce i-a răspuns ea. Nu-i făgăduise nimic. Dar îi dase adresa, atît cea de la Londra, cît și cea de la Mildenham. Dacă nu încerca anume să se gîndească la altceva, îi era peste putință să nu simtă atingerea mîinilor lui și strînsoarea brațelor ; să nu-i vadă lucirile ochilor în clipa cînd o sărutase, și din nou se simți speriată și emoționată.

În seara aceea el trebuia să cînte la concert — ultimul ei concert. Niciodată nu cîntase cum cîntă în seara aceea, nici arta lui nu fusese mai vrăjită și de un extaz mai frenetic. În timp ce-l asculta, în sufletul ei se mișcă un gînd — un fel de presimțire a ceva ce nu mai putea fi evitat — că orice ar face de aici înainte, fie că va vrea, fie că nu, îi va fi peste putință să mai scape din puterea lui.

5

Dar după ce se întoarse în Anglia, pierdu aproape cu totul această senzație. Foarte curînd Fiorsen va întîlni altă femeie, despre care-și va închipui că întrunește toate calitățile ce spunea că le-a găsit la ea. Ar fi fost ridicul să-și închipuie, că de dragul ei va înceta să ducă viața nebunească pe care o dusese pînă acuma, și că ea ar putea să aibă vreo putere asupra lui. Dar în adîncul sufletului ei stăruia îndoiala, și-i era peste putință să creadă că ar fi posibil să se întîmple așa ceva.

Winton, care acuma putea din nou să respire în toată voia, se grăbi să plece cu ea cît mai curînd la Mindenham. Îi cumpărase un alt cal. Se întoarseră exact la timp pentru a fi de față în timpul serbărilor toamnei. Pe urmă, vreme de cel puțin o săptămînă, plăcerea de a călări și a se juca cu cîinii, o făcu să nu se mai gîndească la nimic altceva. Dar exact cîteva zile înainte de începerea serbă-

rilor, începu să se simtă neliniștită și chinuită de plictiseală. Pe deasupra localității Midenham se tîrau trîmbele negurilor toamnei și vînturile iuți începură să scuture cu putere cercevelele ferestrelor. Cîinele ei de vînătoare, un ogar cafeniu, foarte bătrîn, muri pe neașteptate. Din cauza aceasta avu remușcări, și se gîndea că-l lăsase prea mult singur, tocmai în timpul cînd i se apropia sfîrșitul. Se gîndea la timpul greu, cînd ogarul acesta credincios o așteptase să se întoarcă acasă — Betty avea darul să-i facă descrieri amănunțite despre zbuciumul emoționant al bietului animal, căci sufletele simple au pasiunea descrierilor patetice — simțea că fusese nedreaptă față de el. Din cauza aceasta Gyp, care era o fire extrem de sensibilă și impresionantă, aproape se îmbolnăvi, și cîteva zile Winton nu mai știa ce să facă cu ea ; tocmai din cauza asta imediat ce se simți ceva mai bine, o trimise la mătușa Rosamunda în oraș, decis să se resemneze la singurătate. De aici înainte nu va mai avea tovărășia ei, dar dacă distracțiile îi vor face bine și vor putea să-i readucă buna dispoziție, el se va simți foarte mulțumit. Cînd se duse la Londra, trei zile după aceea, ca să-și petreacă week-endul împreună cu ea, și constată că este cu totul schimbată, putu să se despartă de ea cu sufletul ușurat.

A doua zi, după întoarcerea tatălui ei la Mildenham, Gyp primi de la Fiorsen o scrisoare, care fusese expediată de la Oficiul din Bury Street. Îi spunea — în scrisoare — că s-a întors la Londra, și că n-a uitat nici una dintre privirile pe care le-a îndreptat spre el și nici un cuvînt din cele pe care i le-a spus. Nu va putea să-și regăsească liniștea,pînă în ziua cînd o va întîlni din nou. — „De multă vreme, cu mult înainte de a te vedea pentru prima dată — spunea el în scrisoare — mă simțeam un om pierdut — un om mort. Îți sărut mîinile și rămîn robul dumitale credincios — Gustav Fiorsen". Cuvintele acestea care ar fi părut ridicole în gura oricărui alt bărbat, treziră din nou în sufletul lui Gyp senzația aceea tulbure de spaimă și de plăcere, dincolo de care era convingerea că niciodată nu va fi în stare să scape de urmărirea lui.

Îi răspunse că mătușa ei, va fi încîntată să-l primească, dacă ar vrea să vină, în orice zi între cinci și șase, și semnă „Ghita Winton". Pierdu foarte mult timp pentru ca să poată scrie aceste rînduri, de a căror întorsătură convențională, rămase cît se poate de mulțumită. Era oare cu adevărat stăpînă pe ea însăși — și pe el ; capabilă să facă numai ceea ce vrea ? Ar fi fost peste putință să se mai îndoiască de asta, cînd se uita la cele cîteva rînduri complet indiferente pe care i le scrisese.

Nu era ușor ca sentimentele acestei fete să le poți ghici după expresia feței, și chiar Winton nu reușea întotdeauna. Pregăti pe

mătușa Rosamunda, încercînd să pară complet indiferentă, pentru vizita apropiată a lui Fiorsen. Cînd veni, el își dădu numaidecît seama că trebuie să fie cît se poate de prevăzător, și nu se uita la Gyp decît atunci cînd era convins că nu-l vede nimeni. Dar cînd plecă, în clipa cînd se despărțea de ea, murmură abia simțit : „Nu în felul acesta — nu se poate în felul acesta ; va trebui să te văd cînd ești numai singură — trebuie să te văd !" Gyp zîmbi și clătină din cap. Clocotul din adîncul sufletului ei însă începea să facă undă și la suprafață.

În aceeași seară se adresă mătușii Rosamunda, prefăcîndu-se complet indiferentă :

— Tatălui meu, nu-i place Fiorsen — ceea ce de altfel e foarte firesc, deoarece el nu poate aprecia arta lui.

Această observație discretă, făcu pe mătușa Rosamunda — care în felul ei aprecia muzica — să nu pomenească despre vizita acestui intrus, în scrisoarea pe care o trimise cîteva zile mai tîrziu fratelui ei. Cele două săptămîni care urmară, Fiorsen veni aproape în fiecare zi, și-și aducea și vioara cu el. Gyp îl acompania la pian, și cu toate că privirile lui flămînde ca de fiară o făceau să nu se simtă la îndemînă în apropierea lui, presimțea că i-ar fi foarte greu să se obișnuiască fără el.

Dar cînd Winton apăru din nou în Bury Street, își dădu seama că a făcut o mare greșeală. Să mărturisească limpede și chiar de la început că Fiorsen este la Londra, după ce nu pomenise despre el în nici una dintre scrisorile pe care i le trimisese ? Să nu-i spună nimica și să-l lase ca să afle această știre de la mătușa Rosamunda ? Se simți îngrozită și nu suflă o vorbă ci se mulțumi să-i spună că abia așteaptă să poată galopa împreună. Winton consideră dorința ei drept cel mai bun augur și o luă numaidecît cu el la Mildenham. Gyp avea o senzație stranie : exact ca omul care se simte ușurat, că a putut scăpa din mare primejdie, deși este dinainte convins că o va căuta din nou. Locul de întîlnire al vînătorilor, pentru a doua zi, era destul de departe, dar ea instistă cu toate acestea să se ducă pînă acolo călare : în timpul acesta Pettance, un jokeu bătrîn care era în serviciul tatălui ei și făcea slujbă de grăjdar ajutor la Mildenham, îi va aduce calul de schimb. Un vînt prielnic și aromit bătea încetișor, iar depărtările erau înecate de ploaia toamnei, și după ce ieșiră în larg, Winton și Gyp se retraseră într-un colț unde puteau să stea împreună. Reușiră să se strecoare fără să-i bage nimeni în seamă, căci vînătorii cu experiență se obișnuiseră să urmeze de aproape călărețul acesta — care avea o singură mînă și era îmbrăcat într-o jachetă de culoare roșu șters, și călărea o iapă neagră, cu coada împletită — din cauză că el era întotdeauna în

locurile cele mai bune. Din umbra pădurii apăru un bătăiaș; un tînăr ars de soare și cu obrazul șfichiuit de vînturi, trecu pe lingă ei în galop, și aruncîndu-le o privire, salută și dispăru din nou în adîncul hățișului. De sub streașina arămie se ridică o gaiță și după ce dete un țipăt, se repezi în jos, și dispăru în largul cîmpului; un iepure cu blana pămîntie făcu un salt și se topi între ierburile prăjite de soarele verii. Un stol de porumbei se ridică sus de tot și se lasă în desișul unei păduri din apropiere. Din adîncul depărtat veneau chiotele rare ale bătăiașilor și se auzeau lătrăturile stinse ale cîinilor care începuseră să răscolească prin cotloanele acoperite de ferigă și prin coclauri.

Cu mîna încleștată pe frîul calului Gyp respira adînc aerul proaspăt. Era rece și aromit, iar cerul limpede-cenușiu și în largul lui norii destrămați pluteau ușori, ca un stol de zburătoare — prin înălțimi vîntul nu se simțea aproape de loc, și chiar pe sub streașina pădurii abia avea atîta putere ca să poată desprinde frunzele fagilor și cerilor pe care le pișcase bruma ce fusese cu două zile înainte. De ar avea norocul ca din partea aceasta să țîșnească o vulpe, ca să poată deschide ei vînătoarea, numai singuri, cu haiticul de cîini după ei. Un cîine se apropie în goană domolită, ridicînd capul cafeniu pătat de alb spre calul pe care era încălecat Winton. Pe urmă din adîncul pădurii se auzi sunetul cornului și cîinele dispăru din nou în hățișul des din apropiere.

Calul lui Gyp ciuli urechile. Un tînăr îmbrăcat în jachetă cenușie, cu pantaloni bufanți și cizme înalte, apăru în marginea pădurii și își îndreptă calul roib spre ei. Te pomenești că după el vor veni și ceilalți? Puțin enervată se uită la acest intrus care tocmai atunci își scoase pălăria și, încercă să zîmbească. Zîmbetul lui plin de îndrăzneală, era însă contagios și Gyp nu se putu stăpîni să nu-i zîmbească și ea. Cine era omul acesta? Arăta senin și foarte mulțumit. Nu-și aducea aminte să-l mai fi văzut pînă acum, dar cu toate acestea i se părea cunoscut — o față largă, simpatică și complet rasă, părul buclat de culoare închisă, ochii neobișnuit de limpezi, cu priviri îndrăznețe, vesele și reci. Unde văzuse oare un om care să semene cu acesta?

O exclamație ușoară a lui Winton o făcu să întoarcă privirea spre ele. O vulpe încerca să se strecoare nesimțită din mijlocul tufișului. Se uită la chipul tatălui ei, care i se părea încremenit ca de piatră. Nu văzu nici o mișcare și nu simți nici un fior, ca și cînd cal și călăreț ar fi fost turnați dintr-o bucată. De ce nu dădea chiotul de plecare? În clipa următoare însă buzele lui se întredeschiseră și chiotul clocoti ca un strigăt de triumf. Gyp aruncă un zîmbet tînărului care avusese delicatețea să lase tatălui ei această

plăcere, și necunoscutul îi zîmbi din nou. Din pădure se bulucirä cei mai aprigi din haiticul de cîini — apărînd unul după altul — pe urmă hăitașii și cei cu cornurile de vînătoare. De ce nu se urnea Winton ?

În clipa următoare, calul lui Winton făcu un salt și Gyp se repezi pe urma lui Tînărul era pe partea stîngă și călărea o iapă roaibă. Afară de ei trei, mai era un singur hăitaș și un valet care ținea seama cîinilor. Calul lui Winton galopa vertiginos și cînd ajunse în apropiere de primul obstacol, întoarse capul și strigă : „Domolește Gyp ; strînge frîul !“ Se propti în scări, dar calul nici nu simți ; n-avea nici o importanță. În fața ei erau trei talazuri acoperite de iarbă. Iar la cîțiva metri de ei săgeta o vulpe de toată frumusețea. De fiecare dată cînd simțea calul că se întinde să sară, se gîndea : „Splendid ! O, sînt atît de fericită !“ Nu există în lume un sentiment care să se poată compara cu acesta : în frunte cu tatăl ei, cu haiticul de cîini care goneau alături de tot grupul de vînători rămași departe în urmă — nici chiar plăcerea pe care ți-o poate procura muzica, nu se poate compara cu aceasta. Dacă ți-ai putea petrece toată viața galopînd și sărind peste obstacole. Calul acesta e adorabil, cu toate că din cînd, în cînd, apucă frîul în dinți

Următorul gard îl trecu simultan cu tînărul al cărui cal părea că începe să-și ia frîu liber. Tînărul își înfundase pălăria pe ceafă, iar fața i se crispase puțin, dar cu toate acestea pe buze părea că-i mai joacă o umbră de zîmbet. Gyp se gîndi : „Se ține bine în șea, mi se pare că este emoționat. Nimeni nu este în stare să călărească atît de calm ca tata atît de admirabil“. Și avea dreptate : Winton era un cavaler perfect. Haiticul cîinilor coti într-o parte. Acum erau alături de ei și mergeau în același ritm. Ce goană ! Nu se putea să existe vulpe care să reziste la o astfel de goană.

Apoi dintr-o dată văzu vulpea alergînd în fața ei, în cîmp deschis, fugind desnădăjduită, cu coada somoiog în vînt, și o dorință îi tresări în suflet : „Nu te lăsa prinsă ; hai repede, vulpe. Fugi în hățiș și dispari !“ Era oare adevărat că toate aceste ființe, cel puțin o sută la număr, cai, bărbați și femei, și cîini vînau pata aceea roșie care se ștergea în mijlocul cîmpului ; o vulpe mică și speriată. Pe urmă veni un alt gînd și încă unul, care se suprapuse celui dintîi și făcu să adoarmă orice simț de rușine și de milă, trezind într-însa mîndria că zboară pe deasupra tuturor obstacolelor. În clipa următoare vulpea căzu grămadă la cîțiva metri departe de cîinele care mergea în fruntea haiticului, și ea se simți ușurată. Asistase și înainte de asta la spectacolul îngrozitor al morții. Galopul însă fusese divin. Cu respirația întretăiată și zîmbind fericită, se gîndi că poate

nu va mai avea suficient ca să-şi şteargă faţa asudată, înainte de sosirea vînătorilor şi fără ca tînărul din apropierea lor să bage de seamă.

Îl văzu că vorbeşte cu tatăl ei, şi cînd se apropie, tînărul îşi scoase pălăria şi o privi drept în faţă :

— Aţi galopat superb !

Glasul lui sonor era plăcut la auz şi plin de mlădiere.

Gyp dete din cap şi răspunse :

— Poate vrei să vorbeşti despre calul meu cel nou, şi se întrebă a doua oară : Unde am văzut oare, pe omul acesta ?

Urmară alte două alergări, dar nici una nu se putea compara cu primul galop. Nici pe tînărul acela nu-l mai văzu, dar i se spuse că este Summerhay, fiul lui Lady Summerhay, de la Widrington, o localitate situată la zece mile depărtare de Mildenham.

În timp ce ea şi Winton se întorceau tăcuţi, umblînd în trap uşor, prin tulbureala serii, Gyp se simţea fericită — saturată de aer şi de plăcerea zilei. Încetul cu încetul cîmpurile din jurul lor, clăile de fîn, grajdurile şi ochiurile de apă se topeau înghiţite de întuneric ; la ferestile caselor de la ţară se aprindeau lumini şi în aer plutea un miros acru de lemn verde, aprins în vetre. Şi pentru prima dată, în timpul acestei vînători, îşi aduse aminte de Fiorsen şi se gîndi la el cu dor. Ce plăcere ar fi pentru ea acuma, să-l audă cîntînd, în intimitatea salonului lor, în timp ce ea va sta întinsă pe canapeaua din faţa căminului în care pîlpîie despicăturile lemnului de cedru. Să-i cînte un menuet de Mozart sau chiar emoţionanta melodie de Poise pe care i-o cîntase prima dată cînd îl auzise, sau alte cîntece pe care i le cînta numai ei, fără nici un fel de acompaniament. Ar fi încheierea cea mai fericită a acestei zile fermecate. Pentru ca să fie desăvîrşită, mai lipsea căldura şi strălucirea — căldura muzicii şi suflul adoraţiei.

Oftă şi atinse calul uşor cu pintenii. Aici nu era nici o primejdie să se gîndească la muzică şi la Fiorsen, căci era atît de departe de el ; chiar se gîndi, că nu s-ar supăra de loc, dacă s-ar purta faţă ea din nou, cum se purtase în ziua aceea, sub mestecenii de la Wiesbaden. Era adevărată plăcere să te simţi adorată. Calul ei pe care i-l adusese jokeul şi pe care-l avea de şase ani, începu să necheze, ceea ce însemna că se apropie de casă. Încă o cotitură, pe urmă aleea străjuită de fagi care duce pînă în faţa casei : casa lor veche, confortabilă şi întunecată, cu scările largi şi comode. Se simţea ostenită şi-i svîcnea tot trupul. Mîine va fi complet ţeapănă. În lumina care bătea prin uşa larg deschisă, văzu pe bătrînul Markey aşteptîndu-i în prag ; în timp ce scotea din buzunar cîteva bucăţele de zahăr ca să le dea calului, îl auzi că se adresează tatălui ei :

— Domnul Fiorsen. Sir, un domn din Wiesbaden, dorește să vă vadă.

Își simți inima tresărind. Ce va să zică asta ? De ce a venit ? Cum a îndrăznit să facă un astfel de gest ? Cum se poate să o decepționeze în felul acesta ? Pe urmă își aduse aminte că el nu știa nimica despre felul în care ea încercase să ascundă tatălui ei întîlnirile lor. Sosise clipa cînd toate se vor răzbuna. Se repezi de-a dreptul sus pe scări, și auzi glasul lui Betty care o făcu să tresară : „Baia v-așteaptă, Miss Gyp". Intră numaidecît în baie, și răspunse dădacei : „Adu-mi ceaiul aici". Acum se simțea în siguranță, și prin aburul băii fierbinți se putea gîndi în liniște la situația în care se găsea.

Sosirea lui neașteptată, nu putea să aibă decît o singură explicație : venise să o ceară în căsătorie. Se simți mult mai liniștită. Va fi mai bine așa. Nu va mai avea motive să se ascundă de tatăl ei. În cazul cînd ea va refuza să se căsătorească cu Fiorsen, tatăl ei va avea posibilitatea să o protejeze contra lui. Gîndul acesta o făcu să se cutremure. Era oare posibil ca fără să-și dea seama de realitate, să fi mers atît de departe ? Fiorsen nu se va împăca niciodată cu un refuz, chiar dacă ar veni direct de la ea. Dar oare ea, se simțea cu adevărat îndemnată să-l refuze ?

Îi plăceau băile fierbinți, dar niciodată pînă acuma nu întîrziase atît de mult în baie. În interiorul acesta strîmt însă, viața era foarte ușoară și comodă, dar în clipa cînd va ieși, va începe imediat să se complice. Într-un tîrziu trebui să iasă din baie, căci Betty veni cu ceaiul și cu invitația din partea stăpînului care „poftește pe Miss Gyp să coboare în salon, imediat ce va fi gata".

6

Aruncă o privire spre fața palidă a lui Gyp, pe urmă se întoarse spre Markey și întrebă :

— Unde ai poftit pe domnul acesta ?

Întrebuințarea cuvîntului *acesta*, era singura dovadă de emoția prin care trecea în această clipă. În timp ce traversa hallul, prin minte i se încrucișară o mulțime de gînduri extravagante. După ce ajunse în biroul lui, dete din cap cu destulă amabilitate și așteptă ca Fiorsen să vorbească. *Scripcarul* nu-și scoasese blana cu care era îmbrăcat, și în mînă își învîrtea pălăria de fetru. Cum de omul acesta nu este în stare să te privească drept în față, iar cînd te privește, îți face impresia că vrea să te muște ?

— Probabil nu știați, domnule maior Winton, că m-am întors la Londra ? întrebă el.

Va să zică Gyp se întîlnise cu el, fără să-i spună nimica. Gîndul acesta păru că-i îngheață sufletul și i-l umple de amărăciune. Se hotărî să nu o trădeze și se mulțumi să se încline în fața lui. Văzu că vizitatorul său se simte înspăimîntat de curtoazia lui rece, și nu părea de loc dispus să-i întindă o mînă de ajutor, pentru ca să-și poată stăpîni această spaimă.

Fiorsen, care începuse să se plimbe agitat prin cameră se opri și-i spuse cu glasul sugrumat :

— Domnule maior Winton, fiica dumneavoastră este cea mai adorabilă ființă de pe pămînt. O iubesc cu toată desnădejdea sufletului. Sînt un om de viitor. Viitorul artei mele depinde de faptul, dacă veți admite să se căsătorească cu mine. Am și ceva bani, dar afară de asta în vioara mea sînt ascunse toate comorile pe care ea și le-ar putea dori.

Chipul lui Winton nu exprima decît un dispreț de gheață. Faptul că secătura asta îndrăznea să vorbească despre fiica lui, punînd-o în legătură cu chestiunile bănești, era cea mai mare jignire pe care i-o putea aduce. Fiorsen însă continuă :

— Știu că dumneavoastră nu mă puteți suferi. Am văzut chiar din clipa cea dintîi cînd v-am cunoscut. Dumneavoastră sînteți un gentleman englez (cuvintele acestea le pronunță cu o nuanță de ironie), și în fața dumneavoastră eu nu însemn nimic. Dar totuși în lumea mea eu sînt cineva. Nu sînt un simplu aventurier. Îmi dați voie să vă cer mîna fiicei dumneavoastră ? După ce pronunță aceste cuvinte, întinse mîinile în care ținea pălăria spre el, ridicînd brațele, în atitudine de rugă.

O clipă Winton avu senzația că omul acesta se zbuciumă ingrozitor, dar cu toate acestea îi răspunse foarte rece.

— Sînt foarte obligat pentru faptul că mi te-ai adresat mai întîi mie cu această cerere ; n-aș vrea să fiu nepoliticos cu dumneata, chiar la mine în casă ; cu toate acestea aș fi foarte mulțumit, dacă ai avea bunătatea să te retragi imediat, și să consideri ca absolută certitudine, că mă voi opune cererii dumitale din toate puterile și cu toate mijloacele.

Durerea și dezamăgirea care se oglindeau pe fața lui Fiorsen, se schimbară cît ai clipi într-o expresie de mîndrie, de batjocură și apoi de deznădejde.

— Domnule maior Winton ; dumneata ai iubit ; trebuie să fi iubit pe mama ei. Eu sufăr groaznic...

Winton care se uita în flăcările focului, se întorsese din nou spre el și-l privi :

— Domnul meu, eu nu am dreptul să dispun de sentimentele fiicei mele ; va face cum îi va fi voia. Eu îți declar pur și simplu că o căsătorie a ei cu dumneata, ar fi contrară planurilor și convingerilor mele. Constat însă că nu ai avut nici cel puțin tactul să aștepți consimțămîntul meu, pentru ca să-ți permiți purtarea pe care ai avut-o. Eu te-am văzut destul de bine, cum dădeai fiicei mele tircoale, în timpul cît am fost la Wiesbaden, domnule Fiorsen.

Fiorsen îi răspunse cu un surîs sfios și îngînă :

— Un nenorocit uzează de toate mijloacele pe care le are la îndemînă. Îmi dați voie să o văd ? Dați-mi voie să o văd, cel puțin din depărtare.

Ea văzuse pe secătura asta, chiar contra voinței lui, și-și ascunsese sentimentele față de el — tocmai față de *el* — toate sentimentele indiferent care ar fi fost acestea. Așa că-i răspunse :

— Voi trimite să o cheme. În timpul acesta probabil vei dori să te servești cu un ceai sau cu un whiskey ?

Fiorsen clătină din cap, în semn de refuz și trebui să mai treacă o jumătate de ceas în cea mai chinuitoare așteptare. Winton, în costumul lui de vînătoare stropit de noroi, suportă acest chin mult mai ușor decît musafirul său. Suedezul, după ce încercă să imite liniștea amfitrionului său, renunță la acest efort desnădăjduit și făcu un gest enervat din mînă, pe urmă începu să se plimbe prin cameră cu pași largi, se apropie de fereastră, dete perdelele la o parte și se uită în noaptea de afară ; apoi se întoarse din nou, hotărît să înfrunte pe Winton, dar consternat de liniștea acestui om care se uita fără să clipească în lumina focului din cămin, se trînti într-un fotoliu și se întoarse cu fața spre perete. Din fire, Winton nu era un om crud, dar se bucura de zbuciumul prin care trecea în aceste clipe străinul care încerca să primejduiască fericirea fiicei lui. S-o primejduiască ? Era mai mult decît sigur că ea nu va primi să se căsătorească cu el. Totuși, dacă ea nu va primi să se mărite cu el, atunci de ce-i ascunsese pînă acuma situația adevărată dintre ei ? Și din cauza asta începu să se zbuciume și el.

Pe urmă apăru Gyp. Chipul ei surîzător însă era rigid, parcă ar fi așteptat ceva. Se duse de-a dreptul la Fiorsen și întinzîndu-i mîna, îi spuse cu glasul foarte calm :

— Ce drăguț din partea dumitale c'-ai venit !

Winton avu dureroasa senzație că în clipa aceasta nu mai are ce căuta între ei. Ei bine, va încerca să vorbească limpede, căci prea avuseseră multe de ascuns pînă acum.

— Domnul Fiorsen ne-a făcut cinstea să vină să te ceară în căsătorie. I-am răspuns că astfel de lucruri le hotărăști tu singură.

În orice caz, dacă primești propunerea lui, o vei face contra dorinței mele ; cred că-ți închipui că altfel nici nu s'-ar putea.

În timp ce el vorbea, Gyp se aprinse și mai mult la față, dar nu se uită nici la el nici la Fiorsen. Winton băgă de seamă că dantela personajului cu care era îmbrăcată, se ridica și se lăsa din cauza respirației agitate. Ridică abia simțit din umeri. apoi se întoarse, parcă ar fi primit o lovitură neașteptată drept în inimă, și ieși din cameră, fără să scoată nici o vorbă. Se vedea destul de limpede, că nu este în stare să-și stăpînească nervii. Ca și cînd dragostea ei față de el n-ar fi valorat pentru ea mai mult decît străinul acesta. Presimțea însă că ar fi incapabil să-i pricinuiască vreo mîhnire, deși i-ar fi fost peste putință să mai trăiască fără tovărășia ei. Chiar dacă s-ar căsători cu cel din urmă ticălos din lume, el nu o va părăsi niciodată, și va dori întotdeauna apropierea și dragostea ei. Pentru el fata asta reprezenta prea mult din prezent și chiar din trecut. Cu sufletul sfîșiat, ieși din birou și se duse în camera lui.

Cînd coborî la masă constată că Fiorsen a plecat. Pentru nimic în lume nu ar fi întrebat ce i-a spus, și ce i-a răspuns ea, in timpul cît au stat singuri de vorbă. Prăpastiile care se sapă între două suflete atît de mîndre, sînt greu de trecut. Cînd veni în camera lui să-i spună noapte bună, chipurile lor erau ca două măști de ceară.

Zilele care urmară după aceea, ea nu făcu nici un gest și nu spuse nici o vorbă din care ar fi putut deduce că este hotărîtă să se împotrivească dorințelor lui. Fiorsen părea că nici nu există, căci niciunul dintre ei nu-i pronunță numele. Winton însă presimțea că ea era supărată și mîhnită din pricina lui. Într-o seară, după ce terminară masa, o întrebă foarte liniștit :

— Spune-mi sincer Gyp ; tu ții la omul acesta ?

Gyp îi răspunse tot atît de liniștită :

— Dintr-un anumit punct de vedere, da !

— Crezi că atît este deajuns ?

— Tată, nici eu nu știu ce să zic.

Văzu că-i tremură buzele, și Winton se simți îmblînzit, cum i se întîmpla întotdeauna, cînd ea era emoționată. Întinse brațul și o luă de mînă, apoi adăugă :

— Nu voi sta niciodată în calea fericirii tale, Gyp. Dar aceasta *trebuie* să fie fericire adevărată. În cazul acesta crezi că ar putea să fie ? Eu mă îndoiesc. Probabil știi ce se spunea despre el la Wiesbaden ?

— Știu.

Nu bănuise că ea este informată. Simți un junghi în inimă.

— Ceea ce s-a spus este destul de rău. Dar afară de asta, el nu face parte nici din lumea noastră.

Gyp ridică privirea și se uită la el.

— Tată, dumneata crezi cu adevărat că eu fac parte din „lumea noastră ?"

Winton se ridică de pe scaun și se apropie de fereastră. Dar ea se luă după el și-l apucă de braț.

— N-am avut intenția să te jignesc. Cu toate acestea este adevărat, spune drept. Eu nu fac parte din lumea bună. Din ziua în care mi-ai spus ce a fost — demult — mi-am dat seama că eu nu aparțin cu adevărat acestor oameni. Mă simt mai aproape de el. Pentru mine muzica valorează mai mult decît orice.

Cu o mișcare convulsivă, Winton o strînse de mînă.

— Gyp, dacă tu nu vei fi fericită cu omul acesta, să știi că eu voi suferi îngrozitor.

— Bine tată, dar de ce să nu fiu fericită alături de el ?

— Dacă aș ști că vei fi, aș fi în stare să renunț la orice. Dar mi-e peste putință să cred că ar fi posibil să fii. Draga mea, te implor, caută ca înainte de toate să te convingi de adevăr. Aș fi în stare să-i trag soțului tău un glonte, dacă nu se va purta bine cu tine.

Cînd să se ducă la culcare, îi spuse :

— Mîine va trebui să pleci la Londra.

Fie că știa dinainte că nu se va putea împotrivi inevitabilului, fie că-și închipuia că dacă îl va vedea mai des, se va vindeca de dragostea ce o leagă de el — Winton nu i se mai împotrivi deloc.

*

Din nou începu aceeași ciudată asiduitate din partea lui față de ea. De Crăciun reuși să-i obțină asentimentul ; era convinsă că ea este stăpîna, nu sclavul — pisica nu pasărea căzută în laț. Odată sau de două ori, Fiorsen se lăsă tîrît de patimă și îndrăzneala mîngîierilor lui o jigni și se retrase, speriată de teama celor ce o vor aștepta de aici înainte. Dar în general se simțea încîntată și îmbătată de muzică și de dragoste, sentiment care nu era tulburat decît de amintirea profundei mîhniri pe care o pricinuia tatălui ei. La Mildenham nu se ducea decît rare ori, iar el chinuit de desnădejde își petrecea aproape tot timpul în singurătatea casei lui sau călărind, și lăsase pe Gyp cu totul în grija sorei lui. Cu toate că mătușa Rosamunda era prinsă în vraja muzicii lui Fiorsen, împărtășea pe deplin părerea fratelui ei, că omul acesta este ceva „imposibil". Dar orice ar fi spus ea, ar fi fost peste putință ca Gyp să se lase convinsă. I se părea ceva cu totul nou și neașteptat, să constate la această fată blîndă și sensibilă, o astfel de putere de voință. Obstacolele pe care le întîmpina, o făceau să fie și mai categorică în hotărîrea pe care o luase. Astfel optimismul înăscut al acestei femei

o făcu să-și închipuie că Gyp va reuși să îndrepte pe omul acesta pe drumul cel bun. La urma urmelor, el era chiar în felul acesta, de pe acuma, o celebritate.

Hotărîtă să se căsătorească în luna februarie, și închiriară o casă cu grădină, în cartierul Saint Jones Wood. Ultima lună care-i mai despărțea de acest eveniment, trecu întocmai ca și alte luni, în astfel de împrejurări, cu alergăturile obișnuite și pline de emoții, după cumpărături, mobile și rochii, căci dacă nu ar fi așa, cine știe cîte logodne s-ar strica, din cauza timpului greu care-ți dă prilej să te răzgîndești și să vezi situația mai limpede decît ți se pare la început.

Astăzi se căsătorise. Lui Winton, pînă în ultimul moment, nu-i venea să creadă că așa ceva ar fi posibil. Strînsese mîna soțului ei și-și dase toată silința, ca nimeni să nu-i poată ghici durerea și amărăciunea, cu toate că era dinainte convins că nu va putea înșela pe cei din jurul lui, încercînd să pară mulțumit. Din fericire nu se căsătoriseră la biserică, nu avură nici ospăț de nuntă, nici invitați, nici felicitări și nici un fel de ceremonie, ; altfel i-ar fi fost peste putință să suporte desfășurarea unei astfel de torturi. Nu trebui să suporte nici prezența sorei lui Rosamunda, căci tocmai atunci se întîmplă ca ea să fie gripată, și nu putu să iasă din casă.

Sprijinit în spătarul vechiului său fotoliu Winton privea jocul flăcărilor focurilor din cămin

La această oră trebuie să fie pe aproape de Torquay — mai departe n-au putut ajunge. Muzica ! Cine și-ar fi putut închipui că niște sunete scoase din cîteva coarde și o bucată de scîndură, vor fi în stare să i-o fure ? Da, trebuie să fi ajuns aproape de Torquay și vor trage la hotel. De ani de zile buzele lui îngînară pentru prima dată o rugăciune mută :

„— Doamne, fă-i parte de fericire ! Las-o să fie fericită !“

Pe urmă auzind pe Markey, valetul, că deschide ușa, închise ochii, ca să-și închipuie că doarme.

PARTEA A DOUA

1

Gyp se gîndea la rochia ei de catifea, culoarea sidefului. Numai rareori se intîmpla, ca fete din societatea ei să se mărite fără „tămbălău“, cum spunea Winton; și sînt foarte puține fete care să nu ducă cu ele, în compartimentul rezervat de clasa întîi, emoțiile pricinuite de plăcerea că timp de cîteva ceasuri au fost centrul de admirație al tuturor, care să nu fie preocupate de amintirea prietenelor lor, de discursurile care s-au ținut, de cuvintele pronunțate în timpul ospățului, amănunte care sînt tot atîtea subiecte de conversație cu soțul lor, într-un colț al compartimentului, și care te împiedică să te gîndești la altceva în timpul călătoriei.

Gyp însă nu avea la ce se gîndi, decît cel mult la rochia ei pe care o îmbrăcase în ziua aceea pentru prima dată, la chipul deznădăjduit al lui Betty pe care o lăsase zdrobită, sau la mutrele indiferente ale ofițerului de stare civilă și ale funcționarilor care îndepliniseră formele. Aruncă o privire furișă tovarășului ei de drum, îmbrăcat într-un costum bleu-marin și așezat pe canapeaua din față. Soțul ei! Doamna Gustav Fiorsen Toată lumea îi va spune astfel, de aici înainte, dar pentru ea însăși, va fi tot Ghita Winton. Cu numele acesta nou, nu se va putea obișnui niciodată. Și fără să admită că se teme să-i întîlnească privirile ochilor, se simțea totuși înspăimîntată, și din cauza aceasta, se uita pe fereastră. O zi tristă și apăsătoare; fără căldură, fără soare, fără muzică — apele Thamisei erau cenușii ca plumbul, și sălciile de pe maluri păreau pustiite.

Fără să bănuiască, îi simți mîna încleștată pe a ei. Pînă acuma nu văzuse niciodată o astfel de expresie întipărită pe fața lui — cel mult o dată sau de două ori, în timp ce cînta la vioară — ca și cînd ar fi trădat un reflex al sufletului. Apoi dintr-odată se simți în siguranță. Dacă ar putea rămîne întotdeauna în această atitudine! Mîna lui i se opri pe genunchi; pe față i se citi o ușoară modificare; sufletul avu un ușor tremur ca și cînd ar fi fost gata să dispară; buzele părură că i s-au mai îngroșat. Se ridică de la locul lui și se așeză lîngă ea. Un fior de mulțumire îi traversă

trupul, cînd se gîndi că alături de compartimentul lor era culuarul și fără să se mai gîndească, începu să vorbească despre casa lor. În timpul celor cîteva ceasuri pe care le petrecuseră pînă acuma împreună, el era exact ca un om hămesit de foame care încearcă să înghită grăbit cît mai multă mîncare ; acuma însă cînd era cu totul a lui, se purta exact ca un băiat abia scăpat din școală.

Se ridică de pe canapea, și intinzînd brațul, luă din plasă vioara pe care o întrebuința în timpul exercițiilor, și după ce-i puse surdina, începu să cînte. În timp ce el sta cu fața întoarsă, avu tot răgazul să se uite la el. Acum arăta mult mai bine, decît pe timpul cînd purta barbete. Într-o zi îl apucase de ele și-i spusese : „Ce bine ar fi dacă aripile acestea și-ar putea lua zborul". A doua zi nu le mai văzu Dar nici astăzi nu era încă obișnuită cu chipul lui, exact cum nu se putuse împăca nici cu gîndul ca el să pună mîna pe ea.

Cînd ajunseră la Torquay, cerul era senin și plin de stele. Aduse de vînt, aromele sărate ale mării îi înveleau în undele lor, în timp ce trăsura se precipita în noapte ; departe luminițele farului clipeau din celălalt capăt al istmului care se întindea în mare, și în largul micului port foiau tot soiul de bărci ușoare, ca un stol de păsări îmblînzite, pe sub perdeaua de albastru transparent a întunericului. După ce trăsura se opri și intrară în hallul hotelului ea se strînse lîngă el și-i șopti :

— Te rog, să nu le dai să înțeleagă cine sîntem.

O lăsă să treacă înaintea lui, și-i răspunse :

— Nu vor înțelege nimic, dragă Gyp. Nici nu vor vedea nimica. Noi sîntem o pereche de vechi căsătoriți care s-au plictisit demult unul de altul — o pereche de oameni care s-au săturat de plăcerile căsniciei.

În timpul mesei se distră — și tot așa și ea, dar nu în aceeași măsură — prefăcîndu-se indiferenți unul față de altul. Dar din cînd în cînd, dacă se întîmpla ca un trecător cu totul inofensiv să se uite cu interes la ei, el îi arunca priviri furioase de dispreț, încît ea se simțea alarmată. După ce bău puțin vin, în timp ce el bău mai mult decît i-ar fi trebuit, se termină și cu farsa indiferenței. Începu să vorbească foarte volubil, să facă glume pe socoteala chelnerilor și să imite gesturile și atitudinile consumatorilor din jurul lor, șotii care la început o făcură să rîdă, dar în același timp să tremure de frică, nu cumva cei vizați să audă sau să observe ceva. Pe deasupra mesei la care mîncau, capetele lor se apropiaseră. Pe urmă ieșiră în sala de lectură a hotelului și Fiorsen îi ceru să stea cu el și să fumeze împreună. Ea nu fumase pînă acuma niciodată față de oameni străini, dar probabil el ar fi

considerat refuzul ei drept o prefecătorie — prin urmare se gîndi că de aici înainte va trebui să se poarte și ea, ca cei din lumea în care intrase. Ridică draperiile de la o fereastră și se opriră amîndoi alături, stînd în picioare și în fața lor marea se întindea albastră și întunecată, sub cerul spuzit de stele, iar razele lunei tremurau printre ramurile sfîșiate ale unui pin ce se vedea la capătul istmului, pe malul apei. Cu toate că Gyp avea un metru cincizeci și cinci, el era mai înalt cu un cap decît ea. Îl auzi oftînd :

— Ce noapte superbă, dragă Gyp !

Apoi dintr-o dată își dădu seama că ea nu cunoștea de loc pe omul acesta care era acum soțul ei. „Soțul ei" — ce cuvînt straniu — și lipsit de farmec. I se păru că este întocmai ca un copil care deschide ușa unei camere în care nu arde lumina, și strîngîndu-l de braț, murmură :

— Privește ! O corabie cu pînze. Ce face noaptea în larg ?

În apartamentul lor era un pian, adevărată hodoroagă — mîine va trebui să ceară să le aducă altul. Mîine ! În cameră era cald și el își scoase haina, ca să poată cînta. Una dintre mînecile cămășii era sfîșiată. Se gîndi cu un fel de mîndrie, că va trebui să i-o coasă. Gîndul acesta era ceva real și palpabil. În cameră era un vas cu crini al căror miros greu se simțea plutind în jurul lor. Cîntă vreme de un ceas, și Gyp îl asculta întinsă pe canapea, îmbrăcată într-un halat de culoare portocalie. Era obosită, dar nu-i era somn Ce bine ar fi fost, dacă ar fi copleșit-o somnul tocmai acuma. În colțul gurii i se săpase o cută tristă ; privirile ei adînci și catifelate erau ca ale unui copil mîhnit, iar ochii lui nu se desprinseră nici o clipă de pe obrazul ei. Într-un tîrziu se opri din cîntat și așeză vioara cu cutie.

— Gyp, du-te și te culcă ; ești obosită !

Îl ascultă supusă și ridicîndu-se de pe canapea, intră în dormitor. Cu sufletul răscolit de spaimă, începu să se dezbrace aproape de foc, făcînd mișcări grăbite, parcă ar fi alungat-o cineva din urmă, și se băgă în pat. Se întinse, ca înfiorată de un suflu rece, sub cearceafurile de olandă, și cu ochii pe jumătate închiși, îndreptați spre focul din cămin. Nu se gîndea la nimica ci sta așa, nemișcată. Ușa se auzi scrîșnind. Închise ochii. I se părea că inima din piept a încetat cu totul să mai bată Oare mai avea inimă ? Rămase cu ochii închiși, pînă cînd nu se mai putut stăpîni. Flăcările focului din cămin pîlpîiră și-l văzu întins jos, la picioarele patului ; nu-i vedea decît obrazul — un obraz care semăna cu chipul unui om pe care-l văzuse undeva, dar nu-și putea aduce aminte unde. Apoi dintr-o dată imaginea se limpezi — era chipul unui bărbat pe care-l văzuse într-un tablou — un barbar căzut

în genunchi în fața Iphigeniei — intr-o atitudine umilă cu privirile arse de dorinți nestăpinite, pierdut în adincă admirație. Încercă să-și stăpînească un hohot de plîns și întinse mîna spre el.

2

Gyp era o fire prea mîndră, pentru a se da numai în parte. Și în primele zile ale căsniciei lor, oferi lui Fiorsen totul, afară de inima ei. I-ar fi dat bucuroasă și inima, dar inimile nu pot fi stăpînite de voința nimănui, căci ele se dau singure. Probabil, dacă pornirile lui sălbatice, domolite de stăpînirea unei frumuseți atit de nemăsurate care era acuma în puterea lui, nu s-ar fi suprapus atit de complet omului de spirit, inima ei i-ar fi aparținut definitiv, întocmai ca și buzele arse de sărutări El bănuia că inima ei nu-i aparține, și minat de pornirile lui nestăpînite și perversitatea masculină, încercă să o cucerească pe căi greșite, prin stăpînirea simțurilor, în loc să caute să se apropie de sufletul ei.

Cu toate acestea Gyp nu se simțea nefericită, deși avea senzația că încearcă mereu să întindă mîna după ceva care fuge tot mai departe. Cînd el începea să cînte și-i vedea chipul transfigurat, se gîndea : „Acum sînt convinsă că voi putea să mă apropii de el". Dar de pe chipul lui se ștergea numaidecît lumina fugară pe care o văzuse, și odată cu ea, în sufletul ei se stingea și senzația care o înfiorase o clipă numai.

Micul lor apartament era în partea cea mai extremă a hotelului, așa că putea cînta fără să fie tulburat de cineva. Diminețile, în timp ce el făcea exerciții, ea cobora în grădina hotelului. care se întindea din terasă în terasă, pînă jos pe litoralul mării. Înfășurată într-o haină de blană, se așeza pe o bancă, în mînă cu cîte o carte. Foarte curînd începu să cunoască fiecare tufă și fiecare floare — mixandre, amestecate cu verbine și lăuruscă, o floricică mică și albă, foarte sfioasă, cu petale în formă de stea Cînd cerul era senin și aerul liniștit, păsările începeau să cînte, lucrînd de zor la clădirea cuiburilor, și în sufletul ei începu să simtă îndoită primăvară — primele miresme ale pămîntului care se trezește și ale vînturilor aromate care prevestesc apropierea primăverii — și cele dintîi tresăriri nelămurite în adîncul sufletului, cînd primăvara e pe drum. Pescăruși veniți din larg roteau de multe ori pe deasupra ei și scoteau țipete ascuțite care semănau cu mieunatul pisicilor.

Nici nu-și dete seamă de adînca schimbare care se operă în sufletul ei, în timpul acestor cîteva zile, nici de glasul adînc de orgă, care de aici înainte va face acompaniamentul muzicii ușoare din

viața ei. Viața alături de Fiorsen o făcea să-și deschidă ochii asupra multor amănunte — afară de firea „bărbaților" — și fatala capacitate de recepție cu care era înzestrată, o făcea să absoarbă în mod conștent principiile filozofiei lui individuale. Era mereu revoltat contra inevitabilului pe care trebuia să-l accepte, dar ca majoritatea artiștilor executanți, nu sta să judece și să cîntărească argumentele, ci se repezea imediat la ripostă. Se simțea profund emoționat în fața unui apus de soare, a unei miresme aduse de vînt, a unui gest de mîngîiere neașteptată, în fața unui cerșetor sau a unui orb, și se revolta cutremurat de dezgust cînd vedea un bărbat cu picioarele și nasul mare, sau de oroare în fața unei femei cu pieptul ca o scîndură și cu aere de mironosiță. Cînd plecau împreună la plimbare, alerga nestăpînit sau se tîra ca un vierme; cînta și rîdea, făcînd-o și pe ea să rîdă, ca la jumătate de ceas după aceea să rămînă nemișcat și cu ochii pironiți în adîncul ca de prăpastie întunecată, încremenit și zbuciumat pînă în fundul ființei, de cine știe ce gînduri nelămurite care puseseră stăpînire pe sufletul lui. În mod cu totul nesimțit, începu să împărtășească și ea aceleași senzații, dar întotdeauna cu grația și cu atenția care te face să nu-ți uiți de sentimentele și susceptibilitatea celor din jurul tău

În clipele de extaz sentimentul se ferea întotdeauna să meargă prea departe, și nu uita niciodată să-i arate cultul pe care-l avea față de frumusețea ei, și datorită convingerii adînci că ea nu face parte din „lumea bună" și „respectabilă", convingere pe care încercase să o împărtășească și tatălui ei. Gyp reușea să nu se simtă jignită de elanul lui Fiorsen. În alte privințe însă atitudinea lui o jignea de multe ori. Nu se putu obișnui niciodată cu indiferența lui caracteristică, cu felul de a-și bate joc de susceptibilitatea altora, cu disprețul sîngeros cu care se uita la cei care-l plictiseau cu prezența și vorbele lor, și nici cu felul lui de a face comentarii destul de perceptibile pe socoteala acestora, exact cum făcuse pe socoteala tatălui ei, în ziua cînd trecuse împreună cu contele Rosek prin fața lor, în apropiere de statuia lui Schiller la Wiesbaden. Se cutremura cînd îl auzea făcînd astfel de observații, cu toate că erau de multe ori atît de caraghioase, încît îi venea să rîdă. Constată că el era nemulțumit de atitudinea ei în astfel de împrejurări, dar cu toate acestea continua să persevereze cu toată încăpățînarea. Într-un rînd plecă de lîngă el, ca să nu-l mai audă, dar Fiorsen veni imediat și întinzîndu-se pe parchet la picioarele ei, întinse capul să-l mîngîie, ca o uriașă pisică.

— Iartă-mă, Gyp dragă ; sînt niște brute. Cine ar fi în stare să reziste, îndemnului de a-și bate joc de ei ? Ar trebui să fii Gyp, ca să-i poți privi indiferent.

Ce putea să facă altceva, decît să-l ierte. Dar într-o seară, la cîteva zile după aceea, în timpul mesei atitudinea lui întrecu orice măsură, așa că-i răspunse :

— Nu, nu se poate. Mi-e peste putință să mai trec cu vederea. De astă dată tu ai fost bruta.

Fața i se contractă de furie și sărind în picioare, ieși din cameră. Era pentru prima dată că încerca să lase frîu liber adevăratelor lui sentmente, de fată cu ea. Gyp se așeză în fața căminului și rămase consternată, mai mult din cauza că-și dădea seama cît de puțin o interesează că vorbele ei l-au jignit. În realitate ea ar fi trebuit să se simtă zdrobită după o astfel de scenă.

Dar cînd văzu că trecuse de zece și el încă nu se întorsese, începu, să se alarmeze. I se părea că i-a trîntit în obraz cuvinte extrem de grele. Cu toate acestea în adîncul sufletului ei nu simțea nici un fel de regret pentru ceea ce-i spusese. Acesta fu primul caz cînd lăsă frîul liber părerilor ei, față de ceea ce Winton numea „purtare de lichea". Dacă Fiorsen ar fi fost englez, ar fi fost peste putință ca ea să fie cucerită de un individ care avea atît de puțin respect față de sentimentele oamenilor din jurul lui. Ce o făcuse deci, să se lase robită de omul acesta ? Firea lui stranie, pornirile sălbatice, pasiunea lui nestăpînită pentru ea, talentul lui ? Nimic nu putea să șteargă din sufletul ei profunda impresie pe care i-o lăsase arta lui. Elanul, murmurul stins, ca un oftat, care tresărea în timpul cînd cînta la vioară, îi evocau marea pe care o auzea în apropiere, zbuciumîndu-și valurile furioase, repezite cu iureș în stîncile litoralului ; îi aducea aminte de tremurul neostenit al undelor poleite de soare și de bătaia aripilor albe ale albatroșilor care zburau departe în largul ei ; de prăpăstiile pe care le lasă în urma lor valurile plecate la asalt împotriva zărilor și liniștea plină de așteptare a apelor care se domolesc o clipă, și pornesc din nou să cucerească infinitul. Atît îi cerea ea, nimic mai mult ; nici îmbrățișările, nici adorația, nici spiritele, nici grația lui bizară și felină nu puteau să o captiveze, ci numai pornirea sălbatică a sufletului său, în clipele cînd ținea arcușul în mînă și avea senzația că sufletul lui întreg s-a concentrat în degetele care tresar în lungul corzilor, și se cere să se înfrățească cu sufletul ei. Dacă s-ar întoarce acuma, s-ar repezi în calea lui, i-ar înconjura gîtul cu brațele, să-l strîngă la piept și să se topească toată în ființa lui. Ce ar putea s-o oprească ? Aceasta era datoria ei ; dar oare nu era și plăcerea ei în același timp ? Se cutremură înfiorată. Un instinct adînc pe care nu-l putea

diseca, ceva în fundul ființei ei, o făcea să se oprească înspăimîntată — un instinct nelămurit de apărare contra fatalității — înainte de a se prăbuși, cum simți în clipa cînd ești pe marginea unei prăpăstii și curiozitatea irezistibilă te prinde în vîrtejul ei, o făcea să se apere contra dragostei, gata să pună stăpînire pe sufletul ei.

Trecu în dormitor. I se părea puțin straniu să se ducă la culcare, fără să știe unde este acuma, ce face și la ce se gîndește ; se așeză în fața oglinzii și începu să-și perie părul, privind mirată la chipul palid, cu ochii adînci și negri, care se uita la ea. Într-un tîrziu murmură resemnată și chinuită de așteptare :

— Nu se poate altfel ; mi-e indiferent că va veni, și după ce se urcă în pat, stinse lumina. Se simțea deprimată și singură ; în casă se stinsese focul. Pe urmă nu se mai gîndi la nimica și adormi.

Visă că era într-un compartiment de tren, între Fiorsen și tatăl ei, afară în largul mării, și șuvoiul apei se urca tot mai sus, lacom și neodihnit, vijiind furios. Cînd se trezi, cum avea obiceiul, cu gîndurile complet limpezi, exact ca un cîine care păzește curtea, își dete seama că el cînta în camera de alături, din vioară ; dar la ce oră din noapte ? Stătu și ascultă melodia nesigură și încurcată. În două rînduri era gata să se dea jos din pat, dar de fiecare dată parcă ar fi fost un făcut, el se repezea furios și melodia creștea tumultuoasă, așa că se gîndi : „Nu, mi-e peste putință, să fac acest gest. Ca întotdeauna, omul acesta este incapabil în egoismul lui, să se gîndească la cei pe care-i trezește din somn. Procedează așa cum îi dictează capriciile momentului, fără să se gîndească la altceva, afară de el". Își acoperi urechile cu palmele mîinilor, ca să nu-l mai audă, și rămase nemișcată.

După ce-și ridică palmele de pe urechi, constată că a încetat să mai cînte. Pe urmă îl auzi că se apropie și se prefăcu adormită. Dimineața următoare el părea că a uitat de scena petrecută între ei. Gyp însă nu uitase și ar fi dorit să știe ce-a simțit el și la ce s-a gîndit și unde a fost, după ce a părăsit camera, dar era prea mîndră ca să-l întrebe.

În prima săptămînă după plecare, scrisese tatălui ei două scrisori, dar după aceea nu-i mai scrise decît rare ori, cîte o carte poștală. La ce să-i mai spună cum își petrece timpul alături de un om, la care el nu era în stare să se gîndească ? Poate tatăl ei avusese dreptate ? Mîndria ei s-ar fi simțit prea adînc jignită, chiar dacă și-ar fi făcut numai ei însăși această mărturisire. Cu toate acestea începu să i se facă dor de Londra. Casa ei era întocmai ca o oază în mijlocul căreia i se refugiau toate gîndurile. Probabil după ce se vor întoarce în casa lor și vor putea face tot ce le trece prin minte, fără să se gîndească la ceea ce vor zice alții, totul se va aranja de

la sine. El se va apuca din nou să lucreze serios, ea îi va sta într-ajutor și totul va fi altfel decît a fost pînă acuma. Casa ei cea nouă, și grădina în care pomii vor înflori foarte curînd. Va avea cîinii și pisicile ei, iar cînd tatăl ei va veni în oraș, vor face călărie împreună. Va veni mătușa Rosamunda și prietenii lor în vizită, vor da serate muzicale, probabil vor și dansa — căci Fiorsen dansa superb. Pe urmă vor veni concertele lui — și extazul de a se identifica pe de-a-ntregul cu succesele lui. Dar mai presus de toate, plăcerea de a face din casa ei un cămin așa cum îl visase, un cămin rafinat în care forma și culoarea să fie ceva cu totul nou. În adîncul sufletului însă presimțea că planurile acestea pe care și le face, nu puteau fi semne bune.

Deocamdată însă era cert că avea parte de neașteptate plăceri, în timpul cît se plimba cu barca. Soarele era cald, chiar acuma la început de martie, și boarea vînturilor destul de puternică pentru a umfla pînzele. El se înțelegea admirabil cu „bătrînul murătură", cum îi ziceau stăpînului bărcii, căci se pricepea ca nimeni altul să trateze cu oamenii din lumea de jos.

În astfel de împrejurări Gyp trăia ceasuri pline de senzația romantică de aventură. Marea era albastră și pe deasupra stîncilor și pădurii care ascundea malurile, se tîra o ceață ușoară ca de vis. Își uita de preznța bătrînului marinar, și o cuprindea cu brațul, iar ea se simțea mulțumită, căci își închipuia că este mai aproape de el sufletește. În timpul acestor cîteva săptămîni își dete toată silința, ca să-l poată înțelege, căci se simțea chinuită de ușoara dezamăgire pe care i-o pricinuise. Nu se înspăimînta de schimbarea intervenită în relațiile dintre ei după căsătorie ; cu toate că nu simțea pasiunea pe care o vedea la el, voluptatea lui nu o supăra de loc. Motivele neliniștei ei erau mult mai adînci — presimțirea vagă a prăpastiei care-i despărțea și veșnica teamă instinctivă, care sta la pîndă, nu cumva să-și dea drumul pornirilor. Faptul că nu exista pentru el nici un fel de posibilitate ca să o înțeleagă, și nici pentru ea ca să-l înțeleagă pe el. De ce oare privirile lui se opreau asupra ei, întrebătoare, dar fără să o poată vedea ? Ce-l determina, să se întrerupă în mijlocul unei melodii, și să atace cu toată furia cîte un cîntec melancolic și necunoscut, sau să lase vioara din mînă ? De unde veneau ceasurile acelea de profundă mîhnire, după o erupție nesăbuită de veselie ? Dar mai presus de orice, care erau visurile din cauza cărora fața lui palidă se transfigura, la rare ocazii cînd făcea muzică ? Sau poate toate acestea nu erau decît o iluzie, și în realitate el nu visa nimica. „Sufletului omului este întunecat, ca potecile pădurii neumblate" — dar numai pentru cei care nu știu ce este iubirea.

Într-o dimineață veni să-i arate o scrisoare și strigă mulțumit :

— Aha, Paul Rosek s-a dus să ne vadă casa, și spune că e frumoasă ca un cuib de porumbei.

Amintirea acestui prieten al său, cu chipul enigmatic, cu fața dulceagă și priviri care păreau că au văzut și știu prea multe, nu-i fusese niciodată plăcută. Îl întrebă foarte liniștită :

— Spune-mi Gustav, care este motivul că tu ții la omul acesta ?

— O, e un om foarte util. Un mare cunoscător în muzică — și în multe altele.

— Eu îl găsesc odios.

Fiorsen începu să rîdă.

— De ce tocmai odios, dragă Gyp ? E un foarte bun prieten. Afară de asta pe tine te admiră — te admiră foarte mult. *Il dit qu'il a une technique merveilleuse* cu femeile.

Gyp rîse și ea, la rîndul ei.

— Îmi face impresia unui broscoi.

— Îi voi spune ce impresie ți-a făcut. Va fi încîntat.

— Dacă vei îndrăsni, să știi...

Sări în picioare și o luă în brațe ; pe fața lui se răspîndi o expresie de regret atît de caraghioasă, încît ea se liniști numaidecît. Mai tîrziu se gîndi la cuvintele acestea pe care le pronunțase, și-i păru rău. Cu toate acestea era convinsă că Rosek era un șarpe și un senzual plin de cinism. Pe urmă gîndul că Rosek s-a dus să spioneze în jurul casei lor, alungă această preocupare.

Peste trei zile plecară la Londra. În timp ce mașina care-i ducea, traversă Lord's Cricket, Gyp își strecură mîna într-a lui Fiorsen. Se simțea cutremurată de emoție. În grădini mugurii pomilor începuseră să plesnească și migdalii înfloriseră. Ieșiră în șosea. Cinci, șapte, nouă — teisprezece. Încă două case. Ajunseră, cifra nouăsprezece se vedea albă pe portița verde închis a grădinii peste grilajul căreia se plecau ramurile încărcate de muguri ale unei tufe de liliac. Migdalul lor era și el înflorit. Pe deasupra împrejmuirii se vedea casa joasă, cu obloanele verzi. Sări din mașină de-a dreptul în brațele lui Betty, care îi aștepta surîzătoare și de sub fiecare braț i se vedea repezit înainte cîte un căpușor negru, cu urechile ascuțite și ochii lucitori ca niște mărgele.

— Betty ! Cît sînt de drăguți !

— Un dar din partea maiorului Wintan draga mea — doamnă.

Îmbrățișă pe Betty și luîndu-i cățelușii din mînă, se repezi în goană pe aleea umbrită de bolta copacilor care se împreunau deasupra ei, în timp ce cățelușii începură să scîncească și să o lingă pe obraz și pe urechi. Traversă holul de formă pătrată și se duse de-a

dreptul în salon unde se opri în fața ferestrii care se deschidea pînă în podele și da spre o pajiște verde. De aici se întoarse și examină camera pe care o găsi foarte bine aranjată, doar că toate lucrurile erau puse exact acolo unde nu le-ar fi fost locul. Culorile mobilierului de mahon și lămîii se armonizau cu albul, mult mai bine decît ar fi putut să bănuiască. În grădină — grădina ei — perii străluceau în lumină, dar încă nu legaseră floare; în lungul peretelui erau narcise înflorite și un singur boboc înflorit în tufa de magnoiii. În timpul acesta ținea mereu în brațe cei doi cățeluși, a căror căldură pufoasă și tînără simțea cum o cuprinde ca o alintare. Din salon urcă scara la etajul de sus. Ce plăcere să fii la tine acasă — să fii. Dar în aceeași clipă simți pe cineva că se apropie și o ridică în aer, și fără să mai țină seamă de situația în care se găsește, întoarse capul ca el să-i poată ajunge buzele.

3

A doua zi dimineața, prima dimineață în casa ei, Gyp se trezi odată cu vrăbiile, sau cu pasărea care ciripește cea dintîi în zorii dimineții, ca pe urmă glasul ei să fie acoperit de imnul tuturor cîntăreților grădinii. Tot neamul zburătoarelor din Londra părea că și-a dat întîlnire în grădina ei, și-și aduse aminte de versurile unui vechi cîntec:

> Toată firea cu ai ei cîntăreți,
> Bun sosit urează la ei:
> Stoluri de vrăbii, gureși sticleți,
> Celor doi tineri însurăței.
> Și ciocîrlia, straja din zori,
> Își urcă imnul pînă la nori.

Se întoarse și se uită la Fiorsen. Dormea cu obrazul îngropat în pernă și nu i se vedea decît ceafa, acoperită de părul des și zbîrlit. Tresări înfiorată, ca și cînd ar fi descoperit un bărbat străin care a dormit în patul ei. Era oare adevărat că omul acesta era al ei și ea a lui — că ei doi își aparțin? Casa aceasta era oare cu adevărat casa lor pe care trebuiau să o împartă împreună? Totul i se părea acum altfel, mai serios și mai tulburător în patul acesta nou și permanent, în casa aceasta nouă și definitivă. Se dădu jos din pat cu băgare de seamă, ca să nu-l trezească și se așeză la fereastră, ascunsă în dosul perdelelor. Lumina începea să se limpezească și departe în zare, dincolo de copaci, se mai vedea poala rumenită de zori a cerului. Dacă nu ai fi auzit murmurul depărtat al orașu-

lui care se trezea și nu vedeai ceața care în fiecare dimineață învelește picioarele Londrei, ai fi crezut că ești la țară. În casa aceasta ea era stăpîna ; trebuia să conducă totul — nimic să nu-i scape. Avea cățelușii ei ! Ce mănîncă ei oare ?

Astfel începu ceasul cel dintîi, dintre nenumăratele ceasuri ale vieții ei de aici înainte, plină de răspunderi. Era o fire care ar fi dorit să vadă totul în cea mai perfectă ordine, dar sensibilitatea ei n-ar fi admis să ceară ca alții să facă ceva pentru ea, mai ales servitorii. De ce să înceapă să le facă viața insuportabilă ?

Fiorsen n-avea habar ce înseamnă viața ordonată. Tocmai din cauza asta era incapabil să precieze eforturile pe care le făcea ea în calitate de gospodină debutantă. La rîndul ei ea era prea mîndră ca să-i ceară ajutor și probabil prea prudentă, căci știa dinainte că el nu are darul să ajute pe alții. Principiul lui era să trăiască, exact cum trăesc păsările în libertate. La rîndul ei, nici Gyp n-ar fi dorit altceva, dar era foarte greu să duci o astfel de viață, într-o casă cu trei servitori, în care se serveau cîteva mese, doi cățeluși, și fără nici o experiență de felul cum ar trebui să te porți cu fiecare în parte.

Nu se plînse nimănui de dificultățile cu care avea de luptat. Față de Betty trebuia să procedeze cu multă prudență, deoarece femeia aceasta — suflet închis și inaccesibil — admitea pe Fiorsen tot atît de puțin, pe cît de puțin admisese odinioară și pe Winton. Grija ei cea mai mare însă era chiar tatăl ei. Îi era dor să-l vadă, dar gîndul unei întîlniri cu soțul ei o îngrozea. El sosi — cum făcea și pe vremea cînd ea era fetiță mică — la o oră cînd își închipuise că omul căruia fata lui îi aparținea, va fi plecat de acasă. Se duse chiar ea să-i deschidă ușa de la intrare și imediat ce apăru, îl luă în brațe, astfel ca ochii lui scrutători să nu-i poată cerceta expresia feței. Pe urmă începu imediat să-i povestească despre cei doi cățeluși pe care-i botezase Don și Doff. Erau adorabili ; nu puteai feri nimic din calea lor, căci rodeau totul ; papucii ei erau ferfeniță ; în cîteva zile reușiseră să descopere existența bufetului cu porțelanuri și-și făcuseră culcușul într-însul. Îl purtă peste tot și-i arătă toată casa.

Vorbind fără întrerupere, îl duse la etaj pe urmă coborîră jos, ieșiră în grădină, trecură în birou, în camera de muzică, din aripa cea mai extremă a casei, unde era o ieșire spre grădină. Camera aceasta le plăcuse mai mult decît toate celelalte. Aici Fiorsen putea să facă exerciții, fără să-l supere nimeni. Winton o urmă în toate părțile, și numai rare ori făcea cîte o observație sfioasă. Cînd ajunseră în fundul grădinii, aproape de împrejmuirea care despărțea grădina vecină, o apucă de braț și o întrebă pe nerăsuflate :

— Ei, draga mea Gyp, haide spune, cum ai petrecut ?

— O, foarte bine, din anumite puncte de vedere, răspunse ea, fără să se întoarcă spre el, dar nici el nu se uită la ea. Ia te uită tată ; pisicile și-au croit potecă pînă aici.

Winton își mușcă buzele și se depărtă de lîngă zidul grădinii. Amintirea omului acestuia îl rodea ca o otravă. Fata lui era hotărîtă să nu-i spună nimica, să păstreze aceeași atitudine indiferentă, cu care-și închipuia că va putea să-l înșele — dar care pe el nu-l înșela deloc.

— Ia te uită la macii mei ! Azi e zi de primăvară adevărată.

În jurul lor se auzea zumzet de albine. Frunzele tinere erau transparente și prea mărunte ca să poată ține umbră. Florile însîngerate de mac, la mijloc cu flacăra portocalie a staminelor, păreau că prind lumina soarelui ca niște cupe. Un vînt domol legăna ramurile pomilor și în jurul lor se auzi susur de frunze pe care toamna le uitase. În iarba crudă, sus pe cer și printre ramurile înflorite ale migdalului tremura cea dintîi lumină a primăverii. Gyp își împreună mîinile.

— Ce plăcere să simți primăvara.

Iar Winton se gîndi : „S-a schimbat !" I se părea că este mai suplă, mai vioaie, are privirile maai adînci și obrajii mai rumeni, este mai gravă și are surîsul mai blînd.

Un glas se auzi alături de ei :

— O, ce plăcere.

Secătura asta se furișase întocmai ca o pisică, nesimțit și fără să-l bănuească cineva că este aproape. Lui Winton i se păru că vede pe Gyp tresărind.

— Gustav, tata este de părere că în camera de muzică ar trebui să avem draperii negre la ferestre.

Fiorsen făcu o reverență :

— Da, just ; întocmai ca la un Club din Londra.

Lui Winton i se păru că în privirile fiicei lui se aprinde o lumină de rugă. Se sili să zîmbească și declară :

— Pari foarte mulțumit aici. Îmi pare bine că te văd. Gyp arată foarte bine.

Urmă din nou o reverență din acelea pe care el nu le putea suferi. O paiață. Nu va fi în stare niciodată, să înghită pe omul acesta, niciodată. Dar cu toate acestea își va da toată silința ca el să nu bage de seamă, căci nu trebuia să știe nimeni ce crede despre el. Imediat ce i se oferi ocazia să se retragă, plecă și croindu-și drumul pe mijlocul acestei regiuni unde aproape nu cunoștea pe nimeni, afară de terenurile Lord's Cricket, se întoarse acasă, chinuit tot drumul de grijă și îndoială, ca pe urmă să ajungă la concluzia,

că va trebui să stea mereu aproape, pentru cazul cînd fetița lui va avea nevoie de el.

Nu trecuseră nici zece minute de la plecarea lui, cînd apăru și mătușa Rosamunda, sprijinită ca un gentleman într-un baston cu cîrjă și șchiopătînd, căci suferea și ea de gută. Bătrîna doamnă nici nu-și dase seamă cît de mult ține la nepoata ei, pînă în ziua cînd se măritase. Abia așteptase să se întoarcă, pentru ca să poată ieși din nou cu ea în lume și să facă senzație, cum făcuseră înainte. Și în timp ce vorbea cu glasul tărăgănat, nu încercă de loc să-și ascundă aceste intenții.

Gyp simți că Fiorsen încercă să maimuțărească felul ei de a vorbi cu glasul tărăgănat, și simți că-i ard urechile, ca de pară din cauza rușinei. Cîteva minute încercă să abată atenția mătușii Rosamunda, vorbindu-i despre cei doi cățeluși, despre obiceiurile pe care le aveau, despre mirosul, despre hrana și felul în care-i hrănește. Mătușa Rosamunda plecă pe neașteptate și destul de repede, iar Gyp se apropie de fereastra salonului și masca pe care o purtase pînă acuma, îi căzu de pe față. Fiorsen se apropie de ea și după ce-i trecu brațul în jurul mijlocului, oftă ușurat și o întrebă :

— Oamenii aceștia cumsecade au de gînd să vină de multe ori pe la noi ?

Gyp se feri din calea lui.

— Dacă tu mă iubești, spune-mi ce te determină să jignești cu purtările tale pe ceilalți care mă iubesc și ei la rîndul lor ?

— Din cauză că sînt gelos ! Sînt gelos și din pricina celor doi cățeluși ai tăi.

— Asta înseamnă că vei încerca să-i bați ?

— Fără îndoială, dacă voi constata că sînt mereu în jurul tău.

— Îți închipui că eu mă voi putea simți fericită, dacă tu jignești oamenii care vin în casa noastră, pentru că țin la mine ?

Cea mai bună prietenă a ei — care-i venea în casă pentru prima dată, să o vadă cum s-a aranjat ! Atitudinea lui era ceva ce nu se putea imagina. Fiorsen îi răspunse cu glasul sufocat :

— Tu nu mă iubești. Dacă m-ai iubi, aș simți această iubire pe buzele tale. Aș vedea-o oglindindu-ți-se în priviri. O, Gyp ; iubește-mă ! Trebuie să mă iubești ?

Felul lui de a porunci : „Iubește-mă și supune-te dragostei mele", i se părea mai mult decît o glumă de prost gust. Își simți sufletul înghețat. Cînd se întîmplă ca o femeie să nu refuze nimic unui bărbat pe care totuși nu-l iubește cu adevărat, înseamnă că umbrele nemulțumirii încep să se întindă peste casa ei, oricît ar părea de luminoasă. Fiorsen presimțea că așa trebuie să fie, dar

n-avea nici atita voință ca să-și stăpînească pornirile, cîtă aveau cei doi cățeluși ai lui Gyp.

Cu toate acestea primele săptămîni pe care le petrecu în casa ei, fură prea încărcate de diverse evenimente, pentru ca să mai aibă timp să se gîndească la îndoielile care o asaltau, sau să se lase pradă părerilor de rău. În luna mai se dădeau cîteva concerte de mare importanță pentru ei. Gyp lăsă totul la o parte și nu se mai gîndi la altceva decît la pregătirea lor. Îi consacra toată activitatea ei, fără nici o rezervă și fără ezitare, parcă ar fi vrut să-i dea o recompensă pentru faptul, de care în mod instinctiv era mereu conștientă, că nu-i poate oferi inima ei. Era în stare să-l acompanieze la pian în fiecare zi, și de dimineața pînă seara. Dimineața însă avea cîteva ceasuri libere, căci el nu se da jos din pat pînă la unsprezece și nici nu începea exercițiile pînă la amiază. În timpul acesta ea vedea de casă, da ordine servitorilor și alerga după cumpărături — această pasiune și poate singurul „sport" al atîtor femei : goana după idealul rezultat din conflictul între gustul lor personal și înclinările altora ; experiența și înclinările tale proprii puse față în față cu cele ale altora ; un fel de dorință secretă de a fi mereu mai frumoasă și mai bine decît altele. Gyp nu pleca niciodată după cumpărături, fără să se simtă înfiorată de o ușoară emoție. Nu putea suporta ca oameni străini să pună mîna pe ea, dar nici chiar această aversiune nu era în stare să-i tulbure plăcerea de a sta ceasuri întregi în fața oglinzii, în timp ce vînzătoarele își plimbau mîinile în lungul trupului ei, netezind stofele și prinzîndu-le în ace, spunîndu-i mereu „moddam".

Uneori diminețile pleca la călărie, împreună cu tatăl ei. Într-o zi, după plimbare se opriră pe terasa hotelului din Richmond Park și luară împreună cîte o gustare. La picioarele lor cîțiva pomi nu-și scuturaseră floarea și lumina soarelui poleia cu argint undele fluviului și aurea primele frunze tinere ale stejarilor. Winton își fuma tihnit țigara, în timp ce privirile lui coborau pe deasupra copacilor spre malul apei. Gyp îl întrebă cu glasul stins :

— Cu mama te-ai plimbat vreodată călare ?

— O singură dată, și am făcut exact același drum ca și astăzi ; ea încălecase o mînză neagră, eu un roib.

În marginea tufelor din vîrful colinei, pe unde trecuseră azi dimineață, se vedea pe sine, descălecînd și oprindu-se alături de ea. Gyp întinse mîna peste masă, spre el.

— Vorbește-mi despre ea. Era femeie frumoasă ?

— Da !

— Brună ? Înaltă ?

— Semăna cu tine, Gyp. Puțin — foarte puțin (nu știa cum să-și exprime gîndul) — parcă ar fi avut înfățișarea de femeie străină mai mult decît o ai tu. Așa mi se pare. Una dintre bunicile ei, probabil știi și tu, a fost italiancă.

— Cum s-a întîmplat că te-ai îndrăgostit de ea ? Așa dintr-o-dată ?

— Tot atît de neașteptat, pe cît de neașteptat a venit acum soarele să mă prăjească pe mînă, răspunse el, și retrăgîndu-și brațul își puse mîna pe balustrada terasei.

Gyp îi răspunse, ca și cînd ar fi vorbit singură :

— Da ; totuși mi se pare că nu pot înțelege un astfel de sentiment — deocamdată nu-l pot înțelege. Tot așa s-a îndrăgostit și ea de tine, de la prima vedere ?

— Omul e gata oricînd să creadă ceea ce-i convine — dar ea așa mi-a spus întotdeauna.

— Și cît timp a durat ?

— Un singur an.

— O tată ! Mi-e peste putință să mă gîndesc, că ea a murit din cauza mea — nu pot suporta un astfel de gînd.

Winton se ridică în picioare și din tufele de alături o mierlă speriată își luă zborul. Gyp continuă cu glasul răspicat și aspru :

— Eu n-aș vrea să am copii. Și nu vreau — nu doresc să iubesc niciodată pe cineva, așa cum a iubit ea. Mi-e frică de mine însămi.

Winton se uită la ea și se întunecă la față, gîndindu-se la ce-a fost odată.

— Dragostea, zise el cu glasul stins, vine pe neașteptate și din clipa cînd te-a cuprins, ești pierdut. Cînd îi simți văpaia prăjindu-ți sufletul și trupul, o binecuvîntezi, chiar dacă ai ști că te va omorî.

Ajunse acasă puțin înainte de amiază. Făcu repede o baie și după ce se îmbrăcă, trecu în camera de muzică. Pereții erau tapetați cu o stofă groasă, cu luciri de aur ; la ferestre atîrnau perdele cenușii ca argintul, iar canapeaua era învelită cu o stofă de brocard țesută în aur și argint ; căminul pe care-l aveau, era din aramă ciocănită pe nicovală. Un fel de interior în două tonalități de aur și argint, cu excepția unei ușoare fantezii : paravanul din dosul pianului, pe care erau zugrăviți doi păuni cu cozile lucind ca petele de soare și un vas persan în care era un buchet de flori, în diferite nuanțe de roșu.

Fiorsen sta în fața ferestrei și fuma. Nu se întoarse spre ea cînd o auzi că intră. Gyp se apropie de el și întinzînd mîna, îl apucă de braț.

— Îmi pare foarte rău că am întîrziat ; dar este abia douăsprezece jumătate.

Chipul lui era întunecat, de parcă s-ar fi războit cu toată lumea :

— Păcat că te-ai mai deranjat să vii acasă. Sînt sigur că ai făcut o plimbare cît se poate de plăcută.

Cum adică : n-avea voie să iasă la plimbare cu tatăl ei ? Ce înseamnă gelozia aceasta nejustificată și egoismul de care da dovadă în clipa aceasta ? Se așeză la pian, fără să mai spună nimic. Ea nu era făcută să suporte un act de nedreptate — și afară de asta simțise că miroase a băutură. I se părea urît și îngrozitor ca cineva să bea whiskey dimineața. Stătu nemișcată în fața pianului și așteptă. Era sigură că indispoziția lui va continua, pînă în clipa cînd se va apuca să cînte, și muzica i-o va risipi ca pe un fum ; pe urmă se va apropia de ea, și după ce-i va pune mîinile pe umeri, îi va simți buzele fierbinți pe ceafă. Cu astfel de purtări îi va fi peste putință să-l iubească. Apoi se întoarse pe neașteptate spre el :

— Ce anume nu-ți place în purtarea mea ?

— Faptul că ai un tată.

Gyp începu să rîdă. Cum sta în fața ei, făcea exact aceeași impresie ca un băiat mic și supărat. Se întoarse repede spre ea, și-i acoperi gura cu palma. Ridică ochii pe deasupra acestei mîini și se uită la el, în timp ce inima în piept îi bătea furioasă făcînd *grand ecart*, cînd spre îndemnul părerilor de rău, cînd spre pornirea de revoltă. El își plecă ochii în fața privirilor ei ; apoi ridică mîna pe care i-o așezase pe gură.

— Vrei să începem ? întrebă ea.

— Nu ! răspunse el cu brutalitate, și ieși în grădină.

Era oare posibil ca ea însăși să fi avut un rol în această penibilă scenă ? Rămase nemișcată în fața pianului, cîntînd de nenumărate ori aceeași frază muzicală, mereu de la început, dar fără să-și poată da seama ce anume a cîntat.

4

Rosek nu se arătase pînă acuma. Gyp se gîndea că Fiorsen i-o fi spus poate părerea pe care o avea ea despre el, dar nu încercă să-l întrebe, căci știa dinainte că soțul ei spune adevărul numai atunci cînd îi convine, nu și atunci cînd adevărul devine

penibil. În chestiuni de muzică și artă însă, în mod implicit era de bună credință; sinceritatea lui în acest domeniu devenea de-a dreptul înspăimîntătoare, cînd era enervat.

În timpul primului concert văzuse chipul antipatic al lui Rosek, așezat cu două rînduri de fotolii în urma ei, pe partea cealaltă a sălii. Vorbea cu o fată a cărei față mică și frumoasă era de o transparență opacă, întocmai ca un vas de alabastru. Cu ochii albaștrii ridicați spre el și buzele întredeschise, făcea impresia că privirile îi rătăcesc în gol. Pînă și rîsul stăpînit părea că se adresează nu cuvintelor lui, ci altuia. Cu toate acestea era atît de frumoasă, părul blond atît de îngrijit pieptănat, obrazul palid cu trăsături atît de fine, gîtul atît de rotund și alb, grația mișcărilor atît de captivantă, încît Gyp numai cu mare greutate își putu desprinde privirile de pe chipul ei, ca să se uite în altă parte. Era numai singură și trepida la gîndul primelor senzații pe care le avusese la Wiesbaden. Va avea ocazie să guste o solemnă plăcere, gîndindu-se că a contribuit și ea la modelarea sunetelor care vor fermeca auditoriul din sală. Așteptase acest concert cu atîta nerăbdare! Sta nemișcată și mulțumită, fără să-și dea seama de lumea care era în jurul ei.

Ca întotdeauna — cînd se găsea în fața unui auditoriu cu totul necunoscut, Fiorsen se simțea cît se poate de prost — atitudinea lui era rece, bănuitoare și gata de atac; sta pe jumătate cu spatele la public și degetele lui lungi pipăiau gîtul viorii, în timp ce încerca tonurile, iar privirile îi fugeau rătăcite și speriate, ca ale unei pisici. Wiesbaden! Nu; aici nu mai era ca la Wiesbaden! Iar în timpul cît el cîntă, nu mai simți aceleași emoții pe care le simțise atunci. Îl auzise prea adeseori cîntînd și se familiarizase cu felul în care emitea tonurile; știa că pojarul și melancolia lor atît de nobilă, emana numai din degetele, din urechea și creierul artistului, nu i se urca din suflet. Undele acestea de sunete nu o mai puteau smulge și lua cu ele, ca să o facă să audă ca dintr-o altă lume, sunetul clopotelor în zori de zi, nici să audă clipocitul molcom al picăturilor de rouă cum izvorăsc pe înserat, nici să simtă răcoarea vîntului sau căldura soarelui bătîndu-i în obraz. Poezia și extazul de altădată se stinseseră demult. Pîndea nerăbdătoare părțile slabe ale melodiei în timpul execuției, pasagiile la care asudaseră din greu și el și ea; se simțea preocupată de pasagiile care-i pricinuiseră clipe de revoltă, de enervare și de neașteptate mîngîieri. Pe urmă-i întîlni privirile. Ochii lui arătau, dar nu în totul, ca atunci la Wiesbaden. Acum însă pierduseră lumina aceea plină de adorație. Și se gîndi: „E din vina mea, sau poate s-a schimbat, din cauză că acum îi aparțin și poate face din mine tot ce vrea".

Aceasta era o nouă deziluzie, poate cea mai mare din cîte avusese pînă acuma. Dar se simți împăcată de ropotul aplauzelor care se ridicară în jurul ei, și copleșită de plăcerea succesului său. În pauză trecu în culise, el tocmai se întorcea de pe scenă unde-l chemaseră aplauzele pentru ultima dată ; expresia de dispreț și de plictiseală îi dispăruse din priviri, și luîndu-i mîna, i-o ridică la buze și i-o sărută. Gyp murmură :

— Ai fost superb !

Iar el răspunse în șoaptă :

— Mă iubești Gyp ?

Ea dete din cap în semn de aprobare, și în clipa aceasta își închipui că-l iubește cu adevărat.

Începu să vină lume ; între aceștia era și bătrînul ei maestru, Monsieur Harmost care după un *merveilleux, très for,* îi întoarse spatele și începu să vorbească cu Gyp.

Va să zică se căsătorise cu Fiorsen. E extraordinar, cu adevărat extraordinar. Trebuie să i se pară ceva foarte straniu — nu este așa ? Din cauza acestei căsătorii, va trebui să neglijeze muzica — ce păcat ! Nu-i adevărat ? În cazul acesta va trebui să mai treacă pe la el ; dar sigur ! În timp ce vorbea cu ea, degetele lui se jucau în lungul brațului ei, ca și cînd s-ar fi plimbat pe claviatura unui pian, ca să-i încerce mușchii. Părea că i-a lipsit pînă acuma prezența elevei lui și e mulțumit că o poate revedea, iar Gyp era incapabilă să reziste părerilor lui măgulitoare. Veni un alt val de lume, și văzu pe Rosek stînd de vorbă cu soțul ei, iar fata aceea cu chipul de alabastru și cu gura mereu întredeschisă, se uita la Fiorsen. O siluetă perfectă, o fată mică ; o față ca de porumbel, cu o gură adorabilă, care parcă ar fi așteptat să-i dai ceva dulce. Nu putea să aibă mai mult de nouăsprezece ani — cine o fi oare fata astaa ?

Auzi un glas :

— Ce mai faceți, doamnă Fiorsen ? În sfîrșit, este un noroc neașteptat, să vă pot vedea din nou.

Chiar dacă Gustav ar fi trădat-o, i-ar fi fost peste putință ca din masca pe care o purta chipul acestui om, să poată ghici ceva ; Rosek vorbea cu o suavitate fără pereche și părea numai miere. Ce o fi avînd omul acesta încît îi displace atît de profund. Gyp era o fire dotată cu instincte foarte susceptibile și o inteligență naturală neintelectualizată, ale cărei presimțiri erau prea subtile pentru a fi înșelate.

Întoarse capul în partea în care se uita Rosek și văzu pe soțul ei că stă de vorbă cu fata aceea necunoscută care în clipa aceasta părea mai mult decît oricînd că așteaptă o bucățică de zahăr.

— Nu este așa doamnă Fiorsen, că și dumneavoastră admirați pe această tînără dansatoare — Daphne Wing — fata asta va ajunge o celebritate. Parcă este o pasăre în zbor.

— E foarte frumoasă și-mi închipui că dansează superb.

— Vă rog să veniți într-o zi, ca să o vedeți. Pînă acum nu a dansat în public.

— Sînteți foarte amabil, vă mulțumesc, răspunse Gyp.

Pe urmă se gîndi : nu doresc să am nimic de a face cu dumneata. Nu știu ce m-a împiedicat să-ți spun limpede, că nu pot suferi dansul.

Undeva se auzi zbîrnîind soneria și publicul începu să se întoarcă în sală. Fata se apropie de ei.

— Miss Daphne Wing — doamna Fiorsen.

Gyp îi întinse mîna și zîmbi. Domnișoara Daphne Wing zîmbi și ea, apoi pe tonul omului al cărui accent a fost corectat de nenumărate ori, și cu toată bunăvoința, se adresă doamnei Fiorsen :

— O, doamnă Fiorsen, cît de superb a cîntat soțul dumitale !

Gyp se simți dezamăgită, nu atît din cauza frazei acestea formulate cu atîta îngrijire, dar cînd se uită la ea, rămase cu impresia că modulația gurii ei frumoase avea ceva straniu, întocmai ca atunci cînd te apropii de o floare și constați că petalele sînt murdărite. Dădu din cap și se duse la Fiorsen care tocmai se prepara să intre din nou în scenă. Se uita la ea sau la Daphne Wing ?

Cînd ajunseră pe culuar, Rosek se întoarse spre ea :

— Doamnă, vă rog să veniți astăseară la mine, împreună cu Gustav. Miss Wing va dansa numai pentru noi. Fata asta vă admiră foarte mult, doamnă.

Ar fi avut poftă să-i trîntească în obraz cu brutalitate : „Mulțumesc dar nu mă simt deloc îndemnată să primesc o astfel de invitație". Totuși nu fu în stare decît să îngîne :

— Vă mulțumesc ; voi vorbi cu Gustav.

Ajunsă în sală, după ce se așeză în fotoliu, își scoase batista și se șterse pe obrazul pe care simțise respirația acestui om.

Pe estradă ieșise o tînără cîntăreață — tipul preferat al lui Gyp — cu părul blond roșcat, ochii mari albaștri, tocmai, contrariul a ceea ce era însăși, și cînta un cîntec straniu, ca mărturisirea unui suflet chinuit de dragoste, *Piscurile Munților Jura :*

Pe suflet stăpîn, al nopții zăbranic...

Se simți cutremurată de un fior care pindea adînc în sufletul ei. Winton îi spusese : „Dragostea vine pe neașteptate, și din clipa cînd te surprinde, ești pierdut".

Nu, pentru nimic în lume! Tocmai ea care se născuse dintr-o astfel de dragoste, nu dorea deloc să iubească pe cineva.

Melodia se termină. În sală se auzi un ropot sfios de aplauze. Artista cîntase superb, unul dintre cele mai frumoase cîntece din lume — poate fusese prea tragic, prea dureros, prea neașteptat — sau poate nu fusese pe gustul celor din sală? Lui Gyp îi păru rău de ea. Ar fi avut poftă să iasă din sală. Dar îi lipsea curajul și era prea bine crescută ca să poată face un astfel de gest. Va sta pînă la sfîrșit și va suporta seara aceasta în casa contelui Rosek. Își alesese de bună voie acest fel de viață care fără îndoială nu-i va inspira niciodată certitudinea că a ajuns în siguranță, ca o corabie rătăcită într-un port, și nici că are un cămin al ei. Intrase de bună voie în cușcă.

Pe drum pînă la Rosek, reuși să se ascundă de Fiorsen, ca să nu o vadă că o doare capul și este abătută. Soțul ei era îmbătat de succesul serii și nu-și mai găsea locul de mulțumire. Tot drumul imită pe bătrînul ei profesor, idolatria admiratorilor lui, pe Rosek și mica dansatoare cu gura întredeschisă. Întinse brațul și o cuprinse strîngînd-o la piept, își plimbă nările agitate în lungul obrazului ei, ca și cînd ar fi mirosit o floare.

Rosek ținea apartamentul de la parter al unui vechi hotel din Russel Square. De cum treceai pragul, te simțeai învăluit de unda unui miros de tămîie; pe pereții hallului întunecat erau cupe de alabastru aduse din Orient, în care ardea lumina electrică. Interiorul îți făcea impresia că este sanctuarul unui colecționar, îndrăgostit de negru: pereții, canapelele, cadrele tablourilor, pînă și o parte a mozaicurilor era neagră, cu sclipiri de aur, de fildeș și de argint mat. Pe o masă mică, rotundă și neagră, era un vas de aur în care era un buchet de crini, catifelați și cenușii, ca niște lame de argint; pe un perete clipea stins masca de fildeș a unui faun și din fundul unei adîncituri întunecate a peretelui, silueta minusculă a unei dansatoare modelate în argint. Efectul era superb, dar macabru, ca interiorul unui cavou. Iar Gyp care se entuziasma în fața oricărei inovații și oricărei manifestări a frumosului, se simțea deprimată și dornică să iasă cît mai curînd la lumină și la aer curat. Simți o adevărată ușurare să se poată apropia de o fereastră cu draperiile negre și să urmărească apusul soarelui care-și cernea lumina de purpură pe deasupra copacilor din apropiere. Fu prezentată soților Gallant, un domn cu chipul măsliniu, cu aspect de cinic și privirile inteligente ale ochilor malițioși, cu o soție foarte voluminoasă cu ochii lacomi și albaștri care te priveau stăruitori. Mica dansatoare dispăruse, ca să se îmbrace „cu nimic", spunea Rosek.

În timpul acesta el conduse pe Gyp, ca să-i arate curiozitățile din colecția lui : scarabei, gravuri de Felicien Rops, măști mortuare, gravuri chinezești, și niște flauturi foarte ciudate, dîndu-i să înțeleagă că le arată pentru prima dată oamenilor străini, fiind convins că ea singură este capabilă să le înțeleagă cu adevărat și să le aprecieze. Dar rafinamentul vicios al acestui interior, în care nimic nu părea sfînt, nici chiar sentimentele cele mai intime, îi repugna și se simți scîrbită. Primul contact cu viața aceasta aurită de boem o făcea să se înfioare de scîrbă, căci din mijlocul ei era exclusă generozitatea, elanul și luptele adevăratei vieți cinstite de boem, exact cum este exclus gîndul răului din atmosfera pe care o respiră lumea din jurul unei reședințe episcopale. Nimeni însă n-ar fi putut bănui că nervii ei se crispaseră de oroare, ca la atingerea unui cadavru. În timp ce-i arăta cupele de albastru, Rosek îi puse ușor mîna pe brațul gol, pe urmă și-o retrase, apăsînd-o încetișor cu vîrfurile degetelor, întocmai ca o pisică cînd se gudură. *Chestiune de tehnică !* Simți o pornire nebună, să izbucnească într-un hohot de rîs. El băgă numaidecît de seamă și-i aruncă o privire furișă, pe urmă își trecu palma peste față și în clipa următoare — ca și cînd nu s-ar fi întîmplat nimic — era din nou ca mai înainte, cu aceeași mască de indiferență împietrită. Un omuleț primejdios și nimic mai mult !

După ce se întoarseră în *salon* — cum îi spunea el — găsiră pe dansatoarea Daphne Wing, îmbrăcată într-un kimono negru, din care fața și brațele ei păreau că seamănă și mai mult cu alabastrul, decît semănau înainte. Era așezată pe o canapea alături de Fiorsen. Imediat ce apărură, se ridică în picioare și se apropie de Gyp.

— O doamnă Fiorsen — de ce-și începea oare fata asta fiecare frază cu „O" — camera aceasta este fermecătoare, nu-i așa ? Parcă este anume indicată pentru dans. Nu am nevoie de nimic altceva decît de ceva galben și roșu ca focul, pentru a obține o perfectă armonie a culorilor, alături de negrul de aici.

Lasă kimonoul să-i lunece puțin de pe umeri, pentru ca Gyp să-i poată vedea toaleta — o tunică galbenă, încinsă cu o panglică — și buzele i se întredeschiseră, ca pentru a-și primi bucățica de zahăr, drept recunoștință.

— Mi-e cam frică de Rosek, suflă ea cu sfială.

— De ce ?

— O, e un critic necruțător, dar procedează cu atîta blîndețe și se apropie cu pași nesimțiți, ca o pisică cînd vrea să te zgîrie. Doamnă, sînt convinsă că soțul dumneavoastră cîntă superb. O, doamnă Fiorsen, sînteți atît de frumoasă, poate nici nu știți de asta ? Cu ce dans ați prefera să încep ? Cu un vals de Chopin ?

— Îmi place foarte mult Chopin.

— Atunci voi începe cu un vals. Voi dansa tot ce vrei dumneata, din cauză că te admir cu tot entuziasmul, şi sînt convinsă că eşti o femeie atît de dulce, cum nu se poate să mai fie alta. Da, doamnă, sînt convinsă de asta, şi soţul dumitale este atît de îndrăgostit de dumneata. Nu ştiţi că eu am studiat arta coregrafică timp de cinci ani, dar pînă acuma nu am dansat niciodată în faţa lumii ? Contele Rosek însă mă va susţine, şi voi putea debuta foarte curînd. Vreţi să veniţi la primul meu spectacol ? Mama mi-a spus să fiu cu cea mai mare băgare de seamă, şi astă seară mi-a dat voie să vin aici, numai din cauză că sînteţi şi dumneavoastră de faţă. Vreţi să încep ?

Se apropie de Rosek :

— O, doamna Fiorsen doreşte să încep ; vă rog un vals de Chopin. Valsul care începe aşa, şi fredonă cîteva tacte.

Gyp se aşeză alături de Fiorsen, iar Rosek începu să cînte, cu ochii îndreptaţi spre fată, în timp ce gura lui austeră se destinse într-un zîmbet dulceag. Domnişoara Daphne Wing sta cu mîinile împreunate pe piept, nemişcată, ca o statuie palidă de ceară, cu nuanţe de mahon. Aruncă pe canapea kimonoul în care era înfăşurată, şi în clipa aceasta Gyp tresări. Fata asta mică şi vulgară *ştia* să danseze. Fiecare mişcare a membrelor ei rotunde şi flexibile, trăda extazul geniului înnăscut, stăpînit cu toată severitatea de regulele unei discipline însuşite în timpul lungilor exerciţii. „O turturea în zbor". Nu mai avea aceeaşi privire pierdută de acum cîteva clipe, sau mai bine zis, privirile acelea pierdute păreau acum divine, exact privirea adecvată ritmului în care dansa. Gyp îşi simţi ochii înlăcrimaţi. Gesturile fetei erau exact ca bătăile de aripi ale unei păsări cînd se întinde şi se lasă să o ducă vîntul.

După ce termină dansul, veni şi se aşeză pe canapea alături de Gyp care-i strînse mîna, dar această mîngîiere se adresa artei, nu fetei acesteia înfierbîntate care sta cu buzele întredeschise, parcă şi-ar fi aşteptat bucăţica de zahăr, pentru felul în care a interpretat muzica lui Chopin.

— O, v-a plăcut ? Sînt foarte mulţumită. Mă duc să-mi îmbrac rochia cea roşie, vreţi ?

Imediat după plecarea ei, începură comentariile. Gallant, domnul cel negru şi cinic, spunea că felul ei de a dansa seamănă cu al unei dansatoare Napierkowska pe care o văzuse la Moscova, doar că-i lipsea pasiunea pe care nu ţi-o poate da decît dragostea ; arta ei avea nevoie de elanul pasiunii. Fata aceasta ar trebui să se îndrăgostească de cineva. Dragoste ! În aceeaşi clipă Gyp se văzu pe

sine cu un ceas în urmă, în mijlocul sălii de concert, ascultînd pe fata aceea care cîntase cîntecul izvorît din adîncul sufletului ei zdrobit de mîhnire :

> Sărutul tău, iubito...
> E șopot de proaspăt și rece izvor !

Dragostea în casa aceasta cu pereții plini de măștile faunilor în fildeș, cu canapelele moi și dansatoare modelate în argint. Dragostea n-are ce căuta aici. Se simți adînc înjosită. La urma urmei, ce era ea însăși, decît un instrument al plăcerilor unui bărbat ? Nici casa ei nu era decît exact ca și cea în care se găsește acuma. Daphne Wing apăru din nou. Gyp urmări expresia întipărită pe obrazul soțului ei, în timp ce fata dansa. I se păru... Era oare posibil să rămînă complet indiferentă, cu toate că vedea profunda tulburare zugrăvită pe fața lui ? Dacă l-ar fi iubit, s-ar fi simțit adînc jignită văzîndu-i tremurul buzelor, dar ar fi înțeles și probabil l-ar fi iertat. În situația în care se găsea, nici nu putea înțelege și nici nu avea de ce să ierte.

În aceeași noapte, glasul ei stins îi șopti la ureche :

— Ai prefera ca în această clipă eu să fiu fata aceea ?

— Fata aceea ? Pe ea aș înghiți-o dintr-odată. Dar tu draga mea Gyp, ești ca o cupă din care aș vrea să beau necontenit, în veci.

Spunea oare adevărul ? Dacă l-ar fi iubit, cît de divină i s-ar fi părut muzica acestor cuvinte.

5

Începînd din ziua aceea contactul dintre Gyp și lumea bună care ducea viață de boem, deveni tot mai frecventă ; o fracțiune ciudată a societății unde mecenații artei stau umăr la umăr cu ariviștii muzicii, teatrului și ai poeziei. Presimțea că ea nu face parte din această clasă de oameni, și în fond nici chiar Fiorsen, căci el era prea sincer boem și-și bătea joc fără sfială de toate specimenele Rosek și Gallant pe care-i întîlnea în mijlocul acestei lumi, exact cum își bătuse joc de Winton și de mătușa Rosamunda și toată lumea lor. Viața alături de el făcea pe Gyp să se simtă tot mai departe de lumea aceea ortodoxă și aleasă, din care făcuse parte înainte de a se căsători, dar căreia — din ziua cînd aflase secretul nașterii ei — presimțea că nu-i mai aparține. În realitate ea era prea impresionabilă și înzestrată cu un spirit critic prea dezvoltat, pentru a se putea supune fără cîrtire decretelor obișnuite ale unei vieți convenționale ; cu toate acestea nu ar fi fost nicio-

dată în stare, ca din proprie inițiativă să înfrîngă regulele sacre ale lumii în care trăia. Desrădăcinarea din mediul în care trăise pînă acuma, și incapabilă de a prinde rădăcini noi în mediul în care fusese transplantată, în același timp neavînd nici un fel de legătură spirituală cu soțul ei, devenea din ce în ce mai singură. Nu se simțea cu adevărat fericită decît în timpul cînd era împreună cu Winton sau cele cîteva ceasuri cînd cînta la pian. Se mira în continuu de ceea ce făcuse și ar fi dorit să găsească motivele profunde și adevărate care să poată justifica o astfel de faptă. Dar din ce se străduia mai mult, din ce sentimentul îngrozitor că se găsește închisă într-o cușcă, se săpa tot mai adînc în sufletul ei. Afară de asta, nu tocmai de multă vreme, la neliniștea ei se adăugă încă un motiv, de astădată mult mai precis, care o făcea să se zbuciume.

Își petrecea o mare parte a timpului în grădină, unde pomii își scuturaseră floarea, liliacul se ofilise și salcîmii începuseră să-și plece ciorchinii albi și grei, iar mierlele tăcuseră.

Winton constatase cu toată precizia, că între trei și jumătate și șase ar fi fost aproape peste putință să se întîlnească cu ginerele său, și din cauza asta venea aproape în fiecare zi să bea o ceașcă de ceai și să fumeze în tihnă o țigară stînd cu fiică-sa sub umbrarul din grădină. Se întîmplă ca să stea de vorbă cu Gyp, tocmai în ziua cînd Betty se apropie de ei și le dădu o carte de vizită pe care erau imprimate cuvintele : „Miss Daphne Wing".

— Te rog să o conduci în grădină, și să ne aduci un ceainic proaspăt și pesmeți și unt și tot felul de dulcețuri — dragă Betty.

Betty, pe obraz cu aceeași expresie de mulțumire pe care o manifesta întotdeauna cînd o auzea spunîndu-i „dragă", se retrase sfioasă și dispăru în lungul aleei, iar Gyp se întoarse să explice tatălui ei :

— Tată, aceasta este mica dansatoare despre care ți-am vorbit. Vei avea ocazie să vezi ceva desăvîrșit. Dar va fii îmbrăcată. Ce păcat !

Era îmbrăcată cu adevărat. Într-o rochie de culoare caldă ca fildeșul, cu un văl de muslină verde ca iarba și o centură de frunze artificiale, în cap cu o pălărie făcută tot din frunze verzi, așa că avea înfățișarea unei nimfe apărute din fundul tufelor aleei. Cu toate că apariția ei părea neașteptată, era totuși fermecătoare, și ar fi fost peste putință ca o toaletă să-i poată masca perfecțiunea liniilor. Părea neobișnuit de emoționată.

— O, doamnă Fiorsen, mi-am închipuit că nu te vei supăra din cauza vizitei mele. Eram atît de nerăbdătoare să vin să te văd. Contele Rosek m-a sfătuit să vin în orice caz, fără nici o sfială. Totul este pregătit pentru debutul meu. O, ce mai faceți ?

Cu gura întredeschisă și ochii mari luminoși, se așeză pe scaunul oferit de Winton, iar Gyp care-l urmărea cu privirea, abia se putea stăpîni să nu rîdă ; tatăl ei și Daphne Wing...

— Ai mai dansat acum de curînd în casa contelui Rosek ?

— O, da ; dumneavoastră — nu vi s-a spus sigur că da !

Un gînd fugar trecu prin mintea lui Gyp : „Va să zică Gustav a mai văzut-o și nu mi-a pomenit nimic", dar adăugă numaidecît :

— Sigur că da. Am uitat cu totul. Cînd va fi debutul dumitale ?

— De vineri într-o săptămînă, Octagon. E splendid, nu-i așa ? Și mi-au făcut condițiuni foarte avantajoase. Aș dori foarte mult să asistați și dumneavoastră, împreună cu domnul Fiorsen.

— Sigur că vom asista. Tatălui meu îi place deasemenea dansul, nu-i așa tată ?

— Cînd e bine executat, răspunse Winton cu prudentă politețe.

— O, eu dansez bine, nu-i așa doamnă Fiorsen ? Vreau să spun că am muncit cu tragere de inimă de la vîrsta de treisprezece ani. Sînt îndrăgostită de această artă. Îmi închipui despre dumneata doamnă Fiorsen, că trebuie să dansezi admirabil. Ai o siluetă desăvîrșită. Pentru mine este o adevărată plăcere să vă văd umblînd.

Gyp se roși.

— Te rog domnișoară Wing, ia o bucată din prăjiturile acestea, căci sînt cu dulceață de zmeură.

Mica dansatoare luă una și o băgă în gură.

— O, vă rog, nu-mi mai spuneți domnișoară Wing ; spuneți-mi simplu Daphne. Doamnă Fior... toată lumea îmi spune pe nume.

Se gîndi la obrazul pe care-l va face tatăl ei în această clipă :

— E un nume foarte frumos. Nu vrei să mai iei o prăjitură ? Acestea sînt cu magiun de caise.

— Sînt delicioase. Știi că prima rochie pe care o voi îmbrăca este toată numai flori de portocali ; ideea mi-a dat-o domnul Fiorsen. Cred că v-a spus despre asta. Bănuesc chiar că ideea trebuie să vină de la dumneata, nu-i așa ? (Gyp dete din cap). Contele Rosek afirmă că spectacolul este așteptat cu nerăbdare, de toată lumea — făcu o pauză, ca și cum și-ar fi așteptat bucățica de zahăr — credeți că e sincer, cînd îmi spune așa ceva ?

— Să sperăm că este.

— El susține că eu sînt ceva cu totul nou. Ar fi măgulitor dacă l-aș putea crede că spune adevărul. E un om de foarte mult gust ; tot așa și domnul Fiorsen.

Gyp își dădu din nou seamă că dincolo de fumul de țigară al tatălui ei, Winton se lupta ca să-și păstreze calmul, și se mulțumi

să dea a doua oară din cap. Mica dansatoare înghiți bomboana și adăugă :

— O dovadă că s-a căsătorit cu dumneata.

Pe urmă simțind privirile lui Winton oprite asupra ei, se zăpăci și încercă să îngîne :

— O, și ce frumos este aci la dumnevoastră ; te simți ca la țară. Dar eu va trebui să plec ; e ora cînd trebue să încep exercițiile. E foarte important ca tocmai acuma să nu lipsesc de la nici o repetiție.

Se ridică de pe scaun și Winton se ridică și el Gyp o surprinse uitîndu-se la brațul rigid al tatălui ei ; ochii i se lărgiră și o auzi murmurînd :

— O, sper, că... Restul cuvintelor ei însă nu mai ajunse pînă la ea.

Rămase nemișcată. Pe deasupra boschetelor de flori se auzea zumzet de albine, și gîngurit de porumbei printre ramurile copacilor ; simți căldura razelor de soare care-i bătea pe genunchi și pe picioarele întinse, în ciorapii subțiri. De la bucătărie se auzea stins rîsul servitoarelor și lătratul subțire al cățelușilor ei, subliniat de strigătul depărtat al lăptarului care trecea cu cariola și se pierdea la capătul străzii. Totul împrejur părea cufundat în tăcere și liniște, numai în sufletul ei emoțiile neașteptate se încrucișau confuze, stranii și neașteptate. Constatarea lipsei de sinceritate a soțului ei în această împrejurare, venise foarte repede, după cea mai nouă constatare pe care o făcuse : Declarase lui Winton că nu dorește să aibă copii. Ea care știa că mama ei murise din cauza nașterii, avea o aversiune față de o astfel de eventualitate. Cu toate acestea, acum era sigură că este însărcinată. Nu reușise și prevedea că nici de aici înainte nu va reuși să realizeze între ea și bărbatul ei acea legătură spirituală care face o femeie să aștepte maternitatea cu entuziasm. Se simțea prinsă în păinjenișul greșelii nebunești pe care o comisese și a speranțelor ei care erau mai mult un mijloc de a se amăgi singură. La cîteva luni după căsătorie, era convinsă că aceasta a fost o mare greșeală și că nu-i mai poate oferi nimic de aici înainte. Trebui să primească mai întîi lovitura brutală a unei întîmplări, pentru ca conștiința ei rătăcită și dornică de mîngîieri, să se poată trezi. Decepțiile nu sînt niciodată plăcute, atît cînd ți le pricinuiești singur, cît și atunci cînd ți le pricinuiesc alții. Încercase — ce anume — să salveze pe Fiorsen din ghiarele propriilor lui porniri. Un gest demn de toată lauda. Dar nu reușise decît să se piardă pe ea însăși. Se simțea de pe acum prizonieră alături de bărbatul ei, iar copilul care trebuia să vină, o va înlănțui și mai mult,

Pentru unele femei astfel de întîmplări contribue să le liniştească nervii. Gyp însă nu făcea parte dintre acestea. Un gest de forţă trezea intr-însa sentimentul revoltei.

Astfel în timp ce porumbeii gîngureau pe deasupra ei şi razele soarelui îi jucau pe picioare, trecu prin cele mai grele clipe ce-i fuseseră date să trăiască pînă acum. Mîndria însă îi veni într-ajutor. Nu trebuia să ştie nimeni prin ce trece ea acuma; în orice caz nu trebuia să afle tatăl ei, care o prevenise în repetate rînduri. Va trebui să doarmă aşa cum şi-a aşternut, căci nu avea încotro.

Cînd se întoarse, Winton îi spuse numaidecît :

— Gyp, eu nu o găsesc deloc fascinată.

— Trăsăturile obrazului ei, sînt aproape desăvîrşite. Tu n-ai băgat de seamă ?

— Le găsesc vulgare.

— Just ; dar în clipa cînd începe să danseze, impresia aceasta dispare cu totul.

Winton se uită la ea cu ochii pe jumătate închişi :

— Ce părere are Fiorsen despre ea ?

— Crezi că ar avea vreo părere despre ea ? Eu habar nu am.

Îi simţi tensiunea muşchilor feţei şi ochii care o urmăreau bănuitori.

— Daphne Wing ! Doamne Atotputernicule !

Cuvintele acestea erau grele de revoltă şi de neîncredere. Fiica lui în primejdie — din cauza unei femei ca asta.

După plecarea tatălui ei, Gyp rămase nemişcată, pînă cînd soarele căzu în asfinţit şi răcoarea începu să se ridice din pămînt şi să răzbească prin rochiţa ei subţire. Se zice că pentru a fi fericit, trebue să faci pe alţii să se simtă fericiţi. Va încerca şi ea. Oare Betty — aşa grasă şi cu picioarele înţepenite de reumatisme — s-o mai fi gîndind din cînd în cînd şi la ea însăşi ? Sau mătuşa Rosamunda, care era mereu în căutarea cîinilor fără stăpîn, a cailor şchiopi şi a muzicanţilor săraci ? Chiar tatăl ei, cu toate că părea desăvîrşit om de societate, nu era mereu preocupat de gîndul de a trimite tot felul de ajutoare foştilor săi camarazi de regiment, de ea însăşi şi de tot ce ar fi putut să-i facă ei o plăcere ? Să iubeşti oamenii din jurul tău şi să încerci să-i faci fericiţi. E posibil oare ? Oamenii e foarte greu să-i iubeşti, căci ei nu sînt ca păsările, ca animalele sau ca florile pe care ţi se pare firesc să le iubeşti, fără să simţi niciun fel de greutate.

Se duse în camera ei şi începu să se îmbrace pentru masă. Care dintre rochiile ei i-o fi plăcînd lui mai mult ? Cea decoltată, de culoarea chihlimbarului, sau cea albă cu dantelă de culoarea ocru-

lui ? Se decise pentru cea din urmă. Privindu-se în oglindă, se cutremură de un fior. Foarte curînd va deveni și ea una dintre femeile al căror curaj de a se arăta în lume, o făcea să se mire. De ce oare trebue să devii oribilă la vedere, pentru ca să poți da viață unei noi existențe ? Unele dintre femei sînt chiar foarte mîndre de starea în care se găsesc într-o astfel de împrejurare. Dar nu va trece mult, și ea nu va mai îndrăzni să se arate în fața altora.

După ce termină cu îmbrăcatul, coborî la parter. Fiorsen nu se întorsese. Stătu un timp la fereastră, pe urmă se duse să mănînce singură. Cei doi cățeluși stătură tot timpul lîngă ea, pe urmă chemă servitoarea să-i ducă și se așeză la pian. Betty care avea o slăbiciune pentru Chopin, se așeză în dosul ușii care despărțea salonul de camerele de serviciu, și i se părea că vede „odorul" ei cum stă îmbrăcată în rochie albă, în fața pianului, cu cîte o făclie aprinsă de fiecare parte, în timp ce crinii din vasul de alături răspîndesc un miros suav. Cînd veni una dintre servitoare mai aproape de ușă, ea o alungă numaidecît.

Se făcuse tîrziu. Servitoarele se duseseră la culcare. Gyp încetase demult să mai cînte și se așezase în fața ferestrei ca să privească la bezna (întunericului) de afară. Era cald, atît de cald încît aerul abia putea purta mireasma florilor de iasomie care erau înșirate în lungul peretelui. Pe cer nu se vedea nici o stea. Deasupra Londrei erau întotdeauna atît de puține stele. Auzi ceva mișcînd și se întoarse. O siluetă înaltă se văzu prin întunericul salonului de alături care era cu ușa deschisă.

— Tu ești Gustav ? întrebă ea speriată.

Îl auzi spunînd ceva, dar nu putu înțelege ce anume. Închise repede fereastra și se duse la el. Lumina din hol îi cădea pe jumătate de obraz. Văzu că e livid, dar ochii îi străluceau și pe mînecile hainei avea vărgi albe.

— Mica mea fantomă, bîlbîi el.

Gyp făcea cunoștință pentru prima dată mai de aproape cu beția. Ce situație penibilă, dacă l-a văzut cineva în starea asta — ce grozăvie. Se întoarse repede și dădu să se repeadă spre ușa care da în apartamentele servitorilor, ca să o încuie, dar el o apucă de umăr. Se opri încremenită, de teamă să nu facă vreun zgomot, sau să cadă peste cap, și cu cealaltă mînă o apucă de umărul celălalt, sprijinindu-se de ea. Nu se sperie de loc, ci se gîndi : „Ce să fac acum ? Cum voi reuși să-l duc sus, fără ca să-l vadă slugile ?" Ridică privirea și se uită la obrazul lui, care i se părea patetic din cauza paloarei și a ochilor care străluceau. Apoi îi spuse cu glasul stins :

— Nu face nimic. Sprijinește-te de mine : ne vom duce sus.

În clipa aceasta îi inspira nu dezgust, ci un fel de milă care o înspăimînta. Îi trecu brațul în jurul mijlocului și încercă să se apropie de scară. Numai de nu i-ar auzi cineva ; ce bine ar fi să-l poată duce pînă sus, fără să facă zgomot. Se plecă spre el și murmură :

— Nu spune nici o vorbă, sprijinește-te de mine.

Păru că face un efort ; își țuguie apoi buzele, cu o expresie care ar fi putut trece drept un caraghioslîc, dacă momentul nu ar fi fost atît de penibil.

Îl apucă din toate puterile de mijloc și începu să urce scara. I se părea că e mult mai ușor decît și-ar fi închipuit. Totul era să ajungă neobservați pe estradă, pe urmă de aci vor intra în dormitor, și au scăpat de orice primejdie. În sfîrșit ajunseră. Îl întinse pe pat și încuie ușa. Pe urmă Gyp începu să tremure cu atîta violență încît își auzea dinții clănțănind. Ochii i se opriră asupra oglinzii care o reflecta întreagă. Dantela rochiei era numai fășii și umerii roșii ca focul din cauza mîinilor lui care o strînseseră cu furie, ca să se sprijine. Își aruncă pe umeri un halat și se întoarse din nou la el. Părea că e complet năucit și cu multă greutate reuși să-l ridice pe marginea patului, frămîntîndu-și creierul, ce i-ar putea da, ca să-l trezească. Își aduse aminte de sticluță cu săruri. Cu siguranță că asta îi va face bine. După ce-l dezbrăcă și-l văzu culcat, se opri la picioarele patului și se uită la el. Sta întins și cu ochii închiși ; prin urmare nu o va putea vedea, dacă va da drumul deznădejdii stăpînite atîta vreme. Dar nu vru să plîngă. Nu-i mai rămînea altceva de făcut, decît să se culce și ea. Începu să se dezbrace și pe urmă stinse luminile. El dormea sforăind, din cauza beției. Cu ochii larg deschiși, privind prin întunericul camerei, Gyp începu să zîmbească. Se gîndea la toate femeile acelea despre care citise prin romane, care se lipeau sfios și tremurînd de pieptul soților lor, ca să le spună la ureche, că ar avea anume ceva „să le spună — să le aducă la cunoștință" și se vedea pe sine cu ochii plecați în pămînt și-i venea să rîdă.

6

A doua zi dimineața, în timp ce se uita la Fiorsen care dormea adînc, se gîndi că arată ca și mine acum. Apoi pe neașteptate își aduse aminte de seara trecută și i se păru ciudat că prezența lui nu-i inspirase scîrbă și nici acum nu părea să-i fie silă de el. Era ceva prea profund, un sentiment prea firesc, pentru

ca să-i poată inspira dezgust. Înregistră fără nici o părere de rău și această nouă manifestare a pornirilor lui nesăbuite. Afară de asta, cunoștea de multă vreme această slăbiciune a lui — nu se poate să bei coniac, fără ca acesta să te trădeze.

Coborî încet din pat și după ce-i adună ghetele și hainele împrăștiate în largul camerei, ieși cu ele în cabinetul de toaletă. Aci le ridică în lumină și după ce le cercetă cu atenție, începu să i le scuture și să i le perie, apoi fără să facă cel mai mic zgomot, se strecură din nou în dormitor, în mînă cu un ac și un fir de ață, ca să-și coase dantela sfîșiată. Nu trebuie să afle nimeni, ce s-a întîmplat ; nici el însuși nu trebuie să afle. Pentru moment își uită cu totul de celălalt eveniment de importanță mult mai gravă, dar foarte curînd își aduse aminte de el, cu spaimă și silă. Atîta timp cît îl va putea păstra în secret, nu va afla nimeni despre el — în orice caz el va fi cel din urmă care va afla.

Dimineața trecu fără nimic deosebit, exact ca și în celelalte zile, dar spre amiază, cînd intră în camera de muzică, băgă de seamă numaidecît că el plecase. Era gata să se așeze la masă, cînd veni subreta să anunțe pe contele Rosek. Gyp sări în picioare, speriată.

— Spune-i că domnul Fiorsen a plecat. Pe urmă poftește-l la masă și adu și o sticlă de vin.

În timpul celor cîteva secunde care trecură pînă cînd să apară în fața ei, avu aceeași emoție, ca atunci cînd treci printr-o livadă unde paște un taur împungaci.

Nici cel mai răuvoitor critic n-ar fi fost în stare să acuze pe Rosek de lipsă de tact. Credea că va găsi pe Gustav și e foarte amabil din partea ei, că-l invită la masă. Părea că a abandonat corsetul pe care-l purta și privirile insolente de pînă acum. Arăta ars de soare, ca și cînd ar fi renunțat la viața pe care o dusese pînă acum și-și petrecea vremea mai mult în aer liber și la soare.

În timpul conversației evită subînțelesul cuvintelor cinice pe care le întrebuința, făcu elogiul căminului lor și vorbi cu mult entuziasm despre muzică și artă. Pînă acum Gyp nu-l găsise niciodată atît de puțin antipatic. După ce luară masa, ieșiră în grădină și se duseră în camera de muzică, unde Rosek se așeză la pian. Degetele lui puternice și flexibile ca niște corzi de oțel, aveau mișcările insinuante pe care nu ți le poate da decît adevărata pasiune a nuanței tonurilor. Gyp se așeză pe canapea. Aci era departe de el și putea să-l examineze în liniște, și mirată. Începu să cînte *Imagini pentru Copii* de Schumann. Cum s-ar putea ca un om care cîntă bucăți atît de idilice, să aibă intenții sinistre ? Așteptă cîteva clipe, apoi îl întrebă :

— Conte Rosek !

— Da, doamnă ?

— Te rog să-mi spui, care a fost motivul că ai trimis pe Daphne Wing la mine ?

— Eu, doamnă ?

— Da !

Se întoarse cu scaun cu tot și o privi drept în față.

— Pentru că mă întrebi, îți voi spune. Mi-am închipuit că va fi mai bine să afli că Fiorsen se întîlnește destul de des cu ea.

Îi dădu exact răspunsul pe care bănuiesc că i-l va da.

— Și ce te face să-ți închipui că acest amănunt m-ar putea supăra ?

Se ridică în picioare și-i răspunse cu glasul liniștit.

— Sînt foarte mulțumit, că această chestiune vă lasă indiferentă.

— Ce te face să fii mulțumit.

La rîndul ei, se ridică și ea în picioare. Cu toate că era abia o idee mai înaltă decît ea, Gyp își dete seama că sub hainele lui cu aspect de mondenitate, se ascund mușchi de oțel și din priviri i se desprindeau lumini ca de șarpe. Își simți inima că începe să zvîcnească furioasă. Se apropia de ea.

— Sînt mulțumit că ați înțeles că pasiunea lui Gustav s-a terminat, că ce a fost... Se opri, căci își dădu seama că a apucat un drum greșit, despre care nu știa unde-l va duce. Gyp începuse să zîmbească. Îl văzu că se aprinde la față, apoi continuă : Gustav are erupții ca un vulcan, și se stinge repede. Eu îl cunosc foarte bine și-l cunosc de multă vreme. E deci mult mai bine să-l cunoști și dumneata.

— De ce ?

Rosek îi răspunse cu dinții încleștați.

— Ca să nu-ți mai pierzi timpul de pomană. Pe dumneata te-așteaptă iubirea...

Gyp zîmbi din nou.

— Poate tot din iubire față de mine l-ai îmbătat și noaptea trecută.

— Gyp !

Se întoarse și se uită la el. Contele era între ea și ușă.

— Dumneata nu l-ai iubit niciodată. Aceasta este singura mea scuză. Chiar așa i-ai dat prea mult din sufletul dumitale — mai mult decît ar fi meritat. O, Doamne, sînt chinuit de amintirea dumitale ; sînt ca un ieșit din minți.

Apoi dintr-odată se făcu palid la față, numai ochii îi ardeau ca doi cărbuni aprinși. Gyp se sperie, dar tocmai din cauză că începuse să-i fie frică de el, căuta să-și păstreze calmul. Dacă ar

putea ajunge dintr-un singur salt la mica ușă ce da spre aleea din grădină ? Simțea că omul acesta încearcă să-i fringă rezistența, cu ajutorul intensității privirilor — un fel de fixitate hipnotică — știind dinainte că prezența și cuvintele lui au speriat-o.

Fără să fie sigură că s-a mișcat din locul unde se oprise, părea totuși că se apropie de ea cu fiecare clipă. Fu stăpînită de oribila senzație că brațele lui i s-au încolăcit în jurul mijlocului.

Făcu un efort supraomenesc, pentru ca să-și poată desprinde privirile dintr-ale lui, și fără să vrea, ochii i se opriră pe pieptănătura contelui Rosek. Constată că părul lui fusese pieptănat la frizer care-i făcuse buclele cu fierul ; aici nu mai încăpea nici un fel de incertitudine. De pe buze îi scăpară aproape imperceptibile cuvintele de mușcătoare ironie :

— *O tehnică sublimă !*

Rosek clipi repede din ochi de cîteva ori și rămase cu gura căscată. Gyp traversă camera și întinse mîna spre sonerie. În clipa aceasta toată spaima de adineaori, se topi. Fără să mai spună o singură vorbă, contele ieși în grădină și-l văzu că se pierde pe alee. Fusese mai tare decît el și-l înfrînsese, datorită unui singur cuvînt, căruia nu poate să-i reziste nici cea mai violentă pasiune — ridicolul. Era oare posibil ca omul acesta să o înspăimînte și să o stăpînească prin voința lui, chiar aici în casa proprie, în mijlocul servitorilor ei care ar fi sărit la primul semnal de alarmă, ca să o apere ?

În grădină era o după amiază, cea dintîi de adevărat mijloc de iunie, plină de adieri calde, de zumzet și miresme.

Așezată la umbră, în timp ce la picioarele ei cei doi cățeluși se jucau, tăvălindu-se și lătrînd subțire, Gyp își frămînta creerul pentru a înțelege greutatea cuvîntului care-i redase siguranța : avea senzația că în jurul ei se vălătucește un nor cald de ceață, din adîncul căruia o pîndesc primejdii nebănuite, și numai datorită mîndriei și puterii de voință, reuși să-și ascundă spaima și să-și stăpînească lacrimile pe care i le pricinuia această luptă surdă.

În dimineața acestei zile Fiorsen plecă de acasă, și făcu drumul pe jos, pînă cînd întîlni o mașină. După ce se urcă, porunci șoferului să meargă mai repede, fără să-i spună unde anume. Acesta era un obicei pe care îl practicase de fiecare dată, cînd se simțea cuprins de remușcări. Legănatul mașinii îl făcea să se liniștească, iar în dimineața aceasta simțea nevoia să-și adune gîndurile și să și le limpezească. Faptul că se trezise în patul său, fără să-și poată aduce aminte cum a ajuns acolo, nu mai era pentru el o senzație nouă,exact cum nu este pentru mulți bărbați la vîrsta de douăzeci

şi opt de ani, dar era ceva cu totul nou, de la căsătoria lui încoace. Poate s-ar fi simţit mult mai la îndemînă, dacă nu şi-ar fi adus aminte de nimic. Îşi aducea însă aminte de sine însuşi, cum se oprise în mijlocul salonului copleşit de întuneric, şi văzuse silueta ca de fantomă a soţiei lui, stînd în picioare alături de el. Se simţea speriat oarecum, şi exact ca toţi ceilalţi oameni, cînd era speriat, nu se simţea deloc la îndemînă.

Dacă ea ar fi semănat cît de puţin cu alte femei în tovărăşia cărora a gustat pînă acum plăcerea, poate nu s-ar fi simţit atît de umilit. Dacă ar fi fost ca ele, ar fi terminat demult cu ea. Oricît ar fi încercat să se îmbete şi să se tăvălească în noroi, Gyp rămînea acolo, în adîncul fiinţei lui. Forţa acestei femei rezida în indiferenţa pasivă a sentimentelor ei, şi acesta era secretul puterii pe care o avea asupra lui. În soţia lui presimţea acea misterioasă seninătate cu care natura înzestrează unele femei şi le face capabile, ca atunci cînd admit să domolească pornirile unui bărbat, să nu participe, ci să-ţi scape printre degete, cu un surîs ca adierea imperceptibilă care înfioară pădurea şi cîmpurile în timpul zilei şi al nopţilor, acelaşi tremur nesimţit şi indiferent care înfioară florile, frunzele copacilor, unda izvoarelor, stîncile în lumină, cîntecul păsărilor, în timpul îmbrăţişării trecătoare dintre zile şi nopţi.

Privirile ochilor ei adînci şi negri îl vrăjiseră şi-l făceau să simtă o sete pe care nu era în stare să şi-o domolească. El era o fire dintre acelea care, dacă se întîmplă să întîlnească dificultăţi în drumul lor, încearcă să-şi satisfacă dorinţa pe căi lăuntrice şi să-şi împace vanitatea jignită, cu excese — un fel de copil rău nărăvit ale cărui nebunii, îndrăzneli şi patos te revoltă, dar te încîntă în acelaşi timp. Dorise luna de pe cer, iar acum cînd reuşise să o obţină, nu mai ştia ce să facă cu ea, şi cu toate că era astăzi era lîngă el, simţea totuşi că în fiecare clipă ea se depărtează tot mai mult. Încercările zadarnice pe care le făcuse, pentru ca să cucerească inima ei, îl scoteau aproape din minţi. Numai datorită exerciţiilor continue, mai putea să-şi stăpînească pornirile nebuneşti. Căci muncea din greu în fiecare zi, dar cu toate acestea presimţea că din munca lui mai lipseşte ceva, pentru ca să poată obţine satisfacţie deplină. Avea toate calităţile pentru a reuşi, afară doar de suportul moral care ar fi putut — după părerea lui — să-i asigure proeminenţa pe care o merita. De multe ori rămînea surprins şi nemulţumit, cînd constata că un contemporan al său, ocupă un rang mult superior celui pe care-l deţinea el.

În timp ce maşina îl ducea vertiginos, începu să se gîndească :

„— Nu cumva aseară am făcut vre-un gest care ar putea să o jignească? Ar fi fost mult mai bine ca să fi stat acum acasă, să-mi pot da limpede seama, la ce mă pot aștepta din partea ei".

Îi veni să zîmbească: pentru ca să poată descoperi un adevăr neplăcut, ar fi avut nevoie de tenacitate, ori asta nu făcea parte din calitățile lui. Ca întotdeauna, așa și de astădată, căută să găsească un țap ispășitor și gîndurile i se opriră la Rosek. Ca orice temperament egoist și robit de slăbiciunea pentru femei, Fiorsen avea foarte puțini prieteni. Între aceștia cel mai constant era Rosek. Cu toate acestea pînă și el îi inspirase aceeași teamă și dispreț, caracteristic oamenilor cu porniri nestăpînite, dar predestinați pentru un destin mai strălucit, cînd e vorba de alții mai puțin dotați decît ei, dar cu o putere de voință mult mai puternică decît a lor. Fiorsen se purta față de el exact cum s-ar purta un copil capricios față de dădaca lui; dar avea totuși nevoie de prietenia protectoare a acestui om cu buzunarele întotdeauna pline.

— Fire-ar Paul afurisit, gîndi el. Fără îndoială el știa — știa chiar de la început că coniacul lui se bea tot atît de ușor ca și apa. Probabil a băgat imediat de seamă că voi face o prostie. Asta înseamnă că el pune ceva la cale. Unde m-oi fi dus după ce am plecat din casa lui? Cum am ajuns acasă ?Ce i-oi fi spus lui Gyp? Dacă m-au văzut slugile, ea trebuie să fie îngrozită de situația penibilă în care mă găsesc acuma.

Se simți din nou cutremurat de groază. El nu o cunoștea; niciodată nu reușise să pătrundă în adîncul gîndurilor sau sufletului ei; nu știa nimic despre viața ei intimă care se desfășura nemărturisită și pe ascuns. I se părea că această atitudine a ei nu este deloc loială, căci el nu se ascunsese niciodată de ea. Era de o sinceritate nelimitată în toate manifestările lui, și nu căuta să se ferească de ea. Ce s-a întîmplat oare seara trecută? Camerista se uitase azi dimineață la el într-un fel cu totul neobișnuit. Apoi se ridică brusc și porunci șoferului să-l ducă în Bury Street, Saint James. Aici va afla cel puțin dacă Gyp s-a dus sau nu la tatăl ei. Era gata să se răzgîndească de mai multe ori, înainte ca mașina să ajungă la destinație, și o sudoare rece îi apăru broboane pe frunte, în timp ce aștepta să i se deschidă ușa.

— Doamna Fiorsen este aici?

— Nu, domnule.

— N-a venit astăzi deloc?

— Nu, domnule.

Gîndul că ar trebui să dea o explicație pentru justificarea acestor întrebări, îl alungă numaidecît, și după ce se urcă din nou în mașină, porunci să-l ducă în Curzon Street. Dacă nu s-a dus nici

la mătușa „asta Rosamunda", atunci totul este în perfectă regulă — în altă parte nu avea unde să se ducă. Nu era nici aici. Oftă ușurat și simți că ar trebui să se ducă să mănînce ceva. Se va duce la Rosek să-i ceară bani, ca să plătească mașina, și va mînca la el. Rosek era plecat de acasă. Va trebui să se întoarcă, pentru ca să-și poată plăti mașina. Șoferul parcă începuse să se uite chiondoriș la el, ca și cînd ar fi simțit că banii pentru cursă sînt în primejdie.

Cînd trecu pe sub pergola din grădină, întîlni un om străin care ducea în mînă un plic mare.

Gyp era așezată în fața biroului și controla carnetul ei de cecuri. La intrarea lui nu se întoarse să vadă cine se apropie :

— Avem ceva de mîncare ? întrebă el.

Ea întinse mîna după sonerie. Îi părea rău de situația penibilă în care se găsea. După ce-și făcuse atîtea reproșuri, se întorsese acasă, gata să o cuprindă în brațe și să o roage : „Iartă-mă, mica mea Gyp ; îmi pare foarte rău de ceea ce am făcut".

Betty apăru în ușa camerei :

— Te rog, adu ceva de mîncare pentru domnul Fiorsen.

Auzi pe bătrîna dădacă gîfîind, în timp ce părăsea camera. Asta era o dovadă evidentă de antipatia mută pe care i-o purta. Se întoarse spre Gyp și o întrebă enervat :

— Crezi că te-ar putea interesa un soț, care este gata să se sinucidă, dacă s-ar întîmpla să vină după ora mesei ?

Drept orice răspuns Gyp îi întinse carnetul de cecuri. Pe fila din fața lui putu descifra : „Messrs. 8ravers & Sandborn, croitori, acont primit L. st. 54. 3. 7".

Fiorsen păli la față, ceea ce era o dovadă că se simte jignit.

— Tu ai plătit banii aceștia ? Cred că-ți dai seama că facturile mele nu sînt chestiuni de care să te ocupi tu.

— Cel care a venit cu factura mi-a spus, că dacă nu va primi nici acum banii, te va urmări. Eu găsesc că e rușinos să datorezi cuiva parale și să nu-i plătești. Mai ai multe datorii de felul acesteia ?

— În orice caz asta nu te interesează pe tine.

— Datoria mea este să conduc această casă și să plătesc slugile. Tocmai din cauza asta aș avea nevoie să cunosc situația adevărată în care mă găsesc. Eu nu am intenția să mă îngrop în datorii.

Expresia ei era de o rigiditate cum nu o mai văzuse pînă acum. Această femeie era cu totul altă Gyp, decît cea pe care o văzuse el ieri — la ora cînd mai era încă în deplina posesiune a

facultăților lui și putea vorbi cu ea. Această revoltă avu un efect straniu asupra lui ; își simțea vanitatea jignită și-i inspira o teamă neașteptată, dar în același timp îi biciuia simțirile. Îi răspunse cu glasul blînd :

— Banii ! Dă-i încolo de bani. Sărută-mă !

— E copilărie să vorbești în felul acesta despre bani. Voi cheltui tot venitul pe care-l am, dar nici un ban mai mult, și nici nu mă voi adresa tatei, ca să-mi dea, cînd nu voi mai avea.

Se trînti într-un fotoliu și începu să rîdă :

— Ho-ho-ho ! Ce virtute !

— Nu virtute — mîndrie.

El ripostă supărat :

— Cu alte cuvinte tu nu ai încredere în mine. Nu admiți că sînt în stare să cîștig orice sumă poftesc, și oricînd — chiar mai mult decît ai tu ? N-ai avut niciodată încredere în mine.

— Cred că astăzi cîștigi exact atît cît vei fi în stare să cîștigi și de aici înainte, dar nimic mai mult decît atît.

— Așa crezi tu. Ei bine, află că eu nu am nevoie de banii tăi.

— Sîît !

Se întoarse și văzu camerista în cadrul ușii deschise.

— Vă rog, domnule, șoferul cere să-i plătiți taxa, în cazul cînd nu mai aveți nevoie de el ? Face doisprezece shilingi...

Fiorsen se uită lung la ea, într-un fel care — cum spuneau servitoarele în limbajul lor — te face să te simți „prostit".

— Nu mai e nevoie să aștepte. Plătește-i !

Fata se uită la Gyp și răspunse : „Da, domnule", apoi ieși din cameră.

Fiorsen începu să rîdă. I se părea caraghios, ca acest incident să intervină exact la cîteva clipe după declarația pe care o făcuse.

— Asta cade de minune, Gyp, nu-i așa ?

Chipul ei însă rămase indiferent, și fiindcă știa dinainte că ea e foarte susceptibilă în fața situațiilor comice, se simți din nou înfiorat de spaimă. Ceva se schimbase între ei. Da, între ei intervenise o schimbare profundă care-l înspăiminta.

— Seara trecută te-am jignit ?

Dete din umeri și se apropie de fereastră. Se uită la ea încruntat, pe urmă se repezi furios și ieși în grădină. Peste cîteva clipe, din camera de muzică, sunetele furioase ale viorii lui ajunseră pînă la ea.

Gyp îl asculta și pe buze îi tremură un zîmbet amar. Acum intervin și chestiunile bănești, va să zică ! Ce importanță mai avea acest amănunt. Acum și așa nu ar mai putea scăpa din încurcătura în care a intrat de bună voie. Nu va putea scăpa nicio-

dată. În noaptea aceasta se va apropia de ea și o va săruta și ea va trebui să se arate că nu este supărată. Și viața va continua în felul acesta, cu scenele penibile care se vor repeta în fiecare zi, la infinit. Ce putea să mai facă de aici înainte: era greșeala ei. Scoase doisprezece shillingi din poșetă și-i puse pe colțul biroului, ca să-i dea cameristei. Apoi pe neașteptate o înfioră un gînd: Probabil se va plictisi de mine. Numai de aș avea norocul să se plictisească". Dar drumul pînă la această răscruce era foarte lung, poate cel mai lung pe care-l făcuse pînă acum în viață.

7

Cei care știu ce înseamnă vînturile adormite în largul mărilor fără hotar, și sînt obișnuiți cu fîșiitul ca de fantome al pînzelor pe care nu le mai înfoaie vîntul pe catarge, așa că nădejdea de a ajunge într-un port se stinge cu fiecare zi ce vine, vor putea înțelege foarte ușor viața care începu să o trăiască Gyp din ziua aceea. Dar calmul mărilor ajunge la un sfîrșit, fie cît de tîrziu, cîtă vreme o femeie tînără care nu are mai mult de douăzeci și trei de ani și a făcut o greșeală căsătorindu-se — greșeală pentru care nimeni nu este vinovat afară de ea însăși — nu se putea aștepta la niciun sfîrșit care să aducă vreo schimbare, cel mult dacă ar fi fost o femeie din noua școală socială, ceea ce nu era cazul cu ea. Fiind hotărîtă să nu recunoască în fața nimănui că a făcut o greșeală, și nici să nu spună nimănui că este însărcinată, continuă să se ascundă de toată lumea, pînă și de Winton. Față de Fiorsen reuși să se poarte ca și înainte, încercînd să-i facă viața în căsnicie cît mai ușoară și mai plăcută: îl acompania la pian în timpul exercițiilor, îngrijea ca să aibă la masă mîncările preferate și căutînd să-i satisfacă elanurile de dragoste. Ar fi fost absurd să pozeze în martiră. Zbuciumul ei pe care încerca să și-l ascundă, era moralicește mult mai profund; era aceeași senzație pe care o simți cînd îți tai singur aripile.

Față de Rosek se purta ca și cînd între ei n-ar fi intervenit niciodată scena aceea penibilă. Gîndul de a cere bărbatului ei să o protejeze în clipele grele, era o eventualitate la care renunțase cu desăvîrșire, din noaptea cînd se întorsese acasă beat. Tatălui ei nu îndrăznea să-i spună nimic. Cu toate acestea era mereu la pîndă, căci presimțea că Rosek nu o va putea ierta niciodată pentru umilința prin care-l făcuse să treacă. Insinuările lui în legătură cu Daphne Wing căută să le uite, ceea ce nu ar fi reușit în cazul cînd ar fi iubit pe Fiorsen. Din mîndria ei personală făcu un ade-

vărat idol, și acestuia îi consacra un cult anume. Singur Winton, dar probabil și Betty, ar fi fost în stare să afirme că ea nu se simte fericită. Lipsa de răspundere a lui Fiorsen în chestiuni bănești, nu putea să o preocupe din cale afară ; plătea ea singură cheltuielile casei, servitorii, mîncarea și rochiile ei, așa că pînă acum reușise să le facă față la toate ; de ceea ce făcea el în afară de casă, nici nu se sinchise și nici nu avea posibilitatea să-l oprească.

Vara trecu, și se termină și stagiunea concertelor, așa că sosi vremea cînd ar fi fost peste putință să mai stea la Londra. Pe Gyp însă gîndul plecării o îngrozea. Prefera să stea în mica ei căsuță. Tocmai din cauza asta într-o noapte crezu că este necesar să mărturisească lui Fiorsen adevărul. Obrazul lui scofîlcit și palid din cauza prea deselor nopți albe la Londra, se aprinse dintr-o dată ; se ridică în picioare și se uită cu atenție la ea. Gyp făcu un gest involuntar.

— N-ai nevoie să mă privești de aproape. Ceea ce-ți spun eu este numai adevărul.

Își duse mîinile la cap și începu să protesteze :

— Nu am nevoie de copil ; nu vreau ca mica mea Gyp să rămînă desfigurată. Apoi se apropie de ea înspăimîntat și adăugă : Nu vreau copilul ; mi-e groază de el. Încearcă să-l eviți.

Gyp se simți cuprinsă de aceeași senzație, ca în noaptea aceea cînd îl văzuse beat, sprijinindu-se de pereți — mai mult milă decît dispreț față de purtarea lui ca de copil fără minte. Îl luă de mînă și-i spuse :

— Nu face nimica Gustav. Pe tine nu te va supăra cu nimic. Cînd voi începe să devin urîtă, voi lua pe Betty și vom pleca împreună, pînă cînd totul va trece.

Se lăsă în genunchi în fața ei.

— Nu, te rog, nu, nu face asta. Adorata mea Gyp !

Gyp sta ca de piatră și sufletul într-însa era încremenit de spaimă, ca nu cumva să-i scape și ei de pe buze cuvintele fatale :

— Bine, nu !

Ferestrele camerei erau deschise și din noaptea de afară fluturii intrau atrași de lumină. Unul se așeză pe o floare de hortensie care era în casă. Gyp se uită la gîza aceasta mică și albă, cu trupul alb, minuscul și pufos, al cărei cap de bufniță în miniatură se vedea limpede în mijlocul petalelor albastre ; pe urmă privirile ei coborîră asupra mozaicului de culoarea purpurei stinse și asupra rochiei cu care era îmbrăcată ; apoi dintr-o dată în lumina palidă a candelabrului ce atîrna din tavan, din fundul sufletului ei se ridică întocmai ca un strigăt de revoltă al cultului ei pentru frumos,

amintirea protestării lui: „Nu vreau...!“ Va veni foarte curînd timpul cînd diformitatea fizică o va face urîtă, cînd va trebui să sufere chinuri, și probabil va muri, așa cum murise mama ei.

În seara aceea și toată ziua următoare urmări pe Fiorsen cu toată atenția, ca să vadă cum va reacționa față de revelația pe care i-o făcuse; căci după ce-și dase seama, că nu-i rămîne altceva de făcut decît să se plece în fața voinței naturii, încercă în toate chipurile să evite tot ce i-ar fi putut aduce aminte de această eventualitate. Fu cît se poate de prevăzătoare față de el și se feri să-i sugereze ideea plecării în vacanță fără ea. Dar cînd îl văzu plecat la Ostende împreună cu Rosek — se simți foarte mulțumită. În sfîrșit, putea să se miște liberă în casa ei, fără să mai întîlnească în cale prezența lui stranie și dezordonată. Cînd se deșteptă a doua zi dimineața după plecarea lui, în mijlocul unei complete tăceri, căută să se convingă pe sine însăși că prezența lui îi lipsește. În sufletul ei însă nu simțea nici golul nici părerile de rău pe care ar fi trebuit să le simtă: dimpotrivă, patul în care sta întinsă singură, i se părea plăcut și răcoros, căci nu o mai tulbura nimeni. Nu se dădu jos din pat pînă foarte tîrziu, și era adevărată plăcere să stai întinsă, cu ușile și ferestrele larg deschise, în timp ce amîndoi cățelușii ieșeau și intrau, să ațipești din cînd în cînd ca să fii trezită de gînguritul porumbeilor, sau uruitul depărtat al trăsurilor, și să te simți din nou complet stăpînă pe trupul și sufletul tău. Acum după ce-i spusese lui Fiorsen, nu mai avea nici un motiv să se ascundă de nimeni. Telefonă tatălui ei că este singură acasă.

Winton nu plecase din oraș. Între cursele din Goodwood și Doncaster nu mai era nici un eveniment al turfului care să-l poată interesa; în timpul acestui sezon ar fi fost peste putință să iasă la călărie, așa că preferase să stea în capitală. Pentru el luna August era cea mai plăcută din tot timpul anului, pentru a sta în oraș; clubul era deșert și putea să stea ceasuri întregi în sălile răcoroase, fără riscul de a fi plictisit de cine știe ce membru ursuz. Micul maestru de scrimă, domnul Bonacarte, avea destul timp liber — și Winton care cîștigase în mîna stîngă aceeași agilitate pe care o avusese în mîna dreaptă care-i lipsea acuma — își putea permite din cînd în cînd cîte un asalt de spadă; băile de aburi din Jermyn Street erau aproape goale, căci voluminoșii lor clienți plecaseră, așa că se putea repezi pînă la Covent Garden unde cumpăra cîte un pepene, și se întorcea cu el la subțioară spre casă, fiind sigur că nu va putea întîlni în drum pe nimeni, decît cel mult cîte o prințesă de cea mai joasă calitate de pe Piccadilly. În nopțile fierbinți și grele de zăduf, putea ieși pe stradă să se plimbe,

sau în parc, să-și fumeze tihnit țigara, depănîndu-și gîndurile tulburi sau aducîndu-și aminte de ce a fost odată. Fu adevărată plăcere să afle că fiica lui era singură și că scăpau pentru cîtva timp de prezența individului aceluia. Unde să o scoată la masă, în oraș? Doamna Markey era plecată în concediu. Ce-ar fi să se ducă la Blafard's? Nu prea era un restaurant luxos, dar avea săli foarte comode și destul de răcoroase. O va duce la Blafard's.

Cînd Gyp ajunse în Bury Street, găsi pe tatăl ei tot atît de vesel și nerăbdător ca un licean care pleacă definitiv de la școală. Ce frumoasă era, cu ochii aceia adînci și negri care parcă zîmbeau, cu toate că arăta palidă. Se apropie repede de mașina cu care venise, ca să-i spună :

— Nu coborî ; mergem să luăm masa împreună — la Blafard's — Gyp, vom petrece toată seara amîndoi, are să fie superb.

Ce plăcere neașteptată, să intre pe urma ei în restaurant ; cînd trecură prin sălile scunde și tapetate în roșu, văzu lumea de la mese că întoarce capul și se uită cu invidie după el : o adevărată senzație. Se așeză cu ea într-un colț mai retras, alături de o fereastră, de unde putea vedea lumea și putea să fie văzută. Se simțea fericit că îi poate oferi ocazia să fie admirată, de aceea se așeză așa fel ca publicul să nu poată vedea tîmplele lui cărunte. Nu dorea să vadă spectacolul pe care-l dădeau arviștii ce-și sorbeau cupele de șampanie, cu chipurile scăldate în sudoare și vorbind zgomotos, de aceea preferă să le întoarsă spatele. În seara aceasta retrăia o clipă depărtată, cînd exact în acest restaurant și în locul acesta, venise să ia masa împreună cu mama ei. În seara aceea însă rolurile erau schimbate : privirile curioase ale publicului le înfruntase el, iar ea căuta să se ascundă din calea curiozității indiscrete. Despre acest amănunt însă nu pomeni lui Gyp nici o vorbă.

Știrea pe care i-o dădu, o primi cu aceeași expresie pe care Gyp o cunoștea atît de bine — cu buzele strînse și privirile pierdute în gol.

— Și cînd anume? întrebă el.

— În noiembrie.

Exact aceeași lună... Întinse brațul peste masă și apucînd-o de mînă, i-o strînse încetișor.

— Să nu-ți fie frică, fetița mea. Eu sînt foarte mulțumit.

Gyp își încleștă degetele pe mîna lui și murmură :

— Eu n-aș putea spune că sînt mulțumită ; dar cu toate acestea nu-mi va fi teamă de nimic ; îți făgăduiesc să fiu foarte curjoasă.

Ar fi fost peste putință ca unul să amăgească pe celălalt. Dar amîndoi încercară să primească situația cu cea mai mare liniște

posibilă. La urma urmelor acuma petreceau o seară împreună — cea dintîi de la căsătoria ei. Pe urmă o întrebă :

— Va să zică a plecat la Ostende ? şi în gînd adăugă : De la unul ca el nici nu te puteai aştepta la altceva, pe urmă evitară să mai vorbească despre Fiorsen şi discutară despre cai, despre Mildenham — Gyp avea senzaţia că au trecut ani de zile de cînd n-a mai dat pe acolo — şi despre micile ei escapade. Pe urmă Gyp se uită la el cu ochii zîmbitori şi-l întrebă :

— Tată, cum arătai tu pe vremea cînd erai copil ? Mătuşa Rosamunda spune că aveai momente de furie, cînd nimeni nu se putea apropia de tine. Mai spune că te urcai în toţi copacii, trăgeai cu praştia sau făceai năzbîtii, şi că pentru nimic în lume nu ai fi răspuns la o întrebare care nu-ţi convenea. Spune, nu ţi s-a întîmplat niciodată să te îndrăgostşti de guvernanta ta ?

Winton zîmbi.

Miss Huntley ! fata aceea cu părul castaniu buclat, cu ochii albaştri şi rochiile ei seducătoare.

— Ba da ; sigur că da. Doamne, cîtă vreme a trecut de atunci. Pe urmă tatăl meu a plecat în India şi nu s-a mai întors înapoi, căci a căzut în prima luptă dată contra afganilor răsculaţi. Cînd se întîmpla să iubesc pe cineva, atunci iubeam cu adevărat. Eu însă nu eram atît de susceptibil ca tine şi nici atît de sensibil, dragă Gyp ; nu eram deloc.

Se uită la ea cum urmărea mişunarea chelnerilor în jurul ei, fără să fixeze pe cineva anume, dar conştientă de tot ce se desfăşoară în apropierea lor, se gîndi :

— E cea mai frumoasă femeie pe care a purtat-o vreodată pămîntul. Pe urmă o întrebă cu glas tare :

— Spune dragă, ce-ai prefera să facem acuma — să ne ducem la un teatru sau la un muzic hall ?

Gyp clătină din cap. E prea cald. N-ar fi mai bine să facă o plimbare cu maşina şi pe urmă să se oprească pe vreo bancă în parc ? Se făcuse noapte şi aerul părea mai proaspăt ; prin mirosul de praf şi benzină se simţea adierea răcoroasă, desprinsă din frunzele copacilor din parcuri şi pieţe. Ca şi în seara aceea depărtată, Winton porunci şoferului :

— Knightsbridge Gate.

Atunci merseseră cu trăsura şi aerul rece al nopţii îi bătea din faţă ; acuma însă erau în maşină şi vîntul îi bătea din spate, suflîndu-le în ceafă. După ce coborîră din maşină, traversă Row şi trecură dincolo de Long Water, pe sub ramurile copacilor de pe Alee. Aici Winton îşi scoase pardesiul şi după ce-l întinse pe două scaune, se aşezară unul lîngă altul. Roua încă nu se ridicase din

pămînt și frunzele copacilor păreau încremenite în aerul călduț și parfumat al serii. Printre copaci și în iarbă se vedeau perechi de oameni ale căror siluete erau mult mai întunecate decît umbrele nopții în care nu se auzea nici un murmur. Din țigara lui Winton se ridicau rotocoale de fum : începuse să viseze cu ochii deschiși. Scrumul greu se desprinse și căzu. Winton întinse mîna să-l prindă în palmă. În clipa aceasta glasul lui Gyp se auzi murmurîndu-i la ureche.

— Cît este de delicios, de cald și de întuneric în jurul nostru.

Winton se cutremură de un fior.

— Splendid ! Dar mi s-a stins țigara și nu mai am nici un chibrit.

Gyp își strecură brațul sub al lui :

— Perechile acestea de îndrăgostiți care stau pitiți în fundul întunericului — îți fac impresia că împrumută un fel de vrajă lucrurilor din jurul lor... nu ai aceeași senzație ?

O boare ușoară de vînt înfioră frunzele copacilor și o clipă întunericul nopții păru plin de șoapte ; pe urmă vraja fu întreruptă de un hohot de rîs. Gyp se ridică în picioare.

— Tată, am început să simt umezeala din rouă. Nu vrei să ne mișcăm puțin ?

Vraja din jurul lor se destrămă ; noaptea deveni ca oricare altă noapte la Londra ; parcul nu mai era altceva decît un teren acoperit de pajiște și de pietrișul de pe alee ; iar umbrele din jurul lor, niște vînzători de prăvălie și fete de atelier.

8

Scrisorile pe care le primea de la Fiorsen erau foarte elocvente. Spunea că simte foarte mult absența ei, dar cu toate acestea se distra cum nu se poate mai strălucit. Avea nevoie de bani, și totuși nu sufla nici o vorbă despre cheltuielile pe care le face. Cu toate că fondul ei la bancă era aproape epuizat, îi trimise în mai multe rînduri cîte un mandat. Se simțea și ea în vacanță, și se considera obligată să plătească pentru această plăcere neașteptată. Căută un magazin unde să poată vinde cîteva bijuterii și banii pe care-i obținu pentru ele, i-i trimise lui. Banii aceștia îi puteau procura încă o săptămînă de libertate.

Într-o seară se duse împreună cu Winton la Octagon, unde spectacolele de coregrafie ale lui Daphne Wing își continuau seria. Își aduse aminte cît de încîntată fusese fata asta cînd văzuse grădina ei, și-i trimise un bilet, ca să o poftească a doua zi la masă și să petreacă o după amiază, stînd de vorbă.

Miss Daphne Wing veni, fără să se lase rugată, palidă și înfierbîntată de căldură, îmbrăcată într-o rochie de mătase Liberty, în cap cu o pălărie simplă de paie. După ce luară masa, se așezară în partea cea mai umbrită a grădinii, Gyp într-un fotoliu de trestie, iar Daphne Wing, pe pernele așternute în iarbă. După ce termină cu exclamațiile de teatrală admirație pentru tot ce vedea în jurul ei. Daphne începu să-și descarce sufletul, fără nici o sfială. Gyp care era cea mai atentă ascultătoare, savura noutatea acestei existențe atît de deosebite de a ei.

— Bineînțeles, nu am intenția să mucegăiesc în casa părintească, imediat ce voi avea posibilitatea să plec; dar cred că nu e bine să pleci în lume — aceasta era expresia ei preferată pe care o întrebuința destul de des — fără să știi încotro te duci. În profesiunea aceasta trebuie să fii cît se poate de prudentă. Lumea își închipuie viața aceasta mult mai rea decît este în realitate; tatăl meu își iese uneori din fire. Cu toate acestea doamnă Fiorsen, trebuie să știi că e groaznic să fii condamnat să stai în casa părintească. Se gătește foarte des carne de berbec — dumneata nu știi ce înseamnă carnea de berbec — și e îngrozitor să simți mirosul acesta de seu, pe vreme de arșiță, cum răzbește pînă în dormitor la tine. Pe urmă n-am nicăieri un loc unde să pot exersa. Mi-ar plăcea să am un studio al meu.

„Ar fi admiriabil să pot găsi ceva pe chei, în partea aceasta, aproape de dumneavoastră. Ar fi ceva nemaiauzit. Nu știi că am început să fac economii, și imediat ce voi avea două sute de lire grămadă, o șterg. Ceea ce-mi imaginez eu, este foarte drăguț și cred că ar putea să inspire pictorii și muzicanții. Nu am intenția să rămîn un simplu „număr" de program și să fac balet la infinit; vreau să devin ceva cu totul aparte. Dar mama se teme grozav din pricina mea și-mi bate mereu capul, să mă păzesc de orice risc. Dacă voi asculta de ea, ar fi peste putință să mi se întîmple ceva, dar nici prea departe nu voi ajunge. O, doamnă Fiorsen, nici nu vă imaginați ce plăcere simte omul, să poată sta cu dumneata de vorbă, mai ales că dumneata ești destul de tînără pentru ca să poți înțelege ceea ce simt eu, și sînt convinsă că nu te vei putea supăra niciodată din cauza felului meu de a vorbi. Uite ce, aș vrea să te întreb ceva relativ la bărbați: crezi că e mai bine să te măriți, sau e mai bine să-ți iei un amant? Lumea spune că e peste putință să devii artistă desăvîrșită, fără să simți pasiunea. Dar dacă te măriți, asta înseamnă că trebuie să te întorci din nou la carnea de berbec, și probabil voi avea copii, iar pe deasupra ai putea să dai și peste un bărbat deochat. Uf! Dar pe de altă parte n-aș vrea nici să ajung o desfrînată. Eu nu pot suferi oamenii des-

frinați — mi-e silă de ei. Dumneata ce zici ? Nu e așa, că pare grozav de greu să te decizi fie într-un fel fie într-altul ?

Gyp îi răspunse în toată liniștea :

— Astfel de chestiuni se rezolvă de la sine. Nu e nevoie să te gîndești la ele dinainte. Dacă aș fi în locul dumitale, eu așa aș face.

Daphne Wing își îngropă bărbia în palme și se uită la ea.

— Da ; tot așa mi-am închipuit și eu ; firește în actuala situație, aș avea posibilitatea să aleg fie una, fie cealaltă. Dar uite ce ; pe mine nu mă interesează deloc bărbații care nu sînt oameni distinși. Și sînt convinsă că nu mă voi putea îndrăgosti decît de un om foarte distins. Este exact aceeași situație ca și a dumitale, prin urmare dumneata va trebui să mă înțelegi. Cred că domnul Fiorsen este un om foarte distins.

Razele soarelui pătrunseră prin perdeaua de umbră și începură să joace pe ceafa lui Gyp, acolo unde se termina gulerul bluzei. Continuă să se uite cu ochii gravi la Daphne Wing.

— Firește, dacă aș încerca să pun mamei astfel de întrebări, cred că ar fi în stare să-și iasă din minți ; cît despre tata, nici nu îndrăznesc să mă gîndesc ce ar fi în stare să facă. Dar în orice caz chestiunea este destul de importantă, nu e așa ? S-ar putea să o scrîntești chiar de la început, ori eu vreau să ajung cu orice preț. Ador pur și simplu cariera pe care mi-am ales-o. Nu vreau ca iubirea să stea în drumul carierei mele ; dimpotrivă, aș vrea să-mi fie un fel de suport, înțelegeți ? Contele Rosek afirmă că dansul meu este lipsit de pasiune. Aș vrea să cunosc și părerea dumitale și să-mi spui dacă e adevărat. Pe dumneata *te-aș* crede.

Gyp clătină din cap.

— În astfel de chestiuni eu nu pot avea nici un fel de părere.

Daphne Wing ridică ochii spre ea, cu privirile încărcate de reproșuri.

— O, sînt convinsă că ai. Dacă aș fi bărbat, aș fi în stare să-mi pierd mintea din cauza dumitale. Am un nou dans în care mimez o nimfă urmărită de un faun. E foarte greu să-ți închipui că ești o nimfă, cînd știi dinainte că faunul nu este altcineva, decît maestrul de balet. Crezi că pentru asta am nevoie de pasiune ? Să vezi, eu tot timpul am aerul că zbor, dar cred că impresia ar fi mult mai subtilă, dacă aș sugera spectatorului că doresc să fiu prinsă de faunul care mă urmărește. Nu ești de aceeași părere ?

Gyp îi răspunse fără să se mai gîndească.

— Eu cred că nu poate să-ți strice, dacă te-ai îndrăgosti de cineva.

Buzele domnișoarei Daphne se întredeschiseră puțin și făcu ochii mari. Pe urmă-i răspunse :

— M-ai speriat cînd te-am auzit pronunțînd aceste cuvinte. Mă priveai atît de — de intens.

De fapt în sufletul lui Gyp se aprinsese o flacără neașteptată. Conversația aceasta prostească și fără nici o noimă, despre dragoste, o revolta. Pe ea n-o ispitea iubirea ; pînă acuma nu fusese îndrăgostită niciodată. În orice caz însă, indiferent de ceea ce înseamnă dragostea, nu-i plăcea niciodată să vorbească despre ea. Cum era oare posibil ca această fată de mahala, să răscolească în sufletul spectatorului atîtea emoții, din clipa cînd se ridica pe vîrful picioarelor și începea să piruieteze ?

— Știi la ce mă gîndesc în clipa aceasta ? Ceva care mi-ar face o imensă plăcere, continuă Daphne Wing. Ca într-o noapte să dansez aici în mijlocul grădinii acesteia, numai pentru dumneata. Trebuie să fie o senzație divină să dansezi în aer liber ; iarba aici este frumoasă și bine îngrijită. Dar probabil servitorii dumneavoastră ar rămîne consternați. Camerele lor sînt în partea aceasta a grădinii ? — Gyp dădu din cap în semn negativ. — Aș putea să dansez de partea cealaltă, în fața ferestrei salonului. Dar ar trebui să fie o noapte cu lună. Aș putea veni în orice zi de duminică. Am un dans în care reprezint o floare de lotus — acesta ar fi admirabil și s-ar potrivi aici. Pe urmă mai am un dans al razelor lunii, pe muzică de Chopin. Aș putea să-mi aduc costumele și să mă schimb în camera de muzică, nu-i așa ? Se ridică și așezîndu-și picioarele sub ea, își împreună mîinile și se uita la Gyp ;

— Îmi dai voie să vin ?

Dorința de a-i face plăcere, ciudățenia acestei propuneri și plăcerea sinceră pe care i-o procura fata aceasta, cînd începea să danseze, o determinară să răspundă :

— Foarte bine ; ne-am înțeles ; atunci duminica viitoare.

Daphne Wing sări în picioare și făcînd un salt, se repezi la ea și o sărută. Avea buzele catifelate și mirosea a floare de portocali, cu toate acestea Gyp tresări înfiorată, căci avea oroare de astfel de manifestații intempestive. Daphne Wing plecă privirea rușinată :

— Ești atît de frumoasă, încît mi-a fost peste putință să mă stăpînesc, zise ea..

Gyp îi strînse mîna, cu un fel de părere de rău pentru gestul pe care-l făcuse.

Intrară în casă ca să repete muzica pentru cele două dansuri, și puțin după aceea Daphne Wing plecă, încărcată de bomboane și cu sufletul plin de speranțe.

Duminica următoare sosi exact la orele opt seara, în mînă cu o mică valiză de pînză verde în care-și aducea costumele. Părea destul de intimidată, dar o salată de raci, un pahar de vin și cîteva piersici îi redeteră numaidecît curajul. Mîncă lacomă, fără să se teamă că-și va îngreuna mișcările în timpul dansului. După toate probabilitățile, ea nu ținea seamă, dacă dansează pe nemîncate sau cu stomacul încărcat. Dar de fumat, nu vru să fumeze.

— Cred că asta nu poate să-mi facă bine! — îngreunează respirația, declară ea.

După ce terminară masa, Gyp închise cei doi cățeluși în odăița lor, căci se temea să nu sfîșie vălurile domnișoarei Wing sau să o muște de picioare. Pe urmă trecură în salon și stătură pe întuneric, pentru ca să-și poată da seama cînd lumina lunii va fi destul de limpede afară. Noaptea aceasta de sfîrșit de august era tot atît de fierbinte ca și zilele de zăduf ale verii, și atmosfera din jurul lor părea grea de nemișcare; luna se urca încet pe cer și razele ei de argint poleiau frunzișul des al copacilor. Vorbeau mai mult în șoaptă, pentru a da acestei aventuri o nuanță și mai romantică. După ce luna se ridică destul de sus, ieșiră în grădină și se duseră în camera de muzică. Gyp aprinse lumînările din sfeșnice.

— Crezi că vei putea să te servești de lumina aceasta?

Domnișoara Daphne era pe jumătate dezbrăcată, în clipa cînd se întoarse spre ea.

— O, doamnă Fiorsen, mă simt atît de emoționată. Dar să sperăm că voi reuși să dansez frumos.

Gyp se întoarse în casă și se așeză la pian, dar cu privirile urmărea orice mișcare din grădină. O formă albă și transparentă flutură în largul grădinii, prin întuneric și se opri departe, nemișcată, întocmai ca un snop de ramuri înflorite, și așteptă să se limpezească lumina. Gyp începu să cînte. Mai întîi o pastorală siciliană pe care o cîntă ciobanii cînd coboară cu turmele, pe coasta munților la vale; melodia părea că vine de departe și crește pe măsură ce se apropie, ca pe urmă să se stingă din nou în adîncuri de văi. Luna se ridică pe deasupra copacilor; lumina ei inunda peretele casei, pe urmă se coborî și înecă în spuzeală de argint toată pajiștea grădinii, pînă cînd ajunse la stratul tufelor de floarea soarelui care se întindea în lungul zidului grădinii, învelindu-l într-o vrajă de aur care totuși nu era aur.

Gyp începu să cînte melodia dansului. Umbra albă din fundul grădinii începu să se miște. Razele lunii cădeau acuma pe silueta fetei; sta cu brațele întinse, acoperită de văluri, întocmai ca o statuie înt-aripată. Pe urmă se cutremură ca un fluture uriaș de

noapte, lunecă în lungul pajiștei, făcînd salturi ușoare și oprindu-se în vîrtejuri. Luna îi cădea acuma pe față și-i poleia cu aur părul. În mijlocul acestei tăceri ți se părea că prin grădina luminată, palidă în noapte, s-a rătăcit o fantomă care ar fi vrut să iasă la larg, dar nu mai știa pe unde să apuce.

— Sfinte Doamne ! Ce înseamnă asta ? E un înger ? se auzi un glas înecat de emoție alături de Gyp.

Fiorsen se oprise în picioare în mijlocul salonului copleșit de întuneric și se uita fascinat la fantoma din grădină. Fata se opri dintr-odată cu ochii ieșiți din orbite, și trupul înțepenit de emoție și spaimă. O clipă se uita la ei cu gura întredeschisă, apoi adunîndu-și vălurile, cîteva clipe i se văzuseră picioarele strălucind în lumina tremurată a lunii, dar fu înghițită numaidecît de întuneric.

. La apariția neașteptată a soțului ei, Gyp ridică privirea și se uită la el, așa că-l mai putu vedea cum caută cu ochii lacomi fantoma nimfei care dispăruse. Faunul domnișoarei Daphne. Ia te uită ! pînă și urechile îi erau ascuțite ca de ied. Pînă acuma nici nu băgase de seamă, cît de mult seamănă cu un faun. Ba da, mai făcuse într-un rînd această constatare : în noaptea nunții lor. Apoi îi spuse cu glasul liniștit :

— Daphne Wing își repetă ultimul dans. Va să zică te-ai întors. De ce nu mi-ai dat de știre ? Te simți bine — văd că arăți splendid.

Fiorsen se plecă spre ea și o sărută.

Dar chiar în clipa cînd buzele lor erau împreunate, Gyp mai mult simți decît văzu, că ochii lui erau îndreptați lacomi spre largul grădinii, și se gîndi :

— Acuma ar prefera să sărute pe fata aceea, în loc să mă sărute pe mine.

În timp ce ieși să-și ia bagajele rămase în trăsură, Gyp se strecură afară și intră în camera de muzică.

Domnișoara Dophne era complet îmbrăcată și-și împacheta acum costumele în valiza ei verde. Cînd o simți, ridică privirea spre ea :

— O, s-a supărat ? Ce situație îngrozitoare, nu-i așa ?

Gyp căută din toate puterile să-și stăpînească rîsul :

— Cred că dumneata ai avea mai curînd motive să te superi.

— Dacă nu te-ai supărat dumneata, eu nu am nici un motiv să mă supăr. Ți-a plăcut cum am dansat ?

— Ai fost încîntătoare. După ce vei termina — te rog vino în salon.

— O, vă rog, cred că va fi mult mai bine dacă mă voi întoarce acasă. Sînt într-o situație ridiculă.

— În cazul acesta, te rog, ieși pe ușa aceasta ; vei ajunge de-a dreptul în aleea principală, și după ce cotești la dreapta, ajungi în șosea.

— O, da, vă rog. Ar fi fost mult mai bine, dacă ar fi avut posibilitatea să vadă dansul de la început, căci așa ar fi înțeles ceva dintr-însul. Ce-și va închipui oare despre mine ?

Gyp zîmbi, fără să zică nimica și-i deschise ușa care da în alee.

Cînd se întoarse, găsi pe Fiorsen în fața ferestrei, uitîndu-se în grădină ; o fi așteptat-o oare pe ea, sau se uita după nimfa care dispăruse ?

9

Lunile Septembrie și Octombrie trecură. În timpul acesta se dădură mai multe concerte, dar fără prea mare succes. Noutatea pe care o reprezenta apariția lui Fiorsen la început, părea acum răsuflată, iar felul lui de a cînta nu avea nici frăgezimea nici dulceața care plăcea marelui public. Se declarase un început de criză financiară, dar acest eveniment părea foarte depărtat și ireal, alături de evenimentul pe care-l aștepta Gyp, și a cărui umbră începuse să o înveselească în spaimele ei. Nu se gîndi să prepare nici rufe și nici nu făcu pregătiri de niciun fel. La ce să se gîndească la ceva de care poate nu va avea niciodată nevoie ? Cînta foarte mult pentru Fiorsen și niciodată pentru ea însăși, și citea foarte mult — poezii, romane, biografii — pe care le absorbea și le uita imediat. Datorită unei înțelegeri tacite, Winton și mătușa Rosamunda își petreceau după amiezile, cu rîndul, în casa ei. După ce pleca de la ea, Winton lua trenul și se ducea la Mildenham ca să participe la curse sau la vînătorile de vulpi, iar în dimineața zilei următoare se întorcea tocmai la timp, pentru a nu lipsi de la vizita obișnuită pe care o datora lui Gyp. În clipele acestea îi era peste putință să se gîndească să o lase singură, pradă temerilor ei, fără să aibă o zi întreagă pe nimeni alături de ea, și fără să aibă putința să-și fixeze gîndurile chinuite de temeri asupra vreunui subiect.

Betty asistase la nașterea stăpînei sale. Ea nu avusese niciodată copii, și fiind din fire înzestrată cu toată duioșia unei mame, era firesc să se bucure de apropiata naștere a unui copil, și înconjura pe „frumoasa" ei de toate atențiile la care poate nu s-ar fi gîndit, în cazul cînd ar fi fost vorba despre propria ei fiică. Cînd vezi că în grădină se scutură bujorii, ți se pare că e ceva din rînduiala firească a lucrurilor ; dar cînd vezi că încep să se ofilească și crinii, te simți apucat de tristețe. Cealaltă femeie care-și ducea viața singură, mă-

tușa Rosamunda, tocmai antiteza dădacei Betty — ființă cu sufletul chinuit de neliniște, de obligațiunile sociale pe care și le îndeplinea cu toată seninătatea, care suferea din cauza vîrstei și a indigestiei, de care le lua pe toate acestea mai mult în glumă — era și ea speriată în măsura în care poate să fie o ființă care nu admite spaima la alții și care caută să-și ascundă propriile spaime în cîteva cuvinte de spirit.

Dar dintre toți cei care se învîrteau acum în jurul lui Gyp, singur Fiorsen era cel care oferea spectacolul cel mai interesant. Nu-și da nici cea mai mică osteneală, ca să-și ascundă adevărata stare sufletească. Atitudinea lui era ca și a unui adevărat primitiv. Ar fi vrut ca Gyp să fie și acuma așa cum fusese înainte de asta. Gîndul că de aci înainte va fi peste putință să mai devină ceea ce a fost, îl făcea să abuzeze de alcool și să se întoarcă acasă, abia ceva mai puțin amețit decît se întorsese prima dată. Gyp trebuia să-i ajute foarte adeseori, ca să se urce în pat. De cîteva ori Fiorsen se simți atît de rău, încît nu îndrăsni să se întoarcă acasă toată noaptea. Gyp găsi pretextul de scuză în fața oamenilor casei, că în zilele cînd este obligat să întîrzie prea mult din cauza concertelor, doarme la contele Rosek, ca să nu o mai trezească pe ea din somn. Nu putu ghici însă niciodată, dacă slugile cred sau nu cred ceea ce le spunea ea. Nici pe el nu-l întrebă niciodată unde se duce și unde doarme — era prea mîndră și se gîndea că poate nu are nici dreptul să-l întrebe.

Era conștientă că starea asta lipsită de estetică și deformarea la care era condamnată, nu mai avea nici o putere asupra unui om atît de susceptibil față de frumos, și lipsit de sentimentul indulgenței, față de orice manifestare a urîtului în natură. Cît despre un sentiment mai profund pe care l-ar fi avut față de ea — oare mai era acum posibil și așa ceva? În orice caz însă el nu renunțase la nimica și nici nu se sacrificase cîtuși de puțin de dragul ei. Dacă ea ar fi iubit, ar fi fost în stare să sacrifice orice, pentru dragostea ei... dar ea nu va putea iubi niciodată. Cu toate acestea părea că el este chinuit de temeri din cauza ei. Era o adevărată enigmă. Dar foarte curînd ea nu va mai avea nevoie să încerce să descifreze întunericul sufletului acestui om, căci sfîrșitul definitiv era foarte aproape și nu va mai trebui să se gîndească la nimica; presimțea adeseori că va muri și în starea sufletească în care era acuma, avea momente cînd era foarte mulțumită de apropierea morții. Viața o înșelase, căci nu-i oferise nimica, sau mai bine zis, ea însăși își înșelase viața. Era oare posibil să nu fi trecut mai mult de un an din ziua aceea splendidă, cînd împreună cu tatăl ei și tînărul acela cu zîmbetul nestăpînit galopaseră în fruntea grupului de vînători, ca

pe urmă seara să se întoarcă acasă și să găsească pe Fiorsen, ca o fantomă căzută din cer, înfășurat în blană și așteptînd în mijlocul salonului, ca să o ceară în căsătorie? O dorință nestăpînită de a se întoarce la Mildenham, se ridică în sufletul ei, ca să poată rămîne singură, numai cu Winton și cu Betty.

Nu stătu mult pe gînduri, și plecă la începutul lunii noiembrie.

După plecarea ei, Fiorsen se purtă exact ca un copil obosit, cînd refuză să se ducă la culcare. Nu putea suporta viața departe de ea, dar totuși făcu un chef monstru, chiar în seara plecării ei. A doua zi dimineața pe la cinci se trezi „„„în suflet cu un sloi de ghiață", cum îi spunea în scrisoarea pe care o primise de la el, „cu o senzație groaznică și m-am plimbat ceasuri întregi prin cameră" (în realitate cel mult jumătate ceas). „Cum voi putea suporta gîndul să stau depare de tine, tocmai acuma? Mă simt pierut". O zi după aceea se simți tocmai în Paris, alături de contele Rosek. „Mi-a fost peste putință să mai suport vederea grădinii, a străzilor și a camerei noastre pustii. După ce mă voi întoarce, voi sta la Rosek, iar in ziua cînd ți se va apropia ceasul, voi fi lingă tine". Dar după ce citi lui Winton scrisoarea aceasta, îl rugă numaidecit:

— Tată, să nu trimiți după el, căci nu vreau să-l văd pe aici.

Scrisorile acestea sfîrșiră prin a alunga din sufletul lui Gyp și ultima rază de nădejde că în ființa acestui om ar putea să palpite ceva măreț și nespus de frumos, ca și accentele sublime pe care le scotea din vioara lui. Cu toate acestea presimțea că scrisorile lui, dintr-un anumit punct de vedere erau sincere, patetice și uneori chiar pline de sentiment.

La Mildenham începu să vadă cu totul altfel lucrurile din jurul ei; acum simțea în sufletul ei dorința de a trăi, pentru viața care palpita într-însa. Dorința aceasta se trezi în ziua cînd intră pentru prima oară în camera în cre își petrecuse primii ani ai copilăriei, unde totul rămăsese așa cum a fost pe vremea cînd nu avea mai mult de opt ani; casa aceea roșie de păpuși, cu un perete mobil, ca să i se poată vedea etajele, era tot acolo; jaluzelele vechi care de sute de ori o făcuseră să tresară, cind le auzea închizindu-se, paravanul din fața căminului, dincoace de care se întindea pe covor, cu bărbia sprijinită în palme, și citea „Poveștile lui Grimm sau „Alice in Țara Minunilor" și istoria Angliei, toate erau așa cum fuseseră odinioară. Tot în camera aceasta și printre lucrurile acestea, va crește și copilul ei, și se gîndi să-și aștepte ceasurile de chinuri în camera aceasta, nu în camera în care dormise pe vremuri, cînd era fată. În camera aceasta se va simți în liniște și siguranță. După ce stătu la Mildenham o săptămînă, porunci lui Betty să-i aducă toate lucrurile în camera aceasta.

În toată casa nu era nimeni care să fie atît de liniştit pe cît era ea însăşi. Betty se pomenea din cînd în cînd că începe să plîngă, fără să ştie de ce. Doamna Markey nu gătise pînă acum nici-odată mîncări atît de proaste, iar soţul ei parcă ar fi uitat cu totul să mai vorbească. Winton era întocmai ca o fantomă care nu-şi mai găseşte odihnă. Glasul lui întotdeauna măsurat şi calm, trăda destul de limpede neliniştea ascunsă care-l chinuia. Gyp se simţea încîntată de grija pe care i-o purtau cu toţii. Se aşeza în faţa căminului şi privea cu ochii adînci şi întunecaţi la flacările focului, fără să clipească, întocmai ca o bufniţă prin noapte, şi se întreba cum va putea răsplăti sbuciumul pe care-l pricinueşte tatălui ei, pe care puţin a lipsit să nu-l omoare, chiar din prima zi cînd se născuse.

10

Din ziua cînd se anunţă sosirea infirmierei, Winton nu mai ieşi la vînătoare. Nu pleca şi nu lipsea de acasă niciodată mai mult de jumătate de oră. Cu toată neîncrederea ce-o avea faţă de doctori, totuşi în fiecare dimineaţă sta de vorbă cu bătrînul doctor care îngrijise pe Gyp contra amigdalitei, a vărsatului şi altor boli de care suferise pe vremea cînd era mică.' Bătrînul Rivershaw era un straniu specimen de doctor din alte vremuri. Mirosea de departe a cauciuc de impermeabil, avea obrazul roşu şi însîngerat, cu o chelie încununată de părul cănit şi ochii cenuşii şi injectaţi. Era mic de statură şi astmatic, îi plăcea un pahar de vin bun, priza tutun, citea *The Times*, vorbea cu glasul răguşit şi umbla cu o cariolă foarte mică, trasă de o gloabă bătrînă. Omul acesta însă avea o îndemînare plină de viclenie care înlăturase multe boli şi se bucura de mare faimă, în calitate de mamoş. În fiecare zi, exact la orele douăsprezece, se auzea uruitul cariolei lui care se apropia. Winton se ridica numaidecît în picioare, se apropia de un dulap şi scotea carafa cu vinul de Porto, cutioara cu pesmeţi şi un pahar. Cînd apărea doctorul, îl întreba grăbit :

— Ei, haide doctore, spune-mi cum se simte ?

— Bine, foarte bine.

— Nici un motiv de îngrijorare ?

Fără să-şi desprindă privirile de pe carafa de vin, doctorul murmura :

— Starea inimii este excelentă ; funcţiunile organice — hîm — în sfîrşit, niciun motiv de alarmă. Evoluţia normală.

— Nu iei un pahar de vin, doctore ?

Pe chipul doctorului se zugrăvea o expresie de mulțumire neașteptată.

— Afară e cam rece — mde — n-ar strica, și-și ștergea nasul cu batista lui enormă, de coloare roșie-purpurie.

În timp ce se uita la el, pînă cînd să bea paharul, Winton întreba :

— Pe dumneata te putem găsi acasă la orice ceas, nu-i așa ?

— N-aveți nici o grijă, domnul meu. Mica Gyp este o veche prietenă a mea. Sunt la ordinele ei, la orice oră din zi și din noapte ! N-aveți nici o grijă din cauza asta.

Winton simțea în suflet o ușurare care ținea cel puțin un sfert de ceas, după ce auzea uruitul cariolei pierzîndu-se în depărtare și se destrămau ultimele mirosuri lăsate de vizita doctorului în camera lui.

La cererea lui Gyp, nimeni din casă nu-i spuse de clipa cînd trebuiau să înceapă durerile facerii. La cea dintîi criză, după ce Gyp adormi, el tocmai se urca la etaj, ca din întîmplare, și intîlni infirmiera — o femeie voinică și ciolănoasă, care era obișnuită cu „încurcăturile" pricinuite de neliniștea bărbaților în astfel de împrejurări, și era gata să-i țină o lecție. Cînd îi văzu chipul descompus de grijă, se apropie de el și se mulțumi să-i spună în șoaptă :

— A început ; să nu ai nici o grijă ; deocamdată nu sufere. Vom trimite numaidecît după doctor. E plină de curaj. Apoi adăugă, cu un sentiment neobișnuit de milă și respect : Să n-aveți nicio grijă, domnule !

— Dacă ar vrea să mă vadă, indiferent la ce oră, mă găsiți în birou. Te rog, ușurați-i pe cît se poate, chinurile prin care va trebui să treacă.

Infirmiera se întoarse îngîndurată în camera lui Gyp care o întrebă numaidecît :

— Am auzit pe cineva vorbind : era tata ? Aș fi preferat să nu afle nimica...

— Nu face nimica, dragă doamnă.

— Spune-mi, cît timp trebuie să treacă, pînă cînd să reînceapă durerile ? Aș vrea să vină, ca să vorbesc cu el.

Infirmiera întinse mîna și o mîngîie pe frunte :

— Vei avea destul timp, ca să vorbești cu el, după ce totul va trece și te vei simți mai ușurată. Bărbații sînt întotdeauna speriați.

Gyp se uită la ea și zise liniștită.

— Uite ce ; mama mea a murit în ziua cînd m-a născut pe mine.

Infirmiera încercă să netezească cearșafurile în jurul ei.

— Asta nu face nimica... vreau să spun că o astfel de întîmplare nu poate avea nici un fel de legătură cu situația dumitale

de acuma. Pe urmă se întoarse, și văzînd pe Gyp că zîmbește, se gîndi : „Mare proastă mai sînt".

— În orice caz, dacă se va întîmpla să nu mă mai trezesc, dorința mea este să fiu incinerată. Nu uita de asta, soră dragă. Mi-ar fi peste putință să vorbesc despre așa ceva cu tatăl meu, tocmai în această clipă, căci s-ar speria fără nici un motiv.

Infirmiera se gîndi : „Așa ceva nu se poate fără ca dorința să fie formulată în scris ; în orice caz cred că e mult mai bine să-i făgăduiesc. E o fantezie neașteptată, cu toate că nu este un temperamen morbid". Pe urmă adăugă cu glasul ridicat :

— Foarte bine, draga mea. În orice caz nu ai motive să te gîndești nici pe departe la așa ceva.

— Mi-e rușine de starea în care mă aflu și din cauza căreia trebuie să mi se dea atîtea îngrijiri care fac pe ai mei să tremure de ce mi s-ar putea întîmpla.

Infirmiera care se învîrtea mereu în jurul patului, murmură :

— Dumneata nici nu bănuiești, că motivele de îngrijorare pe care le dai celor din jurul dumitale, nici nu se compară cu cele pe care le pricinuiesc alte femei. Ai să vezi că totul va merge cum nu se poate mai bine. Pe urmă se gîndi : „Foarte ciudat ; pînă acuma nu a scos nicio vorbă despre bărbatul ei. Acesta nu este un semn bun, la o femeie de felul ei — este prea sensibilă și cînd te uiți la ea, te simți emoționată".

Gyp se uită la ea și murmură :

— Aș vrea să văd pe tata, te rog ; dar cît se poate de repede.

Infirmiera îi aruncă o privire grăbită, apoi ieși din cameră.

Gyp își încleștase mîinile pe cearșafurile patului. Noembrie ! Pămîntul e acoperit de ghindă și de frunze moarte — în aer se simte o piclă, amestecată cu miros de pămînt reavăn. În toate părțile prin iarbă e plin de ghindă. Se vedea pe sine îmbrăcată în rochia de catifea castanie, plimbîndu-se prin luminișuri, cu cîinele ei de vînătoare pe care-l ducea legat, și simțea sub picioare pîrîitul ghindei și fîșiitul frunzelor pe care vîntul toamnei le smulgea din copaci și le așternea în fața ei. Cine fusese cel care văzînd-o în costumul acesta, spusese despre ea că are înfățișarea unei mici bufnițe înțelepte ? Se simți cutremurată în tot trupul ; durerile începeau din nou. Din prag se auzi glasul stins al lui Winton :

— Sînt aici, fetița mea.

— Am vrut să te întreb ce faci ; eu mă simt destul de bine ; să n-ai nici o grijă.

Obrazul tot, îi era leoarcă de sudoare, în clipa cînd o sărută.

În lungul culoarului i se păru că surîsul ei, ca ceva materializat, merge în fața lui — surîsul care încercase să se mențină, pînă cînd

el nu-l va mai putea vedea că se stinge într-o crispare dureroasă. Dar după ce ajunse în biroul lui, începu să se sbuciume ; ar fi fost gata să facă orice,numai să poată lua asupra lui chinurile prin care trecea ea acuma.

Scrîșnitul roților cariolei pe prundul grădinii, puse capăt plimbării lui neostenite în largul camerei. Ieși în hall și se uită la doctorul care intra — dar uitase cu totul că bătrînul acesta n-avea de unde cunoaște motivele temerilor prin care trecea el în aceste clipe. Pe urmă se întoarse din nou în biroul său. Un vînt furios se ridicase de la apus și aducea vîrtejuri de frunze ude pe care le izbea în ferestrele casei. Tot în fața acestor ferestre se oprise și în seara aceea, singur în mijlocul întunericului, cînd venise Fiorsen ca să o ceară în căsătorie, anul trecut. De ce nu s-a repezit oare la el, să-l lege burduf, și pe urmă să fi fugit cu Gyp undeva — în India, Japonia — în sfîrșit oriunde, numai să nu fie aproape de el ? Ea nu iubise niciodată pe scripcarul acesta ; nu-l iubise niciodată cu adevărat. Ce monstruoizitate ! O adîncă amărăciune i se ridică din suflet și geamătul de durere restăpînită clocoti în largul camerei. Se întoarse și se apropie de biblioteca în care erau puținele cărți pe care le citea. Întinse mîna și scoase un volum : *Viața Generalului Lee* îl puse la loc și scoase altul, un roman de Whyte-Melville : *Om de nimica*. O carte tristă, cu sfîrșitul și mai trist. Îi scăpă din mînă și răbufni pe parchet. Se gîndi îngrozit, la ceea ce va deveni viața lui de aci înainte, în cazul cînd pentru a doua oară ar trebui să suporte pierderea a tot ce-i este mai drag în viață. Ea nu trebuie să moară ! Dar în cazul cînd va muri, lui nu-i mai rămîne... În vremuri străvechi, cînd se întîmpla să moară un bărbat, îl îngropau împreună cu calul și cîinele lui, ca și cînd ar fi ajuns toți trei împreună la capătul cursei pe care au făcut-o prin viață. Acelaș lucru s-ar putea întîmpla și astăzi. Eventualitatea aceasta îl făcu să se simtă mai ușurat. Se așeză în fotoliu și rămase multă vreme copleșit de gînduri și aproape inconștient, privind la flăcările din cămin. Pe urmă se simți din nou asaltat de chinuitoarele temeri. De ce nu vine cineva, să-i aducă o veste — indiferent ce veste, căci ar fi mai bună decît tăcerea de cimitir care se leagănă în jurul lui. Ușa de la intrare se auzi închizîndu-se. Vuiet de roți pe pietrișul aleei ? Ce poate să fie ? În ușa biroului se arătă Markey, în mînă cu o tavă de argint pe care erau două cărți de vizită.

— Lady Summerhay ; domnul Bryan Summerhay. Le-am spups că stăpînul nu este acasă.

Winton aprobă din cap.

— N-ați luat încă masa, domnule.

— Cît e ceasul ?

— Patru după amiază.

— Adu-mi blana și o sticlă de vin de Porto ; pe urmă să vii să ațiți focul. Orice știre vei afla, mi-o vei aduce aici în birou.

Markey dete din cap.

Cine a mai auzit să sta înfășurat în blană, în fața focului, și pe o zi ca asta, cînd nici n-ai putea afirma că afară e frig. Se spune că dincolo de moarte mai este o viață. El însă nu simțise pînă acuma niciodată, că *ea* ar mai trăi și dincolo. Viața *ei* se perpetua în Gyp. Dar în această clipă Gyp... Se ridică din fotoliu și trase draperiile peste ferestre.

Era șapte seara, cînd doctorul coborî de la etaj. Winton era tot în fața căminului, nemișcat și înfășurat în blană. Se ridică puțin și privi în largul camerei.

Chipul doctorului se încreți și pleoapele coborîră peste ochii lui mari și bulbucați, acoperindu-i numai pe jumătate ; acesta era un fel al lui special de a zîmbi.

— A mers bine, zise el. Cît se poate de bine — o fetiță. Fără nici o complicație.

Buzele lui Winton se întredeschiseră și dădu să ridice mîna ; în clipa următoare însă puterea obișnuinței care-l stăpînise o viață întreagă, îl făcu să se oprească, și rămase nemișcat.

— Nu iei un pahar de Porto, doctore ?

În timp ce ducea paharul la gură, doctorul păru că murmură numai pentru sine : „Hîm... cincizeci și doi... mai bine mi-ai da din cel de la șaizeci și opt, ca să simt și eu că mi-ai dat".

Puțin după aceea Winton ieși din cameră și se duse la etaj. Dar de cum pătrunse în prima cameră, se simți din nou cuprins de spaimă : „Nașterea a mers foarte bine, cît se poate de bine, dar la urmă a murit de epuizare !" Scîncetul subțirel și slab care se auzea din apropiere, nu putu să-i redea liniștea. Pe el nu-l interesa gîza aceasta nouă care-și făcea intrarea în viață. În aceeași clipă simți pe Betty alături de el. Bătrîna plîngea cu sughițuri și îngîna ceva :

— Ce este, femeie ? Isprăvește odată !

— E atît de drăguță — mitica de ea — atît de drăguță !

O dădu cu violență la o parte și se uită prin ușa întredeschisă. Gyp sta liniștită și palidă ; ochii ei negri și adînci priveau cu lăcomie copilul care era alături de ea. Părea transfigurată la față. Nu băgă de seamă pe Winton care sta nemișcat, ca de piatră, în timp ce din dosul unui paravan se auzea un zgomot nesimțit pe care-l făcea infirmiera care-și vedea liniștită de treburile ei. Era pentru prima dată în viață cînd putea și el să vadă o mamă, cu copilul nou născut alături de ea. Expresia obrazului ei în extaz i se părea ceva

extraordinar, tocmai ea care niciodată nu spusese că-i plac copiii, și declarse limpede de atîtea ori, că nu ar vrea să aibă copii. Trecu pragul camerei. O văzu că face o ușoară mișcare spre copil și ochii i se luminează de un zîmbet. Winton se uită la mogîldeața înfășurată în scutece, alături de ea, pe urmă se plecă și sărutîndu-i mîna, se întoarse și ieși din cameră pe vîrful picioarelor, ca să nu facă nici un sgomot.

La masă bău șampanie și ar fi avut poftă să îmbrățișeze pe toată lumea. Urmărind fumul care se desprindea din țigară, se gîndi : Să trimit individului acestuia o telegramă. La urma urmelor și el e om — și poate sufere, așa cum suferise el însuși acum două ceasuri. De ce să nu-i dea de știre... Se așeză la masă și scrise pe o hîrtie :

„Totul în regulă. O fetiță, Winton", și dete ordin, să plece un rîndaș, chiar în aceeași seară și s-o predea Oficiului Telegrafic.

La orele zece cînd încercă să se strecoare din nou în camera ei, găsi pe Gyp adormită.

11

A doua zi după amiază, cînd se întorcea de la plimbarea pe care o făcuse călare, cea dintîi după mai multe zile de zbucium, Winton întîlni o trăsură de la gară care se întorcea goală din fața porții lui, și simți o ușoară dezamăgire.

Blana și pălăria lată în gardini care-l întîmpină în hall, îl făcu să înțeleagă numaidecît ce-l așteaptă.

— Domnul Fiorsen, vă rog : s-a urcat la etaj, să vadă pe doamna.

— A adus cu el și bagaje ?

— Un singur geamantan, domnule.

— Atunci să-i pregătești o cameră.

Va trebui să ia masa *tête-à-tôte* cu acest individ.

Gyp petrecu cea mai neașteptată dimineață pe care o trăise pînă acuma. Mișcarea buzelor fetiței îi pricinuia cea mai stranie senzație, în timp ce o alăpta ; era ca și cînd s-ar fi topit toată în ființa ei și o căldură și dorință fără hotar o îndemna să o strîngă la piept, s-o ascundă în adîncul trupului ei și să o apere. Uitîndu-se la ea, era însă perfect conștientă de aspectul comic și estetic al situației. Fiica ei era o mică ființă ciudată, cu un smoc de păr negru pe frunte și ceva mai puțin grațioasă decît o pisicuță de aceeași vîrstă cu ea. Degetele ei subțiri și trandafirii, ascunse în podul palmei, cu unghiile infinitezimal de mici, articulațiile microscopice ale degetelor de la picioare, ochii adînci și negri cînd se deschideau, liniștea ei incomparabilă cînd dormea, forța cu care apuca sînul cînd sugea, toate acestea erau amănunte ce i se păreau miraculoase în simplitatea și

noutatea lor. În afară de asta îi era foarte recunoscătoare, că nici nu o omorîse, nici nu o făcuse să sufere prea mult — un fel de recunoștință pentru că datorită ei avusese posibilitatea să-și facă perfect datoria în calitate de mamă — cum îi spusese infirmiera — tocmai ea care avusese atît de puțină încredere în ea însăși. Instinctiv începea să-și dea seamă că acesta era copilul ei, numai al ei, care-i aparținea și care făcea parte numai din ființa ei, nu și din a lui. Nici ea n-ar fi putut să-și explice cum ajunsese la această concluzie, cel mult dacă ar fi invocat liniștea și ochii adînci cu care te privea. De la unu pînă la trei dormiră amîndouă, respirînd îndelung și în acelaș ritm. Se trezi apoi și văzu infirmiera stînd în picioare în fața patului, ca atunci cînd voia să-i spună ceva.

— Dragă doamnă, a venit cineva care dorește să vă vadă.

Gyp se gîndi : „E el ! El trebuie să fie. Ce să fac". Pe fața ei parcă s-ar fi reflectat aceste gînduri, căci infirmiera adăuga numaidecît :

— Crezi că te simți suficient de bine, pentru ca să-l poți primi ?

— Da, dar să nu vii cu el decît peste cinci minute, te rog.

Gîndurile ei rătăceau acuma foarte departe, și avea nevoie să mai treacă timp, ca să-l poată primi ; trebuia să-și analizeze sentimentele, să vadă ce schimbare a provocat ființa aceasta de lîngă ea în relațiile dintre ei doi. Ființa aceasta mică era și a lui. Nu... nu era a lui. El nu o dorise niciodată, iar acuma după ce trecuse prin toate chinurile, era a ei — a lui n-a fost niciodată. Pe urmă îi trecu prin minte gîndul plin de amărăciune : Da, dar eu m-am căsătorit cu el — eu am hotărît de bună voie să mă căsătoresc. Siuația aceasta nu se mai poate schimba. Se simțea îndemnată să strige infirmierei : „Dă-l afară ; nu vreau să-l văd !" Încleștă gura și cuvintele repezite din adînc, îi muriră în gît, apoi îi spuse cu glasul liniștit :

— Acuma poate veni.

În primul moment se uită la costumul cu care era îmbrăcat ; un costm de culoare cenușie închisă, cu vărgi ceva mai luminoase, pe care i-l alesese ea ; cravata de la gît era în formă de fluture, nu ca cele pe care le leagă marinarii, părul îi lucea mai mult ca de obicei — parcă abia atunci ar fi ieșit de la bărbier — și la tîmple părea că a început să încărunțească. Apoi se simți dintr-odată, parcă ar fi cuprins-o o ușoară emoție, cînd îi văzu tot obrazul tremurînd. Se apropie repede, pe vîrful picioarelor, și cînd ajunse alături de pat, se lăsă în genunchi și apucînd-o de mînă, i-o întoarse cu palma în sus și-și lipi obrazul de ea. Mustața retezată scurt o gidila în palmă ; pe degete simți nasul lui turtit și buzele lui umede murmurau cuvinte neînțelese. Gyp își dete seamă că Fiorsen încerca în această

clipă să-şi îngroape în palma ei toate remuşcările, probabil şi toate excesele pe care le făcuse din ziua cînd ea era plecată, aci îşi îngropa toate temerile care-l cutremurau şi emoţia de a o vedea atît de palidă şi de nemişcată. Peste o clipă cînd va ridica privirea, va fi cu totul altul. „De ce nu-l pot iubi ? se întrebă ea. Omul acesta are ceva întrînsul care merită să fie iubit. De ce nu-l pot iubi" ?

Privirile lui se opriră asupra fetiţei şi-l văzu că începe să zîmbească înveselit.

— O, draga mea Gyp, cît este de caraghioasă. O-ho-ho-ho ! pe urmă ochiul i se contractă cu încetul de scîrbă. Gyp văzuse şi ea partea caraghioasă din înfăţişarea fetiţei ; obrăjorul ei mic şi roşu, cele cîteva fire de păr negru de pe tîmple şi de pe frunte, gura ţugiată şi invizibilă aproape, dar cu toate acestea văzuse întrînsa şi întruparea unei minuni, şi toată revolta ei de altădată, se trezi din cauza lipsei acesteia de tact din partea lui. Fetiţa ei nu era caraghioasă şi nu era urîtă, sau chiar dacă ar fi fost, ea încă nu era în situaţia morală să poată suporta cu indiferenţă astfel de calificative. Fiorsen întinse degetul şi o mîngîie pe obraz.

— Este o fetiţă adevărată — sigur că este. Domnişoara Fiorsen... tîcî-tîcî-tîc !

Fetiţa începu să se mişte. În clipa aceasta Gyp se gîndea :

„— Dacă l-aş iubi, mi-ar fi complet indiferent să-l aud bătîndu-şi joc de copilul meu. Ar fi cu totul altceva". Pe urmă adăugă pe şoptite : Nu o trezi, şi în aceeaşi clipă îi simţi privirile oprite asupra ei, şi era convinsă că el se întrebă : „Cît va trebui să treacă, pînă cînd voi putea să te strîng din nou în braţe", în aceeaşi clipă avu senzaţia că se îneacă, ceea ce nu simţise niciodată pînă acuma. Cînd deschise din nou ochii, văzu infirmiera că stă plecată asupra patului şi-i dă să miroase ceva dintr-o sticluţă, apoi murmură : „Doamne, cît sînt de proastă..." Fiorsen plecase.

Văzînd-o că deschide ochii, infirmiera îşi retrase mîna în care avea sticluţa cu amoniac şi-i şopti :

— Acuma te rog să încerci să dormi, şi se retrase fără zgomot în dosul paravanului. Ca majoritatea temperamentelor robuste, încercă să-şi descarce asupra altora nemulţumirile pe care şi le pricinuia ea însăşi. Gyp însă nu putea dormi ; se uită la fetiţa adormită şi începu să examineze desenul tapetului de pe perete, încercînd să găsească la intervale păsărica ascunsă în mijlocul frunzişului verde — cîte o pasăre în fiecare patrat alternativ, aşa că tot între patru păsărele puteai găsi cîte una singură. Şi pasărea aceasta avea pene verzi şi galbene, şi ciocul roşu.

După ce-l scoaseră afară din camera bolnavei, asigurîndu-i că nu e vorba decît de un uşor leşin trecător, Fiorsen începu să coboare

scara chinuit de deznădejde. Casa aceasta întunecată în care el era un străin pe care nimeni nu-l vedea cu ochi buni, i se părea insuportabilă. Nu dorea nimic din tot ce vedea în jurul lui, decît pe Gyp, dar ea leșinase imediat ce pusese mîna pe ea. Deschise o ușă pe care o întîlni în cale. Un pian ! Salonul. Uf ! Și foc n-au făcut — ce mizerie ! Se opri pe coridor și ascultă. Nu se auzea nici un zgomot. În casă mai stăruia o lumină cenușie, dar în hallul de la spatele lui era beznă de întuneric. Ce viață duc englejii aceștia — mai rău decît iernile în casa lui de la țară din Suedia, unde cel puțin ardeau focuri în toate camerele. Se simți cuprins de revoltă. Să-și petreacă noaptea în casa aceasta și să fie condamnat să înfrunte privirile tatălui ei. Să petreacă aci o noapte ca asta. Gyp nu mai era Gyp a lui, cea de altădată, întinsă acolo sus în pat și alături cu copilul acela, într-o casă atît de ostilă. Se strecură cu pași nesimțiți pînă la intrare. Văzu blana și pălăria atîrnate în cuer. Se îmbrăcă. Unde era geamantanul lui, căci nu-l vedea nicăieri. N-are importanță. Vor putea să i-l trimită. Îi va scrie — și-i va spune că leșinul ei l-a îngrozit — că nu poate să mai rămînă în casa aceasta unde prezența lui ar putea să o facă să leșine din nou, nici să se ascundă aci, atît de aproape de ea și totuși atît de departe. Ea va înțelege. Apoi dintr-odată se simți înfiorat de o dorință nestăpînită. O dorea din toată ființa lui. Ar fi vrut să o privească și să o sărute, ca să simtă că este din nou a lui. Deschise ușa și ieșind în stradă, se depărtă cu pași grăbiți, cu sufletul sfîșiat de amărăciune și chinuit de scîrbă. Tot drumul pe mijlocul întunericului adînc, pînă la gară și în compartimentul de tren care-l ducea spre capitală, fu chinuit de această dureroasă mîhnire. Abia după ce ajunse în mijlocul străzilor iluminate ale Londrei și în casa lui Rosek, reuși să se mai liniștească puțin. În timpul mesei și după aceea, nu mai simți nimic, pe urmă fu cuprins din nou de vîrtejul chinuitor al gîndurilor, pînă cînd somnul cu tenebrele și visurile lui puseră definitiv stăpînire pe el.

12

La început covalescența lui Gyp părea că merge foarte repede, ceea ce făcu pe tatăl ei să se simtă cît se poate de mulțumit. Infirmiera spunea că era foarte bine făcută, ceea ce ajută extrem de mult în astfel de cazuri.

Se dădu jos din pat chiar înainte de Crăciun, iar în prima zi cînd veni, bătrînul doctor îi spuse — ca o plăcută surpriză pentru praznic, că dacă vrea, de aci înainte se va putea întoarce acasă cînd poftește.

În după amiaza aceea nu se simţi tocmai bine, iar ziua următoare nu mai coborî din camera ei. N-avea nimic deosebit, decît că se simţea extrem de sfîrşită ; parcă singură conştiinţa că pentru a se întoarce acasă nu mai lipsea decît hotărîrea ce trebuia să o ia singură, ar fi fost prea mult pentru puterile ei. Dar de vreme ce nimeni nu cunoştea sentimentele ei intime, toată lumea rămase mirată, afară de Winton. Fu oprită imediat de a mai alăpta copilul.

Numai spre mijlocul lunii ianuarie, îndrăsni să spună tatălui ei :

— Va trebui să mă întorc acasă.

Cuvîntul acesta „acasă", i se păru dureros, dar se mulţumi să-i răspundă.

— Bine dragă Gyp ; cînd vrei să pleci ?

— Casa este gata preparată. Cred că ar fi bine să plec chiar mîine. El stă şi acuma la Rosek. Nu-i voi trimite vorbă. Două sau trei zile, cît voi fi singură în casă, vor fi binecuvenite, pentru ca să-mi pot instala copilul.

Nu făcu însă nici o încercare pentru a ghici sentimentele fiicei sale faţă de Fiorsen, căci le cunoştea destul de bine.

A doua zi plecară şi ajunseră la Londra pe la orele două jumătate. Instalarea lui Betty şi a fetiţei în camera de oaspeţi care acuma trebuia să devină camera lor, îi epuizară primul elan de energie. Începuse să se însereze, cînd Gyp care nu-şi dezbrăcase încă blana, luă cheia de la camera de muzică şi traversînd grădina, se duse să vadă ce mai este pe acolo, de zece săptămîni de cînd lipsea de acasă. Grădina era pustiită de gerul iernii şi nimic nu-ţi mai putea aduce aminte de noaptea aceea caldă de vară, cînd Daphne Wing izvorîse din întuneric şi dansase în lumina de lună. Crengile pustii ale pomilor se profilau pe cerul cenuşiu şi întunecat — iar împrejur nu se vedea nici o floare şi nici nu se auzea ciripit de păsărele. Întoarse capul şi se uită la casa ei. Părea rece şi albă, dar în camera ei ardea lumina şi tot aşa în camera copilului, iar cineva lăsa perdelele la ferestre. Frunzele copacilor se scuturaseră, aşa că putea vedea casele pe cealaltă margine de drum, fiecare altfel, ca formă şi culoare, cum se fac de obicei casele la Londra. Începu să simtă frigul şi apucă repede pe alee. Sub fereastra camerei de muzică se formaseră patru ţurloaie de ghiaţă sub streaşină ; întinse mîna şi rupse unul. Înăuntru se vedea că arde focul, căci pe sub perdelele care nu erau complet trase clipea un pîlpîit de flacără. Probabil Ellen se gîndise să aerisească şi să facă focul. Dar în aceeaşi clipă se opri încremenită. Prin ţesătura perdelelor coborîte, văzu două siluete, una lîngă alta, pe canapea. I se păru că totul începe să se învîrtească în jurul ei. Pe urmă se simţi cuprinsă ca de o linişte de

moarte și se uită cu atenție la cei dinăuntru. Era el și Daphne Wing. Îi trecuse brațul în jurul gîtului, iar fata își repezise capul pe spate, și cu gura întredeschisă, cu privirile în extaz, sta ca hipnotizată și se uita la el, într-o atitudine de adorație.

Gyp ridică brațul și cîteva clipe îl ținu oprit în aer, gata să bată în fereastră, dar pe urmă se răsgîndi și se întoarse din drum. Se simțea scîrbită și consternată de ceea ce văzuse.

Niciodată nici el nici ea, nu vor afla că au fost în stare să o rănească atît de adînc. Vor fi în siguranță, căci ea nu le va face niciodată vreo scenă, așa că vor putea trăi liniștiți în cuibul lor. Traversă grădina cu iarba încărcată de brumă, apoi trecu prin salonul întunecat și se urcă în camera ei. Aici încuie ușa și se așeză în fața căminului. Mîndria rănită făcea ravagii în sufletul ei. Fără să-și dea seamă, își băgă batista în gură și începu să o sfîșie. O dureau ochii din cauza vîlvătaiei din cămin, dar nu se gîndi să și-i umbrească cu mîna.

Ce s-ar fi întîmplat acuma, dacă ea l-ar fi iubit. Își luă batista de la gură și constată că era pătată de sînge. Se depărtă de focul care prea dogorea, și rămase liniștită, pe buze cu un zîmbet. Ochii fetei aceleia, ca ochii unui cîine, ridicați spre stăpînul său — fata aceea care căutase să se apropie de ea în toate chipurile și care-i spunea tot felul de vorbe lingușitoare ! Dorise un „om distins" și acuma reușise să pună mîna pe el. Sări în picioare și se examină în oglindă. În propria ei casă... De ce n-au venit aici, în camera asta ? De ce nu chiar de față cu ea ? Încă nu se împlinise anul de la căsătoria lor. I se părea caraghios, extrem de caraghis. Pe urmă prin minte îi trecu cel dintîi gînd liniștit : „Sînt liberă".

Gîndul acesta însă părea că nu are nici un efect asupra furtunei care bîntuia în sufletul ei, căci se simțea prea înjosită. Se apropie din nou de foc. Ce o făcuse să se oprească și să nu bată la fereastră ? Ar fi văzut chipul fetei aceleia, cum se face cenușiu din cauza spaimei. Să-l vadă pe el prins într-o capcană, în camera aceasta pe care ea încercase să o facă frumoasă pentru el, în care cîntase de atîtea ori pentru el și atîtea ceasuri la rînd. De cînd o întrebuințează oare pentru întîlnirile lor tainice, furișîndu-se înăuntru pe din dos, ca să nu-i vadă slugile ? Poate chiar înainte de plecarea ei de acasă, cînd se dusese la Mildenham pentru ca să aștepte nașterea fetiței. O luptă surdă se încinse între instinctul ei de mamă și mîndria rănită — oare de aci înainte va simți că fetița este numai a ei, sau o va scăpa din suflet ca pe ceva la care nu te mai poți gîndi decît cu ură și dispreț ?

Se strînse și mai mult alături de foc, înghețată și cuprinsă de o scîrbă pe care nu o mai putea stăpîni, în timp ce se gîndea :

— Dacă nu voi da de știre servitoarelor că sunt aci în cameră, se vor duce să mă caute, și în cazul acesta vor vedea și ele ceea ce am văzut eu.

Se întrebă dacă a închis fereastra de la salon, după ce a intrat în casă. Întinse brațul și sună, pe urmă se duse să descuie ușa. Camerista apăru numaidecît.

— Ellen, te rog du-te și închide ferestrele de la salon ; spune lui Betty că probabil am răcit în timpul călătoriei. Mă duc să mă culc. Întreab-o dacă se poate ocupa numai singură de fetiță.

Fata se uită la ea cu interes și simpatie, dar fără să se trădeze că ea ar fi bănuit ceva.

— Da, doamnă ; vă voi aduce o sticlă cu apă fierbinte. Nu vreți să faceți o baie caldă, și cît ai clipi să vă aduc și un ceai fierbinte ?

Gyp dete din cap. Să-i aducă tot ce vrea. Dar după ce plecă fata, se gîndi :

— Un ceai fierbinte ; cum ar putea să fie altfel, decît fierbinte ?

Fata se întoarse cu ceaiul ; era o fire afectuoasă și admira pe Gyp, luîndu-i partea în această căsnicie din care se părea că lipsește înțelegerea. Doamna era prea bună pentru el care era un străin — care mai avea și astfel de purtări. Cît despre maniere — nu avea niciun fel de manieră. De aci nu poate să iasă nimic bine. — Cel puțin ea era convinsă de asta.

— Am dat drumul apei, doamnă. Nu vreți să-i pun și puțin muștar ?

Se duse să caute muștarul și după ce intră în bucătărie, spuse :

— Stăpîna aceasta a noastră are ceva care te face să te înduioșezi cînd te uiți la ea.

Bucătăreasa întinse acordeonul, căci singura ei pasiune era să cînte la acordeon, și-i răspunse :

— Ea știe să-și ascundă supărările și nu le revarsă nici nu le mărturisește nimănui. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu are glasul plîngăreț ca mătușa ei ; de cîte ori o aud, îmi vine să-i răspund : Ia nu te mai face băbuțo, căci mai poți duce la tăvăleală.

Pe urmă întinse din nou acordeonul cît era de lung și începu să cînte cu multă băgare de seamă, mai mult pentru ea *Home, Sweet Home*.

Gyp se întinsese în baie și melodia aceasta se urca pînă la ea în intermitențe line, ca un bîzîit depărtat de muște care-și caută drumul să iasă la larg. Apa caldă, mirosul pișcăcios al muștarului și frînturile acestea depărtate de melodie mulcomiră violența gîndurilor ei răscolite. Fără îndoială, într-o bună zi va iubi și ea. I se părea straniu ca un astfel de gînd să-i poată trece prin minte tocmai în

aceste clipe. Da, într-o bună zi va fi surprinsă de vîltoarea dragostei. Prin fața ei flutură imaginea lui Daphne Wing cu privirile în extaz și brațele înfiorate de emoție. Își simți inima zvîcnind repede, într-un amestec de mîhnire și de admirație. De ce să se supere pe ei — cînd ea nici nu-l iubea cel puțin ? Sunetul ca un bîzîit de muște uriașe, deveni mai profund, ca o vibrație de sticlă sub bătaia aripilor. Ispitită de pasiunea melodiei, bucătăreasa începuse să se acompanieze, și o frază a cînteculului își făcu loc și se urcă pînă la ea :

Cît de umil bordeiul să fie,
Rămîne lăcașul de bucurie...

13

În noaptea aceea Gyp dormi, ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat și ca și cînd pentru ea n-ar mai fi existat nici un fel de viitor. Dar cînd se trezi, deznădejdea puse din nou stăpînire pe ea. Mîndria o determina să nu arate ce este dincolo de masca pe care și-o pusese pe obraz și să-și continue ca și pînă acum viața începută. dar lupta care se încinsese în sufletul ei între instinctul de mamă și pornirile de revoltă, se desfășura înainte, tot atît de crîncenă. Se îngrozea la gîndul că va trebui să-și revadă copilul.

Pe la amiază se dete jos din pat și coborî la parter. Nu-și putuse da seama de violența luptei încinse în sufletul ei, din cauza copilului lui, decît în clipa cînd trecu prin fața ușii de la camera fetiței. Dacă nu ar fi oprit-o să o alăpteze, lupta aceasta poate niciodată nu ar fi putut interveni. Simțea un junghi în inimă, dar un demon o îndemnă să treacă înainte, fără să intre. Începu să se învîrtească prin camerele de la parter, pe urmă se apucă să șteargă porțelanurile și să aranjeze cărțile prin care servitoarele, după ce scuturaseră prin cameră, le puseseră în bibliotecă cu excesivă minuțiozitate, așa că primele volume ale operelor lui Dickens și Thackeray urmau unul după altul în raftul de sus, iar cele următoare în raftul cel mai de jos. În timpul acesta se gîndea fără încetare : „Ce mă interesează pe mine dezordinea din casa aceasta ? Nu este casa mea. Nici nu va putea fi niciodată a mea".

La masă nu bău decît o ceașcă de bulion, ca pentru a confirma indirect invenția cu răceala ei improvizată. Pe urmă se așeză la birou, ca să scrie ceva. Trebuia să se hotărască într-un fel sau altul. Dar nu-i tecea nimic prin minte — nici un cuvînt — nici cel puțin felul în care ar trebui să-i înceapă scrisoarea. Camerista îi aduse o scrisoare de la mătușa Rosamunda și pe cei doi cățeluși care înce-

pură să latre cu frenezie, pentru a se întrece să ajungă mai repede la stăpîna lor, și din cauza asta se încăierară. Gyp se lăsă în genunchi, ca să-i despartă, dar în aceeași clipă le simți limbile umede lepăindu-i pe obraji. Mîngîierile lor neașteptate topiră sloiul de gheață care se închegase în jurul sufletului ei, și simți o dorință irezistibilă de a-și vedea copilul. Începu să urce scara, urmată de cei doi cățeluși.

În aceeași seară Gyp îi trimise o carte poștală :

„— Ne-am întors".

Nu o va primi decît pe la unsprezece, după ce se va trezi ; și îndemnată de instinct să-și acorde cea mai îndelungă posibilitate pentru a se liniști, își petrecu toată dimineața alergînd după cumpărături și împotrivindu-se să se gîndească la ceva. Se întoarse pe vremea ceaiului și se duse de-a dreptul în camera fetiței. Fiorsen se întorsese, și după ce-și luase vioara, trecuse în camera de muzică.

Gyp avea nevoie de toată stăpînirea de sine. Foarte curînd fata aceea va trebui să apară la celălalt capăt al aleei întunecate, poate chiar în clipa aceasta degetele ei fragile bat la ușă, iar el îi deschide și murmură abia simțit : „Nu se poate ; s-a întors". Fata va rămînea încremenită de spaimă ! Pe urmă un schimb de șoapte grăbite — pentru a-i indica un alt loc unde se vor putea întîlni de aci înainte ! Gură în gură, și aceeași privire de extaz, reflectată pe obrazul ei, pînă în clipa cînd se va îndepărta de ușa care s-a închis, ca apoi, dezamăgită, să dispară în lungul aleei întunecate. Iar el se va trînti pe canapeaua aceea de brocard cu nuanțe de argint și aur și va începe să-și frămîne mustața enervat, cu privirile — priviri ca le pisică — îndreptate asupra focului din cămin. Puțin după aceea probabil vioara lui va vibra de aceleași accente sublime și chinuite, plînsul lacrimilor și vaietul vîntului, care odinioară o prinseseră și pe ea în vraja lor.

— Dragă Betty, deschide fereastra — numai cîteva clipe — căci e prea cald aici.

Acorduri de melodii care se ridică și se coboară. De ce această muzică are darul să te încînte, chiar atunci cînd glasul ei acoperă o insultă. Pe urmă se gîndi : „Probabil mă așteaptă să cobor și să intru din nou în camera aceea, ca să cînt acompaniamentul. Dar nu voi coborî, nu voi mai coborî de aci înainte niciodată".

Se duse în camera ei și după ce-și schimbă repede rochia, intră în salon. Pe consola căminului era o ciobăniță de porțelan care-i atrase atenția numaidecît. O cumpărase de vreo trei ani, poate chiar mai demult, cînd venise pentru prima dată la Londra și viața i se păruse un cotillon fără sfîrșit, pe care-l conducea ea însăși. În

clipa aceasta însă statuia părea că este un simbol rece și indiferent din altă lume, fără profunzimi și fără umbre, o lume în care nu exista fericire.

Nu trecu prea mult și-l auzi că bate la fereastra salonului. De ce oare obrazele celor care te privesc printr-o fereastră din fundul întunericului, ți se par întotdeauna lacome — flămînde și parcă vor să te implore să le dai din ceea ce ai tu și lor le lipsește ? În timp ce descuia ușa, se gîndi : „Ce-i voi spune acuma ?" Ardoarea privirilor, a glasului, tremurul mîinilor lui i se păreau atît de caraghioase ; dar și mai caraghioasă și falsă i se părea privirea lui dezamăgită, cînd o auzi că-i spune :

— Te rog, fii cu toată băgarea de seamă, căci eu nu sînt încă refăcută și abia mă țin pe picioare. Ai petrecut bine la contele Rosek ? Apoi fără să vrea, de pe buze îi scăpară cuvintele : Cred că ai simțit lipsa camerei de muzică.

O clipă privirile lui tremurară speriate, pe urmă începu să se plimbe cu pași largi prin salon :

— Mi-a lipsit ! Totul mi-a lipsit din ce văd aici ! Gyp, am fost atît de nenorocit. Nici nu-ți poți imagina cît am fost de nenorocit. Da, nenorocit, cum nu se poate să fie om pe pămînt. Și de fiecare dată cînd repeta acest cuvînt, glasul parcă lua un accent mai vesel. Pe urmă se lăsă în genunchi în fața ei și brațele lui enorme i se încolăciră în jurul trupului. O, Gyp ! De astăzi înainte voi fi cu totul altă ființă, decît eram înainte.

Gyp continua să zîmbească. Nu putea face altceva decît să suporte acest elan de entuziasm prefăcut, sau să întrerupă cataracta lui cu o simplă lovitură de pumnal. În clipa cînd brațele lui se desprinseră de pe trupul ei, se ridică numaidecît în picioare și-i spuse :

— Știi că avem un copil în casă ?

— Ah da, copilul ! Am uitat cu totul. Hai să mergem sus, să-l vedem.

— Du-te singur, îi răspunse Gyp.

În aceeași clipă i se păru că-i aude gîndurile materializate, cum se deapănă : „Dacă mă voi duce, probabil se va purta mai drăguț cu mine", și-l văzu că se întoarce și iese din cameră.

Ea rămase cu ochii închiși, și în minte i se trezi imaginea canapelei din camera de muzică, și fata aceea cu gura întredeschisă și brațele tremurînd ca frunzele înfiorate de vînt. Pe urmă se apropie de pian și începu să cînte o mazurkă.

În aceeași seară luară masa în oraș și se duseră la *Povestirile lui Hoffman*. Procedînd în felul acesta, putea să mai amîne cîteva ceasuri hotărîrea care trebuia luată. În timp ce se întorceau acasă

cu mașina, se retrase într-un colț ferindu-se din calea lui, sub pretext să nu-i strice rochia, dacă o va cuprinde cu brațul. În două rînduri era pe punctul să-i strige în obraz : „Eu nu sînt Daphne Wing !“ Dar mîndria îi sugrumă de fiecare dată cuvintele în gît, înainte de a le pronunța. Totuși, ce alt pretext ar fi putut invoca, pentru ca să-l alunge din camera ei ?

Dar cînd se opri în fața oglinzii ca să se dezbrace, și-l văzu stînd în spatele ei — se furișase în cameră cu pași nesimțiți ca de pisică — tot sîngele îi năvăli în obraz și nu se putu stăpîni să nu-i spună :

— Nu, Gustav, dacă ai nevoie de o tovarășă, du-te în camera de muzică și o vei găsi.

Se retrase pînă la picioarele patului ei și se uită speriat la ea ; iar Gyp rămase în fața oglinzii și continuă foarte liniștită să-și scoată acele din păr ; în oglindă îl putea vedea cum îi tremură capul și mîinile, chinuit ca de o dureroasă suferință. Pe urmă rămase foarte mirată cînd îl văzu că iese din cameră. În aceeași clipă simți că plăcerea ei de a fi liberă începe să se tulbure de senzația unei ușoare remușcări. Stătu multă vreme întinsă în pat, urmărind cu ochii treji jocul flăcărilor focului, reflectat cînd mai palid cînd mai aprins, pe albul tavanului, în timp ce prin minte i se încrucișau melodiile din *Povestirile lui Hoffman* și creierul îi era torturat de tot felu de gînduri care se roteau ca un vîrtej. După ce într-un tîrziu reuși să adoarmă, începu să viseze că în jurul ei s-a adunat un stol de porumbei cărora le dă de mîncare, și între aceștia era și Daphne Wing. Tresări speriată și se trezi buimăcită de somn. În lumina focului care ardea în cămin, văzu pe Fiorsen chircit la picioarele patului — ca și în noaptea nunții lor — pe obraz cu aceeași expresie de înfometare și cu un braț întins spre ea. Înainte de ce ar fi fost în stare să spună ceva, îi auzi glasul :

— O, Gyp, tu nu poți înțelege. Toate acestea sînt fără nici un fel de importanță — eu nu te doresc decît pe tine. Sînt un dobitoc care nu-și poate stăpîni pornirile. Gîndește-te ! E atîta timp de cînd ai plecat de lîngă mine.

Gyp îi răspunse răstită :

— Eu n-am vrut să am copii.

— E adevărat, n-ai vrut ; dar acum cînd îl ai, te simți fericită. Să nu fii fără suflet, draga mea Gyp, Însăși firea ta te-a predestinat să fii miloasă cu cei din jurul tău. Cît despre fata aceea — totul s-a terminat, ți-o jur și-ți făgăduiesc că nu va mai fi nimic, nici de aci înainte.

Gyp se gîndi : „ De ce vine la mine și scîncește în felul acesta ? Omul acesta nu are nici un fel de mîndrie, nici un fel de demnitate ?“

— Cum se poate să făgăduieşti aşa ceva ? Pe fata aceea ai făcut-o să te iubească. I-am văzut faţa cum se uită la tine.

— Ai văzut-o ?

— Da !

— Este o dobitoacă. Nu ţin la ea nici atîta cît aş ţine la unghia degetului tău mic. Prin urmare ce importanţă mai poate avea cineva, cînd nu te mai interesează deloc ? Nu trupul, ci sufletul singur, este cel care rămîne totdeauna credincios.

— Are mare importanţă, atunci cînd purtarea ta face pe alţii să se simtă nenorociţi, răspunse Gyp.

— Tu te-ai simţit nenorocită, draga mea ?

În glasul lui tremura o rază de speranţă ; Gyp însă îi răspunse, mirată de întrebarea pe care i-o pusese :

— Eu ? Nu — aici e vorba de ea.

— Ea ? A fost o simplă aventură — aşa e viaţa. N-avea nici o grijă că nu-i va face nici un rău.

— Sigur că nu ; nimic nu poate face nimănui vreun rău, din moment ce ţie poate să-ţi facă plăcere fapta pe care ai săvîrşit-o.

După riposta ei plină de amărăciune, tăcu multă vreme şi din cînd în cînd tăcerea aceasta fu subliniată de cîte un lung oftat. „Nu trupul, ci sufletul singur, este cel care rămîne întotdeauna credincios !“ Dar la urma urmelor el n-a fost oare faţă de ea mai credincios decît i-a fost ea lui, decît va fi în stare să-i fie de aci inainte — ea care nu-l iubea şi care niciodată nu l-a iubit ? Ce drept avea ea să discute cu el această temă, ea care se măritase cu el din vanitate, din — dar nici ea nu ştia precis din mai ce anume ?

În aceeaşi clipă îl auzi implorînd-o :

— Gyp ! Iartă-mă !

Oftă şi întoarse faţa în altă parte.

Îşi îngropă obrazul în perna ei. Îl auzi respirînd adînc, parcă ar fi fost cutremurat de suspine, şi în mijlocul acestei desnădăjduite pustietăţi, se simţi pe neaşteptate cuprinsă de un fel de milă. Ce importanţă putea să mai aibă acum ? Se întoarse spre el şi-i spuse cu glasul încet :

— Bine, te iert !

14

Gyp nu crezuse nici un moment că Daphne Wing este o simplă aventură care făcea parte din amintirile trecutului. Firea ei sceptică o făcea să-şi închipuie că tot ceea ce Fiorsen îşi punea, cu toată sinceritatea, că ar avea de gînd să facă, se deosebea foarte

mult de ceea ce ar fi fost în stare să facă, îndemnat de impulsul momentului care i-ar scoate în cale posibilitățile, menite anume să-l ispitească.

După întoarcerea ei în capitală contele Rosek începu din nou să vină să o viziteze, dar proceda cu prudență, ca să mai repete greșeala pe care o făcuse la început, totuși fără să reușească să-și ascundă adevăratele intenții față de ea. Cu toate că stăpînirea lui de sine era atît de puternică, pe cît de neputincioasă era a lui Fiorsen, presimți din primul moment că omul acesta nu a renunțat la planurile lui de a o urmări, și tocmai din cauza asta, da toate ocaziile domnișoarei Daphne Wing să-și petreacă timpul în tovărășia soțului ei, în nădejdea că o va putea cuceri. Mîndria însă o feri să scape vreo mărturisire în fața lui. Dar afară de asta la ce i-ar fi folosit să vorbească despre fata asta cu el ? Ar minți amîndoi — Rosek din pricina eșuării evidente a primului atac pe care l-a dat contra ei ; Fiorsen din cauză că temperamentul lui nu suporta gîndul că va trebui să sufere, mărturisind adevărul.

Fiind hotărîtă să suporte în tăcere, trăia de pe o zi pe alta, fără să se gîndească la viitor, și fără să se preocupe în general de ceva în mod mai intens. Se consacră cu totul fetiței. Urmărind-o cu toată atenția și în fiecare clipă, strîngînd-o la piept și simțind-o vie alături de trupul ei, reuși să se transpună într-o stare de hipnoză, caracteristică fiecărei mame. Fetița însă dormea enorm de mult și partea cea mai mare a timpului cît era trează o petrecea împreună cu Betty. Ceasurile acestea erau foarte grele. Dacă se întîmpla să citească, gîndurile îi alergau numaidecît hoinare. În camera de muzică nu mai avea ce să caute și nici nu mai intrase acolo din ziua fatalei descoperiri pe care o făcuse. Încercările mătușii Rosamunda, de a o scoate în lume, rămăseră infructuoase, și tatăl ei, cu toate că venea și acum să o vadă, nu întîrzia niciodată prea mult, de teamă să nu se întîlnească cu Fiorsen. Astfel că începu să se refugieze tot mai mult în lumea ei muzicală, și într-o dimineață, după ce dezgropase cîteva compoziții de pe vremea cînd era fată, luă o hotărîre definitivă. În aceeași după amiază plecă de acasă, hotărîtă să înfrunte gerul lunii februarie.

Monsieur Eduard Harmost locuia parterul unei case din Marylebone Road. Elevii și-i primea într-o cameră mare din fundul casei, ale cărei ferești se deschideau asupra unei grădinițe înegrite de funinginea cărbunelui. Valon de origine și temperament plin de viață, îmbătrînea foarte încet și mai păstra încă într-un colț al inimii o anumită duioșie față de femei și un entuziasm pentru tot ce e nou și chiar pentru noutatea în muzică.

În clipa cînd Gyp intră în camera aceasta de care își aducea atît de bine aminte, îl găsi la masă, cu degetele îngălbenite, trecute prin părul cărunt și zbîrlit. Cînd o auzi intrînd, ridică privirea și se uită îndelung la ea :

— Aha, exclamă el, mica mea prietenă ! S-a întors din nou. Apoi se ridică de pe scaun și apropiindu-se de cămin, luă de pe consolă un buchețel de viorele de Parma pe care i-l adusese ultima elevă din ziua aceea, și i-l întinse. — Ia-l, te rog ia-l ! Ai uitat mult din ceea ce ai învățat ? Haide ! și apucînd-o de braț, deasupra cotului, o conduse mai mult cu sila pînă în fața pianului. — Scoate-ți blana. Așează-te pe scaun !

În timp ce Gyp se dezbrăca, el o fixă cu ochii castanii și bulbucați, de sub adîncul întunecat al sprincenelor stufoase. Era îmbrăcată într-o bluză „colibri" — cum îi zicea Fiorsen — cu reflexe de aur și trandafiriu șters, o serie întreagă de culori calde și blînde. Monsieur Harmost parcă ar fi vrut să o soarbă, și se uita la ea cu regretul caracteristic al oamenilor bătrîni care-și dau seama că nu le-a mai rămas prea mult timp ca să mai poată admira frumosul.

— Cîntă-mi *Carnavalul*, zise el. Vom vedea imediat cum stăm.

Gyp începu să cînte. El dădu din cap și începu să bată tactul cu vîrful degetelor pe dinți, dădu ochii peste cap de i se văzu partea albă a globului, ceea ce însemna nici mai mult nici mai puțin, dacă s-ar fi exprimat în cuvinte : Asta ar trebui cîntată cu totul altfel". Într-un rînd păru că murmură ceva. După ce termină, se așeză pe banchetă alături de ea, și luîndu-i mîinile într-ale lui, îi examină degetele :

— Da, da ! Ai pierdut mult din talentul dumitale, în timpul cît ai cîntat acompaniamentul pentru scripcarul acela. *Trop sympathique !* Dar coloana vertebrală, coloana vertebrală — este defectă. Va trebui să-i facem unele corecturi. Patru ore de exercițiu zilnic, timp de șase săptămîni — și vom reveni iarăși acolo unde eram odată.

— Monsieur Hrmost, eu am un copil, o fetiță.

— Ce fel ! Asta e tragic. Gyp clătină din cap în semn de protest.

— Ți-e dragă ? O fetiță ! Face gălăgie ?

— Foarte puțină.

— Mon Dieu ! Totuși, ai rămas tot frumoasă. Asta este ceva. Dar ce vei face acum cu fetița ? Poți să scapi de ea pentru un timp ? Aici este vorba de un talent care se găsește în mare primejdie. Un scripcar și o fetiță ! *C'est beaucoup ! C'est trop !*

Gyp începu să zîmbească. Și Monsieur Harmost al cărui exterior nepretențios ascundea multă sensibilitate, o mîngîie pe mînă.

— Ai crescut și ai devenit foarte serioasă, mica mea prietenă, zise el grav. Nu face nimic ; încă nu e timpul pierdut. Dar un copil ! În sfîrșit, curaj ! Toate se vor îndrepta.

Gyp întoarse privirea, ca să nu-i vadă tremurul buzelor. Fumul de tutun turcesc care se îmbibase în toate lucrurile din cameră, în vechile cărți și caietele de note, un miros specific al personalității profesorului Harmost, vechile perdele cafenii, grădinița plină de funingine, cu potecile ei croite de pisicile casei și singurul copac chircit, privirile blînde ale ochilor căprii ai lui Monsieur Harmost — toate acestea îi aduceau aminte de timpurile fericite de altădată, cînd venea în fiecare săptămînă plină de veselie și entuziasm, cînd sta de vorbă cu bătrînul ei maestru care-i încălzea sufletul cu muzica și erupțiile lui de violentă admirație, cînd se simțea încîntată închipuindu-și că singură prezența ei în casa aceasta este de ajuns ca să-i facă pe amîndoi să se simtă fericiți și să guste senzația că într-o bună zi ea va ajunge o mare artistă.

Glasul blînd și insinuant al lui Monsieur Hrmost se auzi ca un ecou adînc :

— Haide, nu face nimic ; singură vîrsta este iremediabilă. Ai făcut foarte bine, fetița mea, că ai venit. Dacă viața pe care o duci nu este aceea pe care ai visat-o, vei reuși să uiți foarte curînd. În muzică găsim singura consolare și singurul loc unde ne așteaptă refugiul. La urma urmelor, mica mea prietenă — nici chiar o soție și nici un soț nu va fi în stare să ni le ia. Pe noi ne mai așteaptă și de aci înainte, multe ceasuri de profundă mulțumire artistică.

Din sufletul celor care sînt în slujba artei cu tot devotamentul, emană un fel de putere fascinatoare. Cînd plecă din casa maestrului Harmost, se simți din nou prinsă în vraja pasiunii lui pentru muzică. Va recurge la această justiție poetică pe care se întemeiază întreagă homeopatia, și va încerca să-și vindece rănile sufletului tocmai cu ajutorul muzicii care îi înveninase viața. Toate ceasurile pe care le va avea de aci înainte, le va dedica muzicii. Începu să ia cîte două lecții pe săptămînă, cu toate că cheltuiala aceasta o înspăimînta, căci situația ei financiară începuse să-i dea tot mai mult de gîndit. Acasă făcea exerciții ceasuri întregi și muncea din greu la compoziție. Termină cîteva cîntece pe care le avea începute și studie toată primăvara și vara următoare, schițînd multe lucruri cu totul noi. Monsieur Harmost era foarte îngăduitor cu ea, căci știa dinainte că o critică necruțătoare i-ar ucide entuziasmul, întocmai cum gerul tîrziu ucide florile timpurii. Afară de asta compozițiile ei aveau o anumită frăgezime și o notă distinctă personală.

— Ce zice soțul dumitale de bucățile acestea ? întrebă el într-un rînd.

— Lui nu i le arăt.

Nu i le dăduse niciodată ; se temea de violența lui, cînd era enervat de ceva — un singur cuvînt ironic din partea lui ar fi fost in stare să-i spulbere credința pe care o avea in ea însăși, care era de altfel o plantă foare fragilă. Singurul om, în afară de maestrul ei, căruia îi vorbise despre eforturile pe care le făcea — fapt destul de straniu — era tocmai contele Rosek. Într-o zi o surprinsese copiind într-un caiet o bucată muzicală. Entuziasmul cu care-i vorbise despre acest „capriciu" fusese cît se poate de sincer, așa că-i cîntă cîteva bucăți în semn de recunoștință pentru aprecierea lui, pe urmă îi cîntă și un cîntec pentru voce. Din ziua aceea începu să simtă pentru el o vagă prietenie, și să-i pară puțin rău de el, cînd îl vedea palid, ireproșabil, enigmatic, rătăcind printre mobilele salonului sau prin grădină, fără să poată ajunge cu nici un pas mai aproape de realizarea dorințelor lui. Nu o mai asediase cu declarațiile lui de dragoste, dar presimțea că e gata să se repeadă, la cel mai mic semn de slăbiciune din partea ei. Chipul lui de piatră și răbdarea de care da dovadă, erau impresionante. I-ar fi fost peste putință să-i fie complet antipatic un astfel de om care-i arăta atîta admirație. Încercă să se informeze de la el ce datorii are Fiorsen. Erau sume de sute de lire, în afară de ceea ce datora chiar lui Rosek. Cum de a putut să se îngroape în datorii ? Ce făcea cu banii pe care-i cîștiga ? Onorariile pe care le cîștigase vara trecută fuseseră destul de mari. I-a cheltuit cu fata aceea sau poate și cu alte femei ?

Observînd pe Fiorsen de aproape, constată la el o schimbare, un fel de moleșire, ca și cînd ceva s-ar fi rupt într-însul, întocmai ca la un ceasornic pe care-l întorci distrat, și nu-ți dai seama că-l întorci la infinit, căci din lipsă de atenție i-ai rupt spirala. Cu toate acestea acum lucra mai din greu decît lucrase înainte. La capătul celălalt al grădinii, îl putea auzi repetînd de nenumărate ori același pasaj dintr-o bucată muzicală, ca și cînd i-ar fi fost peste putință să se simtă mulțumit de felul cum l-a executat. Muzica lui însă își pierduse focul și elanul ; suna dogit și plină de dezamăgire, ca și cînd și-ar fi zis : „La ce-mi mai poate folosi acum ?" Se schimbase și la obraz. Bănuia și era convinsă că începuse să bea pe ascuns. Vina acestei ratări i se putea reproșa ei însăși ? fetei aceleia ? sau poate se datora viciului ereditar, moștenit de la un înaintaș care fusese bețiv înveterat ?

Gyp nu îndrăzni să formuleze niciodată aceste întrebări. Dacă l-ar fi întrebat ceva, ar fi dat loc cel mult la discuțiuni interminabile,

și inutile lamentații din partea ei că nu-l va putea iubi niciodată ; ar fi provocat afirmațiuni fără nici un folos în legătură cu fata și tăgăduieli de tot felul care n-ar fi putut să mai folosească la nimic. Situația era fără nici o posibilitate de îndreptare.

Era foarte irascibil și părea că nu vede cu ochi buni lecțiile ei de muzică, la care făcea aluzii cît se poate de răutăcioase. Presimțea că el le considera ca ceva venit de la un amator și din cauza aceasta le disprețuiește. De multe ori se supăra și din cauza timpului în care se ocupa de fetiță. Atitudinea lui însuși față de această ființă era ceva cu totul caracteristic. Intra în camera ei — ceea ce făcea pe biata Betty să rămînă înspăimîntată — și o lua în brațe ca să se joace cu ea timp de zece minute, pe urmă o punea înapoi în leagăn și se uita la ea întunecat, sau începea să rîdă ca un bezmetic și ieșea din cameră tot atît de grăbit pe cît venise. Uneori venea cînd era și Gyp în cameră, și după ce se uita la ea cîtva timp, fără să spună nimic, o determina și pe ea să iasă din cameră, odată cu el.

Ea suferea perpetuu din cauză că-și dădea seama că este incapabilă să-l iubească, dar suferea și mai mult, văzînd că în loc să-l poată salva, îl împingea ea însăși în prăpastie — și ca supremă ironie a soartei — se vedea determinată să cedeze tot mai mult capriciilor lui. Dar această supunere care o făcea să se simtă cu fiecare zi tot mai departe sufletește de omul acesta, o obliga la eforturi care erau mai presus de puterile ei. Era o fire care îndura pînă în clipa cînd ceva se frîngea intr-însa — întocmai cum s-ar frînge coarda unui mecanism — și pe urmă se termina definitiv.

Primăvara și vara care urmară fură pentru ea întocmai ca niște zile nesfîrșită de secetă și pîrjol, cînd norii grei de ploaie înconjură zarea la mari depărtări, îngrămădindu-se mereu și apropiindu-se nesimțit, ca la urmă de tot să izbucnească furtuna și să înece grădina.

15

Vara propriu zisă nu începu în anul acela decît în ziua de zece iulie. Timpul favorabil se menținuse îndelung, cu vînturi ușoare de la răsărit și miază noapte ; apoi dintr-odată se schimbă și veni o ploaie care ținu aproape două săptămîni ; pe urmă soarele se arătă din nou pe cer, cald și legănat de o boare ușoară de cînt care purta miresme de tei înflorit. În umbra copacilor de la cealaltă extremitate a grădinii, era Betty care cosea ceva și supraveghea fetița care dormea. Gyp se oprise în fața unui strat de măzăriță —

lujere subțiri și crude, ale căror tridente verzi și transparente se întindeau pe cîrceii lucioși ca niște antene ale unor insecte invizibile.

Pe prundul aleei se auziră pași care o făcură să întoarcă privira și să vadă pe Rosek ieșind din salon. Se opri în fața ei și o salută :

— Gustav încă nu s-a trezit. M-am gîndit să vorbesc mai întîi cu dumneata. Am putea sta în liniște de vorbă ?

Gyp ezită cîteva clipe apoi își scoase mănușile de grădină și întrebă :

— Aici în grădină ? Sau vrei să trecem în salon ?

— Ar fi mai bine în salon, vă rog.

Puțin emoționată, apucă înainte pe alee și după ce intră în salon, se așeză pe un scaun de unde putea vedea pe Betty cu fetița. Rosek rămase în picioare nemișcat — dulceața gravă a liniei buzelor lui și eleganța ireproșabilă a atitudinii, treziră într-însa un fel de admirație involuntară.

— Ce s-a întîmplat ?

— Din nenorocire, o afacere foarte neplăcută. Trebuie luate imediate măsuri. Am încercat să aranjez lucrurile, dar creditorii nu vor să mai aștepte. Amenință cu sechestrarea casei și scoaterea lucrurilor în vînzare.

Gyp se simți profund jignită și nu se putu stăpîni să nu protesteze.

— Aproape tot ce este în casa asta îmi aparține mie.

Rosek clătină din cap :

— Contractul de închiriere este pe numele lui și dumneata îi ești soție. Creditorii sînt în dreptul lor și pot executa vînzarea. Mie mi-e peste putință să-l mai ajut — în orice caz în momentul de față nu l-aș putea ajuta.

— Firește — că nu ! Dumneata n-ar fi trebuit să-l ajuți niciodată. Mi-e peste putință să suport gîndul acesta. La cît se cifrează datoriile pe care le are ?

— La vreo mie trei sute de lire sterline. Evident, nu este o sumă exorbitantă. Dar afară de asta mai este ceva...

— Mai rău decît atît ?

Rosek plecă privirea în pămînt.

— Probabil dumneata te gîndești și de astă-dată că eu caut să profit de situație. Dar mi-ar fi peste putință, ca tocmai acum să suport acest gînd din partea dumitale.

Gyp clătină din cap în semn de protest :

— Nu ; te rog, spune-mi tot.

— Este unul cu numele Wagge, un antreprenor de pompe funebre — tatăl unei persoane pe care dumneata o cunoști.

— Daphne Wing ?

— Da. A rămas însărcinată. Au silit-o să spună adevărul. Asta înseamnă pentru ea rezilierea tuturor contractelor de angajament — și atîtea alte dezavantaje ; cred că este ușor de imaginat. .

Gyp întrebă cu glasul stins :

— Nu poţi să-mi explici, ce ar putea face acest domn Wagge ?

— Este un tip furios — și un om de teapa lui e foarte primejdios cînd este apucat de furie. Va fi nevoie de o importantă sumă de bani — probabil chiar de o vărsare de singe. (În clipa următoare se apropie de ea, dintr-o singură mișcare, ca de fulger). Gyp, se împlinește anul, din ziua cînd te-am prevenit ce te așteaptă. Atunci nu m-ai crezut. Ți-am spus, de asemenea, că te iubesc. Astăzi te iubesc de sute de ori mai mult decît te iubeam pe vremea aceea. Nu te mișca de pe scaun ! Mă duc sus, la Gustav !

Se întoarse în loc și se depărtă, iar Gyp își închipui că pleacă cu adevărat ; dar se opri și se întoarse, apropiindu-se pînă în dreptul ferestrei. Erpresia feței lui părea atît de chinuită, încît aproape i se făcu milă de el. Probabil în clipa aceasta înțelese gîndul ei, căci se repezi la ea și încercă să o sărute, dar se zbătu și buzele lui nu o putură atinge decît pe gît. Îi dădu drumul tot atît de neașteptat pe cît se repezise la ea, și după ce se plecă adînc, ieși din cameră.

Cu dosul palmei Gyp își șterse de pe gît urma umedă a buzelor lui și se întrebă năucită :

— Ce am făcut eu, ca să merit să fiu tratată în felul acesta ? Ce am făcut ?

Apoi se simți cuprinsă de un val de revoltă contra tuturor bărbaților. Se apropie de micul ei birou și scoțînd carnetul, citi : Daphne Wing, — Frankland Street, Fulham. Apoi desprinse poșeta care era agățată de spătarul scaunului pe care șezuse, și puse într-însa carnetul de cecuri. În clipa următoare, mișcîndu-se cu cea mai mare băgare de seamă, ca să nu facă nici un zgomot, traversă hallul și luîndu-și umbrela, ieși în stradă.

Se îndreptă cu pași grăbiți spre Backer Street. Ieșise fără mănuși și trebui să intre în primul magazin pe care-l întîlni în cale, ca să-și cumpere o pereche. În timp ce le încerca, își uită pentru cîteva clipe gîndurile care o preocupau, dar imediat ce ajunse în stradă, începură să o chinuiască din nou. Și era o zi atît de frumoasă — soarele strălucea și cerul era albastru, iar în depărtări se vedeau tîrîndu-se norii albi și moi ; de pe imperiala omnibusului care o ducea, putea urmări în tihnă seninul întins deasupra ei. Își

aduse aminte de bărbatul care o sărutase pe braț la primul ei bal. Acum venise acesta. În revolta ei se împletea un fel de solidaritate și de milă față de fata asta — fata asta caraghioasă care aștepta mereu cu gura căscată să-i dai o bomboană, și care ajunsese într-o stare atît de penibilă, din cauza greșelilor bărbatului ei. În Fulham se dădu jos la primul colț de stradă și intră în ulița îngustă străjuită de case mărunte și cenușii pe care le urmări pînă cînd găsi numărul pe care-l căuta. Cînd ajunse în fața scării care se vedea că abia atunci fusese spălată, era gata să se întoarcă și să o rupă la fugă. Ce putea să caute ea în casa asta ?

O servitoare murdară și prost îmbrăcată veni de-i deschise. Berbec ! Mirosul fripturii de berbec o lovi, ca o undă caldă în obraz — exact cum spusese fata în ziua aceea.

— Acasă este domnișoara Daphne Wing ?

— Da ; domnișoara Daisy este acasă. Ai venit s-o vezi ? Cum îți zice ?

Apoi după ce deschise una dintre cele două uși de culoare cafenie care erau în fața ei, adăugă :

— Ia-ți un scaun, pînă o aduc.

Se opri în mijlocul sufrageriei acesteia de mahala și încercă să-și stăpînească aversiunea. Masa de care-și sprijinise mîna, era acoperită de o mușama roșie, probabil ca să împiedice seul de oaie să pătrundă pînă la lemn. Pe bufetul de mahon de lîngă perete se vedea un serviciu cu cele două sticluțe cu oțet și untdelemn și o farfurie verde, plină de mere roșii. Un paravan încadrat în trestie de bambus și zugrăvit cu margarete galbene și albe, era așezat în fața căminului în care se vedea un snop de turbă de culoare roșcată. Scaunele erau tapisate cu piele de marochin roșu, draperiile de la ferestre erau roșii cafenii, iar pe pereții de culoare verde erau cîteva gravuri de Landseer. Juxtapunerea acestor tonalități de verde și roșu contribuiau și ele la mîhnirea care o chinuia. Apoi dintr-odată privirile i se opriră asupra unui vas minuscul de porțelan albastru închis. Era așezat pe consola căminului, deasupra unui piedestal, și era gol. În mijlocul acestei camere în care plutea mirosul pestilențial al fripturii de berbec, vasul acesta părea rătăcit din altă lume. Pe acesta îl adusese în casa aceasta Daphne Wing — nu Daisy Wagge. Acest simbol de frumusețe oprimată o emoționă și-i aduse aminte de ponosul plin de mîhnire al fetei din ziua aceea cînd în mijlocul grădinii încercase să-și descarce sufletul în fața ei, cu aproape un an în urmă. Ce superb porțelan adus din depărtatul Orirent ! Oare cum de-l lăsaseră să-și găsească și el un loc în mijlocul acestei camere vulgare !

Auzi un oftat ușor și se întoarse. Sprijinită cu spatele de ușă, Daphne Wing aștepta, palidă și speriată. Gyp se gîndi : „Trebuie să fi suferit îngrozitor", apoi îi întinse mîna.

Daphne Wing murmură, înecată de suspine : „O, doamnă Fiorsen !" și se plecă asupra mîinii ei întinse și i-o sărută. Gyp constată că mănușile ei noi erau umede de lacrimi. Fata se sprijini din nou cu spatele de ușă. Gyp fu apucată pentru a doua oară de revoltă contra bărbaților, și de milă față de fata aceasta care era tovarășa ei de suferință și care foarte curînd va trebui să treacă prin aceleași chinuri prin care trecuse și ea.

— Haide, liniștește-te, nu face nimic, zise ea cu glasul blînd. Dar ce facem noi acum ?

Daphne Wing ridică palmele mîinilor și-și acoperi obrazul palid, apoi începu să plîngă cu sughițuri, mute dar atît de chinuitoare,încît Gyp trebui să lupte din toate puterile, ca să nu înceapă și ea să plîngă. Spectacolul pe care-l vedea, era neagra deznădejde a unei ființe căreia i se luase orice posibilitate și orice putere, dar mai presus de toate, orice dragoste — lacrimile acestea izvorau din fundul sufletului ei, la vederea simpatiei pe care i-o arăta. Se simțea cutremurată de revoltă contra lui Fiorsen care luase fata aceasta ca pe un mijloc de plăcere și după ce se săturase de ea, o aruncase ca pe o otreapă. Parcă-l vedea cum a încercat să o încînte pentru a-și satisface plăcerile biciuite de dorinți, pe urmă să se sature și să o părăsească în voia soartei, să se descurce singură din nebunia care a apucat-o. Întinse brațul cu sfială și o mîngîie pe umerii care i se cutremurau de suspine. Fata se uită la ea și îngînă cu glasul înecat :

— O, doamnă Fiorsen, îl iubesc atît de mult ! Un rîs chinuitor o înfioră și o făcu să se cutremure din creștet pînă în tălpi. Daphne Wing băgă numaidecît de seamă și continuă : — Știu — e îngrozitor să te gîndești la toate acestea — dar totuși ceea ce vă spun este adevărat — iar acum el — și din nou fu apucată de plînsul acela liniștit și spasmodic, iar Gyp întinse a doua oară mîna și o mîngîie pe umeri. Iar cu dumneavoastră m-am purtat atît de îngrozitor. O, doamnă Fiorsen, te rog iartă-mă !

— Lasă... nu face nimic ! Nu mai plînge ; haide nu mai plînge !

Pe încetul suspinele ei se liniștiră, dar și-acum sta cu capul plecat în pămînt și cu obrazul îngropat în palme. În camera aceasta verde și roșie prin largul căreia se legănă mirosul stătut al fripturii de berbec...

Într-un tîrziu își descoperi o parte a chipului palid și se uită la Gyp ; buzele ei nu mai erau întredeschise ca înainte, cînd parcă ar fi așteptat să-i dai o bomboană, și murmură cu sfială :

— El te-a iubit tot timpul numai pe dumneata — pe nimeni alta nu poate iubi. Dar dumneata nu-l iubești — și mi se pare atît de ciudat. O, doamnă Fiorsen, dacă cel puțin l-aș putea vedea. Nu mi-a spus niciodată să mă intorc la el, și n-am mai îndrăznit să mă duc. Nu l-am mai văzut de trei săptămîni ; din ziua în care i-am spus adevărul asupra situației în care mă găsesc. O, ce să fac eu acum ?

Lui Gyp îi era milă de ea, dar în aceeași clipă se simți revoltată, la gîndul că o femeie este în stare să se tîrască în fața unui bărbat care a părăsit-o. Daphne Wing continuă resemnată :

— Eu nu am nici un fel de mîndrie. Nu mă interesează ce ar fi în stare să-mi facă sau să-mi spună, numai să-l pot vedea.

Revolta care o răscolise înainte făcu iarăși loc milei :

— Cît mai ai pînă naști ?

— Trei luni.

Trei luni — pe care trebuie să le petreacă în starea asta de neagră deznădejde !

— Aș fi în stare să fac un gest disperat. Acum cînd nu mai pot să dansez și toți știu, e ceva îngrozitor. Dacă l-aș putea vedea, nu mi-ar mai păsa de nimic. Dar știu dinainte că el nu vrea să mă mai vadă. O, doamnă Fiorsen, ce mult aș dori să fiu moartă ; te rog să mă crezi.

Lui Gyp îi scăpă un oftat și plecîndu-se spre fată, o sărută pe frunte. Simți din nou oceeași undă de floare de portocali ridicîndu-se din trupul sau din părul ei, ca în ziua cînd o întrebase dacă e bine sau nu să iubească pe cineva ; în seara aceea cînd apăruse de sub bolta copacilor, ca un fluture de noapte, și rotise în lumina de lună fîlfîind ca o umbră albă, pe urma propriei umbre care fugea ina intea ei. Ca să schimbe vorba, Gyp întinse brațul spre vasul de porțelan de pe consola căminului și întrebă :

— Pe acesta sînt sigură că dumneata l-ai adus aici ?

Fata îi răspunse cu o grabă impresionantă :

— O, vă place vasul ? Vă rog să-l luați. Mi l-a dat contele Rosek. O, mi se pare că aud pe tata. Probabil va intra aici în cameră.

Gyp auzi un bărbat tușind, ca să-și dreagă glasul, pe urmă fîșîitul unei umbrele pe care cineva o așeza în cuier ; fata se chirci în colțul bufetului. Ușa se deschise și intră domnul Wagge. Un bărbat scund și gros, îmbrăcat într-o jachetă neagră și cu o bărbuță căruntă, care se opri și se uită la ele. Arăta exact ceea ce era cu adevărat, un englez care primise reforma, bea sherry și mînca friptură de berbec, și care reușise să-și croiască un drum al lui în viață. Trăsăturile feței lui erau grosolane ca și trupul, colorate de

o înaintată ciroză ; o fire lipsită de răutate, cu toată mînia care i se aprindea în ochii mici și rotunzi ca de purcel. Cu glasul răstit, deși temperat în oarecare măsură de amabilitatea inerentă profesiunii, întrebă :

— Da ; cu cine am onoarea ?

— Doamna Fiorsen.

I se auzea respirația șuierătoare și după ce aduse un scaun, adăugă :

— Poftiți, luați loc.

Gyp clătină din cap.

Amabilitatea care se oglindea pe chipul domnului Wagge părea că se luptă cu violența unui alt sentiment mult mai primitiv. Scoase o batistă mare, cu marginea îndoliată și după ce-și suflă nasul, și-o trecu peste obraz, ca să se șteargă de nădușeală, apoi se întoarse spre fiica sa :

— Du-te sus.

Fata se întoarse numaidecît și ieși din cameră. Domnul Wagge își drese glasul cu o violență care denota niște plămîni foarte puternici.

— Îmi dați voie să vă întreb, cărei împrejurări datorez această onoare ?

— Am venit să văd pe fiica dumneavoastră.

Ochii lui mici ca două mărgele se plimbară de la obrazul ei pînă la patofii din picioare, pe urmă se opriră pe lanțul ce-l avea la ceasornic, trecură la miinile pe care și le freca fără încetare una de alta, coborîră din nou și trecură pe pieptul ei, fără să îndrăznească să se ridice mai sus. Sfiala aceasta nu se putea ca Gyp să nu o bage de seamă. Aproape că-i auzea depănîndu-și firul gîndurilor : „Cum să discut astfel de lucruri cu o femeie atît de simpatică, soția ticălosului care mi-a necinstit fiica ? Este o situație cît se poate de delicată". Pe urmă îi auzi glasul răgușit :

— Este o afacere neplăcută, ma'am. Nu știu ce să zic. Credeți-mă că nu știu. E neplăcut ; foarte neplăcut...

Gyp îi răspunse cu glasul liniștit :

— Fiica dumneavoastră se simte grozav de nenorocită ; ori aceasta nu se poate să-i facă bine în situația în care se găsește.

Trupul greoi al domnului Wagge păru că se umflă.

— Iertați-mă, ma'am, îngînă el, dar nu mă pot stăpîni să nu vă spun că soțul dumneavoastră este un ticălos. Îmi pare rău că trebuie să fiu nepoliticos, dar n-am ce face. Dacă ar fi aci de față, nu știu dacă aș fi în stare să mă stăpînesc — vă rog să mă credeți. Apoi probabil interpretînd drept un gest de simpatie mișcarea pe

care o făcu Gyp, continuă să debiteze pe un ton cît se poate de stăpînit : E foarte delicat să vorbești despre așa ceva în fața unei doamne, mai ales cînd și ea a fost jignită, dar fiecare om își are susceptibilitățile lui. Eu am spus chiar de la început că dansul acesta înseamnă să te pui împotriva providenței, dar femeile n-au nici atîta minte cîtă într-un cap de găină. Mama ei ținea morțiș. O carieră, mai e vorbă ! Frumoasă carieră, n-am ce zice. Ce să vă spun ma'am : sînt furios. Dacă licheaua asta îmi va cădea în mînă, îi voi face de petrecanie — eu nu mai sînt tînăr, dar cu toate acestea, mă va ține minte. Dumneavoastră, eu nu știu ce să vă spun. Tocmai fiica mea să se poarte în felul acesta ! Sînt profund jignit. Pe urmă se poate prea bine ca numele ei să fie tîrît în noroi. Să vă spun limpede, eu am tras nădejdea că dumneavoastră nu veți afla nimic despre întîmplarea asta. La urma urmei fata și-a luat pedeapsa pentru ceea ce a făcut. Pe urmă tribunalele acestea care se ocupă de divorțuri — nu sînt ceva care să fie demn de oameni care se respectă. Afară de asta, să nu vă supărați, eu n-aș accepta ca fiica mea să se mărite cu o astfel de lichea, chiar dacă dumneavoastră ați cere divorțul. Nu doamnă ; e mai bine ca necinstea în care a fost tîrîtă să rămînă fără nici o urmare.

Gyp ridică privirea și răspunse :

— Despre necinstea ei nu va afla nimeni nimic, domnule Wagge, cel mult dacă dumneata vei spune cuiva. Dacă o veți trimite pe Daphne — Daisy — de acasă, ca să stea liniștită, pînă cînd totul va trece, nimeni nu va putea afla de cele întîmplate.

Domnul Wagge rămase cu gura căscată și respirația șuierătoare se putea auzi din uliță :

— Asta înseamnă, ma'am, că dumneavoastră nu veți intenta acțiunea de divorț ?

Gyp coborî privirea în pămînt.

Domnul Wagge tăcu și pe chipul lui se văzu o tresărire abia simțită.

— De, zise el într-un tîrziu, este mai mult decît merită purtarea ei ; dar în același timp nu voi încerca să vă ascund, că hotărîrea dumneavoastră este și pentru mine o ușurare. Trebuie să vă mai spun că pentru o doamnă tînără ca dumneavoastră, și frumoasă, această hotărîre dovedește că aveți un suflet cu adevărat creștinesc. Gyp clătină din nou din cap. — Da, doamnă ! Eu care sînt destul de bătrîn, pentru ca să pot fi tatăl dumneavoastră — și un om evlavios, pot să-mi dau seama de asta.

Întinse mîna spre ea și Gyp își puse mîna înmănușată într-a lui.

Domnul Wagge se ridică în picioare întristat și cîteva clipe își frecă miinile în tăcere.

— Eu sînt un om casnic, declară el pe neașteptate. Un om casnic care a dus întotdeauna o viață demnă; niciodată nu aș fost în stare să-mi închipui că așa ceva s-ar putea întîmpla în familia mea. Pentru mine a fost — dar mi-e peste putință să vă fac să înțelegeți ce înseamnă pentru mine această lovitură.

Gyp își luă umbrela. Presimțea că trebuie să iasă din casa asta, căci dintr-un moment într-altul omul acesta putea pronunța un cuvînt pe care ea nu va fi în stare să-l suporte — afară de asta mirosul fripturii de berbec devenea tot mai puternic.

— Îmi pare foarte rău, zise ea din nou. La revedere, și se îndreptă spre ieșire. Îi auzi respirația șuierătoare în timp ce o conducea spre ușă, ca să i-o deschidă; trecu în fața ei și cînd puse mîna pe clanță, ochii lui ca de purcel se ridicară cu sfială spre ea.

— Doamnă, declară el, sînt foarte fericit că mi-a fost dat privilegiul să vă cunosc, și să-mi dați voie să vă spun că puteți fi sigură de toată simpatia mea cea mai entuziastă. Bună ziua!

Gyp respiră adînc. Îi ardeau obrajii; simțea nevoia să se apere de lumina zilei și-și deschise umbrela. Dar chipul palid al fetei apăru din nou în fața ei și-i auzi glasul sfîșietor:

— O, doamnă Fiorsen, aș prefera să mor, căci altceva nu mi-a mai rămas!

16

Își continuă drumul pe jos, sub scutul umbrelei, căutînd în mod inconștient să nu se depărteze de sub ramurile copacilor. Gîndurile i se învălurau ca purtate de vînt: Daphne Wing cu spatele sprijinit de ușă, domnul Wagge cu obrazul plin de pete de ficat și aprins de revolta stăpînită, snopul de turbă uscată în cămin, vasul albastru de porțelan, asaltul lui Rosek contra ei, fetița ei adormită în cărucior sub ramurile copacilor din grădină.

Ajunse în Kensington Gardens și se așeză pe o bancă. Era aproape de amiază; dădacele, cățeii, cărucioarele de copii, domni în vîrstă — toți se întorceau grăbiți la masă. Toți se uitau din fugă la femeia aceasta frumoasă care n-avea nici-o treabă și era singură, și încercau să ghicească ce-o fi avînd — poate are picioarele paralizate sau altă meteahnă, care să i se treacă cu vederea, pentru chipul ei atît de frumos. Gyp nu vedea pe nimeni, afară de cîte un cîine care se apropia să o amușine. Trecu multă vreme de cînd încerca anume să pară insensibilă pentru tot ce vede în jurul ei

și refuzase să privească realitatea în față ; dar în clipa aceasta digul era rupt și valurile furioase ale vieții o duceau cu ele. „Un proces". Cei care se fereau să-și mărturisească popriile amărăciuni, chiar celor care stau mai aproape de ei sufletește, nu se gîndesc niciodată să-și expună în public mîhnirea ; în orice caz lui Gyp ar fi fost peste putință să-i treacă prin minte un astfel de gînd. Zîmbi cu amărăciune și se gîndi : „În orice caz eu nu sînt mai puțin vrednică de plîns decît ea. Să zicem că l-aș iubi și eu ? Nu, niciodată — eu nu vreau să iubesc niciodată — pe nimeni. Femeile care iubesc sînt predestinate să sufere prea mult în viață".

Trecu multă vreme pînă să-și aducă aminte că la orele trei după amiază trebuie să fie la Monsieur Harmost. Tîrziu, după orele două, se ridică de pe bancă și traversă pajiștea dintre aleile parcului. Atmosfera era plină de zumzetul albinelor și al gîzelor, de gînguritul porumbeilor, de susurul abia simțit al frunzelor și de mireasma florilor de tei care se legăna sub cerul albastru, pătat ici colo de nori albi care treceau încet și se pierdeau în zare. De ce să se simtă nefericită ? Un prepelicar cu capul mare și părul de pe frunte aspru ca o perie se ținea furiș de ea, închipuindu-și că va arunca în apă umbrela ce o avea în mînă, ca el să i-o aducă înapoi, căci mintea lui canină ar fi fost peste putință să conceapă că cineva ar duce un obiect în mînă și pentru alte motive.

Monsieur Harmost aștepta nerăbdător în mijlocul camerei, care deși era cu ferestrele deschise, totuși mai păstra încă mirosul de tutun.

— Credeam că nu vei mai veni, zise el. Ești palidă. Poate din cauza căldurii ? Sau te-a supărat cineva, mica mea prietenă. Gyp clătină din cap. Ba da, dar dumneata nu spui nimănui niciodată. Te închizi cum se închid florile după apusul soarelui. La vîrsta dumitale, draga mea fetiță, omul trebuie să-și descarce sufletul ; o mîhnire ascunsă este pentru muzică tot atît de neprielnică, pe cît este pentru stomac vîntul care bate de la răsărit. Haide, spune-mi ce supărări ai ? De mult mă pregăteam să te întreb. În viață nu sîntem tineri decît o singură dată și aș vrea să te știu fericită.

Va fi oare pentru ea o ușurare dacă va încerca să-și descarce sufletul ? Ochii lui adînci și cafenii se uitau la ea întrebători, întocmai ca ochii unui cîine credincios. N-ar fi vrut să jignească încrederea și dragostea unui om atît de cumsecade. Dar cu toate acestea ar fi fost peste putință să-i spună adevărul.

Monsieur Harmost se așeză la pian. Întinse mîinile spre claviatură și se întoarse să se uite la ea.

— Poate nu știi că sînt îndrăgostit de dumneata. Oamenii bătrîni se pot îndrăgosti și ei, dar știu foarte bine că dragostea lor nu are nici un rost și tocmai din pricina aceasta pot fi suportați. Totuși ne place să constatăm că putem fi de folos tinereții și frumuseții ; sentimentul acesta ne încălzește sufletul. Povestește-mi pricina mîhnirii dumitale. Așteptă cîteva clipe, apoi adăugă cu glasul schimbat : Bine, draga mea ; atunci să ne întoarcem la muzica noastră.

Avea obiceiul să se așeze la pian alături de ea, dar astăzi rămase în picioare, cu vădita intenție de a fi cît se poate de sever. Și Gyp, fie din pricina enervării neobișnuite, fie din pricină că nu mîncase nimic de azi dimneață, cîntă de astă dată mai bine decît cîntase pînă acum, mazurka lui Chopin în *la diez*, acest cîntec revoluționar care înainte de asta i se păruse inaccesibil. După ce termină, Monsieur Harmost îi luă mîna și i-o sărută. Îi simți barba aspră ințepînd-o pe mînă și ridicînd obrazul spre el, oftă mulțumită. Alături de el se auzi un glas batjocoritor :

— Bravo !

Fiorsen se oprise în cadrul ușii.

— Felicitările mele *madame !* Doream demult să vă văd sub vraja inspirației maestrului dumneavoastră.

Gyp își simți inima bătînd în piept ca un ciocan. Monsieur Harmost nu se mișcase din loc, ci se uita la el consternat.

Sărutîndu-și dosul mîinii, Fiorsen continuă cu glasul înveninat.

— Hodorogul acesta bătrîn. Ptiu... halal amant !

Gyp văzu pe bătrînul maestru că începe să tremure din tot trupul, și sărind în picioare, țipă revoltată :

— Ești o brută !

Pe urmă se auzi glasul moșneagului :

— Înainte de a pleca monsieur, te rog să-mi dai o explicație pentru purtarea dumitale tîmpită.

În loc de răspuns, Fiorsen îi amenință cu pumnul și murmurînd ceva neînțeles, dispăru. Auziră ușa de la intrare trîntindu-se cu violență. Gyp se ridică de la pian și apropiindu-se de fereastră, se uită în grădinița din dosul casei. Pînă și aici se furișase vara. Frunzele copăcelului chircit luceau în lumină și la rădăcina lui, o pisicuță neagră, la gît cu o fundă albastră, își făcea toaleta. Dintr-o stradă apropiată se auzea glasul unui vînzător care striga căpșuni .Presimțea că la spatele ei monsieur Harmost rămăsese în picioare, cu mîna dusă la gură, și-și simți sufletul răscolit de furtuna părerilor de rău și a revoltei. Să insulți un moșneag atît de cumsecade și de inofensiv ! Asta era culmea jignirilor pe care i le

adusese soțul ei. Pe asta nu i-o va putea ierta niciodată. O insultase și pînă acum, mai mult decît ar fi fost în stare să-i treacă cu vederea. Se întoarse spre bătrînul maestru și îi luă mîinile într-ale ei.

— Îmi pare enorm de rău. La revedere, dragă monsieur Harmost ; mă întorc vineri. Și înainte ca bătrînul să poată face vreun gest de protestare, ieși pe ușă.

Abia ajunsese pe trotuarul din față, cînd simți că a apucat-o cineva de braț și întorcîndu-se văzu că este Fiorsen. Își desfăcu brațul din mîna lui și începu să umble mai repede. Nu cumva avea de gînd să-i facă o scenă aici în mijlocul străzii ? El se repezi din nou și o apucă de braț. Se întoarse spre el și-i spuse cu glasul de gheață :

— Te rog, nu-mi face scene pe stradă și nu mă mai urmări în felul acesta. Dacă vrei să vorbești cu mine, vei avea destul timp — acasă.

Pe urmă își văzu de drum indiferentă. El însă continuă să vină pe urma ei, la o mică distanță. Făcu semn și opri cea dintîi trăsură pe care o întîlni în drum.

Văzu pe Fiorsen că se repede în goană, dar era prea tîrziu, pentru ca să o mai poată ajunge. Se opri în mijlocul trotuarului, cu fața palidă ca de mort, umbrită de gardina largă a pălăriei. Dar ea era prea mîhnită și prea revoltată, ca să se mai gîndească la el.

Era hotărîtă să se ducă la tatăl ei. Nu se va mai întoarce la Fiorsen ; dar cum să scoată pe Betty și fetița din casă ? Era aproape sigură că Winton era la Club. Se plecă spre vizitiu și-i spuse :

— Te rog să oprești în Hyde Park Corner !

Patronul care o cunoștea, ieși din boxa lui și strigă unui băiat :

— Maiorul Winton — dar la iuțeală ! apoi se apropie de ea și după ce-i oferi un scaun, îi dete ziarul *The Times*.

Gyp așteptă cu ziarul pe genunchi, și văzu ca prin vis un domn bătrîn care se retrase sfios într-un colț ; un fecior cu cravata albă trecu, în mînă cu o tavă pe care era serviciul de ceai ; cîteva pălării agățate în cuier ; barul de culoare verde și trei domni care se opriseră în fața lui. Unul înalt gras, cu vestă albă și ochelari, își scoase pălăria de paie pe care o avea în cap și se așeză așa fel ca să o poată vedea ; pesemne o găsise pe gustul lui. Pe urmă apăru tatăl ei și statura lui, ceva mai precisă decît umbrele tulburi ale celor trei, se apropie de ea ; nerăbdătoare să părăsească o clipă mai devreme sanctuarul acela masculin, ieși în calea lui și-l opri în capul scării care ducea la garderobă.

— Tată, vreau să vorbesc cu dumneata.

Se întoarse repede spre ea şi o cercetă cu privirea, pe urmă îşi luă pălăria şi o urmă spre ieşire. După ce se urcară în maşină, o apucă de mînă şi se uită la ea.

— Haide draga mea, spune.

— Vreau să mă întorc la dumneata. Nu mă mai pot duce acasă să continui viaţa pe care am dus-o pînă acum. Am ajuns la capătul puterilor.

O strînse uşor de mînă, ca pentru a o opri să mai spună ceva Gyp însă adăugă :

— Dar va trebui să-mi iau fetiţa ; mă îngrozesc la gîndul că omul acesta ar fi în stare să o oprească, pentru ca să mă determine să mă întorc la el.

— O fi acum acasă ?

— Nu ştiu. În orice caz nu i-am spus că am de gînd să-l părăsesc.

Winton se uită la ceas.

— Fetiţa iese la plimbare împreună cu dădaca, pe la această oră ?

— Da, după ce serveşte ceaiul. Căci e mai răcoare.

— În cazul acesta eu îmi voi continua drumul cu maşina asta. Tu te dai jos şi prepari camera pentru fetiţă. Nu te frămînta şi nu te mişca de acasă, pînă cînd mă întorc eu.

Ce frumos din partea lui, că s-a ferit să-i pună vreo întrebare !

Maşina se opri la intrarea casei din Bury Street. El o întrebă foarte liniştit.

— Vrei să-ţi aduc şi căţeluşii ?

— O, da — te rog ; el nu ţine la ei deloc.

— Foarte bine. Cred că vom mai avea timp deajuns, să-ţi poţi cumpăra lucrurile de care vei avea nevoie, chiar după întoarcerea mea. Astăzi nu am nimic de riscat. Spune doamnei Markey să-ţi servească ceaiul.

Gyp urmări maşina cu privirea şi văzu pe tatăl ei că-i face semn cu mîna, pe urmă dispărură ; oftă adînc, parte uşurată parte de spaimă, şi întinzînd braţul, sună la intrare.

17

După ce ajunse în St. James Street, maiorul Winton ordonă şoferului să conducă maşina cît se poate de repede. Obrazul lui ars de soare se rumenise puţin ; sub pleoapele pe jumătate închise, ochii îi ardeau ca doi cărbuni aprinşi, şi gura îi era încleş-

tată; avea exact aceeași atitudine, ca la vînătoare, în momentul cînd aștepta să apară vulpea. Va fi prudenti — și nu va ataca pe față. Pentru asta va avea timp și mai tîrziu — dacă va fi nevoie. Nervii lui erau mai tari decît a multor oameni de seama lui, și era înzestrat cu încăpățînarea caracteristică unor anumiți indivizi care pot deveni formidabili adversari, în cazuri de lovituri mărunte. Cînd ajunse în fața casei lui Fiorsen, spuse șoferului să aștepte, se dădu jos, și sună la intrare; apoi, în glas cu un tremur plin de haz, pentru farsa pe care o juca, întrebă:

— Doamna Fiorsen este acasă?

— Nu s-a întors încă, domnule maior; dar domnul Fiorsen este acasă.

— A, dar fetița?

— Este acasă.

— Voi intra să o văd. Este în grădină?

— Da, domnule.

— Sunt și cățelușii cu ea?

— Da, domnule. Doriți să vă servesc un ceai, vă rog?

— Nu, mulțumesc. (Ca să-și poată pune planul de răpire în aplicare fără să dea loc la comentarii și nici să nu bănuiască nimeni că Gyp a uneltit împreună cu el, adăugă). Cel mult după ce se va întoarce doamna Fiorsen.

În timp ce traversa grădina, bagă de seamă că Fiorsen îl urmărea de la fereastra sufrageriei. Fetița era la celălalt capăt al grădinii și cei doi cățeluși se repeziră, hăpăind furioși spre el, pînă cînd îl simțiră cine este. Winton se apropie de cărucior, și după ce salută pe Betty, se uită la nepoată-sa. Era acoperită cu o perdea de muslin, ca să o apere de muște, și era trează. Ochii mari, solemni, și castanii, se îndreptară spre el și-l cercetară serioși, aproape ca ochii lui Gyp. Începu să se joace cu ea și făcu o mișcare, așa fel ca să determine pe Betty să se întoarcă spre casă cu spatele.

— Am venit cu o vorbă din partea stăpînei dumitale, Betty. Adună-ți mințile și bagă de seamă ce-ți spun: nu te uita împrejurul dumitale ci ascultă la mine. Ea este în Bury Street și va rămîne acolo; a cerut să te aduc pe dumneata cu fetița și cățelușii. Bătrîna zgîii ochii și rămase cu gura căscată. Winton lăsă brațul pe marginea căruciorului. — Nu-ți pierde capul. Ieși din curte cu căruciorul, cum faci întotdeauna. Este ceasul cînd plecați la plimbare; și mă vei aștepta la colțul străzii care dă în Regent Park. Eu voi veni cu mașina și vă iau cu mine. Nu te emoționa; nu lua cu dumneata nimica și procedează exact așa cum procedai și înainte, cînd ieșeați la plimbare. M-ai înțeles?

Femeile bătrîne, mai ales cînd sînt dădace de copii mici, nu prea au obiceiul să execute astfel de ordine, fără să ceară vreo lămurire. Văzînd-o că începe să respire şuerător şi pieptul enorm i se agită, adăugă repede :

— Betty, încearcă să te stăpîneşti şi păstrează-ţi calmul ; Gyp are nevoie de dumneata. În maşină îţi voi da toate explicaţiile.

— Da, domnule, Mititica de ea. Dar ce facem cu schimburile pentru noapte ale fetiţei ? Şi cele ale domnişoarei Gyp ?

Winton simţea că Fiorsen n-a plecat de la fereastră ci continuă să-i urmărească fiecare mişcare ; tocmai de aceea încearcă să facă fetiţei cîteva ghiumbuşlucuri.

— Nu-ţi face gînduri din pricina asta. Imediat ce mă vei vedea că apar în faţa ferestrei salonului, dumneata îţi faci pregătirile de plecare. Drept înainte, Betty ; nu te uita nici la stînga nici la dreapta ; eu îţi voi acoperi retragerea. Să nu decepţionezi pe Gyp tocmai acuma. Adună-ţi tot curagiul şi fii liniştită.

— Am înţeles, domnule, zise Betty şi oftă greu, pe urmă îşi strînse panglica de la bonetă. Winton salută şi-şi continuă drumul spre intrarea casei. Privirile îi lunecau în toate părţile prin grădină, ca şi cînd ar fi examinat straturile de flori, dar constată că Fiorsen s-a retras de la fereastră, şi intrînd în salon, de-a lungul terasei, trecu repede în hall. O clipă înainte de a deschide uşa de la sufragerie, se opri şi ascultă. Fiorsen se plimba prin cameră. Îşi opri privirea rătăcită asupra lui Winton care-l întrebă :

— Ce mai faci ? Gyp nu s-a întors ?

— Nu.

Răspunsul acesta negativ, făcu pe Winton să se simtă chinuit de remuşcări. Groaznic să te gîndeşti că Gyp îl va părăsi dar în clipa următoare sufletul lui se împietri din nou. Omul acesta era o lichea ordinară.

— Fetiţa arată foarte bine.

Fiorsen începu din nou să se plimbe prin cameră.

— Unde este Gyp ? Aş vrea să vorbesc cu ea.

— Încă nu e tocmai tîrziu.

Apoi dintr-odată se simţi scîrbit de prefăcătoria aceasta. Să ia fetiţa — să ducă pe Gyp în siguranţă — cu asta era de acord. Dar i-ar fi fost peste putinţă să se prefacă şi de aci înainte, că nu ştie nimic. Se întoarse în loc şi ieşi în hall. Nu mai putea suporta scena asta. Oare femeia aceea plecase ? Se întoarse în salon. O văzu că trece de colţul casei ; peste cinci minute va ajunge la cotitura aleei. Se opri şi aşteptă. Numai de nu ar intra inidvidul acesta în salon. Dincolo de peretele care despărţea sa-

lonul, îi auzea pașii neosteniți, plimbîndu-se în lungul sufrageriei. Cît de mult durează un minut! Nu trecuseră mai mult de trei minute, cînd ușa de la sufragerie se deschise și Fiorsen trecu în hall și se opri în fața intrării. Ce o fi avînd oare, de s-a oprit aci, parcă ar sta la pîndă? Apoi dintr-odată Winton îl auzi oftînd îndurerat — tot așa oftase și el odinioară, foarte demult, cînd nu-și mai putea stăpîni enervarea, și asculta svon de pași, cu sufletul chinuit de teamă și dorinți. Nu cumva licheaua aceasta iubea cu adevărat? Se simți revoltat să mai stea în casa asta și să-l spioneze ce face; se apropie deci de ieșire și declară:

— Nu pot s-o mai aștept. La revedere! Cuvintele: „Spune lui Gyp c-o îmbrățișez", îi muriră în gît.

— La revedere, răspunse Fiorsen cu glasul stins.

Winton trecu pe sub pergolă și parcă vedea pe cel care rămăsese nemișcat în urma lui, oprit în cadrul ușii întredeschise, cu chipul chinuit de așteptare și palid ca o umbră. Betty nu se vedea nicăieri; probabil ajunsese la cotitura drumului. Misiunea lui fusese dusă la bun sfîrșit, dar nu simțea niciun fel de mulțumire de felul cum și-o îndeplinise. Dincolo de colțul străzii ajunse pe cele două fugare și le luă în mașină, pe urmă cu căruciorul legat pe imperiala mașinii, plecă în goană. Avea de gînd să se explice cu Betty imediat ce o va lua lîngă el în mașină, dar nu-i spuse decît atîta:

— Mîine vom pleca toți la Mildenham.

Iar Betty care se temuse de el, chiar din ziua cînd cu atîția ani în urmă îl întîlnise pentru prima dată în viață, se întoarse și se uită la profilul lui întunecat, dar nu îndrăsni să mai întrebe nimic. Winton se opri la un oficiu poștal și expedie următoarea telegramă:

„Gyp și fetița sînt cu mine — urmează scrisoare. — Winton".

Își simți conștiința mai liniștită; în orice caz trebuia să-i telegrafieze, căci altfel Fiorsen s-ar fi alarmat și s-ar fi adresat poliției. Restul mai poate aștepta, pînă cînd va vorbi cu Gyp.

Dar se făcu foarte tîrziu, pînă cînd ei putură să stea liniștiți de vorbă.

Așezați în fața ferestrelor deschise, lîngă cele două ghivecluri de hortensii pe care Markey le cumpărase din proprie inițiativă, ca o dovadă a mulțumirii pe care i-o pricinuia prezența ei — Gyp începu să-i povestească. Nu-i ascunse nimica, în timp ce-i mărturisi durerosul fiasco al căsătoriei pe care o contractase de bună voie. Cînd ajunse la scena cu Daphne Wing și episodul din camera de muzică, prin întuneric văzu ochiul de jar din țigara

lui Winton agitîndu-se furios. În casa ei — în propria ei casă. Dar chiar după o astfel de scenă — continuase să trăiască împreună cu el, sub același acoperiș. El n-o întrerupse niciun moment, dar tăcerea lui de piatră o înspăimînta.

Cînd ajunse la incidentele întîmplate în ziua aceea, avu un moment de ezitare. Să-i spună și despre Rosek ? Dar sinceritatea ei fu mai tare decît sfiala și Winton nu făcu nicio mișcare. După ce termină, tatăl ei se ridică încet și apropiindu-se de fereastră, stinse țigara pe canatul din partea exterioară ; apoi întorcîndu-se spre ea și văzînd-o întinsă în fotoliu, ca și cînd ar fi fost epuizată de efortul pe care l-a făcut, se uită pe fereastră și oftă : „Doamne — Dumnezeule !"

Era tocmai timpul care preceda ieșirea publicului de la spectacole și liniștea intermitentă a străzilor Londrei nu era tulburată decît de țipetele stridente și înveninate ale cîte unei femei amețite de băutură care se certa cu bărbatul, în timp ce se întorceau acasă, amîndoi pe două cărări, sau scîrțîitul strident al unui viorist ambulant care căuta să-și cîștige hrana pentru a doua zi. Scîrțîitul acesta stins în depărtare irita pe Winton, căci îi aducea aminte de cei doi străini care trataseră atît de abominabil pe fiica lui. Ce plăcere ar fi să-i poată prinde în fața spadei lui sau a pistolului — ca să-i învețe minte. Glasul ei îi spulberă gîndurile negre :

— Tată, aș vrea să-i plătesc datoriile. Pe urmă situația ar fi exact ca atunci cînd m-am măritat cu el.

Lui Winton îi scăpa un murmur de protest ; el nu era de părere că trebuie să mai toarne ulei pe foc.

— Afară de asta aș vrea să fiu asigurată, că fata asta nu va duce nici un fel de lipsă, pînă cînd va scăpa de greaua încercare prin care trece acuma. Poate aș putea face apel la o parte din banii ceilalți — în cazul cînd capitalul meu este plasat pe termen care nu poate fi denunțat.

El nu era deloc contra acestei propuneri, dar supărarea îl făcu făcu să ezite ; după părerea lui, banii nu aveau ce căuta alături de răzbunare.

— Aș vrea să mă simt, ca și cînd nu aș fi acceptat niciodată să mă căsătoresc cu el. Cine știe — probabil și datoriile acestea le-a făcut din cauză că m-am căsătorit cu el — și aș vrea să-mi simt conștiința liniștită.

Întinsă în fotoliul acesta vechi, cu fața ridicată în sus, învelită de umbra serii — semăna atît de mult cu ea. Își simți sufletul inundat de o imensă mulțumire. Reușise să o aducă din nou la el.

În fiecare zi dormitorul lui Fiorsen era — cum spunea servitoarea „curat coteț de porci“ — pînă cînd pleca de acasă și puteau să scuture. Avea un talent special de a le face toate val vîrtej, încît îți făcea impresia că în patul lui au dormit trei oameni dintr-odată, nu unul singur. Hainele, ghetele, periile, lucruri aruncate în toate părțile, ziare, romane franțuzești și mucurile de țigări — nimic nu era la locul lui, și fumul stătut de țigară îneca pe toți cei care trebuiau să intre în camera lui, să-i aducă ceaiul sau apă caldă pentru bărbierit. În dimineața aceea, cînd servitoarea intră în camera lui, ca să-i anunțe sosirea lui Rosek, stase multă vreme întins pe spate, privind visător la fumul care se desprindea din țigară și la cele patru muște care zburau în lumina razei de soare, strecurate printre obloanele verzi, coborîte peste ferestre. Ceasul de trîndăvie pe care-l petrecea în felul acesta, reprezenta momentele lui de inspirație, cînd își putea da seama mai bine decît oricînd de forma muzicală și simțea mijloacele care-i dădeau posibilitatea să o exprime. De multă vreme se simțise mereu plictisit și obosit, dar în dimineața aceasta, creierul lui era limpede și gîndurile îi vibrau în starea aceea de subconștient cînd emoțiile încep să prindă formă și ideile să-și găsească mijlocul de exprimare. Cînd auzi că bate la ușă și-l anunță : „A venit contele Rosek și vrea să vă vorbească“, se gîndi :

— Ce mai vrea acuma ?

Un temperament impulsiv, cînd este pus în contact cu unul mai calm și stăpîn pe toate pornirile lui, devine numaidecît irasbil.

O fi venit pentru bani, sau a venit din cauza fetei aceleia ! Fata aceea — ce bine ar fi, dacă n-ar mai exista. O ființă blîndă care se ține de tine ca un scai. Pe urmă un copil ! Doamne, cît fusese de nebun — cît fusese de prost. Mai întîi cu Gyp — pe urmă și cu asta. Încercase să scape de ea. Ar fi fost mult mai ușor să scapi de o piatră de moară care te strivește, decît de ea. Se ținea de el cu desnădejde. Avusese toată răbdarea față de ea — fusese bun și blînd, dar cum era să mai continui, cînd te simți sătul de ceva pînă în gît. Eu nu dorea decît pe Gyp, numai pe soția lui. Dar tocmai acuma, cînd reușise să-și uite pentru un ceas două, de toate supărările, și se simțise mulțumit — vine secătura asta și se postează în fața lui cu chipul acesta de sfinx.

— Bună ziua, Paul ; ia loc. Ce te aduce pe la mine ?

Rosek își aprinse o țigară. Paloarea obrazului său făcu chiar pe Fiorsen să-l privească mirat.

— Gustav, cred că ar fi foarte cuminte, dacă te-ai păzi de domnul Wagge; iar a fost pe la mine. După cele ce mi-a spus și ce-am văzut, nu pare să fie un om cu inima numai lapte și miere.

Fiorsen se ridică într-un cot.

— Mai dă-l dracului pe domnul Wagge! Dar ce-ți închipui că aș putea eu face?

— Dragul meu, eu nu sunt avocat, dar bănuiesc că îți poate pricinui multe nemulțumiri — și să nu uiți că fata este foarte tînără.

Fiorsen întoarse fața spre el și adăugă:

— Ce te-a determinat să-mi arunci în brațe pe afurisita asta de fată?

— Dragul meu prieten, eu cred că tu greșești. Nu ți-am aruncat-o eu.

— Ba da! Dar aș vrea să știu ce urmărești? Tu nu faci niciodată nimica, fără să urmărești un scop anume. Știi foarte bine că tu ești cel care mi-a scos-o în cale. Haide spune; ce urmărești?

— Mi se pare, că ție îți place să te distrezi, dacă nu mă înșel.

Fiorsen se răsti la el:

— Ascultă ici; eu m-am săturat de prietenia cu tine — eu nu te-am cunoscut niciodată cine ești tu în fond. Acum s-a terminat totul între noi și de aci înainte te rog să mă lași în pace.

Rosek începu să zîmbească.

— Ascultă dragul meu. Prieteniile nu se termină în felul acesta. Afară de asta, tu-mi datorezi o mie de lire sterline.

— Bine; îți voi da banii înapoi. Soția mea îmi va împrumuta această sumă.

— O; adevărat; ține atît de mult la tine? Eu credeam că nu ține decît la lecțiile ei de muzică.

Fiorsen se repezi înainte și-și adună genunchii sub bărbie, apoi murmură printre dinții încleștați:

— Ieși afară de aci! Îți voi plăti mia de Lire și am terminat!

Rosek nu se sinchisi de ce spune și-i răspunse, mereu zîmbind:

— Nu fi prost Gustav! Cu vioara la umăr, pari și tu un bărbat. Dar — fără vioară, nu ești decît un copil. Stai binișor dragă prietene, și gîndește-te la domnul Wagge. Cred totuși că ar fi mai bine să vii la mine acasă și să stăm de vorbă. Pînă una alta, la revedere. Și liniștește-te! Apoi scutură scrumul din țigară în tava care era alături de Fiorsen și ieși din cameră.

Fiorsen își duse mîna la frunte. Fire-ar afurisiți să fie — împreună cu tatăl fetei, cu Rosek și toți ceilalți rechini. Ieși pe co-

ridor. Casa părea adormită. Rosek plecase — bine că a scăpat de el. Strigă pe Gyp. Nu primi nici un răspuns. Intră în camera ei care era foarte cochetă și mirosea a toporași. Se uită în grădină. În cealaltă parte se vedea căruciorul fetiței și dădaca. Nici urmă de Gyp. Nu era acasă niciodată, cînd avea nevoie de ea. Wagge ! Se cutremură ca de friguri, și întorcîndu-se în dormitor, scoase dintr-un dulap care era închis, o sticlă de coniac și trase un gît. Se simți mai liniștit ; închise dulapul la loc și începu să se îmbrace.

Trecînd spre camera de muzică, se opri să se joace cîteva clipe cu feitța. Uneori i se părea că este o ființă adorabilă, cu ochii mari și negri care semănau atît de mult cu ai lui Gyp. Altădată îi era silă de înfățișarea ei transparentă ca de rîmă. În dimineața aceasta, în timp ce se uita la ea, își aduse aminte pe neșteptate de cealaltă care trebuia să vină — și fața i se strîmbă într-un rînjet. Văzînd mutra îngrozită a dădacei care se uita la el cum se strîmbă la fetiță, începu să rîdă cu hohote, și se îndreptă spre sala de muzică.

În timp ce-și acorda viora, își aduse aminte că a trecut atîta vreme de cînd Gyp n-a'mai intrat în camera asta, și purtarea ei i se părea extrem de nedreaptă din acest punct de vedere. Ca și cînd nenorocita aceea de fată ar putea să aibă vreo importanță pentru relațiile dintre cei doi. Gyp nu-l iubise niciodată, nu-i oferise niciodată ceea ce ar fi dorit el și nici nu-i astîmpărase setea care-l ardea nestinsă, cînd o vedea aproape de el. Tocmai aci era pricina neînțelegerii dintre ei. N-a întîlnit pînă acuma nici o femeie care să-l lase atît de nesatisfăcut. Se plictisea de ele întotdeauna, înainte ca ele să se plictisească de el. Soția lui nu i-a dat nimica. Femeia aceasta nu avea inimă, sau dacă avea, atunci și-o dase în altă parte ? Ce spunea Paul despre lecțiile ei de muzică. Apoi își aduse aminte pe neașteptate, că el nu știe nimica, absolut nimica, nici unde se duce, nici ce face. Lecții de muzică ? Ieșea aproape în fiecare zi și lipsea ceasuri întregi. Unde se ducea ? Alerga în brațele altui bărbat ? Lăsă vioara din mînă și se simți cuprins de o neașteptată dispoziție. La urma urmelor de ce nu ? Furtuna instinctelor sexuale, trezită de bănuiala care se poate cuibări în suflete ca al lui Fiorsen, fac ca gelozia să fie îngrozitor de dureroasă. Se cutremură din tot trupul. Dar aducîndu-și aminte de mîndria ei, de candoarea ei sinceră care se vedea și dincolo de indiferența cu care se purta față de el, simți că toate temerile lui se liniștesc. Nu, Gyp nu se poate să facă așa ceva.

Se îndreptă spre măsuța pe care era o mică sticluță, și-și turnă cîteva picături de coniac într-un pahar și le bău. Se simți din nou liniștit. Începu să facă exerciții. Luă o partitură din con-

certul de vioară al lui Brahms și-l cîntă de mai multe ori la rînd. Constată că de fiecare dată cînta exact ca la început; nu se putea concentra. Gîndul acesta îl îngrozea, ca atingerea unui cadavru. Lecții de muzică! De ce lua aceste lecții? Pierdere de timp și de bani — căci nu va reuși niciodată să devină altceva decît amatoare. Astăzi s-o fi dus tot acolo? Trecuse de amiază. Probabil s-a întors.

Reveni în casă. Nu era nici un semn din care ar fi putut deduce că s-a întors. Camerista veni să-l întrebe dacă poate să dea la masă. Nu! Doamna a spus că se va întoarce? N-a spus nimica. Intră în sufragerie și după ce mîncă un pesmet, bău un whiskey cu sifon. Se mai liniști puțin. După ce reveni în salon, se așeză la biroul lui Gyp. Cît era de curat! Pe calendar era însemnată o cruce în ziua de Miercuri și una în ziua de Vineri. De ce? Lecții de muzică? Întinse mîna spre un raft și scoase un carnet cu adrese. „H — Harmost, 305 A, Marylebone Road" și alături de adresă o mică notă cu creionul: „3 p. m.".

Trei după amiază. Va să zică aceasta era ora. Privirile i se opriră asupra unei vechi gravuri colorate care reprezenta o Bacchantă, învelită de văluri verzi, agitînd o tamburină spre un Cupidon complet gol, care sta cu o tolbă de săgeți și cu arcul în mînă și se uita în sus la ea. O întoarse și pe dosul ei văzu o inscripție cu scrisul tremurat și nesigur: „Micei mele prietene. — E. H." Fiorsen se apropie de pian și după ce-l deschise, începu să cînte, privind pierdut în fața lui și fără să-și dea seama ce cîntă. Un mare artist? În timpul din urmă se gîndise de multe ori, că i-ar păsa foarte puțin, dacă nu ar mai pune deloc mîna pe vioară niciodată. Se săturase să mai stea nemișcat în fața unei mări de capete care nu-i spuneau nimica și să vadă mutrele acestea de tîmpiți bătînd din palme. Se săturase de monotonia asta chinuitoare.

Se ridică de la pian și intră în sufragerie, unde mai bău puțin coniac. Gyp nu-l putea suferi cînd începea să bea. Ei bine — în cazul acesta nu trebuia să lipsească mereu de acasă, la lecții de muzică. Lecții de muzică! Era aproape trei. Se va aduce să vadă ce face ea anume — și se va oferi să o conducă acasă. O atenție. Poate îi va face și ei plăcere. Va fi mult mai bine, decît să aștepte aci, pînă cînd se va decide să se întoarcă și să apară înaintea lui, cu chipul ei nedescifrat ca de sfinx. Mai trase un gît de coniac, pe urmă-și luă pălăria și plecă. Se ținu pe partea unde era umbră și ajunse în fața casei pe care o căuta, aproape amețit. O servitoare veni să-i deschidă ușa.

— Eu sînt domnul Fiorsen. Doamna Fiorsen este aici?

— Da, domnule ; vă rog așteptați cîteva clipe.

De ce s-o fi uitînd la el în felul acesta ? Nesuferită fată. Cît de nesuferiți sînt oamenii. După plecarea fetei, deschise din nou ușa sălii de așteptare și ascultă.

Chopin ! Mazurka în *la diez*. Foarte bine ! O fi Gyp ; nu se poate ? Admirabil ! Ieși din cameră și înaintă pe coridor, atras de melodia care se auzea, și puse încetișor mîna pe clanța ușii. Muzica se stinse. Deschise ușa.

După un ceas și jumătate de la plecarea lui Winton, Fiorsen sta și acuma tot acolo, în fața ușii de la intrare. Gelozia, aprinsă de aburul băuturii, care-l făcuse să insulte nu numai pe soția lui ci și pe Monsieur Harmost se liniștise, chiar din clipa cînd în stradă Gyp se întorsese spre el și-i vorbise pe tonul acela care-l făcuse să se simtă înfiorat ca de un suflu de gheață ; din clipa aceea începuse să-i fie teamă de ceva și teama aceasta creștea cu fiecare clipă care trecea. Îl va ierta oare ? Pentru el care făcea orice gest numai sub impulsul clipei trecătoare, așa că rareori își mai aducea aminte după aceea, ce a făcut și pe cine a jignit, stăpînirea de sine a lui Gyp i se părea ceva misterios și înspăimîntător. Unde s-o fi dus ? De ce nu se întoarce acasă ? Spaima lui era ca o piatră care se prăvălește pe coastele unui munte, și pe măsură ce coboară la vale, merge tot mai repede. Dar dacă nu se mai întoarce acasă ? Va trebui să se întoarcă — fetița era aci — fetița lor — nu se poate să o lase singură.

Pentru prima dată se gîndi la fetița lui cu mulțumire nefățărită. Se depărtă de ușă și după ce se duse să mai bea un pahar de coniac, ca să-și facă puțină inimă, se trînti pe canapeaua din salon. În timp ce sta aci întins și simțea coniacul încălzindu-i măruntaiele, se gîndi : „Astăzi voi începe o pagină nouă în cartea vieții ; voi renunța la băutură, voi renunța la tot, pe fetiță o trimitem undeva la țară și pe Gyp o iau cu mine la Paris, la Berlin, Viena, Roma — oriunde afară de Anglia, departe de tatăl ei și de poporul acesta înțepenit în tradiții și plicticos. Ei îi place să călătorească !" Da, vor putea să fie fericiți de aci înainte. Nopți înstelate — zile sublime — aer diafan și ușor care nu te îneacă și nu te îndeamnă să bei — inspirație adevărată — muzică adevărată ! Străzile Parisului cu miresmele parcurilor, și frunzele încărcate de rouă din Tiergarten, un acord de serenadă pe străzile întortochiate din Florența, lumini de licurici în largul cîmpiilor cernite de vălul tulbure al serilor din Italia — amintirile acestor amănunte îl îmbătau. Căldura pe care simțise în trup, din cauza băuturii, se risipi și începu să simtă răcoarea unui fior. Închise ochii și se gîndi să

doarmă, pînă se întoarce Gyp. Îi deschise însă numaidecît din cauza viziunilor chinuitoare care de un timp încoace începuseră să-l chinuiască: chipuri cu trăsături mobile și hidoase se perindau prin mintea lui, devenind de fiecare dată mai respingătoare și lipsite de consistență, pînă cînd i se părea că sînt numai găuri — și chipurile acestea corupte și purtînd pecetea desfrîului, furnicau în jurul lui, luînd înfățișarea unor rădăcini de copaci care semănau cu obrazul omenesc și dispăreau imediat ce deschidea ochii. Era un spectacol îngrozitor. În casă era liniște deplină. De la etajul de sus nu se auzea niciun zgomot. Nici jocul cățelușilor cel puțin. Se gîndi să se ducă să vadă ce face fetița.

În timp ce traversa hallul, cineva sună la intrare. Era o telegramă. Desfăcu plicul. „Gyp și fetița sînt cu mine — urmează scrisoarea. — Winton".

Fu apucat de un hohot de rîs și trînti ușa în nasul factorului, apoi se repezi în goană la etaj; dar la ce bun. Aci nu era nimeni acuma. Asta poate însemna că nu se va mai întoarce la el niciodată? Se opri în fața patului lui Gyp și se trînti cu fața în jos într-însul, apoi începu să plîngă, moleșit de băutură. Va să zică îl părăsise? De aci înainte nu-i va mai vedea niciodată ochii închizîndu-se și nu o va mai săruta niciodată pe pleoape. Nu va mai simți niciodată în ființa lui fiorul pricinuit de drăgălășenia ei. Sări în picioare. A pierdut-o? Ar fi absurd să se mai gîndească la ceva. Toată afacerea asta fusese pusă la cale de englezul acela indiferent, cu chipul de piatră și suflet de diavol — tatăl ei care venise să fure fetița.

Coborî la parter și după ce bău puțin coniac, se simți mai bine. Ce să facă acuma? „Urmează scrisoare". Să se ducă în Bury Street? La ce să se mai ducă? Mai bine să bea; să se distreze.

Își luă pălăria și plecă de acasă, alergînd ca un besmetic, pînă cînd simți că va cădea grămadă, trebui să ia o trăsură care-l duse la un restaurant din Soho. Nu mîncase nimic de azi dimineață, decît un pesmet, și dejunul era întotdeauna frugal, așa că ceru să-i aducă o supă și o sticlă din cel mai bun Chianti pe care-l aveau — gîndul să mănînce ceva mai consistent, îl umplea de scîrbă. Stătu două ceasuri nemișcat în fața mesei, cu obrazul alb ca varul, tăcut și cu fruntea scăldată de o sudoare rece; din cînd în cînd gura i se crispa și miinile începeau să-i tremure, gesturi de care cei din apropierea lui făceau haz sau se simțeau înspăimîntați. Dacă nu ar fi fost un personaj cunoscut în acest restaurant, cu siguranță că ar fi trezit bănuieli. Pe la nouă jumătate, după ce-și termină sticla de vin, se ridică în picioare și lăsînd pe masă o monetă de aur, plecă fără să mai aștepte să-i aducă restul.

Încă nu se făcuse complet întuneric, deși felinarele erau aprinse. Se îndreptă spre Piccadilly, legănîndu-se pe picioare. O profesionistă de trotuar trecu pe aproape și se uită la el. Se opri și după ce se uită și el la ea, o apucă de braț și-și continuară drumul împreună; acum se simțea mai sigur pe picioare. Apoi dintr-odată fata se opri și încercă să scape din mîna lui; în mijlocul feței boite ca o mască, ochii îi luceau aprinși de spaimă.

— Haide, fato, bîlbîi el. Tu ești ca și *soția* mea. Nu vrei să bem ceva împreună?

Fata clătină din cap și cu o mișcare subită reuși să scape din strînsoarea lui, apoi o sbughi ca o pasăre din laț și dispăru în mijlocul mulțimii care inundase strada. Fiorsen se legănă pe picioare și începu să rîdă. *Femeia* reușise să scape a doua oară din mîna lui. Trecătorii se uitau la el mirați. Făcu o strîmbătură și ieși din Piccadilly, trecu pe lîngă St. James Church și se îndreptă spre Bury Street. Cu siguranță că nu-l vor lăsa să intre, dacă va suna. Dar se va uita la ferestrele casei, în care erau ghiveciuri de flori. Intră prin capătul celălalt al străzii, și întîlni un muzicant care scîrțîia dintr-o vioară învechită. Fiorsen se opri să asculte. Nenorocitul de el! Cînta Paghiacci. Întinse brațul și-i puse mîna pe umăr.

— Prietene, zise Fiorsen, împrumută-mi vioara dumitale. Eu sînt un violonist celebru. Poate reușesc să fac ceva bani pentru dumneata.

— *Vraiment, Monsieur!*

— *A, vraiment! Voyons! Donnez — un instant — vous verrez!*

Cîntărețul se uită la el cu îndoială, dar îi întinse voara, ca hipnotizat; chipul lui întunecat se schimbă numaidecît, cînd văzu pe străinul acesta cum duce vioara la umăr și felul în care mînuia arcușul, jucîndu-și degetele în lungul corzilor. Fiorsen înaintă în stradă, căutînd ferestrele cu ghiveciuri înflorite, apoi se opri și începu să cînte *Che farò?* Cîntărețul care venise în goană după el, asculta notele vrăjite pe care le scotea vioara lui hodorogită și se uita la el emoționat, și cu ochii lucind de invidie. Acest monsieur cu obrazul ca de mort, cu pieptul ca o scîndură și ochii de bețiv, cînta ca un arhanghel. Dar nu era deloc ușor să faci ceva parale în străzile acestui oraș afurisit. Poți cînta mai bine decît corul îngerilor, căci de nicăieri nu cade nici o lăscaie. Străinul cînta acum o altă melodie care părea că te ciupește de corzile inimii — *très joli — tout à fait ècoeurant!* Dar iată, și aci ca în toate părțile, un *monsieur* vine și închide ferestrele și coboară perdelele. În toate părțile la fel. În aceeași clipă străinul îi întinse vioara și arcușul, împreună cu cîteva monede de argint; pe urmă acest *monsieur* înalt și straniu, o rupse la fugă, de parcă l-ar fi gonit

toți dracii din urmă — probabil nici nu era atît de beat pe cît i se păruse lui. Cuprins de teamă că a fost amestecat într-o afacere pe care el nu era în stare să o înțeleagă, muzicantul infirm și cu chipul întunecat plecă repede, șchiopătînd și dispăru după colț, fără să îndrăznească să se uite înapoi, pînă cînd nu ajunse la a doua stradă. Pe urmă numără banii pe care îi dase Fiorsen și examinînd cu băgare de seamă vioara și arcușul, exclamă: *Bigre!* Apoi o încet spre casă.

19

Gyp nu dormi aproape de loc. De trei ori la rînd se dădu jos din pat și se furișă nesimțită pînă la ușa camerei în care dormea fetița. După amiaza aceasta îi pusese nervii la mare încercare. Era atît de cald, încît cîntecul de adineaori al viorii îi mai vîjîia și acum în urechi. După melodia aceasta a lui Poise, recunoscuse imediat că nu se putea să fie altcineva decît Fiorsen; iar gestul subit al tatălui ei care se repezise să tragă perdelele, îi confirmă și mai mult această certitudine. Dacă l-ar fi văzut în fața ei, s-ar fi simțit mult mai puțin impresionată, decît de amintirea acestei vechi emoții. Amintirea aceasta din trecut, refăcuse legăturile pe care abia ieri după amiază le crezuse rupte cu desăvîrșire. plînsul bătrînei viori parcă ar fi repetat cu durere: „Iartă-mă, iartă-mă!“ Dacă l-ar fi urît cu adevărat ,ar fi fost mult mai ușor să se despartă de el. Dar pe cît îi venea de greu să-și continue viața alături de el, tot atît de greu îi venea și să-l urască. Omul acesta era atît de flexibil — ori nu se poate să urăști decît un om rigid, un om încăpățînat. Detesta toate faptele lui și-l detesta și pe el, din cauză că le săvîrșea; dar după aceea era tot atît de puțin capabilă să-l urască din cauza purtării lui, pe cît era de incapabilă să-l iubească — ori despre așa ceva nici vorbă nu putea să fie. Cînd începu să se lumineze de ziuă, gîndurile i se limpeziră și hotărîrea ei începu să se precizeze. Era mult mai bine să admită realitatea brutală a situației și să o accepte, împăcîndu-se cu ea, decît să încerce să se mai amăgească.

Winton petrecuse și el o noapte de insomnie — auzi, să vină ca un cerșetor și să-i cînte sub ferestre — asta era culmea tuturor îndrăznelilor; deci declară, în timp ce stăteau la masă, că se va duce numaidecît să vorbească avocatului său și să-i ceară sfatul, pentru a proteja pe Gyp contra persecuției acestui om. Fără îndoială trebuie să existe în această privință și un articol de lege; în acest domeniu el era complet dezorientat. În timpul acesta însă Gyp și nici fetița nu trebuiau să părăsească locuința. Înainte de

amiază Gyp se așeză la masă și scrise lui monsieur Harmost, încercînd să-i explice mîhnirea pe care o simțea din cauza scenei petrecute în casa lui, dar nu pomeni nici o vorbă despre plecarea ei de la Fiorsen. Tatăl ei se întoarse din misiunea lui, foarte tăcut și nemulțumit. Avocatul nu reuși să-l facă să înțeleagă decît cu mare greutate, că fetița aparține lui Fiorsen și dacă el va insista să-i fie predată, legea li-o va lua. Discuția aceasta deschise vechea lui rană, aducîndu-i aminte că și fetița lui purtase numele altui bărbat — pe care-l crezuse tatăl ei și al cărui nume trebuise să-l poarte. Spuse avocatului că ar prefera să facă lui Fiorsen cine știe ce, decît să se învoiască la așa ceva, și-i ceru să înceapă acțiunea de divorț, în care să prevadă că toate datoriile pe care le are pînă acum, vor fi plătite, dar numai cu condiția să lase pe Gyp și fetița în pace. După ce povesti lui Gyp conversația avută cu avocatul, intră în camera improvizată drept dormitor al fetiței. Pînă acum ființa aceasta minusculă nu-l interesa decît din pricină că făcea parte din însăși viața lui Gyp ; din clipa aceasta însă i se păru că această minusculă creatură care-l privește cu ochii adînci și cercetători, strîngîndu-i de degetul pe care-l întinsese spre ea, are o existență a ei aparte. Apoi o văzuse că surîde — un surîs fără farmec, dar a cărui amintire rămase neștearsă în sufletul lui Winton.

În dorința de a începe cît mai repede acțiunea de divorț, amînă plecarea la Mildenham, dar neavînd nici un fel de încredere în cei „doi derbedei", luă măsuri ca fetița să nu fie scoasă la plimbare niciodată, decît păzită de doi oameni, și nici Gyp să nu plece de acasă niciodată singură. Precauția lui merse atît de departe, încît conduse el însuși pe Gyp la lecția pe care vinerea următoare o avea cu monsieur Harmost, și-și exprimă dorința de a intra și a strînge mîna acestui moșneag. Întîlnirea lor fu foarte ciudată : le veni atît de greu să schimbe cîteva cuvinte împreună, încît ți-ai fi închipuit că fiecare dintre ei este căzut de pe altă planetă. După cîteva minute încărcate de o cordială sfială, obișnuită între doi oameni care n-au ce-și spune, Winton se retrase în camera de alături și Gyp se așeză la pian.

Monsieur Harmost zise cu glasul liniștit.

— Scrisoarea dumitale a fost plină de bunăvoință, mica mea prietenă — și tatăl dumitale e un om foarte cumsecade. Dar în fond trebuie să recunoaștem că soțul dumitale mi-a făcut un compliment. Zîmbetul lui părea că zăvorăște cuvinte grele de resemnare. Va să zică te-ai mutat din nou la tatăl dumitale ? Mă întreb, cînd va veni ziua, să fii și dumneata fericită.

— Niciodată !

— Serios, asta este părerea dumitale? Nu, așa ceva este peste putință. Dar să nu pierdem timpul prețios al tatălui dumitale. Hai la muncă.

În mașină, cînd se întorceau spre casă, Winton declară:

— Moșneagul acesta este un om foarte cumsecade.

Cînd ajunseră în Bury Street găsiră pe camerista ei foarte agitată. Intrînd dimineața în camera de muzică, găsise pe stăpînul ei „ținîndu-se cu mîinile de cap și gemînd îngrozitor. Lipsise de acasă toată noaptea, doamnă, căci a plecat imediat ce dumneavoastră ați... venit aici în vizită, așa că n-am prea avut mult de dereticat. Am alergat după bucătăreasă și l-am urcat în dormitor, iar după ce l-am întins în pat, neștiind unde sînteți, am telefonat contelui Rosek — cred că nu am făcut cu asta o greșeală — și contele a venit imediat. Pe urmă m-a trimis la dumneavoastră. Doctorul spune că are un început de meningită și vă strigă mereu pe dumneavoastră. Așa că n-am știut ce să mai fac".

Gyp se făcu palidă ca o moartă și răspunse:

— Ellen, așteaptă-mă cîteva clipe aici, și trecu în sufragerie, iar Winton se duse după ea.

— Tată, ce să fac? O meningită! Ar fi îngrozitor să mă gîndesc că toate acestea se întîmplă din vina mea. Trebuie să mă duc să-l văd. Dacă e adevărat ceea ce spune fata, mi-ar fi peste putință să suport gîndul acesta. Cred că datoria mea este să plec imediat acasă.

Winton dete din cap.

— Voi merge și eu cu tine. Ellen se poate întoarce acasă cu mașina, ca să anunțe că venim și noi.

Aruncînd fetiței o privire, ca și cînd i-ar fi spus rămas bun, Gyp se gîndi cu amărăciune: „*Aceasta* este soarta mea; va fi peste putință să mai scap de ea! Pe drum, pînă să ajnugă, nici ea nici Winton nu scoaseră nici o vorbă, dar Gyp îl ținea strîns de mînă. În timp ce bucătăreasa se duse să anunțe pe Rosek despre sosirea lor, Gyp începu să-și examineze grădina. Nu trecuseră decît două zile și șase ceasuri, de cînd stătuse exact în locul acesta și admirase ghiveciul de pansele înflorite; din clipa cînd Rosek se repezise la ea, aici în casă, și o sărutase. Își strecură brațul sub al tatălui ei și îl privi rugătoare:

— Tată, te rog să nu amintești nimic despre incidentul pe care ți l-am povestit. Ce importanță mai poate avea așa ceva?

La cîteva clipe după aceea apăru Rosek, dar înainte ca el să poată scoate vreo vorbă, Winton declară:

— Acuma, după ce fiica mea este aici, nu cred să mai avem nevoie de amabilitatea serviciilor dumneavoastră. Bună ziua!

Gyp tresări abia simțit. Văzu că vorbele acestea spintecară mîndria lui Rosek, întocmai ca o spadă repezită printr-o foaie de hîrtie. Pe buze i se zugrăvi un surîs chinuit și inclinîndu-se în fața lor, ieși din cameră. Winton se repezi după el, parcă i-ar fi fost teamă să nu fure vreo pălărie din cuierul de la intrare. După ce auzi că se închide ușa de la ieșire, se întoarse spre fiică-sa și-i spuse :

— De aici înainte nu cred că te va mai supăra.

Elanul de recunoștință al lui Gyp fu un amestec de părere de rău, față de omul acesta care avea o singură vină : că o dorise.

Pe Fiorsen îl așezaseră în camera ei care era mai largă și mai răcoroasă decît a lui. Cînd o auzi, deschise imediat ochii.

— Gyp ! Tu ești ? Ce vedenii îngrozitoare am avut — nu mai pleca de lîngă mine.

Se ridică într-un cot și-și sprijini fruntea de pieptul ei. Și exact ca în prima seară cînd se întorsese acasă beat, în sufletul ei se topiră toate celelalte porniri ,în nesfîrșita dorință de a-l ocroti.

— Nu face nimic, stai binișor, murmură ea. Nu voi pleca de acasă. Stai liniștit, nu faci nici o mișcare, și te vei vindeca foarte curînd.

Peste un sfert de ceas Fiorsen adormi. Umbrele de durere și spaimă care i se oglindeau pe obraz înainte să adoarmă, o impresionaseră profund. Toate bolile de creier par fioroase și e peste putință să asiști la chinurile prin care trebuie să treacă bieții bolnavi. Va trebui să rămînă acasă — vindecarea lui depindea de prezența ei. Cînd veni doctorul, o găsi tot nemișcată, alături de patul lui, și o rugă să iasă afară. Părea un om blînd și era îmbrăcat cu două jiletci, iar în timp ce vorbea, făcea semne spre Gyp, dar cu fiecare semn al lui, ei i se părea că sfîșie un nou văl sub care se ascunde secretul vieții ei casnice. Singura rețetă era somnul și odihna. Avea o mîhnire adîncă și din cauza ei se chinuiește — da, fără îndoială. Și puțin robit de patima beției... Dar cu asta va trebui să se termine acum definitiv. Stomacul este tot atît de afectat ca și nervii. Cercetîndu-l mai deaproape, ar fi peste putință să nu-ți dai imediat seama de gravitatea situației. După toate parențele, înainte de căsătorie nu a dus o viață prea ordonată. S-au căsătorit — cîtă vreme a trecut de atunci ? Ochii lui blînzi cîntăriră pe Gyp din creștet pînă în tălpi. Un an și jumătate ! Da, asta trebuie să fie. Muncește mult în timpul exercițiilor la vioară și din greu ? Evident ! Muzicanții sînt întotdeauna porniți spre lipsa de cumpăt — instinctul exagerat al frumosului este întocmai ca o făclie care arde la amîndouă capetele. Va trebui să aibă grijă de el. A lipsit de acasă, nu-i așa — a fost la tatăl ei ? Da. Nu există nimeni care să poată îngriji un bolnav mai bine decît soția lui. Tratamentul ? De ! Va trebui

să urmeze zi și noapte tratamentul pe care i-l va prescrie. Pe urmă liniște deplină. Și nici un fel de stimulent. Dacă se simte slăbit, să-i dea o ceșculiță de cafea fierbinte și tare, dar fără lapte. Să nu se miște din pat. Să fie ferit de supărări și de emoții. E tînăr și plin de viață. Orice grijă este de prisos, înainte de aș putea da seama de evoluția bolii. Mîine se va vedea, dacă va fi nevoie de o infirmieră care să-l îngrijească în timpul nopții și să stea de gardă lîngă el. Nu are voie să mai pună mîna pe vioară cel puțin timp o lună de zile, și nici pe alcool — să urmeze cea mai strictă moderație, din toate punctele de vedere. Făcînd un ultim gest spre Gyp, ca pentru a sublinia cuvîntul „moderație", scoase tocul din buzunar și însemnă ceva pe o foaie de carnet, strînse mîna lui Gyp, zîmbi și încheindu-și haina la piept, plecă.

Gyp se așeză din nou în scaunul din fața patului. Ce ironie! Tocmai ea care nu dorise nimic altceva, decît libertatea, să fie acum principala vinovată a prăbușirii lui. Dacă n-ar fi fost ea, el astăzi nu ar fi preocupat de nimica și nici nu s-ar fi căsătorit. Dar oare tot ea era vinovată și de patima beției la care căzuse, de datoriile pe care le făcuse și chiar de prezența acelei fete în viața lui? Iar după ce încercase să scape și să-l scape și pe el de toate acestea — rezultatul era destul de deplorabil, așa cum îl vedea în fața ei. Nu cumva în destinul ei era ceva fatal, menit să distrugă existența bărbaților care se apropiau de ea? Din pricina ei Winton se simțea nenorocit, tot așa monsieur Harmost, contele Rosek — iar acum soțul ei. Înainte de a se căsători, cîți nu încercaseră să cucerească dragostea ei, și plecaseră zdrobiți! Se ridică de pe scaun și apropiindu-se de oglinda din perete, se privi lung și cu adîncă mîhnire.

20

La trei zile după încercarea ei nereușită de a evada, trimise lui Daphne Wing o scrisoare în care-i da de știre despre boala lui Fiorsen și-i spunea că în apropiere de Mildenham există o căsuță unde — dacă îi va face plăcere să se ducă — va putea găsi liniște completă și va fi ferită de curiozitatea lumii, iar la sfîrșitul scrisorii o ruga să-i dea voie să-i ofere o compensație pentru paguba pe care a suferit-o din cauza contractelor de angajament pe care a trebuit să le rezilieze.

Dimineața următoare găsi pe domnul Wagge în mijlocul salonului, învîrtind în mîinile cu mănuși negre un joben cu o eșarfă neagră de crep. Se uita pe fereastră ca și cînd ar fi avut aievea viziunea acelei nopți fierbinți de vară, cu lumina tremurată de lună

în jurul tufelor de floarea soarelui, cînd fiica lui dansase pentru prima dată pe sub copacii înveliți în umbră. Îi văzu gîtul gros ca de taur, de culoare cărămizie, repezit în sus din mijlocul gulerului larg și cravata neagră, pe pieptul lucitor al cămășii scrobite. Se apropie de el cu mîna întinsă și-l întrebă :

— Ce faci domnule Wagge ? E foarte amabil din partea dumitale, că te-ai gîndit să vii la mine.

Domnul Wagge se întoarse spre ea. Obrazul lui roșcovan avea o expresie deznădăjduită.

— Bună ziua doamnă, sper că sînteți foarte bine, după cît văd. Aveți o casă frumoasă. Îmi plac și mie foarte mult florile. Acestea au fost întotdeauna slăbiciunea mea.

— La Londra florile sînt una dintre rarele plăceri pe care ți le poți oferi.

— Exact ; îmi închipui că aici ați putea răsădi și dalii. (Mînat de un instinct obscur de a se descurca în situațiile dificile și cedînd dorinței de a se arăta cît mai amabil, continuă). Fata mea mi-a arătat scrisoarea pe care a primit-o de la dumneata. Mie nu-mi place să fac scrisori, de aceea am găsit cu cale să ne înțelegem cu viu grai, mai ales într-o chestiune atît de delicată. Ținînd seama de situația dumneavoastră, nici nu se putea să fiți mai bună, decît așa cum sînteți. Tot așa și eu, am încercat să cîntăresc întotdeauna situația din punct de vedere creștinesc. Omul este trecător și nu poți niciodată să știi dinainte, cînd îți sosește ceasul. Am spus fetei mele, că voi veni să vorbesc cu dumneavoastră.

— Îmi pare foarte bine că ați venit. Mi-am închipuit că probabil veți veni.

Domnul Wagge tuși, ca să-și dreagă glasul, și continuă :

— N-aș vrea să spun vorbe grele în prezența dumneavoastră, la adresa unei anumite persoane, mai ales că din scrisoarea dumneavoastră aflu că este indispus, dar vă rog să *mă credeți*, îmi vine destul de greu să mă stăpînesc. Deasemenea, în situația dată, mi-e peste putință să mă gîndesc la bani ; dar cu toate acestea pentru fiica mea această situație reprezintă o pierdere serioasă, chiar foarte serioasă. Afară de asta trebuie să mă gîndesc și la demnitatea familiei mele. De, numele pe care-l poartă fiica mea — este numele meu și cum v-am spus, eu sînt un om respectat în lumea mea și un om credincios care-și face întotdeauna datoria față de biserică. Totuși, vă rog să mă credeți, am momente cînd îmi vine foarte greu să mă stăpînesc, și numai gîndul acesta și faptul că s-a întîmplat să vă cunosc pe dumneavoastră, mă fac să îmi păstrez cumpătul.

Mîinile lui uriașe, în mănușile negre se frămîntau fără încetare și picioarele încălțate în ghetele lucitoare jucau încontinuu pe par-

chet, din cauza emoției. Gyp se uita la ghetele lui, de teamă să nu întîlnească ochii aceia mărunți ca de purceluș, scotocind printre dogmele creștine și carnetul de cecuri, în timp ce-i vorbea despre cinstea lui personală și lumea în care trăia, de supărarea lui și despre ea însăși.

— Domnule Wagge, te rog să-mi dai voie să fac ceea ce mi-am pus în gînd. M-aș simți foarte mihnită dacă nu aș avea posibilitatea să-i dau această mică compensație.

Domnul Wagge își suflă nasul.

— E o chestiune foarte delicată, răspunse el. Și nici nu știu limpede care ar fi datoria mea în această împrejurare. Vă rog să mă credeți, că nu știu.

Gyp ridică privirea.

— Prima noastră datorie este să ferim pe Daisy de orice suferință, nu este așa domnule Wagge ?

O clipă expresia feței domnului Wagge se schimbă, parcă ar fi vrut să răspundă : „Suferință ! Asta las-o în grija tatălui ei". Dar se răzgîndi ; o clipire furișă în luminile ochilor părea că ar vrea să trădeze slăbiciunea bărbatului cucerit de farmecul femeii pe care o vede în fața lui ; se răzgîndi și întorcînd privirea în altă parte, tuși încetișor. Gyp continuă cu glasul blînd.

— Te rog, ca să-mi faci mie plăcere.

Privirea zăpăcită a domnului Wagge se opri asupra ei. Îi răspunse pe un ton din care se vedea limpede că încearcă să fie cît se poate de blînd.

— Dacă dumneata prezinți lucrurile în felul acesta, nici nu mi-ar fi posibil să găsesc un mijloc pentru a refuza, dar să rămînă vorba între noi, atitudinea mea față de această chestiune rămîne complet neschimbată.

— Evident. Îi mulțumesc foarte mult ; îmi vei da de știre mai tîrziu de ceea ce vei decide. Nu vreau să-ți risipesc nici o clipă mai mult timpul cu această chestiune, și-i întinse mîna.

Domnul Wagge i-o strînse cu oarecare ezitare.

— E adevărat că am o întîlnire cu un domn la Campden Hill, care pleacă la douăsprezece. Dar eu nu întîrzii nici odată de la întîlniri. Bună ziua doamnă.

Îl urmări cu privirea silueta neagră de uriaș în timp ce ieșea pe poarta care da la stradă, după ce-și încheie cu multă grijă mănușile negre și lucioase, apoi se urcă la etaj și se spălă pe obraz și pe mîini.

Cîteva zile la rînd Fiorsen se zbătu între întuneric și lumină, dar prăbușirea lui venise tocmai la timp, ca să nu fie iremediabilă, și primejdia începu să descrească în fiecare zi ce trecea. După două

săptămini de liniște deplină, nu le mai rămînea altceva de făcut, decit — cum spunea doctorul — să-și umple pieptul cu aerul proaspăt de mare și să evite orice motiv care ar putea provoca o recădere. Gyp căutase să evite toate aceste pricini posibile și să le izoleze, împreună cu ea însăși ; cît timp era slăbit de boală și incapabil de vreun exces, îl putea stăpîni complet. Dar trebui să treacă prin cîteva clipe de grea încercare, pînă să se decidă să trimită după Betty și după fetiță, ca să se instaleze din nou în propria ei casă. Îi plăti toate datoriile, inclusiv mia de lire pe care o datora lui Rosek și despăgubirile către Daphne Wing. Fata se instalase în căsuța aceea singuratică unde nimeni nu auzise pînă acum de numele ei, și aici trebuia să-și petreacă singură clipele de groază care o așteptau, fără să aibă altă apărare contra curiozității celor din jurul ei ,decit o rochiță neagră și o verighetă de aur pe degetul inelar.

Luna august și prima jumătate a lunii septembrie o petrecură în apropiere de Bude. Pasiunea lui pentru mare îl făcu să stea cît se poate de liniștit și să se ferească de frămîntări. Fusese chinuit de spaime atît de grozave, încît i-ar fi fost peste putință să le mai uite atît de ușor. Locuiră la o fermă unde se simțea foarte mulțumit de contactul cu oamenii simpli din jurul său, și Fiorsen părea încîntător ,cînd era bine dispus. Încerca mereu să atragă pe „sirena" lui de lîngă fetiță, ca să fie numai cu el singur, și să rătăcească împreună printre stîncile acoperite de ierburi și prin nisipul ca de aur de pe malul mării. Plăcerea lui cea mai mare era să poată descoperi în fiecare zi cîte un colțișor nou, unde să poată face baie, fără să fie văzuți de nimeni și să poată sta să se zvînte la soare. Și de fapt femeia aceasta, așezată pe cîte un colț de stîncă acoperită de alge, cu picioarele în cîte un ochi de apă, și răsfirîndu-și cu degetele părul ud și bogat, semăna cu o sirenă adevărată. Dacă l-ar fi iubit ! Dar cu toate că în mijlocul naturii era un om mult mai ușor de suportat, sufletul ei rămase tot închis, nu se înfioră niciodată la auzul glasului lui, și nici inima nu-i bătea mai repede în timpul îmbrățișărilor. Privirile ei îndreptate asupra fetiței se deosebeau atît de mult de cele pe care i le acorda lui, încît ar fi fost peste putință ca el să nu bage de seamă care este situația adevărată, oricît ar fi fost de egoist. Din cauza aceasta începu să urască pe acest mic rival al lui, și Gyp își dădu seama imediat de ura lui stăpînită cu care se uita le fetiță.

După ce vremea se schimbă, Fiorsen deveni neliniștit și începu să simtă lipsa viorii, așa că se întoarseră la Londra, cu trupul plin de sănătate. În timpul celor trei săptămîni Gyp nu putu scăpa nici o clipă de senzația că viața pe care o ducea acum, era o simplă

fază de tranziție, și în clipa cînd se instalară din nou în capitală, sentimentul acesta deveni mai consistent, întocmai ca ploaia care începe să se reverse în pale grele, după cea dintîi burniță care se cerne deasupra pămîntului. Se gîndise de multe ori la Dauhne Wing și-i trimise o scrisoare, la care primi următorul răspuns :

DRAGĂ DOAMNĂ FIORSEN,

O, cît sînteți de bună ; îmi dau seama care ar trebui să fie sentimentul dumneavoastră față de mine, și totuși mi-ați scris. Ați fost cum nu se poate mai bună, cînd mi-ați permis să mă instalez în casa asta. Încerc din toate puterile să nu mă gîndesc la nimica, dar cu toate acestea e peste putință să-ți stăpînești gîndurile care se îmbulzesc, deși mă interesează acum atît de puțin ceea ce se va întîmpla de aici înainte. Mama va veni în curînd să stea împreună cu mine. Uneori stau toată noaptea cu ochii deschiși, și ascult șuierul vîntului ; nu vi se pare și dumneavoastră că vîntul este tot ce poate fi mai melancolic în viața unui om ? De multe ori mă întreb dacă voi mai rămîne în viață. Sper că voi muri. Vă rog să mă credeți, îmi doresc această moarte. La revedere doamnă Fiorsen. Nu-mi voi ierta niciodată ceea ce v-am făcut.

A dumneavoastră recunoscătoare,
DAPHNE WING

În conversațiile lor nu aduseseră niciodată vorba despre fata asta ; ar fi fost incapabilă să spună, dacă el se mai gîndea la mica dansatoare sau dacă știa ce s-a ales de ea. Dar acuma cînd termenul era foarte aproape, Gyp se simțea tot mai mult îndemnată să se ducă la ea să o vadă. Trimise o scrisoare tatălui ei care după ce petrecuse sezonul la Harrogate, împreună cu mătușa Rosmunda, se întorsese la Mildenham. Winton îi răspunse că infirmiera a sosit și că în casă mai este o femeie, probabil mama fetei, dar e adevărat că el n-a întrebat pe nimeni anume, cine este. N-ar fi mai bine să vină ea și să se intereseze de situație ? El e numai singur și au început și vînătorile de vulpi. Felul acesta de a-și ascunde dorința lui proprie de a o vedea, era la el ceva caracteristic. Dar gîndul că prezența ei îi va face plăcere și dorința de a alerga în galop, pe urma haitei cîinilor, o deciseră să plece. Fetița se simțea destul de bine, Fiorsen nu mai bea deloc, așa că ar fi putut să lipsească de acasă cîteva zile și în felul acesta să fie cu conștiința liniștită că și-a plătit datoria și față de mica dansatoare. De cînd se întorseseră din vacanța lor în Cornvall, începuse din nou să acompanieze pe soțul ei la pian în timpul exercițiilor de vioară, așa că într-o înainte de amiază, după ce terminară exercițiile, îi spuse :

— Astăzi după amiază aș vrea să plec pentru o săptămînă la Mildenham. Tata e numai singur în toată casa.

Văzu că i se umflă vinele gîtului și se face roșu ca para.

— La tatăl tău ? Nu, asta nu se poate. Te-ar fura și pe tine, cum a furat fetița. Dacă vrea, poți să i-o dai. Dar pe tine, nu ; asta nu se poate.

La erupția aceasta neașteptată din partea lui se simți cuprinsă de revoltă. Pînă acum nu-i ceruse niciodată nimic, și nu avea dreptul să-i refuze posibilitatae de a pleca de acasă ; se apropie de ea pe la spate și o cuprinse în brațe.

— Gyp, draga mea ; eu am nevoie de tine aici, căci și eu sînt singur. Nu pleca de la mine.

Încercă să se desfacă din brațele lui, dar nu reuși. Simți cum crește revolta în sufletul ei, dar îi răspunse cu glasul ca de gheață :

— Mai este și un alt motiv.

— Nu există nici un fel de motiv care m-ar putea determina să accept, ca tu să-mi fii luată.

— Fata care va naște în curînd copilul pe care i l-ai făcut tu, este în apropiere de Mildenham, și trebuie să mă duc să o văd ce face. Își desprinse brațele de pe trupul ei și se retrase încet spre canapea, apoi se așeză, fără să mai spună nimic. Gyp se gîndi : „Îmi pare rău, dar nu meriți altceva". — S-ar putea să moară. Trebuie să mă duc să o văd ; dar n-ai nici un motiv să te temi că nu mă voi mai întoarce. Voi fi înapoi de astăzi într-o săptămînă ; ai cuvîntul meu.

Se uită la ea, fără să clipească.

— Bine. Tu te ții întotdeauna de vorbă ; te vei ține și de astă dată. Dar imediat după aceea, adăugă brusc : Gyp, nu pleca !

— Trebuie să plec.

O cuprinse în brațe.

— Atunci spune-mi că mă iubești.

Dar ea era incapabilă să facă o astfel de declarație. Una era să-i suporți îmbrățișările și cu totul altceva să te prefaci că iubești pe cineva. După ce rămase singură, stătu îndelung pe canapea, cu ochii fixi și gura încleștată, apoi își netezi părul și se gîndi :

— Aici, chiar în locul acesta — l-am văzut cu dansatoarea aceea. Ce tîmpiți sînt bărbații !

În aceeași după amiază pe înserat, ajunse la Mildenham. Winton o aștepta pe peron. În drumul spre casă, trăsura care-i aducea de la gară, trecu prin fața căsuței în care locuia Daphne Wing. Era o căsuță mică de cărămidă, la poala unei coline, acoperită toată cu viță sălbatică, în față cu o grădiniță plină de tufe de floarea soarelui și era locuită de fostul jokeu Pettance, și de o fiică a lui care era văduvă și avea trei copii. „Secătura asta căreia nu-i mai tace gura", cum îi spunea Winton, era și acum în slujbă la grajdurile

din Mildenham, iar fiica lui era *spălătoreasă* pentru oamenii de serviciu. Gyp angajase aceeaşi infirmieră pe care o avusese ea însăşi cînd născuse fetța, şi bătrînul doctor care o asistase pe ea, trebuia să vină şi de astădată, cînd va sosi momentul. În jurul casei nu se simțea nici o mişcare, dar Gyp nu vru să se oprească, deoarece era nerăbdătoare să ajungă cît mai curînd acasă, să vadă camerele bătrîne, să-şi umple pieptul cu mirosurile atît de cunoscute care pluteau în largul lor, să-şi vadă calul ei de altădată şi să-i simtă botul rece şi catifelat cînd începe să o amuşine în palme, să vadă dacă i-a adus bucățica de zahăr. Ce plăcere să se vadă din nou acasă şi să se simtă sănătoasă şi voinică, pentru ca să poată încăleca iarăşi. Zîmbetul lui Markey care-i aştepta în pragul casei, fu adevărată plăcere, pînă şi hallul întunecat în care se stingeau ultimele raze de soare peste pielea primului tigru pe care-l împuşcare Winton şi pe care de atîtea ori se trîntise epuizată, după ce se întorcea de la cîte o vînătoare.

În boxa unde era calul ei, bătrînul Pettance era ocupat cu țesala. Chipul lui spînatic şi numai crețuri, se lumină de un zîmbet larg, cînd o văzu.

— Bună seara, miss ; am avut astăzi o zi superbă. Ochii lui aprinşi pe care bătrînețea nu-i slăbise complet ,o învelîră într-o privire caldă.

— Ei, ce faci Pettance ? Ce face Annie şi ce mai fac copiii ? Ce face calul meu de altădată ?

— Se simte admirabil, domnişoară, şi-i tot atît de linguşitor ca o pisicuță. Mîine vă va duce ca o săgeată, dacă aveți de gînd să ieşiți.

— Cum merge cu picioarele, şi-şi plimbă mîna în lungul picioarelor calului, cu muşchii ca nişte arcuri de oțel.

— De cînd l-am băgat la grajd, nu i s-au umflat pînă acum niciodată — a fost la cîmp toată luna iulie şi august ; dar am avut grijă de el ca de ochii din cap, căci îmi închipuiam că veți veni cît de curînd.

— Arată speldid, declară Gyp, şi fără să se ridice, adăugă : Dar pensionara dumitale ce face — tînăra doamnă pe care ți-am trimis-o ?

— De doamnă, e foarte tînără şi femeile acestea tinere sînt întotdeauna emoționate, cînd se întîmplă să intervină aşa ceva ; aş putea spune aproape că n-a mai fost niciodată la — cu mare greutate reuşi să găsească cuvintele care i se părură cele mai potrivite — la remontă. De, ce să faci, trebuie să le primeşti aşa cum sînt. Dar maică-sa ce să vă spun, mi se pare foarte hazlie ; pe mine însă mă cam scoate din sărite. Îmi vine foarte greu să mă împac cu ea.

De, nu e din lumea noastră și cu asta se explică totul. Infirmiera însă, ce să vă spun, e o femeie care nu suportă orice. Eu cred că tînăra trebuie să fie cam isterică — ceea ce se explică pentru o femeie care a rămas văduvă atît de tînără.

Lui Gyp i se păru că mai vede zîmbetul lui ironic, de bătrîn șiret, chiar fără să se uite la el. Dar ce importanță putea să aibă, chiar dacă a ghicit adevărul ? Omul acesta va ști să păstreze un secret care făcea parte din camerele slugilor.

— Mamă Doamne, ce mai scene de plînsete și de nervi mi-a fost dată să văd. Eu dorm în camera de alături — toate acestea aveau loc noaptea — dar cînd se întîmplă să rămîi văduv la vîrsta asta, nici nu se poate altfel. Îmi aduc aminte de vremea cînd eram călăreț în Irlanda, la căpitanul O'Neill, era acolo o femeie tînără...

Gyp se gîndi că dacă nu-l întrerupe în efuziunile lui, va ajunge prea tîrziu la masă, și se întoarse spre el :

— O, Pettance, cine a cumpărat mînzul cel roib ?

— Domnul Bryan Summer'ay, ma'am, de la Widrington, domnișoară, pentru vînătoare și pentru călărie la oraș.

— Summerhay ? A, da ! Gyp își aduse aminte de tînărul cu ochii limpezi și cu zîmbetul provocător care călărea un cal roib ; acel tînăr îndrăzneț a cărui înfățișare parcă i-ar fi adus aminte de cineva pe care l-a cunoscut undeva mai demult. — Cu siguranță că în cazul acesta calul se va simți destul de bine, acolo unde este.

— Da, domnișoară, se va simți bine, căci și stăpînul este un om cumsecade. Cînd a venit aici să vadă calul, a întrebat de dumneavoastră. I-am spus că acuma sînteți cocoană măritată. A — s-a mirat el — călărea superb. Își aducea foarte bine aminte de calul pe care-l aveați. Cînd a venit, domnul maior tocmai lipsea de acasă, așa că i-am dat voie să încalece și după ce a sărit cîteva garduri cu el, s-a întors și mi-a spus. „Bine, îl voi cumpăra". E om plăcut la vorbă și nu-i place să-și piardă vremea — nici nu s-a împlinit săptămîna și calul a părăsit grajdul nostru. Îl va ține bine, căci și el e bun călăreț și are mult curaj, dar după cît am văzut eu, mi se pare să are mîna cam grea pe dîrlogi.

— Ai dreptate Pettance ; dar acum eu trebuie să plec. Te rog să spui fiicei dumitale Annie, că mîine mă voi duce să o văd.

— Foarte bine domnișoară, îi voi spune. Mîine la șapte și jumătate este o vînătoare la Filly Cross ; mergeți și dumneavoastră ?

— Sigur că da. Noapte bună !

În timp ce traversa grăbită curtea, Gyp ce gîndi : „Călărea superb". Adevărată plăcere să auzi astfel de cuvinte. Îmi pare bine că a cumpărat calul meu.

Îmbujorată la față de plimbarea pe care o făcuse călare, în dimineața aceleiași zile, cam pe la amiază Gyp se îndreptă spre căsuța jokeului. Era o dimineață blîndă de septembrie, cînd aerul albea încălzit de razele soarelui ridică în vîrtejuri ierburile uitate pe miriști și roua picură pe sub streașina pădurilor. Poteca ducea printre două partale de pămînt, într-o parte islazul comunal, în marginea căruia pe niște tufe de nalbă erau întinse rufe la uscat, și dincolo de acesta o livadă, în lungul căreia nu întîlni pe nimeni. Ieși în drum și intră în grădina casei care era plină de floarea soarelui și de zorelele înșirate sub poala pereților de cărămidă roșie, ascunse sub plopii ale căror frunze începuseră să îngălbenească. În fața unei ferești deschise era un scaun gol și pe el o carte întoarsă cu fața în jos. Singur fumul care se ridica din coș, era semn că în casa aceasta trăiește cineva. Gyp se opri în fața ușii întredeschise, impresionată de liniștea profundă din interiorul casei care părea că prevestește ceva. Era gata să ridice mîna, să bată la ușă, cînd i se păru că aude un plîns stăpînit. Apropiindu-se de fereastră, văzu o femeie îmbrăcată în verde, probabil doamna Wagge ,stînd la masă și plîngînd, cu o batistă la gură. În aceeași clipă din camera de sus veni un geamăt surd. Gyp trecu pragul și bătu la ușa camerei în care era femeia îmbrăcată în verde. Ușa se deschise și văzu pe doamna Wagge în fața ei. Nasul, ochii și obrazul ei uscățiv era roșu, și în rochia ei verde cu părul de nuanță verzuie (căci doamna Wagge începuse să încărunțească și-și da pe cap cu o loțiune galbenă care mirosea a cantaridă) lui Gyp îi făcu aceeași impresie ca un măr verde care se înroșește pe o parte, cînd e bătut de razele soarelui. Pe obrazul ei se vedeau dire umede și în mînă mai ținea batista mototolită. I se păru îngrozitor să apară îmbujorată la față și mirosind a rouă, în fața acestei biete femei chinuite de o adîncă mîhnire. Gyp se simți îndemnată să o rupă la fugă. Era îngrozitor ca tocmai acum, să apară în fața ei cineva care să aibă vreo legătură directă cu bărbatul acela. Îngînă cu greutate și cu glasul aproape stins :

— Doamna Wagge ? Vă rog să mă iertați — am venit să văd dacă s-a întîmplat ceva ? Eu sînt aceea care a determinat pe Daphne să vină aici.

Femeia stătu cîteva clipe la îndoială, dar într-un tîrziu reuși să răspundă :

— Copilul s-a născut... mort azi dimineață.

Gyp tresări și dădu să spună ceva. Să treci printr-un astfel de zbucium, ca la urmă să ajungi aici. Instinctul ei de mamă se revoltă

și tresări chinuit de durere, dar rațiunea conchise: E mai bine așa! Mult mai bine!

— Cum se simte Daphne?

— Rău — foarte rău. Nu știu nici eu ce să zic, căci mi-e capul val vîrtej; dar acesta este adevărul. E îngrozitor, să treci prin toate acestea.

— Infirmiera mea este aici?

— Da! Este o femeie foarte încăpățînată, dar foarte vrednică, asta trebuie să o recunosc și eu. Daisy este foarte slăbită. Ce nenorocire. Dar acum, va trebui să ne gîndim și la înmormîntare. Îți face impresia că nu se mai isprăvește. Și toate acestea numai din pricina omului aceluia. Doamna Wagge întoarse capul ca să-și amuțească hohotul de plîns în batistă.

Gyp ieși încet din cameră, fără să-și dea seama limpede, nu cumva ar fi mai bine să se întoarcă acasă, apoi se pomeni urcînd scara cu pași înceți. În camera din față trebuia să zacă fata aceea naivă care abia acum un an se întrebase, dacă n-ar fi mai bine să-și ia un amant. Infirmiera auzind zvonul de glasuri, întredeschise ușa, și văzînd cine este, ieși pe coridor.

— Dumneata ești? Ce drăguț din partea dumitale, c-ai venit!

— Cum se simte?

— Relativ destul de bine după cele întîmplate. Cred c-ați aflat?

— Da; îmi dai voie s-o văd?

— Nu cred că se poate. Mi-e peste putință să o înțeleg. Nu are pic de inimă, nu știu ce-i cu ea. Îmi face impresie că nu ține deloc să se facă bine. Cred că din cauza bărbatului acestuia. Pe urmă ridică privirea spre Gyp: Ce ziceți, acesta să fie motivul? S-o fi plictisit de ea?

— Da, soră, probabil acesta este motivul.

Infirmiera o cercetă cu privirea din cap pînă în picioare.

— E adevărată plăcere să se uite omul la dumneata. Ești îmbujorată la obraz și-ți strălucesc ochii. La urma urmelor cred că prezența dumitale ar putea să-i facă numai bine. Poftim înăuntru.

Gyp intră în cameră, pe urma ei. Cu ochii închiși și părul blond încheiat pe frunte de sudoarea chinurilor, cu o mînă slăbită și palidă, întinsă pe deasupra cearșafului spre inimă — o madonă palidă și străvezie, cu buzele întredeschise, așteptînd parcă bomboana. Și în toată imensitatea acestui pat alb ca de zăpadă, un singur punct mai luminos: cerculețul de aur al verighetei pe degetul al patrulea.

— Ia uită-te încoace drăguțo, ce vizitatoare ți-am adus.

Daphne Wing mișcă pleoapele și întredeschise gura, pe urmă o închise din nou. Gyp se gîndi: „Sărăcuța de ea. Și-a închipuit că e el, dar cînd colo vede că am venit eu singură".

Buzele livide se întredeschiseră din nou :

— O doamnă Fiorsen ; dumneata ești ! Cît ai fost de bună cu mine ! Pe urmă pleoapele i se întredeschiseră din nou, dar de astădată cu totul altfel decît înainte.

Infirmiera ieșise din cameră. Gyp se așeză pe un scaun și-o apucă sfioasă de mînă.

Două lacrimi grele fugiră în lungul obrazului fetei.

— A trecut totul, zise Daphne cu glasul stins, și acum nu a mai rămas nimic. — copilul a fost mort ; v-i s-a spus ? Eu nu vreau să mai trăiesc. O, Doamnă Fiorsen, de ce nu vor să mă lase în pace, să mor și eu ?

Gyp, chinuită de vederea lacrimilor ei ,se pleacă spre ea și o mîngîie. Daphne Wing continuă pe același ton stins :

— Dumneata ai fost foarte bună cu mine, și aș fi preferat, să nu fi murit copilul.

Gyp se ridică în picioare și reuși să îngîne :

— Fă-ți curaj. Gîntește-te la arta dumitale.

— Dansul ! răspunse fata, și încercă să rîdă. Toate acestea mi se par acum atît de departe.

— Da, dar după ce totul s-a terminat, vei începe să simți din nou plăcerea de a dansa.

Cu ochii și gura închisă, cu obrazul de un albastru transparent ca alabastrul, chipul ei în această clipă era desăvîrșit și cu totul lipsit de orice expresie vulgară. Ce capriciu straniu din partea naturii care admisese ca chipul acesta de floare albă să fie fiica doamnei și domnului Wagge.

Daphne Wing deschise ochii.

— O, doamnă Fiorsen, mă simt atît de slăbită și sînt atît de singură. Nu mai e nimeni și nimic în jurul meu.

Gyp simți contagiunea care zbuciuma sufletul fetei și se temu să nu se trădeze.

— Cînd a venit infirmiera și mi-a spus că aduce un vizitator, am crezut că este el. Dar cu toate acestea acum sînt mulțumită. Dacă s-ar fi uitat la mine în această clipă, cum avea obiceiul să se uite uneori, aș fi murit pe loc.

Gyp se aplecă și o sărută pe fruntea asudată, care mai păstra încă un vag parfum de floare de portocali.

Ieși repede în grădină, dar în loc să apuce pe poteca pe unde venise, trecu în partea din spatele căsuței și se opri în rariște unde se așeză pe un trunchi de copac. Cu obrazul în palme și coatele proptite pe piept se uita la vegetația care tremura în soare și la roiurile de muște cum trecea zburînd. Dragostea ! De ce este oare întotdeauna atît de oribilă și de tragică. Te surprinde și pleacă. Sau

aruncă două ființe una în brațele celeilalte și pe urmă se stinge prea devreme. Nu vine niciodată să surprindă două ființe, să le topească una într-alta, ca niciodată să nu se mai despartă ? Dragostea ! Aceasta distrusese viața tatălui ei și acum pe a lui Daphne Wing ; dragostea care nu te surprinde niciodată, cînd ai dori-o, ci întotdeauna atunci cînd nu trebuie. Lotrul care te pîndește din marginea drumului și-ți moleșește sufletul, înainte de a-ți astîmpăra dorința trupului, sau îți moleșește trupul înainte de a stinge pojarul sufletului. Mai bine să nu-l întîlnești în calea ta niciodată — mult mai bine ! Din stăpîn pe voința și toate pornirile tale ,devii rob, ca Daphne Wing ; ca soțul ei cînd se zbuciuma pentru soția care nu-l putea iubi ; ca tatăl ei care sîngera în piroanele cu care-l țintuise pe crucea amintirilor. Și, în timp ce urmărea jocul de lumină pe deasupra frunzelor crestate de ferigă, Gyp se gîndi : „Dragoste, ferește-te pe departe din drumul meu, să nu mă întîlnesc cu tine !"

În fiecare dimineață se ducea la căsuța din marginea drumului, și in fiecare dimineață trebuia să treacă prin fața doamnei Wagge. Bătrîna asta prinsese slăbiciune de ea, și spunea infirmierea că e „femeie foarte distinsă și are niște ochi frumoși — de-ți vine să crezi că este italiancă". Femeia aceasta face parte dintre oamenii al căror cult pentru „distincție" nu este deloc în raport cu posibilitățile lor materiale. Tocmai acest cult determinase pe doamna Wagge să îndemne pe fiică-sa să învețe dansul. Cine ți-ar putea spune, unde poți să ajungi în ziua de azi, cu o astfel de carieră ? Povesti lui Gyp cum s-a căznit ca să facă din Daisy o doamnă „și poftim, acesta este sfîrșitul la care a ajuns", și se uita cu stăruință la părul, la urechile, la mîinile și la picioarele lui Gyp. Înmormîntarea îi da foarte mult de gîndit.

— Voi întrebuința numele de Daisy Wing, căci acesta este numele care i s-a dat la botez, iar Wing este numele pe care și l-a luat ca artistă, așa că și unul și altul este la locul lui ; cred însă că nimeni nu va bănui legătura adevărată dintre aaceste două nume. Ce ziceți ? Cît despre tatăl copilului, credeți că ar fi bine să declar „defunctul Joseph Wing"? Vedeți dumneavoastră, chiar dacă acest copil s-a născut mort, pentru a obține autorizația de înmormîntare, va trebui să dau numele părinților. Mi-ar fi peste putință să suport gîndul că oamenii aceștia ar putea bănui ceva, căci domnul Wagge s-ar simți deznădăjduit. Înțelegeți, aici este vorba despre reputația lui, ce nenorocire...

Gyp murmură :

— Da, faceți așa cum doriți.

Cu toate că era și acuma palidă ca o moartă și se zbătea chinuită de deznădejde, Daphne Wing începuse să se refacă fizicește. Cu fiecare zi ce trecea ,obrazul ei devenea tot mai limpede și tră-

săturile vulgare de mai înainte, începeau să se accentueze. La urmă de tot va putea să se întorcă la Fulham pe deplin vindecată de nebunia acestei dragoste, cu sufletul puțin mai împietrit și ceva mai puțin superficială.

Ultima dacă cînd o vizită, Gyp se întoarse din nou în luminișul unde se oprise la început și se așeză pe același buștean. Lumina bătea blîndă în frunzele îngălbenite ale copacilor din jurul ei ; de sub frunzele de ferigă zbughi un iepure și se repezi din nou în ascunzătoarea tufișului, iar din cealaltă parte a pădurii se ridică o gaiță și după ce șuieră strident ,se așeză pe o ramură și începu să se legene, uitîndu-se la ea. Acum cînd era aproape de ziua cînd trebuia să se întoarcă la Fiorsen, își dădu seama că a făcut o mare greșeală plecînd de acasă. Contactul asiduu cu această fată, făcea ca viața conjugală alături de el, să i se pară și mai insuportabilă decît i se păruse înainte. Numai dorința de a-și revedea fetița o determina să se mai întoarcă acasă. În această clipă ar fi fost în stare să o urască. Omul acesta era tatăl copilului ei ! Gîndul unei astfel de posibilități i se păru ridicul. Ființa aceasta minusculă nu-i lega unul de altul cu nimic mai mult decît atunci cînd ar fi fost consecința unei legături venite la întîmplare, cum ar fi de pildă accidentul unei nimfe urmărite de un fam. Nu se poate ! Fetița ! Fetița aceasta era numai a ei singură. Dorința nestăpinită de a o revedea cît mai curînd, îi spulberă toate celelalte gînduri.

Dimineața următoare Winton o însoți la Londra. După ce o văzu că s-a urcat în mașină, întrebă :

— Mai ai la tine cheia de la casa din Bury Street ? Bine. Bine. Adu-ți aminte Gyp, că această casă te așteaptă primitoare — la orice oră din zi și din noapte.

Lui Fiorsen îi telegrafiase, și acasă ajunse la cîteva minute după ora trei. El nu era nicăieri și telegrama nedeschisă aștepta pe măsuța din hall. Se urcă în fugă la etaj, să vadă fetița. Plînsul îndurerat al unei ființe incapabile să spună ce vrea, o făcu să se cutremure. În suflet îi tresări un sentiment de triumf, cînd se gîndi : „Probabil plînge după mine !“ Betty sta în mijlocul camerei și în timp ce mișca leagănul, se uita zăpăcită la obrazul fetiței, încercînd să înțeleagă ce vrea.

— O, ce bine ai făcut că te-ai întors, bucuria mea. Îmi pare atît de bine, de azi dimineață nu mai știu ce să fac cu ea. Cum deschide ochii, începe să țipe în felul acesta. Pînă astăzi însă s-a purtat ca un înger. Haide fetița mamei...

Gyp o luă în brațe și ochișorii negri și adînci ai fetiței se opriră cîteva clipe mulțumiți asupra ei, dar la cea dintîi mișcare, începu din nou să țipe. Betty adăugă :

— De azi dimineață țipă așa, de cum a intrat domnul Fiorsen în cameră. E adevărat că fetiței nu-i place să-l vadă. Se uită la ea cu niște ochi care te sperie. Azi dimineață — nu știu ce mi-a venit — mi-am zis : Acesta este tatăl ei și ar fi bine să se obișnuiască cu el. I-am dat voie să intre, o singură clipă ; iar cînd m-am întors — intrasem în camera de baie — l-am văzut că iese din cameră furios și am auzit fetița țipînd. De atunci țipetele n-au mai încetat, afară de răstimpurile cînd adoarme.

Stringînd fetița le piept, Gyp rămase nemișcată.

— Spune Betty ,cum arăta domnul ?

Dădaca începu să-și frămînte șorțul cu mîna și se întunecă la față.

— De doamnă, răspunse bătrîna, eu cred că era beat. Da, sînt sigură de asta, căci l-am simțit cum duhnea a băutură. A început să bea chiar de a treia zi după plecarea dumneavoastră. Alaltăieri s-a întors acasă foarte tîrziu — l-am auzit înjurînd, în timp ce urca foarte zgomotos scara. O, Doamne, ce păcat !

Fetița care stase liniștită în poala ei ,începu să țipe din nou. Gyp se întoarse spre dădacă.

— Betty, mi se pare că are ceva la brațe. Dacă pui mîna pe brațele ei, începe numaidecît să țipe. Nu cumva o fi vreun ac cu gămălie ? Ia vezi. Scoate-i rochița. O, Doamne... ia te uită !

Brațele subțirele purtau deasupra coatelor o urmă neagră, ca și cînd cineva le-ar fi ciupit cu furie bestială. Cele două femei se uitară îngrozite una la alta.

— Asta e o faptă pe care numai el a putut-o săvîrși.

Gyp se făcu roșie-neagră la față și ochii i se umplură de lacrimi, dar se zvîntară numaidecît. La vederea chipului ei care acum era palid ca ceara și gura îi rămăsese încleștată, Betty își stăpîni erupțiile de indignare. După ce unseră brațele fetiței cu un liniment și o înfășurară în vată, Gyp trecu în camera ei și trîntindu-se pe pat, începu să plîngă deznădăjduită, încercînd să-și amuțească în pernă hohotele de plîns.

Plîngea din cauza furiei care o cutremura. Auzi fiara ! Să-și înfigă unghiile în trupul plăpînd al fetiței ei, din cauză să se speriase de ochii lui care o priveau ca niște ochi de pisică. Ce fiară ! Ce suflet de diavol ! Și după toate acestea va veni la ea să scîncească : „Scumpa mea Gyp, nu am făcut anume gestul acesta — de unde puteam să știu eu că o doare ? Începuse să țipe și-mi... De ce țipă cînd mă vede ? Eram revoltat. Dar nu m-am gîndit anume să-i fac vreun rău !“ I se părea că-l aude stăruind și plîngînd să-l ierte. De atădată însă nu-l va mai ierta. Plînsul i se potoli. Stătu nemișcată și ascultă tic-tacul pendulei, care drămăluia sute de do-

vezi despre răutatea manifestată de el față de fetița ei — față de copilul lui. Cum se poate ca un bărbat să facă așa ceva ? Nu cumva omul acesta a înebunit de-a binelea ? Începu să tremure toată, parcă ar fi fost scuturată de friguri, și se acoperi cu plapuma. Avea judecata destul de limpede, pentru ca să-și poată da seama, că și gestul acesta, exact ca și insulta adusă lui monsieur Harmost, tatălui ei și altora, nu era decît rezultatul unei stări de nervozitate extremă, pe care era incapabil să și-o stăpînească. Fetița ei ! Ființa aceasta atît de plăpîndă ! Își simțea sufletul în clocot ,acuma cel puțin reușise să ajungă pînă acolo încît să-l urască ; și stînd așa, se gîndi la cuvintele cele mai biciuitoare cu care-l va lovi în obraz. și-l va face să sîngereze. Prea suferise multe de la omul acesta.

Se făcu seară și el încă nu se întorsese acasă ; la zece se duse și se culcă. Simți nevoia să aibă fetița alături de ea — căci parcă-i spunea ceva, că nu poate fi în siguranță, dacă rămine în camera ei. O aduse la ea, căci nu se trezise încă, și după ce o așeză în pat, încuie ușa. Stătu multă vreme trează ,așteptînd din clipă în clipă să-l audă venind. Într-un tîrziu adormi și se trezi din somn speriată. De jos se auzea zgomot nedeslușit. El trebuie să fie. Lăsase în cameră o lumină aprinsă, și plecîndu-se spre fetiță, se uită la ea cum doarme și respiră liniștită. Se așeză lîngă ea.

Se întorsese : era el, căci îl auzea urcînd scara, și după sunetul pașilor trebuia să fie beat : — urmă un scîrțîit de trepte, apoi un răbufnit surd, se vede că în cădere se apucase de balustrală ; ceva mai tîrziu un murmur nedeslușit, și pocnetul ghetelor care căzură pe parchet. Un gînd îi trecu prin minte : „Dacă ar fi beat în lege, ar fi fost incapabil să și le scoată — dar nici dacă ar fi fost treaz, nu și le-ar fi scos. Oare știe că m-am întors ? Pe urmă se auzi din nou scîrțîitul treptelor de la scară, ca și cînd s-ar fi ridicat în picioare, sprijinindu-se de balustradă, pe urmă pași ușori și respirația lui suferătoare în fața ușii — un bîjbîit prin întuneric și clanța de la ușă începu să se învîrtească. Pe semne știa că s-a întors ; probabil văzuse șuba ei cu care venise în tren, sau o fi văzut telegrama. Clanța de la ușă se mișcă din nou, pe urmă după o pauză, clanța de la ușa care despărțea camerele lor fu zguduită cu furie. Îi auzi glasul răgușit de băutură și bîlbîitul :

— Gyp — deschide — n-auzi Gyp !

Pe urmă sunetele deveniră din ce în ce mai confuze, ca și cînd ar fi alergat de la o ușă la alta ; se auzi scîrțîitul treptelor ; pe semne ieșise din nou pe scară, și într-un tîrziu nu se mai auzi nimic.

Timp de o jumătate de ceas Gyp rămase în picioare și trase cu urechea. Unde o fi ? Ce face acum ? Prin mintea ei chinuită

treceau tot felul de gînduri. Se vede că era la parter. Ce va fi oare în stare să facă, acum la beție? Apoi dintr-odată i se păru că miroase a fum. Pe urmă mirosul se destrămă, ca la cîteva clipe să-l simtă din nou; se apropie furiș de ușă, învîrti cheia în broască, fără să facă nici un zgomot, o întredeschise și se uită jos la parter.

În casă era întuneric beznă și nu se simțea nici un fel de fum. Apoi fără să-și dea seama de unde, simți că o mînă i s-a încleștat pe glezna piciorului. Tot sîngele năvăli spre inimă și-și înăbuși un țipăt, încercînd să închidă ușa. Brațul lui și piciorul ei însă rămaseră între ușă, și uitîndu-se mai bine, îl văzu cît era de lung, cu fața în jos. O strîngea ca într-o menghine, și se ridică în genunchi, pe urmă cu multă greutate în picioare și-și făcu loc să intre în cameră. Cu respirația șuierătoare, Gyp se lupta cu el să-l dea afară, fără să facă zgomot. Puterea lui de bețiv păru că rezistă cîteva clipe și pe urmă-l părăsi, parcă ar fi scăpat printr-o supapă, dar a ei se destindea continuă și mai mult decît și-ar fi închipuit, în timp ce suflă spre el cu glasul întretăiat:

— Ieși; ieși afară din camera mea — mă — ticălosule!

În aceeași clipă își simți sufletul înghețat de groază; cu o mișcare subită, îi scăpase din mînă și acuma era exact în fața patului, cu brațele întinse deasupra fetiței.

Se repezi asupra lui pe la spate și apucîndu-i miinile, i le ținu strîns, dar el începu să se zbată și căzu peste pat. În aceeași clipă Gyp se aplecă și ridicînd fetița în brațe, ieși pe ușă și învcepu să coboare scara în goană, prin întuneric; în urma ei auzi pașii lui grei, orbecăind, ca să o ajungă din urmă. Se repezi în sufragerie și încuie ușa în urma ei, dar în aceeași clipă îl auzi izbindu-se întrînsa cu violență și căzînd grămadă. Încercă să liniștească fetița care începuse să plîngă, și o băgă sub halatul cu care era îmbrăcată, ca să o încălzească, stînd mereu la pîndă. ca să audă ce se petrece dincolo. Nu se simțea nici o mișcare. Spuza focului din cămin mai era caldă. Luă moltonul de pe masă și puse cîteva perne pe jos, ca să culce fetița, pe urmă o acoperi și învelindu-se cu fața de masă, rămase cu ochii măriți în mijlocul întunericului și ascultă. Cîteva clipe se mai auzi un hîrșîit, pe urmă nimic. Așteptă îndelung, pînă cînd se putu decide să se apropie de ușă. Nu se putea expune pentru a doua oară unui atac. De afară se auzea respirația lui grea; ascultă fără să se miște, pînă cînd își dădu seama că a adormit. Deschise ușa încet și se uită pe furiș. Era întins pe parchet în fața scării care ducea la etaj și dormea adînc. Cunoștea destul de bine somnul acesta și era sigură că nu se va trezi.

Simți o amară satisfacție, gîndindu-se că a doua zi dimineață îl vor găsi tot acolo, nemișcat, dar ea atunci va fi plecată. Ridică

fetița cu cea mai mare băgare de seamă și trecu pe lîngă el. Ajunsă din nou în dormitor, după ce zăvorî ușa, se apropie de fereastră și se uită în noaptea de afară. Se revărsa de ziuă și grădina ei se vedea cenușie, ca o adunare de umbre — era ultima dată că o mai vedea.

Se pieptănă și-și îmbrăcă blana, căci începuse să tremure de frig. Adună cîteva lucruri mărunte care-i erau dragi și le băgă în poșetă, împreună cu portmoneul. Își făcu pregătirile în grabă și rămase foarte mirată cînd își dădu seamă de precizia cu care se mișca. După ce termină, scrise dădacei cîteva cuvinte, spunîndu-i să vină după ea, împreună cu cățelușii în Bury Street, pe urmă băgă hîrtia pe sub ușa camerei unde dormise fetița pînă acum. O înfășură într-un jerseu și într-un șal, și începu să coboare scara. Se făcuse ziuă și lumina cenușie a zorilor se strecura în hall. Trecu fără grijă prin fața lui Fiorsen care dormea, pe urmă se opri o clipă, ca să respire. Dormea sprijinit cu spatele în perete, cu capul întins pe brațul proptit în curbătura treptelor scării și cu fața în sus. Fața aceasta care sute de ori fusese atît de aproape de a ei, trupul acesta chircit, părul în dezordine, umerii obrazului scofîlcit, repeziți înainte și gura întredeschisă, umbrită de mustața aurie — în toată figura aceasta inertă era ceva divin care se destrăma — și Gyp se simți emoționată. Dar, numai pentru o singură secundă. De astă dată totul trecuse, și pentru totdeauna. Întorse capul, ca să nu-l mai vadă, își încălță pantofii, deschise ușa de la intrare, luă fata în brațe pe urmă închise ușa la loc și plecă.

PARTEA A TREIA

1

Gyp se duse la Londra. Toată iarna și primăvara trecută și le petrecuse la Mildenham, făcînd călărie și ocupîndu-se de lecțiile ei de muzică, fără să vadă aproape pe nimeni altcineva, decît pe tatăl ei ; se întorcea acum la Londra, în suflet cu aceeași senzație pe care o simți într-o zi de aprilie, cînd în fundul cerului albastru și senin, aleargă bulgări albi de nori și firele de iarbă din lunci se întind pentru prima dată, lucind în lumina caldă a soarelui. În gara Widrington în compartiment apăru un hamal, în mînă cu un geamantan, un pardesiu și un sac cu cîteva crose de golf ; în fața ușii era un grup de oameni. Gyp văzu o femeie înaltă cu părul blond, aproape cărunt, o fată care ducea de lanț un foxterier și un bărbat care sta cu spatele spre compartiment ,iar subțioară avea și el un prepelicar, pe care fata îl mîngîia fără încetare.

— La revedere bătrîne Ossy ! Cît e de drăguț ! Tumbo, fii cuminte, că tu nu pleci.

— La revedere fiul meu. Vezi nu lucra prea mult !

Răspunsul tînărului nu-l mai auzi, dar acesta provocă o cascadă de efuziuni între care se auziră cuvintele :

— O, Bryan, ești un. — La revedere Oss ! La revedere, la revedere !

Tînărul intră în compartiment. Gyp se uită din fugă la el, în timp ce sta plecat pe marginea ferestrei și făcea semne cu pălăria. Era vechea ei cunoștință din timpul vînătorii, „Mister Bryan Summer'ay“, cum îi spusese bătrînul Pettance, care acum un an îi cumpărase calul de călărie. Cînd îl văzu că ia din plasă pardesiul, ca să facă loc cîinelui, să nu simtă prea mult legănatul trenului, Gyp se gîndi : „Îmi plac oamenii care se gîndesc și la cîinii lor, înainte de a se gîndi la ei“. Capul lui rotund, cu părul blond buclat, fruntea înaltă și gura frumos formată i se părură și de astădată foarte cunoscute. „Unde am văzut eu un om care seamănă cu acesta ?“ Îl văzu că închide fereastra, pe urmă se întoarse spre ea.

— Preferați. — O, ce mai faceți ? Ne-am cunoscut în timpul unei vînători. Cred că nu vă mai aduceți aminte de mine.

— Dimpotrivă, îmi aduc aminte foarte bine. Anul trecut ai cumpărat un cal de al meu. Cum îi merge ?.

— E în cea mai perfectă formă. Am uitat să întreb cum îl cheamă ; eu l-am botezat Hotspur, din cauză că nu-l mai pot stăpîni cînd este în fața unui obstacol. Îmi aduc aminte cum alerga în ziua aceea cu dumneata, cu frîul apucat între dinți.

Tăcură amîndoi și zîmbiră, pe urmă Gyp întrebă :

— Ce drăguț e ; cîți ani are ?

— Doisprezece. E foarte neplăcut cînd un cîine începe să îmbătrînească.

Urmă o nouă tăcere în timpul căreia el se uita la ea cu ochii limpezi.

— Am trecut într-un rînd pe la dumneavoastră, împreună cu mama ; asta a fost anul trecut în noiembrie. Dar aveați un bolnav în casă...

— Da — eu eram bolnavul.

— Grav ?

Gyp clătină din cap.

— Am aflat că v-ați căsătorit — Glasul lui deveni mai tărăgănat, ca și cînd ar fi avut intenția să mascheze lipsa de legătură a acestei întrebări. Gyp se uită la el.

— Da, dar eu și fetița stăm acum din nou împreună cu tatăl meu.

— A ! Îmi aduc aminte ce galop extraordinar a fost acela din ziua cînd v-am cunoscut.

— Superb ! Doamna care era pe platformă a fost mama dumitale ?

— Da, împreună cu sora mea Edith. Widrington este o localitate moartă și nu cred că Mildenham să fie mult mai bun.

— E foarte calm, dar mie îmi place viața aceasta.

— Bine că mi-am adus aminte ; eu nu cunosc numele dumneavoastră de acuma ; nu vreți să mi-l spuneți ?

— Fiorsen.

— A, da ! Vioristul. Viața este ca și jocul de noroc, nu-i așa ?

Gyp nu găsi cu cale să-i dea un răspuns la observația aceasta neașteptată. El scoase din buzunar o cărțulie roșie.

— Cunoști volumașul acesta ? Cînd sînt pe drum îl iau întotdeauna cu mine. Sînt cele mai frumoase versuri care s-au scris vreodată.

Cartea se deschise la următoarea strofă :

Potrivnic nimica, în calea iubirii,
Să stea și nu e nici lege adusă,
Nici silă s-oprească pornirile firii,
Ca fruntea să-și plece supusă.

Gyp citi și versurile următoare :

În dimineața vieții a dragostei flori
Răsări-vor mîndre pe urmele morții
Și vor străluci sub lumini de zori,
Ca veșnic să-nfrunte vitregia sorții.

Soarele căzut departe în asfințit, inunda zarea de o lumină verde și în largul cîmpurilor cirezile nepăsătoare, sau așteptau la jgheaburi, legănînd din cozile stufoase, ca să alunge muștele. Un snop de raze intră pe fereastră în compartiment și în lumina lor jucau firicele de praf ; întinzînd mîna prin radiația aceasta de lumină, ca să-i dea volumul înapoi, îl întrebă cu glasul blînd :

— Citești de predilecție poezii ?

— Mai mult tratate juridice. Dar cu toate acestea sînt convins că poezia este tot ce poate fi în lume mai frumos ; nu este așa ?

— Nu ; eu găsesc că muzica este mai frumoasă.

— Dumneata ești muziciană ? Arăți ca și cînd ai fi, iar dacă ești cu adevărat, atunci ești o muziciană pasionată.

— Mulțumesc ; dar dumneata ? Nu ești pasionat de loc ?

— Mie-mi place opera.

— Forma cea hibridă și cea mai ștearsă a muzicii.

— Tocmai acesta este motivul pentru care îmi place. Dumitale nu-ți place deloc ?

— Ba da ; și mă întorc la Londra numai pentru operă.

— Adevărat ? Nu ești cumva abonată la spectacole ?

— Ba da, pentru sezonul întreg.

— Tot așa și eu. Atunci voi avea ocazia să te mai văd.

Gyp zîmbi. Trecuse multă vreme de cînd nu mai vorbise cu un bărbat de seama ei ; trecuse multă vreme vreme de cînd nu mai văzuse o fată care să o intereseze și să-i trezească admirația, trecuse tot atîta vreme de cînd nu mai fusese ea însăși admirată. Trenul făcu o curbă și razele de soare o luminau acum de la genunchi în sus, iar căldura lor o făcu să simtă și mai intens mulțumirea nelămurită și presimțirea că astăzi va avea o zi bună.

În timpul unui drum pe care-l faci cu trenul, se pot spune multe, vreme de două sau trei ceasuri și toate acestea îți lasă o amintire mult mai durabilă. Dificultatea pe care o întîmpini, din cauza zgomotului, pentru a te putea înțelege, provoacă anumite confidențe. Ceasurile petrecute într-un compartiment de tren, stînd față în față, contribuie la intensificarea unei prietenii, mai mult decît întîlnirile care se înșiră din întîmplare, luni de zile, una după alta. În timpul conversației lor, el se dovedi mult mai volubil și avea la îndemînă mai multe subiecte despre care ea nu putea aduce vor-

ba. Îi plăcea să-l asculte vorbind, cu glasul lui puţin tărăgănat, să-l audă debitînd cu îndrăzneală spirite, şi să-i audă rîsul stăpînit care i se ridica din piept ca o vîltoare. Începu să-i vorbească fără reticenţe, despre trecutul lui ; anii petrecuţi la internat, pe urmă Universitatea şi eforturile pe care le făcea la bară, despre ambiţiile, gusturile şi chiar despre nebuniile lui. Seria aceasta de mărturisiri, implica o anumită nuanţă de măgulire, în faţa căreia ar fi fost peste putinţă să rămînă indiferentă. Apoi dintr-o dată, fără nici un fel de introducere, o întrebă dacă ştie să joace pichet.

— Cu tata joc aproape în fiecare seară.

— Nu vrei să jucăm o partidă împreună ?

Înţelese să-i propune să joace, numai ca să se poată aşeza mai aproape de ea, din cauză că întinzîndu-şi ziarul peste genunchi, acesta făcea un fel de legătură între ei ; pentru ca să-i întindă cărţile, după ce le amesteca, să-i atingă mîna ca din întîmplare şi să-i privească chipul. Atenţia aceasta nu era de loc neplăcută, deoarece ea însăşi se uita bucuroasă la el ; omul acesta avea un „farmec" special, ceva luminos şi lipsit de orice formalism, exact calitatea care lipseşte la cei mai mulţi bărbaţi voinici şi frumoşi.

Cînd îi dădu mîna la despărţire, ea i-o strînse în mod involuntar. În timp ce sta în faţa maşinii şi se uita la ea cu o admiraţie sinceră, umbrită de părerea de rău a despărţirii, îi spuse :

— Va să zisă te voi vedea la Operă, şi probabil pe Row (aleea călăreţilor din Hyde Park). Aş vrea să vin odată la dumneata în Bury Street, dacă-mi dai voie.

Gyp dădu din cap şi maşina se pierdu în mijlocul sufocantei atmosferei vesperale a străzilor Londrei. Winton nu era acasă şi se duse de-a dreptul în camera ei. După timpul pe care-l petrecuse la ţară, camera aceasta i se părea acum prea strîmtă. Îmbrăcă un halat şi se aşeză în faţa oglinzii, ca să-şi scuture funinginea rămasă în păr, din timpul călătoriei.

De luni de zile, de cînd se despărţise de Fiorsen, trăia într-un fel de vis de uşurare. Abia acum de curînd începuse să-şi dea seama de noua ei situaţie — situaţia unei femei căsătorite, dar fără bărbat ; femeia decepţionată care totuşi în taină îşi doreşte adevăratul tovarăş, ale cărei simţuri şi vederi şi ale cărei dorinţi şi frumuseţe se accentuează cu fiecare ceas care trece. Privindu-şi chipul reflectat în oglindă, luminos şi trist, situaţia ei aridă îi apăru mai limpede. La ce-i folosea că este frumoasă ? Frumuseţea aceasta nu mai folosea acuma nimănui, n-avea încă douăzeci şi şase de ani, şi începuse să trăiască exact ca-n sihăstrie. Se simţi înfiorată — dar nu din cauza frigului — şi-şi adună halatul mai strîns în jurul umerilor. Anul trecut pe vremea aceasta, fusese cel puţin în plină vîltoare

a vieții. Cu toate acestea prefera să trăiască în mijlocul acestei sihăstrii, decît să se mai întoarcă la el, căci amintirea lui îi evoca scena din seara aceea cînd îl văzuse plecat, cu mîinile întinse deasupra patului fetiței și cu degetele răschirate, ca ghiarele unei păsări de pradă.

După evadarea ei din dimineața aceea, Fiorsen o urmărise săptămîni de zile, la Londra, la Mildenham și prin Scoția, unde o dusese Winton, ca să o ferească din calea lui. Ea însă rămase neînduplecată în hotărîrea de a nu se mai întoarce la el pentru a doua oară ,așa că Fiorsen renunțase de a o mai urmări și plecase în străinătate. De atunci nu mai avea nici o știre despre el, afară de cele cîteva scrisori — pline de revoltă sau de scînceli pe care probabil le scrisese în clipe cînd mintea-i era tulburată de băutură. Dar la urma urmelor încetară și aceste scrisori și de patru luni nu mai știa nimic de el. Se vede că se „vindecase" de ea, pe acolo pe unde era acum.

Lăsă peria din mînă și începu să se gîndească la dimineața aceea, cînd alergase pe jos, cu fetița în brațe, în lungul ulițelor pustii și tăcute, în zorile pline de ceață ale acelei zile de octombrie ; la clipele grele cît așteptase frîntă de oboseală pe trotuar, ca să vină cineva să-i deschidă. De atunci se întrebase de multe ori, cum de spaima a putut să o terorizeze atît de mult, încît să se poată decide la o evadare atît de grăbită. Tatăl ei și mătușa Rosamunda insistaseră să ceară divorțul. Dar instinctul și mîndria nu-i permiteau să-și ventileze în public secretul suferințelor — nici să se prefacă, pentru circumstanță, că l-a iubit, cînd în realitate ea nu-l iubise niciodată. Fusese greșeala ei, că se măritase fără să-l fi iubit —

Nu e nici lege adusă...
Nici silă s'oprească pornirile firii.

Ce ironie a sorții ! Dacă tovarășul ei de drum ar fi știut.

Se ridică din fața oglinzii și privi în largul camerei, aceeași cameră în care dormise pe vremea cînd era fată. Va să zică se gîndise mereu la ea în timpul acesta. Cînd l-a întîlnit, nu i-a făcut deloc impresia că întîlnește un om necunoscut. În orice caz acum nu mai erau străini, unul pentru altul. Apoi dintr-o dată, pe peretele din fața ei îi văzu chipul. Firește, acesta era ! Ce prostie din partea ei, să nu-și poată aduce aminte imediat. Într-un cadru cafeniu, era o fotografie a celebrului tablou *Capul unui tînăr* de Botticelli sau Masaccio, expus la National Gallery. Cu ani de zile în urmă, se îndrăgostise de capul acestui tînăr, și de atunci era mereu în camera ei. Același chip larg, cu ochii limpezi și îndrăzneți, cu gura energic și frumos desenată, cu aceeași îndrăzneală în priviri — doar că în

realitate fața lui era mai englezească, nu italiană, era mai veselă, mai distinsă, mai puțin poetică, — ceva care-ți aducea aminte de un curtean de pe vremea lui George al II-lea. Ce-ar mai ride, dacă i-ar spune, că seamănă cu un flăcău de țăran, cu părul cîrlionțat și ceafa arsă de soare. Zîmbi, și după ce-și împleti părul, se urcă în pat.

Somnul nu voia să se apropie de ea ; auzi pe tatăl ei că s-a întors și se urcă în camera lui ; apoi auzi ceasornicele din turnuri bătînd miezul nopții, pe urmă unul, apoi două, în tot timpul acesta freamătul depărtat de pe Picadilly. Nu se învelise decît cu un cearșaf, și cu toate acestea îi era cald. În cameră se simțea un parfum ca de flori. De unde o fi venind ? Se dădu jos din pat și se apropie de fereastră. Pe pervazul ei, ascuns în dosul draperiilor era un buchet de toporași. O atenție din partea tatălui ei — cît era de drăguț !

Își îngropă obrazul între vrejurile delicate ale florilor și-și aduse aminte de primul ei bal. Probabil Bryan Summerhay fusese și el la balul acela. Dacă i-ar fi fost prezentat, și dacă s-ar fi întîmplat să danseze cu el, în loc să danseze cu bărbatul acela care o sărutase pe braț, cît de diferite ar fi fost părerile ei în privința bărbaților, față de cele pe care le avea astăzi despre ei. Dacă ar fi admirat-o — în noaptea aceea de bal toată lumea o admirase — drept răsplată pentru această admirație, nu i-ar fi plăcut oare și el ei, poate chiar mai mult decît ceva trecător ? Sau poate s-ar fi uitat și la el ca la toți care-i făcuseră curte înainte de Fiorsen, ca la un fluture care se învîrtește în jurul flăcării și este destul de prost, ca să se lase să-și pîrlească aripile ? Dar probabil ei îi fusese scris să-și primească lecția, să fie umilită și înjosită.

În mînă cu un fir de toporaș, a cărui mireasmă o respira cu lăcomie, se apropie de portret. Nu-i vedea decît conturele feții și ochii care se uitau la ea : ceva se mișcă în sufletul ei, ușor ca o tresărire, ca o frunză căzută care se întoarce pe cealaltă parte, mișcată de boarea lină, ca o sfioasă bătaie de aripi. Cu floarea mereu în mînă și brațele încrucișate pe piept își simți din nou inima zbătîndu-se de fiorul abia simțit al emoției ce se trezea într-însa.

Era tîrziu — sau mai curînd, foarte devreme, căci se făcea ziuă, cînd adormi și visă un vis straniu. Călărea pe mijlocul unei livezi înflorite. Era îmbrăcată în negru și în jurul capului avea o aureolă de cristale țepoase și lucitoare : plecase pe deșelate și sta cu genunchii adunați sub ea, așa că aproape nu simțea deloc spinarea calului, iar frîul pe care îl avea în mîini era făcut din vrejuri împletite de caprifolii. Cînta și privirile-i fugeau în largul cîmpului, ca să se ridice spre cer, și se simțea mai ușoară decît un fulg, iar calul în timp ce gonea ,întorcea din cînd în cînd capul și smulgea cîte o floare de caprifolii din frîu. Apoi dintr-o dată i se păru că

acest cap care se întorcea spre ea, este capul lui Summerhay și ochii lui o privesc zîmbind. Pe urmă se trezi. Razele soarelui pătrundeau pe sub perdele pe care le ridicase, c... să ajungă la ghiveciul de flori, și-i ardeau acum pe obraz.

2

Tîrziu în aceeași seară, Summerhay ieși din căsuța în care locuia pe Chelsea, și se îndreptă spre malul fluviului. În anumite stări sufletești se întîmplă ca un bărbat să iasă la larg, spre cîmpuri, păduri sau margini de ape — unde cerul e liber și privirile pot rătăci nestînjenite în largul lui. Bărbatul e întotdeauna singur cînd este îndrăgostit și tot singur e și cînd se întîmplă să moară. Nimeni nu se interesează de un om atît de preocupat și nici el nu se interesează de nimeni, în orice caz pe el nimeni nu-l interesa. Se opri în fața parapetului și ridică privirea spre stelele care clipeau printre frunzele arțarilor de pe chei. Din cînd în cînd respira adînc aerul cald și imobil. Nu se gîndea la nimic anume — nu se gîndea deloc, parcă toate gîndurile lui erau adormite. Se așeză pe o bancă și închise ochii. În închipuirea lui se trezi chipul unei ființe — un singur chip. Luminile de la ferestrele caselor din față începeau să se stingă una după alta ; nu mai trecea nici o mașină și numai rareori apărea cîte un trecător. Summerhay însă rămase nemișcat ca în extaz, iar pe chipul lui lumina de zîmbet apărea și se ștergea la intervale regulate, alternîndu-se ca lumina și umbra, în timp ce atmosfera din jurul lui, începea să se miște odată cu fluxul apei care urca spre maluri.

Se lumina de ziuă ,cînd se ridică de pe bancă și se întoarse acasă, dar în loc să se ducă la culcare, se așeză la birou și începu să lucreze la aranjarea dosarului în procesul pe care-l avea a doua zi, și lucră fără întrerupere, pînă în clipa cînd sosi ora obișnuită a călăriei de fiecare dimineață ,înainte de a-și face baia și a lua dejunul. Avea o constituție — dealtfel destul de obișnuită la avocați — care-l făcea să se simtă recreat după un lung efort spiritual. Înzestrat anume pentru această profesie pe care o îndrăgise, numele lui începea să aibă răsunet în lumea avocaților de bară ; cu toate acestea din cînd în cînd se lăsa tîrît de inspirația și preocupările momentului ,cum nimeni altul în locul lui, nu ar fi fost în stare să se lase tîrît. Era un fel de paradox. Ca să poată trăi retras, preferase să locuiască în căsuța aceasta din Chelsea, în loc să-și fi luat o casă în Temple sau în St. James ; și totuși era un excelent camarad la care numeroșii lui prieteni se uitau cu o dragoste plină de sfială.

în fața femeilor avea mare trecere, dar cu toate acestea reușise pînă acum să rămînă sufletește complet liber. Era un fel de jucător, dintre cei îndrăzneți, care mergea adînc și se lăsa luat de apă — pînă cînd datorită unei întîmplări neașteptate reușea să iasă din nou la suprafață — ca într-o bună zi să rămînă totuși la fund. Tatăl lui care fusese în diplomație, era mort de cincisprezece ani ; mama lui era celebră în lumea semi-intelectuală a societății de elită. N-avea nici un frate, dar avea două surori și o rentă anuală a lui. Cam acesta ar fi fost Bryan Summerhay la vîrsta de douăzeci și șase de ani, cu toate că încă nu-i răsăriseră dinții de minte.

În dimineața acestei zile, în timp ce se îndrepta spre Temple, simțea aceeași mulțumire neînțeleasă pe care o simțise și în ajun, și înaintea lui plutea și-acuma chipul acela cu trăsături regulate, de o paloare caldă, cu ochii adînci și negri — depărtați unul de altul, cu urechile frumoase și mici și cu buclele de păr castaniu pe fruntea delicată. Probabil viziunea lui nu era tocmai atît de precisă — era mai mult o emanație, o părere, o amăgire, de grație și spirit care-l captivase și-l obseda. Obsesia aceasta nu-l mai părăsea nici o clipă, dar nici el nu dorea să-l mai părăsească. Era în firea lui o anume pornire, că dacă se întîmpla să-i placă un cal, îl juca mereu, de cîte ori îl scoteau să alerge, iar dacă-i plăcea o operă, se ducea să o asculte de mai multe ori la rînd, și cînd îi plăcea un poem pe care l-a citit, îl învăța pe dinafară. Mergînd, ca de obicei pe malul fluviului, senzații noi începură să-l înfioare și se simți mulțumit.

Ajunse la tribunal destul de tîrziu și intră numaidecît în sala de ședințe. Îmbrăcat în robă și cu peruca pe cap, părea o figură din epoca georgiană. Nu-i mai lipsea decît o aluniță sau chiar două, o redingotă largă în poale, o sabie și o cutioară de prizat tutun care să completeze peruca albă, și ar fi fost un personaj desăvîrșit din secolul al optsprezecelea — deoarece avea aceeași statură robustă și totuși delicată, același chip luminos, palid bronzat, gura frumoasă cu zîmbet bun, atitudinea subliniată de o ușoară indiferență, privirile limpezi și sufletul plin de vitalitate. Cînd te uitai la el, aproape-ți părea rău, că un astfel de om s-a născut un secol mai tîrziu.

Tîrziu după amiază cînd se întoarse acasă, după ce reuși să scape de mirosul acestui costum convențional, al pergamentelor și de toate miresmele de peste stătut și mucezeala care se desprinde din cărțile de legi, intră cu cap cu tot în putina plină de apă din camera de baie, și după ce se șterse zdravăn, își aprinse țigara și ieși să se plimbe în lungul cheiului. Erau aproape ceasurile șapte. Ieri, exact la această oră, se urcase în tren și văzuse chipul acela care de atunci era mereu în fața lui. Frigurile te apucă întotdeauna la aceleași intervale.

Ar fi fost peste putință ca la această oră să faci cuiva o vizită. Dar în drum spre Club ,ar fi putut să se abată prin Bury Street.

Trecu prin fața magazinului de încălțăminte, unde demult se gîndea să facă o comandă, și se întrebă, unde si-o fi cumpărînd ea pantofii. Dar în aceeași clipă imaginea ei îi apăru în minte, extraordinar de clară, cum sta așezată în colțul compartimentului, pe urmă în picioare, alături de mașină, întinzîndu-i mîna. În jurul ei pluteau miresme de flori și de vînturi umezite de ploi. Se opri în fața unei oglinzi alături de o vitrină, fără să-și privească imaginea încruntată și cu țigara stinsă în gură, cum se uită la el. Pe urmă plecă din nou, de astă dată mai grăbit. Ajuns în Bury Street, simți parcă ar fi avut o povară grea pe umeri și picioarele ca plumbul. Anul acesta din ferestrele casei lui Winton nu mai zîmbea nici un ghiveci de flori, și numai numărul de la intrare o făcea să se deosebească de celelalte case din vecini, sau cel mult bătăile inimii lui Summerhay, cînd simți că aici era locul pentru care venise. Apucă pe Jermyn Street și dintr-odată se simți copleșit de tristețe. Clubul său era ,la celălalt capăt al străzii St. James, și intră numaidecît în sala cea mai puțin cercetată. Era biblioteca, unde se îndreptă spre secția franceză, și luînd dintr-un raft volumul *Cei Trei Mușchetari*, se așeză într-un fotoliu așa fel ca să stea cu spatele la cei care vor intra. Cartea aceasta care era romanul lui favorit, poate l-ar mai fi înveselit puțin, dar el nu încercă să citească. Se gîndi că din locul unde era acum, ar fi putut arunca pînă la ea cu o piatră, că dacă n-ar fi pereții aceștia, glasul lui s-ar auzi pînă la ea, ar putea chiar să o vadă.. Ce tîmpenie !... O femeie pe care n-o văzuse decît de două ori în viață. Ce tîmpenie fără pereche !

— Cinci puncte ! Trei dame — cu trei valeți ! Cunoști poemul lui Dowson : *Cynara, în felul meu, ți-am fost fidel... ?* Este mai bun decît toate versurile lui Verlaine ,afară doar de *Sanglots lengs*. Ce ai ?

— O cuartă de la damă. Îți place numele Cynara ?

— Da, dar dumitale ?

Cynara ! Cynara ! Da — melancolia toamnei : o petală de trandafir luată de vînt, o frunză moartă, un susur...

— Bun ! Un punct. Astîmpără-te Ossy, nu mai sforăi.

— Bietul bătrîn — lasă-l, te rog, nu-l deranja. Te rog amestecă în locul meu. O, mi-a mai venit o carte, și în clipa aceasta genunchii lor se apropiară...

Scăpă cartea din mînă — și tresări speriat.

Ah ; inutil, căci nu va mai putea scăpa ! Se așeză comod în fotoliul larg și închise ochii. Peste cîteva minute nu mai știa de nimica și dormi somn fără vise.

La două ceasuri după aceea un prieten — care se plictisea — dădu peste el, și oprindu-se în fața lui, se uită zîmbind la capul buclat și la expresia feței lui care era exact ca a unui copil mic cînd doarme. În glumă lovi cu piciorul în fotoliu.

Summerhay tresări și se întrebă: Ce este! Unde mă găsesc oare? Dincoace de fața zîmbitoare a prietenului său, pluti cîteva clipe o altă față, eterică, fermecătoare. Încercă să se reculeagă:

— Luate-ar naiba să te ia.

— Îmi pare rău, prietene dragă.

— Cît e ceasul?

— Zece.

Summerhay murmură ceva de neînțeles și se lăsă în partea cealaltă a fotoliului. Nu mai putu să adoarmă, dar o vedea, îi auzea glasul și-i simțea contactul cald, al mîinii înmănușate.

3

Vineri seara la Operă se cînta *Cavalleria* și *Pagliacci* care împreună cu *Faust* și *Carmen* erau singurele opere în timpul cărora Winton reușea să nu adoarmă. Privirile femeilor, care nu se cade să se oprească mai stăruitor asupra unui punct, cuprind mai mult decît pot vedea ochii unui bărbat. Gyp văzuse pe Summerhay înainte de a o vedea el; îl văzuse intrînd și strîngîndu-și clacul apăsat pe vesta albă, apoi uitîndu-se în jurul lui, ca și cînd ar fi căutat pe cineva. Arăta foarte bine în frac. După ce se așeză în fotoliu, îi mai putea vedea profilul; și în timp ce urmărea distrată pe Santuzza și voluminosul Turiddu, se întrebă oare va reuși să-l facă să se întoarcă spre ea, dacă va încerca să-l fixeze cu privirea, cînd exact în această clipă, îl văzu că se întoarce spre ea. Dar după prima privire pe care o schimbară împreună, Gyp constată mirată, că ar vrea să se mai uite odată la el. Oare îi va plăcea rochia cu care era îmbrăcată? Era frumos pieptănată? Ar fi fost mai bine, dacă nu și-ar fi spălat părul tocmai în ziua aceea. În pauză nu ridică privirea decît în clipa cînd îi auzi glasul.

— Bună seara domnule maior Winton!

Winton fusese informat despre întîlnirea lor din tren. Ardea de nerăbdare să fumeze o țigară, dar pînă acuma nu se putuse decide să lase pe fiică-sa singură. După ce schimbară cîteva cuvinte, se ridică din fotoliu.

— Te rog, Summerhay, stai cîteva minute în locul meu, căci mă duc să fumez o țigară.

Summerhay se așeză lîngă ea. Gyp avu ciudata seznație, că sala cu publicul dispar din fața ei și se vedea pe sine din nou sin-singură, în compartimentul de tren. Avea zece minute de care putu să profite în toată libertatea. Să se bucure de privirile limpezi ale ochilor lui, de răsunetul glasului, și de rîsul lui. Să rîdă și ea și să fie drăguță cu el. Erau doar prieteni !

— La National Gallery, este un tablou, pe care aș vrea să ți-l arăt, zise ea cînd îl văzu că se pregătește să plece.

— Vrei să mi-l arăți ? Mîine ? La ce oră ? La trei ?

Simți că s-a roșit, și valul fierbinte care-i ardea obrajii, odată cu zîmbetul care-i lumina ochii, îi dădeau senzația rarei plăceri de a se simți frumoasă. Puțin după aceea plecă. Tatăl ei veni nesimțit și se așeză lîngă ea ; de teamă ca expresia obrazului ei să nu o trădeze, îi puse mîna pe braț și-l întrebă :

— Tată, ia uită-te la pieptănătura femeii din penultimul rînd de fotolii, și spune-mi drept, ai mai văzut ceva atît de frumos ?

Pînă cînd să se întoarcă Winton în direcția indicată de ea, orchestra începu uvertura din *Pagliacci*. Și în timp ce urmărea desfășurarea intrigii pasionante, își dădu seamă că începe să înțeleagă pentru prima dată muzica în altfel, decît cu simțurile estetice, cum făcuse pînă acuma. Biata Nella ! Săracul Canio ! Bietul Silvio. Ochii i se umplură de lacrimi. În personajele acestei comedii tragice părea că simte vibrînd o dragoste pasionată — fulgerătoare, puternică, violentă, blîndă și înspăimîntătoare.

Iubirea mea ești tu : a ta voi fi,
În noaptea asta, și întotdeauna ;
Nimic din ce-a fost n-a mai rămas,
Doar deznădejdea și sufletul cernit.

La commedia è finita !

În timp ce-și îmbrăca mantoul, privirile ei căutau pe Summerhay. Încercă să-i zîmbească, dar nu reuși, și încet își deplasă privirea și se întoarse ca să ajungă pe tatăl ei care apucase înainte.

Nu întîrziase din cochetărie, dar se temea să nu bage de seamă că a fost nerăbdătoare să vină cît mai repede. Îl văzu imediat între colonade și cît ai clipi constată schimbarea de pe fața lui, cînd o văzut că se apropie. Îl conduse de-a dreptul în fața tabloului. Jobenul și gulerul tare al lui Summerhay nu contribuia cu nimic la asemănarea cu portretul, dar cu toate acestea era evidentă.

— Ei, ce zici ?

— De ce zîmbești ?

— Am o fotografie a acestui tablou, de pe vremea cînd eram de cincisprezece ani ; prin urmare vezi că eu te cunosc de multă vreme.

Se uită îndelung la tablou.

— Nu mai spune ! Va să zică eu semăn cu acest tablou ? Voi încerca acum să găsesc și eu unul care să semene cu dumneata.

Gyp clătină din cap :

— Uite, acesta este tabloul meu favorit ; *Moartea Procrysei*. Expresia de mirare care se oglindește pe fața faunului, ochii închiși ai Procrysei, cîinele care stă alături, lebedele și toată atmosfera de tristețe pentru ceea ce ar fi putut să fie.

— Da, pentru ceea ce ar fi putut să fie... Ți-a plăcut *Pagliacci ?*

— Cred că m-a emoționat peste măsură.

— Sînt de aceeași părere. În timpul spectacolului te-am urmărit.

— Spectacolul unei morți — din cauza dragostei, mi se pare îngrozitor. Arată-mi tablourile dumitale favorite. Aș fi în stare să ți le indic chiar eu.

— Ei, haide !

— Înainte de toate *Amiralul !*

— Da ! Și mai care ?

— Cei doi Bellini.

— Pe onoarea mea, dumneata ești ghicitoare. Gyp începu să rîdă.

— Dumneata preferi o atitudine categorică, finețe, culoare... Este exact ? Iată încă unul dintre tablourile mele preferate.

Era o *Crucificare* de Damessina : o cruce subțire și înaltă, cu un Crist slab, umil și chinuit, atît de impresionant de singur, în mijlocul unui peisaj întunecat și pustiu.

— Acest tablou mă impresionează mai puternic, decît imaginile pompoase și idealiste. Presimți că realitatea a fost aceasta. Pe urmă familia Francesca ! Nu-i așa că sînt foarte frumoase ?

Dete din cap în semn de aprobare, dar privirile lui parcă spuneau :

— Tot atît de frumoasă ești tu.

Petrecură aproape două ceasuri printre aceste tablouri nenumărate, aproape tot atît de singuri ca și în compartimentul de tren. După ce refuză să se întoarcă împreună cu el acasă, Summerhay rămase nemișcat în umbra colonadelor. Razele de soare cădeau în valuri de aur, porumbeii își ciuguleau penele, iar lumea care traversa Trafalgar Square, părea pete negre și minuscule altăuri de leii gigantici și de coloana uriașă. Dar el nu vedea nimic din toate

acestea, ci se gîndea la ea, că este cu totul altfel decît femeile pe care le-a cunoscut pînă acum. Altfel decît femeile și fetele din lumea bună, și îndoit de deosebită de toate femeile din lumea artei. Nu făcea parte nici dintre femeile moderne — cu studii universitare și veleități critice. Era o femeie cum nu era alta. Dar știa despre ea atît de puțin. Nici dacă a fost vreodată îndrăgostită cu adevărat. Unul era soțul ei acuma ; ce însemna omul acesta în viața ei ? „Femeia rară, enigmatică și impasivă : Ea !“ Cînd zîmbea, cînd ochii ei.. dar nu, clipirile ochilor ei erau prea repezi pentru ca să poată pătrunde în adîncurile lor. Era încîntătoare, în timp ce examina tablourile, cu zîmbetul acela fugar care-i juca pe buze. Cît ar fi dorit în această clipă să-i poată săruta buzele ! Oftă și începu să coboare scările cenușii de piatră, bătute de lumina de soare. Capitala care trepida de freamătul vieții în plin „sezon", i se păru aproape deșartă. Mîine — mîine va fi ziua cea mare cînd se va putea duce la ea, să o vadă.

4

După vizita pe care i-o făcuse în duminica aceea, Gyp se așezase în fața unui vas cu flori de mărgăritar și se gîndea la o frîntură din conversația lor...

— Doamnă Fiorsen, povestește-mi ceva despre dumneata.

— Ce anume ai vrea să știi !

— Despre viața dumitale casnică. Ceva despre căsătoria dumitale.

— Am comis o groznică greșeală — împotriva dorinței tatălui meu. Pe soțul meu nu l-am văzut de luni de zile ; și cred că nu-l voi mai vedea niciodată, dacă voi reuși să mă feresc din calea lui. Îți ajunge atît ?

— Dumneata nu-l iubești ?

— Nu !

— Crezi că vei putea să devii din nou liberă ?

— Prin divorț ? A, nu cred că m-aș putea decide la așa ceva !

— Da, știu că este o situație îngrozitoare, ca să te prezinți în fața curții.

O strînsese de mînă cu toată puterea.

Își îngropă obrazul în florile de mărgăritar, pe urmă se ridică, și așezîndu-se la pian, începu să cînte. Tatăl ei o găsi la întoarcere tot în fața pianului. În timpul celor nouă luni pe care le petrecuse în tovărășia fiicei lui, Winton părea că mai întinerise ; îmbrăcă-

mintea lui parcă era și mai elegantă și părul tăiat scurt începuse să-i lucească.

— Tată, a venit domnul Summerhay. I-a părut rău că nu te-a găsit acasă.

Urmă o tăcere destul de lungă.

— Draga mea, de asta mă îndoiesc.

Ar fi fost peste putință ca de aici înainte ea să se împrietenească cu un bărbat, fără ca în conversația lor să intervină această tăcere. Simțind că tatăl ei se uită la ea, îl întrebă :

— Te-ai simțit bine în parc ?

— Acum treizeci de ani nu întîlneai prin parc decît mahalagii și snobi, dar astăzi numai Dumnezeu ar fi în stare să-ți spună ce fel de oameni sînt cei pe care-i întîlnești.

— Dar florile ?

— A — da — florile și păsările ; dar uite ce, eu vorbesc despre oameni ! Ascultă Gyp, spune-mi, ce fel de om este tînărul Summerhay ?

— O, un băiat cît se poate de cumsecade.

Ar fi fost în stare să descifreze mult mai repede gîndurile lui Winton, decît pe ale ei însăși, și vedea că el se zbate între dorința ca ea să se distreze și să se simtă fericită, și dorința de a o preveni contra oricărei eventualități. Oftă îngîndurat și-i răspunse :

— Spune-mi Gyp, la ce se gîndește un tînăr în timpul verii ?

Femeile subtile și experimentate, pot impune adoratorilor lor o anumită distanță. Gyp își dădea seama că, dacă ar pronunța un singur cuvînt, totul s-ar schimba dintr-odată ; dar cu toate acestea nu-l pronunță. Totuși accepta să se întîlnească cu Summerhay aproape în fiecare zi, pe Row, la Operă sau în Bury Street. Se obișnuise ca în fiecare zi, tîrziu după amiază, să iasă în parcul St. James și să se așeze pe o bancă în fața havuzurilor. Într-o după amiază, în timp ce se întorcea acasă de la tribunal, trecu prin parc, și văzînd-o, se opri ; din ziua aceea erau mereu împreună după amiezile prin parc. De ce să facă pe tatăl ei să se neliniștească, văzîndu-l că vine prea des în Bury Street ? Era atît de plăcut să stea împreună pe o bancă, să vorbească liniștit, în timp ce copii îmbrăcați în zdrențe alergau pe dinaintea lor sau prindeau cu undița pești, ca să-i bage în cîte un borcan de sticlă, să-i ducă acasă și să-i vadă ce fac pe timp de ploaie cînd ei nu puteau ieși în parc, la joacă.

Cînd anotimpul se apropia de sfîrșit, zilele începeau să se scurgă liniștite, în așteptarea vînturilor care vor aduce o nouă schimbare.

Era de la sine înțeles că simțeau adevărată plăcere să stea alături, sub ramurile copacilor, în apropierea florilor și a apei, a porumbeilor și a rațelor.

5

Summerhay nu era omul în inima căruia să poți citi ca într-o carte deschisă, dar în ziua cînd începu vacanța judiciară, și el coborî din casă pentru ca să se ducă la ultima lor întîlnire, pe chipul lui nu puteai descifra nimic ce n-ai fi știut de mai înainte. În realitate însă se simțea foarte emoționat. Omul acesta avea un principiu al lui de morală. Poate părea și acesta o „reminiscență din epoca georgiană", dar adevărul era, că nu dorea cîtuși de puțin ca prin atitudinea lui să pricinuiască nemulțumiri unei femei. Pînă acuma reușise să se stăpînească, dar această stăpînire de sine îl costase mai mult decît ar fi fost el dispus să admită. Singurul martor al zbuciumului său, era cîinele scoțian căruia seară de seară îi tulbura somnul, în timp ce el măsura cu pași largi, ceasuri de-a rîndul, camera lui de lucru. Ea trebuia să știe și să cunoască sentimentele lui, iar dacă prețuia această iubire, ar fi fost de ajuns să miște din degetul cel mic ; dar cu toate acestea ea nu făcuse acest gest. Cînd îi întindea mîna sau cînd simțea parfumul care se desprindea din rochiile ei sau cînd privirile lui îi urmăreau respirația calmă, părea că totul în jurul lui începe să se învîrtească și era adevărată tortură să păstreze în fața ei aceeași atitudine corectă și calmă.

Cît timp o putuse vedea aproape în fiecare zi, pornirile acestea puteau fi stăpînite destul de ușor ; dar acuma cînd se apropia timpul să o piardă — pentru săptămîni întregi — începea să se zbată chinuit de deznădejde. Trecuse prin grele încercări, chiar în timpul cînd căutase să se ascundă din fața lumii, ca să nu bănuiască nimeni ce schimbare s-a operat în sufletul lui. Un om prins în vîrtejul dragostei, caută să trăiască pe cît posibil în singurătate, petrecîndu-și o parte a timpului liber cu exerciții fizice cît mai grele, și cu clipele de liniște extatică, pentru a putea evoca în mintea lui cît mai limpede chipul femeii iubite. Reușise să se ocupe cu toată seriozitatea de profesiunea lui, și era foarte mulțumit din cauza asta, dar nu reușise să se ocupe în deajuns de prietenii lui, pentru ca aceștia să nu-și pună întrebarea : „Ce este cu Bryan Summerhay ?" Evitase întotdeauna să vorbească despre felul în care-și petrece timpul liber, iar acum în urmă începuse să evite chiar pe colegii lui care erau obișnuiți să ia masa împreună cu el, să dan-

seze și să facă sport. Dar în același timp căuta să se evite pe sine însuși — ducîndu-se în toate părțile, la distracții care ar fi putut să-l preocupe timp de cîteva ore, fără să-i ceară nici un fel de concentrare. Constatase contra voinței lui, existența acestei pasiuni care îi impunea anumite sacrificii. Totuși niciodată nu-și pusese întrebarea, dacă Gyp este demnă de o astfel de iubire. O dorea, pur și simplu, așa cum era fără să încerce să o analizeze din nici un punct de vedere.

Refuză să se gîndească la trecutul ei. Aflase că este fiica naturală a lui Winton, dar în fața celui care îi aduse această știre de scandal, se simți îndemnat de dorința, să ridice pumnii și să-i facă în cap cîteva cucuie. Nici căsătoria ei nenorocită nu putea să aibă vreo importanță pentru el — nimic nu avea acum importanță, afară de clipele pe care le putea petrece în apropierea ei. Dar acuma ea se ducea la mare și el pleca în Perthshire, la vînătoare de gîște. O lună încheiată !

Va avea curajul să-i spună adevărul ? Din cînd în cînd chipul ei lua expresia unui copil care se așteptă să audă un cuvînt răstit sau amenințător. Ar fi fost peste putință să o bruschezi. Dar odată sau de două ori i se păru că în privirile ei se aprinde o scînteie de duioșie — care se stinge tot atît de repede, pe cît de neașteptat a apărut.

Sprijinit cu coatele pe parapetul fluviului, urmărea reflexul apelor. Soarele lumina vîrtejurile întunecate de unde — ale apei care trecuse pe sub ramurile sălciilor din Eynsham, coborîse pe la Oxford, ocolise pe după domul din Clifton, ca să treacă pe la Moulsford și să ajungă la Sonning. Ce extraordinar ar fi să, poată ieși într-o bună zi cu barca pe fluviu și să fie numai ei doi, singuri, pînă seara. Ce-l determinase să se poarte atît de timid ? Își trecu mîna peste obraz și avu senzația că a slăbit. Dacă ar ști ea cît o dorește și cît suferă din cauza acestei dorinți. Se desprinse din locul unde se oprise și se îndreptă spre Whitehall. În drum întîlni doi tineri pe care-i cunoștea ; unul dintre ei era căsătorit de curînd. Și aceștia trebuiau să plece în Scoția pentru Bobotează. Cît de banală și de ștearsă i se părea acum această sărbătoare, care pînă de curînd fusese pentru el punctul cel mai culminant al evenimentelor anului ; ziua deschiderii vînătoarei. Ar fi fost cu totul altceva, dacă ar fi plecat și ea în Scoția, împreună cu el.

Intră în St. James Park și se apropie de havuzuri, căutînd banca pe care se așezau ei în fiecare zi. Tresări cînd o văzu că ea îl așteaptă. Acum nu va mai ezita nici o clipă ci va încerca să-i vorbească.

Era îmbrăcată într-o rochie de muslină de culoarea păpușoiului copt și sta sprijinită de spătarul băncii, picior peste picior, cu o mînă pe umbrela închisă și cu fața pe jumătate ascunsă sub gardina largă a pălăriei. Summerhay se duse de-a dreptul la ea.

— Gyp, nu se poate să mai continuăm în felul acesta! Știi foarte bine că eu te ador. Dacă e peste putință ca dumneata să mă iubești, va trebui să încerc să mă smulg de lîngă dumneata. Spune Gyp, vrei să plec?

Făcu o ușoară mișcare, parcă ar fi venit să-l oprească, apoi îi răspunse cu glasul domolit:

— Evident, că nu vreau să pleci. Cum să vreau așa ceva?

— Atunci mă iubești?

— Te rog să stai puțin; să mai aștepți pînă cînd ne vom întoarce din vacanță. Atunci îți voi răspunde.

— Să aștept atît de mult?

— O lună. Nici pentru mine nu e ușor; apoi ridică ochii spre el. Te rog, nu mai continua acuma.

În aceeași seară, la Club, prin fumul țigărilor pe care le aprindea una după alta, părea că-i vede chipul ridicat spre el în după amiaza aceea, și se simțea în al șaptelea cer, ca din înălțimea aceasta să se prăbușească în adîncul tenebrelor iadului, și de aici să se repedeadă din nou spre lumina tăriei.

6

Bungalowul înconjurat de o terasă, clădit pe litoralul de miazăzi de către un prieten artist al mătușii Rosamunda, avea o grădină în care era un molift, și părea că acesta s-a repezit cel dintîi din mijlocul pădurii pornite pe urma lui. Casa era izolată, pe marginea unei stînci joase, deasupra golfului care se termina în coline de nisip, ridicate ca niște trepte.

Noaptea, cînd privea de la fereastra camerei, Gyp avea senzația că aici este singură pe lume. Undele mărunte ale mării ca de argint, moliftul solitar, lumina rece a lunei, cerul albastru întunecat ca cicoarea, șopotul continuu al valurilor care se repezeau pe plajă, pînă și aerul rece și sărat al mării, îți dădeau senzația de singurătate. Chiar în cursul zilei — pe vreme de pîclă fierbinte, cînd ierburile sărace de pe litoral abia se înfirau de vînt și păsările de mare treceau țipînd peste oglinda apelor — aveai de multe ori senzația că trăiești în vis, nu aevea. Făcea băi de mare și de soare și se înnegrise tot atît de mult cît și fetița; dar cu toate acestea simțea o ușoară nemulțumire față de viața ce se desfășura în

jurul ei, față de păsările de mare și lumina de soare, de valurile și corăbiile albe care se pierdeau în zare, față de pădurea de molift bătută de lumină, față de fetița ei care gîngurea, alergînd neastîmpărată, față de Betty și toate celelalte slugi — față de întreaga viață care se desfășura în jurul ei, la suprafață atît de simplă și lipsită de orice grijă.

Poșta venea o singură dată pe zi, și o aștepta cu cea mai mare nerăbdare. Totuși scrisorile primite de la el, care începeau ca și ale ei, cu „dragă prietene", puteau fi citite de toată lumea. Acuma cînd este departe de ea, nu-și va zice oare, că a fost mai bine să rupă relațiunile dintre ei și să o uite? Pe el îl aștepta viața cu toate bucuriile ei; cum va putea să persiste în dorința de a se lega pentru totdeauna cu o femeie care nu mai avea nici o nădejde în viață și nu-i putea oferi nimica? Va veni o fată cu ochii albaștri și părul roșcat — tipul acela de femeie care se deosebește atît de mult de temperamentul ei — și i-l va lua pentru totdeauna. Ce se va întîmpla atunci? Nu se va putea întîmpla nimic mai rău, decît ceea ce a fost pînă acuma? Nu, va fi mult mai rău, atît de rău, încît nici nu îndrăznește să se gîndească mai îndelung la ce va fi.

Pe urmă, timp de cinci zile nu mai sosi nici o scrisoare. Durerea și gelozia pe care o simțea în aceste clipe, nici nu se compara cu emoția mîndriei jignite pe care o simțise odinioară, cînd printre perdele văzuse pe Fiorsen alături de Daphne Wing pe canapea; cît de departe era acum această scenă. A cincea zi, cînd factorul nu-i aduse decît o factură pentru pantofiorii fetiței și cîteva rînduri de la mătușa Rosamunda, care era la Harrogate împreună cu Winton, Gyp simți că sufletul ei începe să rătăcească în mijlocul tenebrelor. Nu cumva totul se terminase? Năucită de durere și fără să-și mai dea seama ce face, plecă de acasă și începu să rătăcească prin pădure.

Merse în neștire, pînă cînd nu mai văzu nimic în jurul ei, decît trunchiurile cenușii și pline de rășină alse copacilor, pe urmă se întinse pe pămînt, cu obrazul proptit în palme și cu coatele îngropate în stratul gros de frunze afînate, și începu să se gîndească. Sub pleoape începură să i se înghesuie lacrimile — nu plîngea decît rareori, căci plînsul o indispunea și mai mult, în loc să o ușureze — se întoarse pe spate și rămase nemișcată. În jurul ei era tăcere deplină. Murmurul depărtat al valurilor nu putea ajunge pînă aici; în jurul ei nu se auzea zumzet de gîze și nici păsări cîntînd. Trunchiurile drepte ale copacilor se înălțau ca niște coloane într-un templu acoperit de ramurile întunecate și palele albastre de cer, în lungul cărora alergau pete de nori. Aici era pacea de care avea nevoie sufletul ei răscolit.

O formă întunecată apăru printre copaci, pe urmă încă una — doi măgăruși care scăpaseră din vreun țarc; se opriră și începură să se lingă unul pe altul pe gît și pe boturile umede. Umile și blînde dobitoace care o făcură să se simtă rușinată. De ce să-și facă inimă rea, cînd avea la îndemînă tot ce poate oferi unui om viața — afară de dragostea despre care-și închipuise că nu o va dori niciodată? Da, dar acuma o dorea și o dorea din toată puterea trupului și a sufletului ei.

Se cutremură de un fior și se ridică în picioare; furnicile începuseră să se urce pe ea și trebui să le adune una cîte una de pe rochie și de pe gît. Apoi se întoarse din nou spre plajă. Dacă se va întîmpla ca el să întîlnească pe altcineva care să ia locul pe care-l ocupase ea în gîndurile lui, nu-i va arăta niciodată, nici cu vorba nici cu fapta, că prezența lui i-a lipsit și că l-a dorit — niciodată. Mai curînd ar prefera să moară, decît să-i spună ceva.

Ieși din pădure în lumina soarelui. Marea era liniștită și plaja umedă lucea cu scăpărări de opal; pe suprafața apei se vedeau înfiorări de unde, ca niște încolăciri de șerpi în adînc; departe în zări, malul stîncos care tăia vederea în formă de arc, părea o viziune de vis. Totul părea ireal. Apoi dintr-o dată își simți inima bătînd cu atîta violență, încît i se tăie respirația. La picioarele stîncii din marginea mării, nu departe de potecă, era Summerhay, care o aștepta.

Cînd o văzu, se ridică numaidecît în picioare și se îndreptă spre ea. Îi spuse cu glasul foarte liniștit:

— Da, sînt eu; nu cred că ai avut pînă acuma ocazie să vezi o femeie care să semene atît de mult cu o țigancă. Credeam că ești tot în Scoția. Ce face Ossy? Apoi simți că începe să-și piardă cumpătul.

— Nu Gyp, este inutil să ne mai ascundem. Trebuie să știu care este adevărul.

I se păru că inima a încetat să-i mai bată, dar îi răspunse calmă:

— Hai să stăm jos cîteva clipe, și se apropie de marginea mării, unde nu puteau fi văzuți de oamenii casei, și în timp ce smulse cîteva fire de costrei, se întoarse spre el și-i spuse: Eu n-am încercat niciodată să te fac să ții la mine. Niciodată.

— Nu; niciodată.

— Faci o mare greșeală.

— Ce importanță poate avea așa ceva? Cînd cineva iubește, așa cum te iubesc eu, nu se mai gîndește, dacă ceea ce face e bine sau rău. Știu că pentru dumneata eu nu însumez nimica. Dar astăzi se împlinesc exact unsprezece săptămîni, din ziua cînd ne-am

întîlnit în tren, și din ziua aceea eu n-am mai avut o singură clipă de liniște.

Gyp oftă.

— Ce e de făcut. Ia uită-te colo — pata aceea albastră care se vede în mijlocul ierburilor, este fetița mea. În drumul meu stă ea — și tatăl meu — și mie mi-e frică de iubire, Bryan.

Era pentru prima dată cînd o auzea spunîndu-i pe nume, și Summerhay o apucă numaidecît de mînă :

— Ți-e frică — de ce să-ți fie frică ?

Gyp continuă cu glasul stins :

— Mi-e frică de mine și de iubirea aceasta care n-ar mai cunoaște nici o măsură. Nu mai spune nici o vorbă. Te rog, nu mai continua. Haide să mergem la masă, și ridicîndu-se în picioare, o luă înaintea lui pe cărare.

Rămase pînă în timpul ceaiului, dar nu mai aduse vorba despre iubirea lor. După plecarea lui, se așeză sub molift, și luă pe mica Gyp în poală. Dragoste ! Dacă mama ei ar fi renunțat la dragoste, ea nu s-ar mai fi născut. Țînțarii începură să bîzîie în jurul lor și trebui să intre în casă. După ce supraveghe pe Betty în timpul cît făcu baia fetiței, trecu încamera ei și se așeză la fereastră. Astăzi se întîmplase ca ea să stea întinsă pe pămînt în mijlocul pădurii, pe obraz cu dîrele de lacrimi pe care i le storsese deznădejdea ? Departe, pe stînga moliftului, în mijlocul cerului luna se ridicase palidă și ștearsă, deasupra unei lumi noi și a unei grădini ca din basme.

În seara aceea rămase cu cartea deschisă în fața ei, dar fără să citească ; în sufletul ei se desfășura procesul de stranie prefacere, provocat de prima iubire, cînd totul începe să se confunde în „tu" și „eu", în acea supunere pasionată și intensă renunțare care deschide drumul deplinei uniri dintre două ființe.

Dormi fără vise și se trezi cu capul greu și deprimată. Se simțea prea moleșită pentru ca să poată face baie, și-și petrecu toată dimineața împreună cu mica Gyp pe malul mării. Va avea oare energia necesară și îndrăzneala, ca în timpul după amiezii să se ducă pînă la stînca din zare de unde nu se mai vedea litoralul, ca să se întîlnească cu el, așa cum îi făgăduise ? Pentru prima dată, de pe vremea cînd era fetiță mică și făcea cîte o șotie, se feri să întîlnească privirile dădacei Betty, de teamă că ea va ghici ce se petrece în sufletul ei. Imediat după ceai, plecă de acasă, căci altfel ar fi venit el la ea, și nu dorea să-l vadă servitorii venind, două zile la rînd.

În după-amiaza aceasta de sfîrșit de august părea că firea toată zîmbește în jurul ei; recolta era adunată, merele erau în pîrgă, în ramuri ciripeau păsărele, în largul cerului pluteau nori molatici și leneși, iar fiorul ușor al apelor mării părea zîmbete. Trecu pîrîul și apucă pe o potecă în lungul cîmpului. În partea aceasta pădurea de molift părea că se retrăsese de pe pămîntul negru și gras. În largul livezilor de lucernă care așteptau a doua coasă, se auzea zumzet de albine și prin aer săgetau rîndunelele cu pieptul alb, gonind după gîze. Gyp adună un buchet de flori de cicoare și se întoarse spre marginea mării. Cînd ajunse aproape de stînci, îl văzu stînd în picioare și privind în partea de unde se aștepta ca să apară. Aici nu se mai auzea zumzetul albinelor nici bîzîitul gîzelor din ierburi, numai șopotul liniștit al valurilor care se urcau încet în susul stîncilor. Pînă acuma nu auzise că se apropie, și prin minte îi fulgeră un gînd: „Dacă mai faci un singur pas, acesta va fi definitiv". Se opri și ridică buchetul de flori la buze; pe urmă un oftat se urcă încet pînă la ea; apoi ieși în fața lui și se opri:

— Iată-mă!

O apucă de mînă și fără să scoată o vorbă, trecură pe sub bolta de stînci. Merseră un timp alături pe malul pietros, pe urmă urcară peretele stîncilor și ieșiră printre ierburile aspre, mergînd tot mai departe, pînă cînd ajunseră la o barieră. O deschise, dar cînd să treacă înaintea lui, întinse brațul după ea și strîngînd-o la piept, o sărută. Sărutul acesta, pentru ea care fusese sărutată de mii de ori pînă acuma, fu sărutul cel dintîi. Palidă ca o moartă, se sprijini de stîlpul barierei, apoi cu buzele tremurînde și ochii adînci și întunecați se uită la el rătăcită. În clipa următoare se întoarse în loc, și căzîndu-i în brațe, își ascunse obrazul la pieptul lui. Un hohot de plîns părea că i se urcă din adîncul pieptului și începe să-i zguduie toată ființa; pe urmă nu-l mai putu stăpîni și începu să plîngă de părea că i se sfîșie inima. Nici stăruințele lui, nici vorbele de mîngîiere pe care i le murmura la ureche, nu o mai putură opri. Sărutul acesta rupsese stăvilarele sufletului ei, și vîltoarea luase cu ea toată viața pe care o dusese pînă acuma, îndeplinind o prefacere neașteptată și minunată. Într-un tîrziu reuși să murmure cu mare greutate:

— Îmi pare rău — îmi pare foarte rău. Te rog, nu te mai uita la mine. Lasă-mă puțin singură — și mă voi liniști numaidecît.

Se supuse fără să scoată un singur cuvînt, și întorcîndu-se înapoi, se așeză pe stîncile de pe marginea mării, cu spatele la ea și privirile rătăcite în larg.

Încleștîndu-și mîinile cu toată puterea pe răslogii porții, Gyp se uita după fluturii care se alungau în lumină, depărtîndu-se spre

marginea înspumată a mării dantelate, pînă cînd nu se mai vedeau decît ca niște puncte albe pe fondul albastru de cer.

Cu toate acestea nu reuși să-și recîștige încrederea în sine. Ceea ce se schimbase acuma în sufletul ei, era o prefacere prea violentă, prea neașteptată și prea încîntătoare. Se uită la el și zise :

— Lasă-mă acuma, să mă întorc singură acasă. Mîine voi veni din nou.

— Tot ce vrei Gyp, voi face întotdeauna tot ce vrei.

Îi luă mîna și i-o ținu strîns pe obrazul său, apoi își încrucișă brațele pe piept și continuă să privească spre larg. Gyp nu se întoarse numaidecît acasă, ci se opri în mijlocul pădurii de molift pînă cînd începu să se întunece și stelele să clipească în mijlocul cerului albastru liliachiu, despre care misticii spun că este culoarea vălului în care se înveselesc sufletele drepților.

Tîrziu noaptea, după ce-și aranjă părul și se pieptănă, se ridică de la oglindă și ieși pe terasă. Din casa adormită nu se auzea nici o mișcare și în jurul ei nu se simțea nici o undă de vînt. Obrazul, mîinile, și tot trupul îi ardeau ca de pojar. Lumina de lună părea că-i pusese în acțiune toate simțurile. Tremurul de pe oglinda apelor continua, legănat de fluxul acoperit de năsip, luceau ca după o ninsoare proaspătă. Totul părea însuflețit, cum pare în fiecare noapte cu lună. Un fluture de noapte o înfioră, atingîndu-i obrazul cu aripile, și undeva departe se auzea o cîrtiță scurmînd nisipul malurilor. Apoi dintr-o dată i se păru că umbra moliftului din grădină începe să se miște — încet — abia perceptibil. Alături de trunchiul copacului era Summerhay, în picioare, aproape invizibil, cu un obraz bătut de lună și cu palma făcută punte peste ochi. Pe urmă întinse brațul spre ea, parcă ar fi implorat-o. Gyp nu se mișcă ci se uita drept la statura lui plecată înainte, cu brațele întinse. Apoi simți că ceva s-a mișcat într-însa, ceva necunoscut și neașteptat și în clipa următoare îl văzu că se apropie. Se opri în fața ei și ridică privirea ; acum îi putea distinge expresia feței pe care se oglindea pasiunea, respectul și mirarea, și-i auzi murmurul sfios :

— Dumneata ești Gyp ? Dumneata cu adevărat ? Arăți exact ca o fetiță !

7

Din clipa cînd i se dădu, Gyp simți o mulțumire care i se păru cu atît mai fără hotar, cu cît ea nu crezuse niciodată, într-o astfel de posibilitate și nici nu-și putuse închipui că va fi în stare să iu-

bească așa cum iubea acuma. Zilele și nopțile treceau ca un vis. Întocmai cum înainte de asta nu putuse admite ca lumea să se amestece și să afle tainele vieții ei conjugale, tot așa astăzi începu să nu se mai gîndească deloc la ceea ce va zice lumea din jurul ei. Numai amintirea tatălui ei i se părea că o apasă greu pe conștiință. Winton se întorsese la Londra și ea presimțea că va trebui să-i mărturisească întregul adevăr.

Două zile înainte de a împlini luna pe care trebuia să o petreacă pe coasta mării, plecă și ea la Londra, lăsînd pe Betty cu fetița, ca să o urmeze în ultima zi. După ce se întoarse de la Club, puțin mai palid la față din cauza curei pe care o făcuse, Winton o găsi așteptîndu-l. Se îmbrăcase într-o rochie de seară, și pe umerii albi, chipul și gîtul ei ars de soare părea un bronz lucitor. Nu o văzuse pînă acuma niciodată atît de vioaie și nici cu ochii atît de aprinși, așa că-i scăpă o ușoară exclamație de mulțumire. Îți făcea impresia că este o floare care ultima dată cînd ai văzut-o, abia îmbobocise, iar acuma înflorise în toată splendoarea. Nu reuși să-i înfrunte fără sfială privirea și toată seara aceea își amînă din clipă mărturisirea pe care trebuia să i-o facă. Nu era tocmai ușor să-i faci o astfel de mărturisire — dimpotrivă. Cînd îl văzu că-și aprinde „ultima țigară înainte de culcare", se așeză pe covor alături de fotoliul lui Winton, ca și în seara aceea depărtată, cînd se întorseseră de la primul ei bal, ca să-i facă *el* o mărturisire.

— Tată, îți mai aduci aminte ce-ți spuneam odinioară : că nu pot înțelege tocmai bine ceea ce-ați simțit, tu și mama, unul față de altul ? (Winton nu scoase nici o vorbă). Acum înțeleg limpede starea sufletească a unui om care preferă să moară, decît să renunțe la cineva.

— La cine ? La Summerhay ?

— Da ; mi-am închipuit că eu nu mă voi îndrăgosti niciodată de nimeni, dar tu știai mai bine decît mine ce va trebui să se întîmple.

Da, el știuse mai bine decît ea.

Înconjurat de liniștea grea, prin mintea lui se încrucișau întrebările cu iuțeală de fulgere :

— „Ce să fac acum ? Ce pot să fac ? Să încerc să obțin pentru ea un divorț ?"

Poate din cauza mulțumirii care-i tremura în glas și din cauza seriozității sentimentului pe care i-l mărturisise, nu se simțea mîhnit, cum se simțise odinioară, cînd o pierduse din cauza lui Fiorsen. Dragostea ! Pasiunea fulegărtoare care îi prinsese în vîrtejul ei pe amîndoi : pe el și mama ei. Dragoste pentru tînărul acesta ?

Era un băiat cumsecade, un bun călăreț — deci explicabil. Cel puțin dacă drumul în fața lor ar fi fost liber! Îi puse mîna pe umăr și declară.

— Bine Gyp; în cazul acesta va trebui să încercăm să obținem divorțul, căci altceva nu ne rămîne de făcut.

— Acum e prea tîrziu. Lasă-l pe el să *ceară* divorțul contra mea, dacă va vrea.

Prea tîrziu? Va să zică era prea tîrziu! Gîndul neașteptat, că el nu are dreptul să se amestece într-o astfel de chestiune, îl făcu să nu mai adauge nimica. Gyp continuă:

— Îl iubesc din toate fibrele ființei mele. Puțin mă interesează ce se va întîmpla de aici înainte — fățiș sau pe ascuns. Nu mă interesează deloc ceea ce va crede lumea.

Se întoarse și se uită la el. Aceasta era Gyp pe care el nu o mai văzuse niciodată. Emoționată, blîndă, dar cu respirația fierbinte, puțin alarmată, ca o pisică sau o leoaică în clipa cînd simte că puii ei sînt în primejdie. Își aduse aminte de expresia obrazului ei, pe vremea cînd era fată mică și încerca să sară cu calul peste obstacole care erau prea înalte. Într-un tîrziu coborî privirea spre ea și-i răspunse:

— Îmi pare rău că nu mi-ai spus mai demult.

— N-am putut să-ți spun; căci nici eu nu știam. O, tată, iartă-mă, căci văd că eu îți fac numai supărări. Iartă-mă!

Îi luă mîna și-și lipi obrazul fierbinte de ea. Winton se gîndi:

— Să te iert! Firește că te iert; dar nu e vorba despre asta. Aici e vorba...

Într-o clipă fu cuprins de viziunea chinuitoare a fetei adorate care va fi sfîșiată de gura lacomă a lumii — sau care va trebui să ducă aceeași viață de cîrtiță pe care o dusese el — condamnată să trăiască în întuneric, să se întîlnească pe ascuns și să se ferească de toată lumea, dar mai ales de fetița ei. Dar nu se poate să se repete din nou! Și totuși, nu era oare existența aceasta de preferat, decît să auzi bîrfeli, să vezi clipiri șirete în ochii altora și să auzi desfrîul cum se indignează sub masca virtuții? Mai mult sau mai puțin, lumea în care trăia Summerhay era aceeași lume ca și cea în care trăia el; prin urmare scandalul — ca orice existență parazitară — se va desfășura într-un cerc restrîns. Mintea lui trează începu să caute un punct de scăpare, și chipul lui luă înfățișarea vulpii cînd apare din mijlocul hățișului:

— Spune Gyp, nu știe nimeni?

— Nimeni!

Asta însemna ceva. În aceeași clipă un val de revoltă i se ridică din adîncul sufletului, și-l făcu să murmure:

— Mi-e peste putință să mă gîndesc că tu suferi și individul acela de Fiorsen se plimbă în voie. Nu s-ar putea să renunți la întîlnirile cu Summerhay, pînă cînd vom obține divorțul ? Cred că-l vom putea obține, dacă nimeni n-a prins pînă acuma de veste. Gyp, ascultă, atîta lucru cred că-mi datorezi și mie. Mai mult nu-ți cer.

Gyp se ridică în picioare și apropiindu-se de fereastră, stătu multă vreme, fără să răspundă nimica. Winton aștepta în liniște. Pe urmă o auzi că-i răspunde.

— Ar fi peste putință. Am putea să renunțăm la întîlnirile noastre, dar aci nu este vorba de asta. Este vorba de ceea ce vom simți după aceea. Cred că mi-ar fi peste putință să mă mai respect. O, tată, tu nu-ți dai seama ? Omul acesta m-a iubit, în felul lui de-a iubi ; și acuma să încerc o astfel de prefăcătorie. Să încerc să adun dovezi în favoarea mea, invocînd legătura dintre el și Daphne Wing, cazurile de beție, incidentul cu fetița ; să mă prefac în fața lumii că țineam la iubirea lui, cînd în realitate eu ajunsesem să nu-l mai pot suferi și nu mă interesa deloc, dacă-mi este credincios sau nu — și în toată vremea aceasta să am conștiința încărcată de gîndul că în realitate eu aparțin altuia. Aș prefera să-i spun adevărul și să-l rog să ceară divorțul în favoarea lui.

Winton ripostă :

— Hai să zicem, că va refuza ?

— În cazul acesta, voi putea fi cel puțin cu conștiința liniștită, și voi accepta ceea ce-mi poate oferi viața.

— Dar mica Gyp ?

Cu privirile pierdute în gol, ca și cînd ar fi încercat să citească tainele viitorului, îi răspunse cu glasul domolit :

— Într-o bună zi ea va înțelege. Sau poate, pînă cînd să afle, totul va fi demult terminat. Ai auzit vreodată ca fericirea să poată dura ?

Se plecă spre el, și sărutîndu-l pe frunte, ieși din cameră. Căldura buzelor ei și parfumul pe care-l lăsă în urmă, înveliră pe Winton, ca o amintire din trecut.

Prin urmare aici nu era nimic de făcut ? În general, oamenii de seama lui, nu cunosc în deajuns nici pe cei care sînt în imediata lor apropiere ; în seara aceea însă cunoscu sufletul fiicei lui cum nu reușise să-l cunoască niciodată înainte. Ar fi fost inutil să încerce ceva contra instinctelor ei. Va trebui să stea nemișcat și să urmărească propria lui pasiune — renăscută în fiica lui — cu toate durerile și zbuciumul cotropitor prin care trecuse altădată — probabil ani de-a rîndul ? Prin minte îi trecu vechea zicătoare populară : „Așchia nu sare departe de tăietor". Acuma cînd vîltoarea

începuse, ea va sacrifica totul — fără să se mai gîndească nici la ea, nici la nimeni — așa cum făcuse el și mama ei, trecînd dincolo de orice măsură. Dar la urma urmelor Gyp era mai fericită, decît putuse fi femeia pe care o iubise el și care era legată de un bărbat. La ce să se zbuciume de pe acuma, cînd e mult mai bine să primească situația așa cum este, de vreme ce și-așa nu se mai putea schimba nimica.

8

Gyp nu putu adormi. Gîndul să spună totul lui Fiorsen, nu-i mai da răgaz. Oare va accepta să ceară divorțul, în cazul cînd va afla că ea aparține altuia ? Disprețul lui pentru așa zisa „morală burgheză", lipsa lui de cumpăt, slăbiciunea și vanitatea jignită, totul pleda contra unei astfel de hotărîri. Nu, ar fi fost peste putință ca el să se decidă să se despartă de ea, cel mult în caazul cînd ar fi dorit el însuși să scape în mod legal de această căsătorie, ori așa ceva era foarte puțin probabil. Prin urmare ce-ar fi avut de cîștigat, făcîndu-i o astfel de mărturisire, cînd acest procedeu ar fi fost în detrimentul iubitului ei — de ce să-și simtă conștiința încărcată, tocmai față de omul acesta care după mai puțin de un an de la căsătoria lor, își luase o amantă și nu ezitase să o aducă chiar în casa pe care o plătea și o conducea soția lui ? Nu ; lui Fiorsen nu-i va face această mărturisire, decît cel mult pentru a-și satisface mîndria, că nu face nimic ce ar trebui să-i ascundă.

Dimineața următoare cobora în sufragerie, fără să se simtă cu nimic mai aproape de hotărîrea definitivă, decît fusese înainte. Nici ea nici tatăl ei nu aduseră vorba despre conversația pe care o avuseseră seara precedentă, și Gyp se întoarse în camera ei ca să se ocupe de rochiile de care nimeni nu se mai ocupase în timpul săptămînilor cît lipsise de acasă. Trecuse de amiază, cînd auzi o bătaie sfioasă în ușă, și deschizînd-o, se pomeni cu valetul Markey în fața ei.

— Iertați-mă, madam.

Gyp îl pofti înăuntru. Markey închise ușa pe urma lui.

— Domnul Fiorsen, doamnă, este jos în hall ; s-a strecurat pe ușă, în clipa cînd am deschis să văd cine sună la intrare ; ar fi fost peste putință să-l mai dau afară, decît cel mult cu forța.

— Tata este acasă ?

— Nu, madam ; domnul maior Winton a plecat la Clubul de scrimă.

— Ce i-ai spus ?

— I-am răspuns că mă duc să văd ; după cît știu eu, nu e nimeni acasă. Ce ziceți ; să încerc să-l dau afară din casă ?

Gyp clătină din cap.

— Spune-i că nu e nimeni dispus să-l primească.

Ochii rotunzi ai lui Markey, ascunși în fundul sprincenelor încruntate se îndreptară spre ea îndurerați. Deschise ușa să plece, dar Fiorsen, care aștepta afară, făcu o mișcare furișă și se strecură înăuntru. Văzu pe Markey întinzînd brațele spre el, ca și cînd ar fi fost gata să-l ia în spinare, și-i porunci cu glasul foarte liniștit :

— Markey — te rog — așteaptă pe culoar.

După ce se închise ușa, se retrase pînă la măsuța ei de toaletă și sprijinindu-se de ea, se întoarse și se uită la soțul ei ; inima îi bătea în piept de părea că vrea să sară din loc.

Fiorsen purta o barbă scurtă și obrazul parcă-i era mai plin decît înainte, iar ochii mai verzi ; încolo era tot așa cum îl știa Primul gînd care-i trecu prin minte, fu o întrebare : „Ce m-a determinat să-mi fie milă de omul acesta ? Nu va fi niciodată în stare să se tăvălească într-atîta desfrîu și beție, încît să moară — are mai multă vitalitate decî douăzeci de bărbați luați împreună".

Tresărirea zîmbetului nervos care-i încremenise pe față, dispăru ; ochii îi fugeau în largul camerei, cînd furioși, cînd vicleni, cum făcea și înainte.

— Ei bine Gyp, exclamă el și glasul parcă-i tremurase puțin, nu mă săruți ? După ce în sfîrșit am reușit să mă întorc acasă !

Ce tîmpenie ! În aceeași clipă se simți pe deplin liniștită.

— Poate vrei să vorbești cu tatăl meu ; este plecat !

Fiorsen dădu înfuriat din umeri.

— Ascultă, Gyp ! M-am întors ieri din Rusia. Am cîștigat o mulțime de bani în țara asta. Întoarce-te la mine. Mă fac om cumsecade — ți-o jur ! O, Gyp, întoarce-te la mine și vei vedea ce fel de om voi fi. Te voi lua cu mine în străinătate, pe tine și pe *bambina*. Vom merge la Roma — ori unde vei vrea tu — să trăim așa cum îți va plăcea. Numai să te întorci la mine !

Gyp îi răspunse cu violență :

— Vorbești prostii.

— Gyp, ți-o jur, că în viața mea nu am întîlnit nici-o femeie care să se poată compara cu tine. Fii încă o dată bună cu mine. De astă dată mă voi ține de cuvînt. Pune-mă la încercare !

La cuvintele acestea tragice care i se părură și fățarnice și copilărești, Gyp simți în sufletul ei forța pe care o prinsese noul

sentiment ce o stăpînea. Pe măsură ce convingerea aceasta creştea într-însa, chipul ei devenea tot mai impietrit şi glasul mai aspru.

— Dacă acesta este motivul care te-a adus aici — te rog pleacă. Eu nu mă voi mai întoarce niciodată la tine. Odată pentru totdeauna, *te rog* să înţelegi acest lucru.

Tăcerea lui o impresionă mult mai adînc decît insistenţele de adineauri ; cu o mişcare subită şi fără să-l simtă, se apropie de ea şi plecîndu-se înainte aşa că obrazul lui ar fi putut să o atingă, declară :

— Tu eşti soţia mea. Vreau să te întorci la mine. Trebuie să te ştiu din nou a mea. Dacă nu vrei, mă voi sinucide, sau te omor.

Braţele lui se întinseră brusc şi o cuprinseră, ca să o strîngă la piept. Dădu să ţipe, dar într-o clipă se răzgîndi şi luă o hotărîre neaşteptată ; se lăsă ţeapănă în braţele lui şi îngînă stăpînită :

— Lasă-mă ; strînsoarea ta îmi face rău. Ia loc şi stai liniştit. Vreau să-ţi spun ceva.

Tonul cu care vorbea îl făcu să-şi desprindă braţele de pe trupul ei şi se dădu un pas înapoi, ca să o poată vedea. Se depărtă de lîngă el şi aşezîndu-se pe un vechi sipet de stejar, îi făcu semn să se aşeze şi el pe marginea ferestrei. Inima îi bătea chinuită şi se simţea înfiorată de o uşoară indispoziţie fizică. În clipa cînd se apropiase de ea, mirosea a coniac. Îi făcea impresia că este închisă într-o cuşcă împreună cu o fiară sălbatică, sau în celula unui nebun furios. În clipa aceasta amintirea viziunii, cînd sta cu mîinile întinse ca nişte ghiare spre fetiţa ei, fu atît de vie, încît aproape nu-l mai vedea că aşteaptă la un pas de ea, să audă ce vrea să-i spună. Oprindu-şi privirile asupra lui, începu cu glasul stins :

— Gustav, spui că mă iubeşti. Am încercat şi eu să te iubesc. Dar n-am reuşit niciodată — nici chiar în primele zile după căsătoria noastră. Am încercat din toate puterile mele. Sînt convinsă că ar fi peste putinţă să nu te intereseze sentimentele unei femei, chiar dacă s-ar întîmpla ca această femeie să fie soţia ta.

Văzu că încep să-i tremure muşchii obrazului, şi continuă :

— Cînd am simţit că nu voi fi în stare să te iubesc, mi-am dat seamă, că nu am nici un drept asupra ta. Eu nu am încercat niciodată să-mi asum vreun drept asupra ta, nu-i aşa ?

Din nou îl văzu că tresare şi continuă mai grăbită :

— Dar cred că nu-mi vei cere să-mi petrec toată viaţa alături de tine, fără să ştiu ce este iubirea — tocmai tu, care ai încercat-o de atîtea ori. Apoi îşi împreună mîinile atît de strîns, încît se miră de liniştea cu care vorbea, şi murmură stins : *Sînt* îndrăgostită. Şi m-am dat bărbatului pe care îl iubesc.

Îl văzu că-și acoperă fața cu miinile și parcă auzi un scincet. Gyp avu senzația că aude un cerșetor care se ține după ea, debitind refrenul cunoscut: „Fie-ți milă, doamnă, fie-ți milă!“ Poate se va repezi la ea și o va sugruma? N-ar fi mai bine să dea fuga pînă la ușă — să cheme ajutor? Cîteva clipe care i se părură fără sfîrșit, se uită la el cum se leagănă pe marginea ferestrei, cu obrazul acoperit de palmele miinilor. Apoi fără să se mai uite la ea, își duse pumnul încleștat la gură și ieși din cameră. Prin ușa întredeschisă Gyp văzu chipul de piatră al lui Markey luminîndu-se, cînd Fiorsen trecu pe lîngă el. Încuie ușa și se întinse pe pat. Își simțea inima bătînd furioasă. Ce se va întîmpla, după o astfel de lovitură se va duce la o crîșmă? Spusese cîteva cuvinte pe care i le dictase deznădejdea. Dar cu ce drept încerca să fie gelos și înfuriat contra ei? Cu ce drept! Se apropie tremurînd de oglindă și cu gesturi mecanice își netezi părul. Era adevărată minune că reușise să scape neatinsă dintr-o astfel de întîlnire!

La trei după amiază trebuia să se întîlnească cu Summerhay, pe banca lor din St. James Park. Dar acum totul se schimbase; situația era mai dificilă și mai primejdioasă. Va trebui să aștepte și să se sfătuiască cu tatăl ei. Dar dacă nu se va duce la întîlnire, el ar putea să se alarmeze — își va închipui că i s-a întîmplat ceva sau poate — ce prostie — că a uitat, ori că-i pare rău de ceea ce a făcut. Ce și-ar închipui ea în locul lui, dacă ar constata că lipsește de la prima întîlnire, după zilele pe care le petrecuseră împreună în extaz? Și-ar închipui că s-a răzgîndit, că s-a convins că ea nu este demnă de el, deoarece o femeie care cedează atît de ușor, nu merită ca un bărbat să-și sacrifice viața pentru ea.

În mijlocul acestei chinuitoare nesiguranțe își petrecu cele două ceasuri care urmară, pînă aproape de trei după amiază. Dacă nu se va duce, el ar fi în stare să vină pînă în Bury Street, ceea ce ar fi mult mai primejdios. Își puse pălăria și se îndreptă repede spre St. James Palace. După se constată că nu o urmărește nimeni, mai prinse puțină inimă. Sosi cu zece minute mai tîrziu, și-l văzu că se plimbă neliniștit în sus și în jos, întorcîndu-se în fiecare clipă, ca să nu scape banca din vedere. După ce se salutară cu indiferența caracteristică între amanți, care totuși nu reușește să înșele multă lume, se îndreptară împreună spre Green Park și se așezară pe o bancă, la umbra copacilor. Îi povesti conversația pe care o avusese cu tatăl ei; dar numai după ce simți mîna lui într-a ei, ascunsă sub umbrela pe care și-o pusese pe genunchi, îndrăzni să-i povestească și despre scena cu Fiorsen.

Își retrase mîna și o întrebă :

— Gyp, omul acesta a pus mîna pe tine ?

Întrebarea aceasta căzu ca o lovitură. Dacă a pus mîna pe ea ; sigur că da !

Îl simți că se cutremură ca de friguri. Gura și pumnii îi erau încleștați. Se uită la el și zise cu glasul blînd :

— Bryan, liniștește-te. Nu m-a sărutat și nu i-aș fi permis pentru nimic în lume.

I se păru că face un efort ca să-și poată întoarce privirile spre ea, apoi îl auzi că răspunde :

— Nu face nimica ; a trecut !

Rămase nemișcată și cu sufletul rănit. Simțea că a fost întinată de atingerea acestui om și se simțea nedemnă de cel de lîngă ea. Evident, nu se putea să fie altfel. Dar inima ei rămăsese neatinsă — și-i aparținea întreagă, numai lui. Unui bărbat însă nu-i este deajuns numai atîta — el vrea ca și trupul să rămînă neprihănit. Pe acesta nu i-l putea oferi ; la asta s-ar fi putut gîndi mai demult, în loc să se gîndească numai acum. Rămase cu privirile pierdute și copleșită de durere.

Se apropie un băiețaș și oprindu-se în fața lor, se uită la ei cu ochi adînci și nemișcați. În mînă avea o felie de pîine unsă cu magiun și se făcuse tot una pe obraz. O femie se auzi strigînd după el : „Jacky, n-auzi să vii !". Femeia se apropie și luîndu-l de mînă, îl duse cu ea, dar băiețașul se împleticea, uitîndu-se înapoi, cu mîna întinsă, parcă ar fi vrut sa-i dea și ei o bucățică de pîine cu magiun. Summerhay îi trecu brațul în jurul mijlocului și se uită la ea :

— A trecut iubito. De aci înainte nu se va mai întîmpla așa ceva niciodată ! Îți făgăduiesc.

Era ușor să-i făgăduiască, și chiar să se țină de vorbă. De aci înainte însă va suferi mereu, de cîte ori își va aduce aminte de celălalt.

— Bryan, zise ea, eu nu pot fi a ta decît așa cum sînt acum. Ar fi peste putință să mă nasc din nou pentru tine ; cu toate că aș dori — aș dori din toată inima.

— Nu te mai gîndi la nimicurile acestea. Haide să mergem la mine acasă și să luăm ceaiul ; nu e nimeni în toată casa. Hai să plecăm.

O apucă de mînă ; și Gyp nu mai simți nimic, decît plăcerea nemăsurată de a fi atît de aproape de el.

După ce trecu pe lingă Markey, fără să-l vadă, Fiorsen se repezi în stradă, dar nu făcu nici o sută de metri, şi se întoarse înapoi. Îşi uitase pălăria. Valetul, care era în hall, deschise uşa şi-i întinse pălăria largă în gardini, pe urmă o închise, imediat, trîntind-o cu violenţă. Apucă spre Piccadilly. Ce n-ar fi fost în stare să facă în această clipă, ca să nu mai vadă expresia aceea de pe faţa lui Gyp. Chinuit de gelozie, simţi totuşi un fel de uşurare, ca şi cînd ar fi scăpat de ceva îngrozitor. Va să zică ea nu-l iubise niciodată! Nu-l iubise deloc? I se părea peste putinţă ca o femeie căreia el îi arătase atîta dragoste, să rămînă complet indiferentă faţă de el. Prin faţa lui defilau amintirile imaginii ei — femeie mereu supusă care cedează întotdeauna. Nu se poate ca totul să nu fi fost altceva decît prefăcătorie. El nu era un om de toate zilele — avea un farmec al lui — cel puţin aşa-i spuseseră celelalte femei. Prin urmare ea minţise; nici nu se putea să nu mintă.

Intră într-o cafenea şi ceru o sticlă de *fine champagne*. Îi aduseră a carfă pe exteriorul căreia era marcată cantitatea în linii orizontale. Stătu multă vreme în faţa mesei. Cînd se ridică, băuse nouă linii, şi simţea în vine un fel de pornire feroce, iar în suflet un elan nobil şi plăcut. Era liberă să iubească pe cine-i place. Dar la rîndul lui era şi el liber să pună mîna în gîtul amantului. Se opri în loc. În faţa lui mergea un om, între două placate pe care era scris: „Daphne Wing. Pantheon. Daphne Wing. Dansatoarea Plastică. Poezia mişcărilor ritmice. Azi la orele trei. La Pantheon. Daphne Wing".

Mica Daphne — *aceasta* îl iubise! Era trecut de trei. Intră şi se aşeză într-un fotoliu din apropierea scenei, înfiorat de o amară plăcere. Aceasta era adevărata ironie. Iat-o! O mică Pierrettă în rochiţă scurtă diafană, cu obrazul pudrat ca să se armonizeze cu rochiţa de muselină. O Pierrettă care începu să se învîrtească pe vîrful picioarelor, cu braţele ridicate în formă de arc şi mîinile împreunate deasupraa părului strălucitor.

Ce atitudine tîmpită! Pe faţa ei însă era aceeaşi expresie de altă dată, limpede şi inocentă, ca de porumbiţă; şi cu toată inepţia atitudinilor cunoscute în coregrafie, din dansul ei emana un efluviu divin care făcu pe Fiorsen să se uite la ea emoţionat. Traversă scena piruetînd, cu mişcări subite ca de fluture, ajunsă din cînd în cînd din urmă de către un Pierrot îmbrăcat în negru şi cu faţa pudrată ca şi a ei, care începu să se frîngă spre dreapta, cu un genunchi repezit în afară şi vîrful piciorului lipit de glezna celuilalt, cu braţele în forma de arc pe deasupra ei. Pe urmă, cu braţul lui Pierrot

în jurul mijlocului, se oprește în vîrful unui picior, învîrtindu-se încet, în timp ce al doilea picior îl ridică spre tavan, și tremurul ușor al trupului ei denotă dificultatea acestei figuri ; pe urmă se lăsă pe vîrful ambelor picioare și se apropie ca în zbor de fundul scenei, ca să revină piruetînd, pe obraz cu expresia suavă de porumbiță și picioarele cu forme perfecte, detașîndu-se albe și luminoase pe fondul sumbru al decorurilor. Pe scenă era o ființă adorabilă. Ridicînd brațele, Fiorsen aplaudă zgomotos și strigă „*Brava*". Văzu că se uită la el cu ochii măriți, în care clipi o tresărire — nimic altceva. Îl recunoscuse. „Este cineva care nu m-a uitat", gîndi el.

Cînd apăru pentru punctul al doilea din program, *Ultimul dans al Opheliei*, era numai singură, cu propria ei imagine reflectată în oglinda unui lac artificial, înconjurat de plante acvatice, care era în mijlocul scenei. Fiorsen zîmbi sarcastic. Îmbrăcată într-o rochie suplă de culoarea valurilor mării, spintecată ca să i se poată vedea picioarele, și în părul desfăcut, cu flori de margarete și cicoare, începu să se rotească în jurul chipului ei din apă, tristă, palidă și mîhnită, piruetînd tot mai repede, pînă cînd atinse viteza necesară dansului frenetic și în clipa următoare fu cuprinsă în snopul de lumină al unui reflector, ca pe urmă să intre în apa artificială și să plutească pe spate, printre florile de nufăr, făcute din hîrtie. Era încîntătoare, cum sta așa cu ochii încă deschiși și părul de aur dîră pe urma ei. Fiorsen ridică din nou brațele și aplaudă strigînd *Brava !*. Cortina se lăsă, dar Ophelia nu se întoarse să mulțumească publicului, fie din cauză că-l văzuse pe el, fie că voia să lase iluzia că s-a înecat. Artificiul acesta era ceva caracteristic pentru o fată ca ea.

Cu un sîsîit de dezgust, aruncat la adresa celor două paiațe care apăruseră pe scenă și-și trăgeau palme, Fiorsen se ridică din fotoliu și ieși din sală. Scrise pe o carte de vizită : Vrei să mă primești ? G. F." și o trimise la cabine. Peste cîteva minute veni răspunsul :

— Miss Wing vă va primi îndată, domnule.

Sprijinit cu spatele de peretele coridorului pustiu prin care vîjîia vîntul, Fiorsen se întrebă ce naiba are de căutat aici și ce naiba îi va putea spune acuma fata aceasta.

O găsi stînd în picioare, cu pălăria în cap, în timp ce garderobiera îi încheia pantofii de lac. Îi întinse mîna peste trupul femeii care sta plecată în fața ei :

— O, domnule Fiorsen, ce mai faci ?

Fiorsen îi strînse mîna mică și umedă, iar ochii lui o cercetară fugar, evitînd să-i întîlnească privirile. Chipul ei era tot ca mai

înainte, și totuși parcă era mai împietrit, mai indiferent; numai trupul ei desăvîrșit și flexibil, era același. Garderobiera murmură: „Bună ziua domnișoară", și ieși din cameră.

— A trecut multă vreme de cînd nu te-am mai văzut, nu-i așa?

— Da; am fost plecat în străinătate. Văd că dansezi tot atît de superb ca și altădată.

— Exact; accidentul n-a influențat întru nimic felul meu de a dansa.

Făcu un efort, ca să o poată privi în față. Era oare asta aceeași fată care se ținuse cu deznădejde de el, care-l saturase de sărutările ei, de lacrimile și de umilințele cu care-i cerșea iubirea — o singură clipă de iubire? Astăzi însă era mult mai fermecătoare și mai plină de ispite, decît o știa el de altădată. Se uită la ea și zise:

— Haide, sărută-mă, mica mea Daphne.

Daphne Wing nu se mișcă; dinții ei albi se vedeau rînduiți deasupra buzei inferioare; și după cîteva clipe îi răspunse:

— O, nu, mulțumesc. Ce face doamna Fiorsen?

Fiorsen îi răspunse răstit.

— Cu asta s-a terminat.

— O, a divorțat de dumneata?

— Nu. Să nu-mi mai vorbești de ea; m-ai auzit; să nu-mi mai vorbești de ea.

Daphne Wing, mereu în picioare, oprită în mijlocul cabinei încărcate de tot felul de lucruri, îi răspunse pe un ton complet șters.

— Poate-ți închipui că ești politicos, nu-i așa? Mi se pare foarte ciudat; nu știu dacă aș putea afirma că-mi face plăcere să te văd. Am trecut prin clipe foarte grele, nu știi de asta; dar doamna Fiorsen s-a purtat cu mine ca un înger. Ce te-a determinat să vii acum la mine?

Tocmai! Ce l-a determinat să vină la ea? Prin minte-i trecu un gînd: „Ea îmi va ajuta să uit", și-i răspunse grăbit:

— Daphne, m-am purtat cu tine ca o brută. Am venit ca să-mi repar greșelile din trecut.

— O, nu; acum nu se mai poate repara nimic — mulțumesc, și începu să-și pună mănușile. Purtarea dumitale m-a învățat o mulțime de lucruri, poate la asta nici nu te-ai gîndit. Ar trebui să-ți fiu recunoscătoare. Ia te uită, ți-ai lăsat bărbuță. Crezi că arăți mai bine cu ea? Eu cred că barba te face să arăți a Mephistofele.

Fiorsen se uită stăruitor la obrazul ei cu forme atît de perfecte a cărui pieliță transparentă începuse să se rumenească ușor. Nu cumva încerca să-și bată joc de el — tocmai fata asta care era atît de simplă!

— Unde locuiești acum ?

— Trăiesc singură, și am un studio. Dacă vrei, n-ai decît să vii să-l vezi. Un singur lucru însă trebuie să înțelegi : că m-am săturat definitiv de dragoste.

Fiorsen rînji.

— Chiar cînd ar fi vorba de altul ?

Daphne Wing îi răspunse cu glasul liniștit :

— Aș prefera să vorbești cu mine cum se cade să vorbești cu o doamnă.

Fiorsen își mușcă buzele.

— Vrei să-mi faci plăcerea să iei ceaiul cu mine ?

— Da, mulțumesc ; sînt chiar flămîndă. Cînd am matineu, nu iau niciodată masa ; cred că e mai bine să ies în scenă cu stomacul gol. Ți-a plăcut dansul meu în Ophelia ?

— Mi s-a părut artificial.

— Da, scenariul este făcut din oglinzi și pînze de sîrmă. Dar spune-mi, în timpul dansului am reușit să sugerez spectatorului impresia că sînt nebună ? Asta mă interesează. Fiorsen aprobă din cap. Îmi pare bine. Vrei să plecăm ? Mi s-a făcut foame.

Se întoarse cu spatele la el și se uită în oglindă, ridică brațele amîndouă să-și îndrepte pălăria, și o clipă i se văzu toată perfecțiunea formelor, pe urmă luă o poșetă care atîrna de spătarul unui scaun și se întoarse spre el :

— Dacă nu te superi, cred că ar fi mai bine să o iei înainte, ca să atragem mai puțin atenția. Te voi ajunge din urmă la Ruffel's — unde se găsesc lucruri excelente. *Au revoir.*

Fiorsen coborî înspăimîntat, enervat și neașteptat de supus spre Coventry Street, și după ce intră la Ruffel's, se așeză la o masă de lîngă fereastră. Apoi dintr-odată amintirea fetei fu ștearsă de viziunea recentă a lui Gyp, așezată pe sipetul de stejar de la picioarele patului, pînă în clipa cînd ridicînd privirea, văzu pe Daphne în fața vitrinei, uitîndu-se la coșulețele de prăjituri expuse. Fata intră numaidecît.

— O, bine că ești aici. Aș vrea o cafea înghețată și cornuri cu nuci, pe urmă cîteva felii de rulouri și frișcă bătută. Ești de acord ?

După ce se așeză la masă în fața lui, începu să-l examineze cu atenție.

— Unde ai umblat prin străinătate ?

— Stockholm, Budapesta, Moscova și alte orașe.

— Splendid ; crezi că eu aș putea avea succes la Budapesta sau la Moscova ?

— S-ar putea foarte bine să ai ; căci pari destul de englezoaică.

— O, crezi cu adevărat că sînt destul de englezoaică ?

— Complet ! Felul tău de — fu incapabil să-i spună : Felul tău de vulgaritate specifică nu se poate întîlni în altă parte.

— Felul meu de frumusețe ?

Fiorsen rînji, arătîndu-și dinții.

— O, pînă acum nu mi-ai spus niciodată o amabilitate atît de emoționantă. Cu toate acestea eu aș prefera să fiu tipul grecesc — frumusețea aceea păgînă ; cred că înțelegi ?

Linia obrazului ei profilat în această clipă pe fondul de lumină părea de o puritate calmă.

— Mica mea Daphne, zise el ; bănuiesc că trebuie să mă urăști ? Nici nu s-ar putea să nu mă urăști.

Daphne Wing ridică ochii rotunzi, albaștri-cenușii spre el, și-l examină cum ar fi examinat prăjiturile din farfurie.

— Nu ; acum nu te mai urăsc. Evident, dacă te-aș mai iubi, ar trebui să te urăsc. Nu ți se pare că ceea ce-ți spun eu acuma, seamănă a irlandeză. Dar cred că ar fi peste putință să te gîndești la un bărbat care s-a purtat ca o secătură, fără să-l urăști, nu-i așa ?

— Prin urmare, pe mine mă consideri drept o secătură ?

— Nu ți se pare că ești ? Nici nu s-ar putea să fii altceva — după felul în care te-ai purtat. Cred că ești de acord ?

— Și cu toate acestea ai acceptat să iei ceaiul cu mine ?

Daphne Wing începuse să mănînce, și-i răspunse cu gura plină :

— Uite ce ; acum sînt independentă, și cunosc destul de bine viața. Tocmai din cauza aceasta pentru mine ești cu totul inofensiv.

Fiorsen întinse mîna și o apucă de braț, tocmai în dreptul pulsului care bătea regulat. Fata apucă furculița cu cealaltă mînă și continuă să mănînce, uitîndu-se la el. Fiorsen își retrase mîna, parcă l-ar fi înțepat cu ceva.

— Văd că te-ai schimbat — aci nu mai încape îndoială.

— Desigur ; cred că nici nu te așteptai să mă găsești altfel, nu-i așa ? Prin astfel de situații nu se poate să treci fără să tragi o învățătură. Eu am fost o biată gîsculiță, nenorocită — se opri cu lingurița în aer — dar cu toate acestea...

— Eu te mai iubesc și acum, mica mea Daphne.

Fata nu-și putu stăpîni un oftat.

— Înainte de asta, nu știu ce-aș fi fost în stare să sacrific, numai să te pot auzi spunîndu-mi aceste cuvinte.

Întoarse capul și scoțînd o nucă din prăjitura care era în fața ei, o băgă întreagă în gură.

— Vrei să vezi studioul meu ? L-am renovat complet și e foarte drăguț. Cîștig douăzeci și cinci de lire pe săptămînă ; viitorul meu

contract este încheiat la treizeci. Mi-ar face plăcere să știe și doamna Fiorsen de asta. — O, am și uitat, că nu-ți place să mă auzi vorbind despre ea. De ce anume ? Aș vrea să-mi spui și mie motivul. Îl văzu că s-a înfuriat, dar continuă : Nu mi-e frică de dumneata deloc. Înainte de asta îmi era grozav de frică. O, ce mai face contele Rosek ? Tot atît de palid este ? Nu mai iei ceva ? Aproape n-ai mîncat nimic. Știi ce-aș mai vrea acum ? O limonadă de căpșuni, cu o felie de mandarină deasupra.

După ce-și termină limonada, sfărîmînd madarina cu vîrful pațului de care se servise, ieșiră din local și luară o mașină. În drum pînă la atelier, Fiorsen încercă să o apuce de mînă, dar ea-și încrucișă brațele pe piept și-i spuse cu glasul liniștit :

— Nu e politicos să profiți de faptul că ești cu o doamnă în mașină. Se retrase îmbufnat și se uită la ea cu atenție. Fata asta se juca cu el ? Sau poate prezența lui nu o mai interesa nici cît negru sub unghie ? I se părea de necrezut.

Mașina care trecuse prin străduțele mărunte din Soho,, se opri. Daphne Wing se dete jos și apucînd pe o alee îngustă, se opri în fața unei uși verzi, pe dreapta ; în timp ce o deschidea, se întoarse spre el și-i spuse :

— Îmi place să stau în strada aceasta mică și sordidă — căci nu are aerul de diletantism. Evident, cînd am închiriat casa, aici nu era un studio ; era partea din fund a atelierului unui papetar. Fiecare palmă de loc, cucerită pentru artă, însemnă ceva, nu-i așa ?

Urcă o scară cu cîteva trepte acoperite de un covor verde, și intrară într-o cameră mare, luminată prin tavan, ai cărei pereți erau tapetați cu mătase japoneză de culoare galbenă ca floarea de azalee. Se opri cîteva clipe fără să spună nimic, parcă ar fi fost fermecată de frumusețea interiorului ei, pe urmă întinse brațul spre pereți și-i spuse :

— Mi-am pierdut multă vreme cu decorația, căci totul este făcut de mîna mea. Ia uită-te la micii mei copăcei japonezi, nu-i așa că sînt adorabil ? Pe marginea ferestrei, din tavanul care cobora în pantă, erau șase merișori pitici, aranjați cu multă grijă. — Cred că această cameră i-ar plăcea și contelui Rosek, adăugă ea pe neașteptate. Are ceva bizar în felul în care se prezintă, nu-i așa ? Am căutat să-mi creez un decor bizar, pentru a introduce nota originală în arta mea. Astăzi acest amănunt este foarte important. Dincolo am dormitorul și baia, și o bucătărie unde totul este la îndemînă, și apă caldă la orice oră. Părinții mei găsesc camera asta extrem de caraghioasă. Uneori vin la mine și stau și se uită în jurul lor. Nu

se pot însă obișnui cu acest cartier pe care-l găsesc prea sordid. Dar eu sînt de părere că un artist este mai presus de așa ceva.

Emoționat de naivitatea ei copilărească, Fiorsen îi răspunse :

— Ai dreptate, mica mea Daphne.

Se uită la el și din piept îi scăpă doar un oftat ușor.

— Pentru ce te-ai purtat cu mine atît de urît ? întrebă ea. Îmi pare atît de rău, din cauză că astăzi nu mai sînt în stare să simt nimic. Apoi își acoperi ochii cu dosul palmei.

Emoționat profund, Fiorsen se ridică de pe scaun și se apropie de ea, dar fata întinse brațul ca să-l oprească, și o lacrimă îi luci între gene.

— Te rog, ia loc pe canapea. Vrei să fumezi ? Uite, acestea sînt țigări rusești.

Întinse brațul și luă de pe o măsuță de fag, poleită cu aur, o cutioară albă, plină cu țigări trandafirii.

— Aici la mine totul este rusesc sau japonez ; îmi închipui că lucrurile acestea contribuie foarte mult la crearea atmosferei. Am și o balalaică ; știi să cînți la ea ? Păcat ! Dacă aș avea o vioară, ce bine ar fi ! Mi-ar plăcea să te aud din nou cîntînd. Își împreună mîinile : îți mai aduci aminte de seara aceea cînd am dansat pentru dumneata în fața focului din cămin ?

Fiorsen își aducea foarte bine aminte. Țigara trandafirie îi tremura între degete și răspunse cu glasul aproape stins :

— Dansează și-acum pentru mine, Daphne !

Fata clătină din cap.

— Nu am încredere în dumneata nici de cinci parale. Ar fi peste putință ca cineva să aibă încredere în dumneata — spune drept.

Fiorsen se îndreptă din mijloc.

— Atunci ce te-a făcut să mă aduci aici ? Ce urmărești, tu...

Ochii rotunzi ai fetei se îndreptară spre el, și-i răspunse calmă :

— Îmi închipuiam că-ți va face plăcere să constați că totul a trecut, fără să lase urme — acesta a fost motivul. Dar dacă nu te interesează așa ceva, n-ai decît să pleci.

Fiorsen se lăsă din nou pe spătarul canapelei. Încetul cu încetul, în mintea lui începu să-și facă loc convingerea că tot ce spune ea este adevărul adevărat. Dădu drumul unui nor de fum spre tavan și începu să rîdă.

— De ce rîzi ?

— Încep să-mi dau seama că tu ești tot atît de egoistă ca și mine.

— Este exact ceea ce urmăresc, căci mi-am dat seama că este singura atitudine cuminte pe care o poate avea omul.

Fiorsen rise din nou.

— Nu trebuie să-ți faci gînduri din cauza asta. Tu ai fost intotdeauna o mică egoistă.

Daphne se așeză pe un scăunel și-i răspunse :

— În timpul cît te-am iubit pe dumneata, nu eram deloc egoistă. Dar cred că nu mi-a folosit la nimica, nu-i așa ?

— Datorită acestei împrejurări, dragă Daphne, ai ajuns femeie. Chipul tău de astăzi este cu totul altfel. Ai gura mai frumoasă decît înainte. În totul pari mult mai frumoasă decît ai fost pînă acuma. Obrajii fetei începură să se rumenească, și încurajat de această emoție, continuă grăbit : Dacă m-ai iubi și astăzi, mi-ar fi peste putință să mă mai plictisesc de tine. O, poți să mă crezi, că-ți spun numai adevărul ! Aș..

Daphne clătină din cap.

— Te rog, mai bine să nu vorbim de dragoste ; vrei ? Spune, ai avut succese mari la Moscova și Petrograd ? Cred că triumfurile cu adevărat mari, trebue să fie sublime.

Fiorsen îi răspunse îngîndurat :

— Am cîștigat foarte multe parale.

— Îmi închipui că trebuie să fii foarte fericit.

Nu cumva fata asta vorbea cu el în bătaie de joc ?

— Mă simt nenorocit.

Se ridică de pe canapea și se apropie de ea. Daphne ridică privirea și se uită la el.

— Îmi pare foarte rău că te simți nenorocit. Eu știu ce va să zică asta.

— Dumneata ai putea să mă ajuți, să nu mă mai simt nenorocit. Mica mea Daphne, dumneata ai putea să mă ajuți, să uit.

Se opri și-i puse mîinile pe umeri. Fără să se miște, fata îi răspunse :

— Cred că vrei să uiți pe doamna Fiorsen, nu-i așa ?

— Mă gîndesc la ea ca la o moartă. Să lăsăm lucrurile așa cum sunt Daphne și să începem de la început. Acum nu mai ești o fetiță ; ai devenit o femeie, o artistă.

Daphne Wing întoarse capul spre scara de la intrare.

— A sunat cineva. Poate sînt părinții mei ? Este exact ora cînd vin la mine. O, e îngrozitor, nu-i așa ?

Fiorsen se retrase pînă aproape de perete. Ajunse cu capul pînă în ramurile copăcelului japonez și începu să-și muște degetele.

— Mama are o cheie de la intrare, și ar fi inutil să te ascund în altă cameră, căci ea se uită bine în toate părțile prin casă, de cîte ori vine la mine. Dar se poate să nu fie ei ; și pe urmă acuma nici nu mă mai tem, cum mă temeam odinioară ; este mare deo-

sebire atunci cînd ești de capul tău, și cînd trebue să trăiești în casa părintească.

Îl repede din cameră. Fiorsen auzi glasul acru al unei femei, pe urmă vorba răgușită a unui bărbat astmatic și un sărut zgomotos. Nu știa ce să facă. Se simțea prins în cursă. Ce demon cu chip de porumbiță. Văzu o doamnă îmbrăcată în rochie verde de mătase cu desene mărunte, un domn gras, cu o barbă scurtă căruntă, îmbrăcat într-un costum cenușiu și la butonieră cu o dalie minusculă, iar pe urma lor Daphne Wing, roșie, emoționată și cu ochii măriți de spaimă. Fiorsen făcu un pas, cu gîndul să scape fără prea multă discuție, dar domnul cel gras se întoarse spre Daphne :

— Daisy, te rog fă prezentările. N-am înțeles tocmai bine — domnul Dawson ? Bună ziua domnule. Probabil unul dintre impresarii fiicei mele ? Îmi pare bine de cunoștință.

Fiorsen se înclină în fața lor. Ochii mici ca de purceluș ai domnului Wagge se opriră asupra merișorilor pitici.

— Are un apartament foarte drăguț aici — pentru ca să poată lucra — e liniștit și nu pare deloc banal. Cred că apreciați talentul fiicei mele, nu-i așa, domnule ? Cred că ar trebui să cauți mult, ca să-i poți găsi pereche.

Fiorsen se înclină din nou.

— Te poți mîndri cu ea, continuă domnul Wagge, căci e un astru care abia acuma apare la orizont.

Domnul Wagge tuși, ca să-și dreagă glasul.

— O, desigur, noi ne-am dat seamă de pe vremea cînd era fată mică de tot, că are stofă. Am ajuns să mă interesez și eu de profesia ei, cu toate că nu este genul meu. Dar fata asta a fost o încăpățînată, și mie mi-a plăcut perseverența întotdeauna. Cînd perseverezi, succesul este pe jumătate asigurat. Tineretul acesta în mare parte își închipuie că viața este o simplă glumă. Cred că în meseria dumitale domnule, ai întîlnit destui de felul acesta.

— Robert ! Acesta nu e *Dawson.*

Urmă o tăcere care părea că nu se mai termină. Pe o parte era femeia aceasta oțărîtă, cu capul repezit înainte, ca o găină cînd vrea să-ți scoată ochii, pe cealaltă Daphne care sta cu ochii mari și brațele încrucișate pe piept ; la mijloc bărbatul acela gras, cu barba căruntă, cu obrazul roșu ca racul, cu ochii scăpărînd de furie și glasul răgușit.

— Mă, secătură ! Mă, bestie infernală !

Se repezi spre el cu pumnul încleștat. În clipa următoare Fiorsen făcu un salt, coborî scara dintr-un suflet și deschizînd ușa, se repezi în stradă.

În aceeași seară Summerhay se opri în colț la Bury Street și urmări cu privirea pe Gyp care se apropia repede de casa tatălui ei. Dispăru, și în clipa următoare dorința de a fi mereu lîngă ea, începu să crească în sufletul lui, nestăpînită. Acuma, după ce soțul ei aflase, nu mai aveau nici un motiv să mai aștepte. Cît timp individul acesta îi amenința cu prezența lui, niciunul dintre ei nu va mai avea nici o clipă de liniște. Va trebui să plece cu el în străinătate, pînă cînd lucrurile se vor limpezi ; pe urmă va găsi un loc unde să poată trăi liniștiți și ea să se simtă în siguranță. Pentru ca să poată pleca, va trebui să-și aranjeze toate afacerile pe care le avea în curs. Pe urmă se gîndi :

— N-are nici un rost să mă decid la măsuri numai pe jumătate. Va trebui să informez pe mama. Din ce va afla mai repede, va fi cu atît mai bine.

Făcu o strîmbătură și se îndreptă spre Cadogan Gardens, unde locuia și mătușa lui, la care trăgea doamna Summerhay de cîte ori era în Capitală. Lady Summerhay aștepta să se servească masa și în timpul acesta citea o carte despre visuri. Umbrarul roșu al lămpii cernea o lumină trandafirie peste rochia ei cenușie, rumenindu-i un obraz și proiectînd o scăpătare albă peste umărul rămas în întuneric. Era o femeie gravă, cu părul blond care abia începuse să încărunțească ; se măritase de tînără și era văduvă de cincisprezece ani — era un spirit foarte vioi, temperat de contactul cu oameni care aveau o situație în societate, și se pricepea admirabil să-și stăpînească emoțiile sufletului în clocot, căci știa că la vîrsta ei elanul nu mai are nici un rost. Nu era nici meschină nici lipsită de libertate în păreri, cum sînt oamenii din societatea bună, ci judeca lucrurile exact cum le-ar fi judecat un om cu răspundere oficială — participa la orice discuție, dar evident, nu încerca niciodată să modifice felul de a vedea al altuia. Nenumăratele curente pentru emanciparea și folosul public, în care era interesată nu numai ea ci și toate prietenele ei, erau de fapt numai un mijloc de a cheltui prisosul de bunăvoință și energie cu care era înzestrată din fire. Activa pentru binele public în conformitate cu directivele emise de oamenii politici în timpul meselor la care asistau. Nu era deci vina ei că oamenii aceștia își permiteau și ei luxul să stea la masă, în fața publicului. Cînd fiul ei se apropie de ea, ca să o sărute, îi arătă cartea și-i spuse :

— Cartea omului acestuia este o adevărată rușine ; își etalează preocupările sexuale, de te face să-ți ieși din fire. Nu toată lumea

se simte obsedată de astfel de probleme. Autorul acesta ar trebui închis într-o casă de nebuni.

Summerhay se uită la ea și-i răspunde :

— Mamă, ți-am adus cîteva știri foarte proaste.

Lady Summerhay îl cercetă înspăimîntată cu privirea. Cunoștea destul de bine expresia pe care o vedea acum întipărită pe chipul lui, felul în care-și ținea capul, ca atunci cînd are ceva de gînd să pună la cale, indiferent de consecințele ce ar putea urma. Tot așa venea la ea și cînd trebuia să-i mărturisească datoriile făcute la jocul de cărți.

— Cred că tu cunoști pe maiorul Winton, proprietarul castelului din Mildenham și pe fiica lui. Sînt îndrăgostit de femeia asta — sînt amantul ei.

Doamna Summerhay simți că i se taie respirați :

— Bryan !

— Bărbatul cu care s-a măritat, e un bețiv. A trebuit să-l părăsească de mai bine de un an, împreună cu fiica ei — dar afară de asta, mai sînt și alte motive. Ascultă mamă, chestiunea aceasta este penibilă — dar trebuie să o cunoști și tu. Ar fi peste putință să se gîndească la un divorț. Glasul lui deveni mai aspru. Nu încerca să mă convingi să renunț. Ar fi inutil.

De pe chipul mîndru al lui Lady Summerhay păru că a căzut un văl și uitîndu-se la fiul ei, își împreună miinile.

Frînturile acestea fulgerătoare din „viață", care pentru ea nu fuseseră înainte decît „cazuri" izolate și foarte depărtate, i se părură brutale și fiul ei avu aceeași senzație, fără să știe anume de ce. Ce știre îngrozitoare și neașteptată. Se plecă spre ea, și luîndu-i mîna, i-o sărută :

— Liniștește-te mamă ! Ea se simte fericită, și tot așa mă simt și eu.

Lady Summerhay reuși cu mare greutate să murmure :

— Crezi — crezi că din situația aceasta ar putea să iasă un scandal ?

— Nu cred așa ceva. Dar în orice caz el este informat.

— Societatea nu iartă niciodată.

— Îmi pare foarte rău, de dumneata mamă.

— O, Bryan !

Exclamația aceasta pe care o auzea pentru a doua oară, păru că-i sfîșie nervii.

— Nu trebuie să spui nimănui despre ceea ce ți-am vorbit acuma. Încă nu știm nici noi ce întorsătură vor lua lucrurile.

Sufletul lui Lady Summerhay palpita chinuit de durere. O femeie pe care ea n-a văzut-o niciodată, a cărei origine era îndo-

elnică și a cărei căsătorie o pervertise, nu putea să fie decît un fel de sirenă. Lovitura era prea dureroasă. Crezuse în fiul ei; visase să ocupe o situație importantă în viața politică și era convinsă că va reuși să-și cucerească această situație, ca pe ceva ce i se cuvine.

Îl întrebă cu glasul stins:

— Acest maior Winton este un om din lumea bună?

— Evident. Cît despre ea, este o femeie care poate face față oricărei situații. E cea mai mîndră femeie pe care am întîlnit-o în viață. Nu te gîndi nici un moment la felul în care ar trebui să o tratezi. Ea nu cere niciodată nimănui, nimica — poți să mă crezi în toată liniștea; și nici nu este femeia care să accepte resturile căzute din milă de la un ospăț.

— E mai bine așa.

Dar în timp ce se uita la fiul ei, Lady Summerhay își dădu seama că în sufletul lui dragostea pentru ea începe să se destrame, și-l întrebă cu glasul liniștit:

— Ai de gînd să trăiești pe față împreună cu ea?

— Dacă va fi de acord.

— Încă nu ești sigur?

— Nu, dar voi fi foarte curînd.

Cartea îi scăpă din poală. Se apropie de cămin și rămase în picioare, uitîndu-se la fiul ei. Veselia care-i lucea în priviri, se stinsese și fața lui i se părea acum străină. Își aduse aminte că l-a mai văzut odată așa, în parcul din Widrington, cînd se supărase pe un cal și trecuse pe lîngă ea în galop, cu părul buclat, răvășit, ca o creastă de demon.

— Cred că nu te aștepți să mă vezi mulțumită de alegerea pe care ai făcut-o, adăugă ea mîhnită, chiar dacă este așa cum mi-o descrii tu. Mi se pare că am auzit vorbindu-se ceva în legătură cu ea?

— Din ce se va spune mai mult rău despre ea, din ce o voi iubi mai mult.

Lady Summerhay oftă.

— Ce are de gînd să facă bărbatul ei? L-am auzit odată cîntînd la un concert.

— Din punct de vedere moral sau legal, n-a făcut pînă acuma nimica. Nu doresc de la Dumnezeu nimic altceva, decît ca el să înceapă procesul de divorț.

— Gyp? Acesta este numele ei? Se simți apucată de o dorință irezistibilă, dar fără niciun fel de afecțiune, să vadă pe această femeie. Nu ai vrea să o aduci la mine în vizită? Pînă miercuri sînt singură în toată casa asta.

— Nu cred că va primi să vină. Mamă, să știi că este o femeie superbă.

Pe buzele mamei lui jucă un zîmbet. Fără îndoială — o Afrodită ! Dar ce se va întîmpla mai tîrziu ?

— Maiorul Winton știe ?

— Da.

— Ce-a zis de legătura dintre voi ?

— Din punctul lui de vedere, ca și din al dumitale, situația este deplorabilă. În orice caz, ținînd seama de situația în care se găsește ea, nici nu s-ar putea să fie altfel, decît deplorabilă.

Sentimentele stăpînite ale doamnei Summerhay rupseră stăvilarele și un torent de cuvinte îi scăpă de pe buze :

— O, dragul meu copil, nu s-ar putea să te reculegi ? În viața mea am avut ocazie să văd o mulțime de afaceri de felul acesta, sfîrșind prost. Legile și obiceiurile sociale își au și ele rostul lor, și forța pe care o exercită asupra individului este irezistibilă. Numai rareori se întîmplă, dar și atunci trebuie să fie cineva de o forță excepțională, ca să poată scăpa de sub rigorile lor. Să nu-ți închipui că vei reuși să eviți nemulțumirile pe care ți le-ar putea pricinui, căci ar însemna să te amăgești zadarnic. Dacă ai fi scriitor sau artist, care să-și poată exercita profesiunea chiar în mijlocul deșertului, ar fi cu totul altceva, dar meseria ta te leagă aici de Londra. Gîndește-te bine, înainte de a te decide să înfrunți societatea în care trăiești. E foarte frumos să afirmi că ceea ce faci, nu interesează pe nimeni, dar foarte curînd te vei convinge, că totuși interesează. Afară de asta, dragă Bryan, ești convins că o vei putea face fericită ?

Cînd îi văzu expresia obrazului, se opri numaidecît.

— Mamă, mi se pare că tu n-ai înțeles. Iubesc pe femeia asta atît de mult, încît în afară de ea nimic nu mai poate exista pentru mine.

— Vrei să spui că ești vrăjit ?

— Vreau să spun exact ceea ce ți-am spus. Noapte bună !

— Nu vrei să iei masa cu mine ?

Dar el plecă, și nemulțumirea, teama și desnădejdea începură să-și facă loc în sufletul lui Lady Summerhay. Se duse și se așeză la masă, singură și tristă.

Summerhay se întoarse de-a dreptul acasă. Felinarele clipeau prin tulbureala serii de toamnă ; vîntul rece smulgea ici colo cîte o frunză îngălbenită de pe ramurile copacilor. Ceața serii începea să șteargă culorile vii ale orașului — era ceasul cînd formele dure și precise din cursul zilei încep să se șteargă, să se îmblînzească,

să devină întunecate, misterioase, cînd toate secretele ascunse în sufletul muritorilor, în susurul frunzelor, între pereții caselor încep să se trezească și să lunece pe aripile visurilor, și poezia din sufletul oammenilor începe să cînte. Lui Summerhay însă îi mai cînta și-acum în urechi glasul mamei sale, și presimțea că fapta lui înseamnă un fel de provocare la adresa tuturora. Pînă și chipurile trecătorilor pe care-i întîlnea, păreau schimbate. Nimic de aici înainte nu va mai fi pentru el atît de simplu și de firesc, cum fusese pînă acuma. Încă nu-și putea da limpede seama de ceea ce se petrecuse în jurul lui, dar începea să „înțeleagă" — cum spun guvernantele despre copii mici cînd manifestă cea dintîi înțelegere a realității din jurul lor — că de aici înainte va fi obligat să stea la pîndă, mereu gata de atac contra societății pe care a ridicat-o împotriva lui.

În clipa cînd dădu să descuie ușa de la intrare, își aduse aminte de scena din aceeași după amiază, cînd cu un gest furiș și prevăzător, deschisese pentru prima dată ușa în fața lui Gyp, ca să intre în casa lui, și se gîndi că de aici înainte viața pe care o va duce, va fi o continuă provocare la adresa societății în care este condamnat să trăiască.

Intră în camera de lucru și după ce aprinse focul în cămin, începu să golească sertarele, să aleagă și să distrugă hîrtiile, să facă liste și să împacheteze documente. În cameră era liniște și totul părea plin de prezența invizibilă a lui Gyp. Închise ochii și i se păru că o vede alături de cămin, stînd în picioare și cu fața întoarsă spre el, așa cum o văzuse înainte de plecare. Din ce femeia aceasta îl va iubi mai mult, din ce-i va fi tot mai dragă. „Doamne Sfinte !" exclamă el. Bătrînul terrier scoțian se ridică din colțul lui și apropiindu-se de el, îi puse botul negru și rece în palmă.

— Haide Ossy, bătrînul meu Ossian !

Cîinele sări în fotoliu și-și încolăci trupul acoperit de blana neagră pe lîngă el ; încălzit de focul care pîlpîia sub spuză și începea să se stingă, odată cu amintirile trecutului său.

11

Cu toate că Gyp nu se uită înapoi, simțea că Summerhay s-a oprit în loc și se uită după ea, cum se depărtează spre casa tatălui ei din Bury Street. Se simțea surprinsă de pasiunea vijelioasă care o stăpînea, întocmai ca un înotător cînd intră în mare și-și dă seama că a pierdut terenul de sub picioare și valurile încep să-l ducă cu ele.

Își petrecu a doua noapte fără să închidă ochii, ascultînd ceasurile cum se scurg unul după altul, pe măsura clopotului din turnul catedralei Westminster. În timpul mesei povesti tatălui ei despre apariția neașteptată a lui Fiorsen. Winton tresări și se uită la ea.

— Și ce-ai făcut Gyp?

— I-am spus adevărul.

Curios și contrariat, cu toate că nu avea nici un motiv pentru așa ceva, plin de admirație pentru îndrăzneala de care dase dovadă și înspăimîntat de urmările pe care le-ar putea avea pasiunea aceasta violentă a dragostei profunde ce o stăpînea — reuși cu multă greutate să-și înfrîneze avalanșa aceasta de sentimente și să o întrebe:

— Cum a primit știrea aceasta ?

— A rupt-o la fugă. Sînt convinsă că acuma nu va mai admite să divorțeze.

— Exact; eu nu-l cred capabil nici cel puțin de această necuviință. Tăcu un timp, pe urmă adăugă: În cazul acesta dragă Gyp soarta urmează să se decidă singură, din voința zeilor. Dar fii cu băgare de seamă, Gyp!

Către amiază Gyp se duse să aducă pe mica Gyp care se întorcea de la mare, guralivă, serioasă și arsă de soare ca boabele de cafea prăjită. După ce-i dădu de mîncare, tot ce poftea și avea voie să mănînce, Gyp o luă în brațe și se urcă în dormitor unde după ce o înveli într-un șal, se întinse alături de ea pe pat. După cîteva mîngîieri alături și vorbe de leagăn, mica Gyp care era ostenită de drumul pe care-l făcuse, adormi numaidecît. Gyp rămase trează și se uită la ea cum sta adormită cu umbrele negre ale genelor reflectate pe obraji. Nu era pasionată după copii, dar fetița aceasta cu ochii adînci și negri, delicată și arsă de soare, cu glasul gîngurind mereu în jurul „mămichii", era adorabilă și insinuant de seducătoare. Se dezvoltase foarte repede, luînd rotunjimile pline de grație ale unui animal tînăr și perfecțiunea de floare. Se vedea de pe acuma că sîngele italian pe care-l moștenise de la străbunica ei, începea să prevaleze, iar părul care pierduse moliciunea din primele luni ale copilăriei, începuse să i se cîrlionțeze la ceafă și pe frunte. O mînuță înegrită de soare, îi scăpase de sub șal și acum se cripase între ciucuri. Gyp îi examină unghiile trandafirii cu albul aproape ridicul de mic și-i urmări liniștea respirației, mai liniștită decît tremurul petalelor de floare cînd nu se simte nici o adiere de vînt, pe urmă se plecă spre pleoapele cu gene lungi, tot mai adînc, pînă cînd trebui să-și încoarde gîtul, ca să nu o sărute.

În aceeași seară, în timpul mesei, Winton îi spuse:

— Am fost la Fiorsen și l-am prevenit să-și vadă de treaba lui. L-am găsit la Rosek. Cînd am ajuns în fața casei, am întîlnit

la intrare pe dansatoarea aceea — și i-am dat să înțeleagă că am întîlnit-o, așa că-mi închipui că de aici înainte te va lăsa în pace.

— Spune-mi, cum arată fata ?

Winton zîmbi. Cum să-i descrie impresia pe care i-a făcut-o fata asta pe care o întîlnise coborînd scările — ochii aceia care îl priviseră speriați, în clipa cînd l-au recunoscut, și gura rămasă deschisă.

— Este aproape tot așa cum a fost și înainte. Cam speriată de apariția mea. Destul de drăguță, dar evident, vulgară. Purta o pălărie albă, foarte elegantă. Cînd am intrat, Rosek cînta la pian și celălalt din vioară. Erau gata să nu mă primească în casă. Ciudată locuință...

Gyp își putea imagina foarte ușor ce-a fost. Pereții negri, statuile de argint, gravurile lui Rops, flori veștede de trandafiri și mucuri de țigări în toate părțile — cei doi în fața pianului — și tatăl ei calm și rece ca un sloi de gheață.

— Cu astfel de indivizi nu se poate să te porți cu mănuși. Mi-a fost peste putință să uit purtarea lichelei aceleia de polonez față de tine, draga mea.

Gyp se cutremură de un fior de groază.

— Aproape îmi pare rău că te-ai dus să vorbești cu el, tată. I-ai spus ceva...

— Nu, cred chiar că am fost exagerat de politicos. Cu toate acestea n-aș putea afirma că pe unul dintre ei nu l-am numit derbedeu. Ei mi-au răspuns ceva relativ la infirmitatea mea, de care n-ar trebui să abuzez.

— O, tată, drag.

— Polonezul...

Se simți din nou cuprinsă de groază. Prin fața ochilor i se șterse chipul palid și suav al lui Rosek, cu ochii aceia plini de enigme, cu gura zîmbitoare, plină de dorinți stăpînite, gura aceea senzuală — omul acesta nu o va ierta niciodată.

Winton însă zîmbea. Era mulțumit de această întîlnire în timpul căreia putuse să-și descarce sufletul.

Gyp își petrecu toată seara, scriind prima și adevărata ei scrisoare de dragoste. Dar a doua zi cînd apăru în fața căsuței lui Summerhay, așa cum îi scrisese, obloanele erau închise și casa părea pustie. Ar fi trebuit să o aștepte la fereastră. Poate nu primise scrisoarea ei, sau nici nu se mai întorsese acasă de ieri ? Își simți inima înghețată de spaima obișnuită între doi oameni care se iubesc, și pierd ocazia să se întîlnească. În grădinița triunghiulară era o statuetă a unui Eros cu arcul rupt — pe umărul lui înverzit de vreme, se oprise o vrabie ; în jurul capului frunzele de liliac îi

tremurau ca o coroană de lauri, iar la picioare bătrînul terrier scoțian sforăia de zor.

— Ossy! cîinele se apropie de ea, dînd încetișor din coadă. Unde e stăpînul? Hai spune?

Cîinele își frecă botul de picioarele ei. Părăsi casa și grădina cu sufletul chinuit de tot felul de gînduri. Unde plecase oare? De ce nu i-a dat de știre? Îndoielile începură să o asalteze. Ce știa ea despre omul acesta, dincolo de declarațiile lui de dragoste? Gelozia care o chinuise cele cîteva zile de vacanță petrecută pe malul mării, cînd scrisorile lui încetaseră să mai sosească, începu să o chinuie și mai violentă. Aici nu putea să fie altceva decît o femeie care avea drepturi asupra lui, sau o fată pe care el a iubit-o. Rămase consternată de gelozia aceasta subită care o chinuia. Își închipuise întotdeauna că mîndria ei o pune la adăpostul unui astfel de sentiment, atît de sumbru, de dureros și nedemn — un sentiment atît de sîngeros și chinuitor în simplitatea lui neașteptată.

Winton plecase la Club, așa că mîncă ceva din fugă; pe urmă se îmbrăcă din nou și ieșind în stradă, trecu pe lîngă biserica St. James ca să ajungă în Piccadilly care la această oră era foarte populat, și se îndreptă spre parc. Alergătura aceasta o făcea să se simtă mai ușurată, și-și continuă drumul, zîmbind, fără să-și dea seama de ce. De pe străzile laterale apăreau femei care umblau cu prefăcută grabă, mergînd spre o țintă anume care nu era nicăieri. Gyp simțea o ușoară înfiorare cînd le întîlnea privirile curioase ale ochilor îndreptați spre ea, din mijlocul obrazelor acoperite de fard. Presimțea că prezența ei le supără — dar în clipa aceasta simțea o dorință nebună să supere pe toată lumea care-i ieșea în cale.

Un bărbat îmbrăcat în frac și cu pardesiul descheiat, începu să meargă la pas cu ea. Își continuă drumul drept înainte — pe buze cu același zîmbet indiferent — conștientă de mirarea omului de alături de ea care se simțea atras ca de o putere magnetică. Văzîndu-i expresia oglindită pe față, bărbatul coti pe o stradă lăturalnică și dispăru, iar ea se simți din nou stăpînită de veselia răutăcioasă de adineaori.

Traversă pe partea cealaltă a parcului și o luă înapoi spre St. James, copleșită de astădată de adîncă mîhnire. Ce bine ar fi ca acuma iubitul ei să fie aici lîngă ea și să treacă împreună pe sub umbra vărgată de lumină a felinarelor, înveliți de aerul călduț al serii. De ce nu era acuma pe stradă, între acești trecători. Cu un singur zîmbet ar fi fost în stare să facă orice bărbat să se ia după ea, dar era incapabilă ca din deșertul acestui oraș, să facă să se apropie de ea singurul bărbat pe care l-ar fi dorit. Se opri în col-

țul străzii St. James. Aici era clubul lui. Probabil el era la club, la o partidă de cărți sau juca biliard și cu toate acestea părea că este în altă lume. Foarte curînd va ieși de la club și se îndrepta spre un muzic hall, sau va apuca spre casă, gîndindu-se la ea... adică de ce tocmai gîndindu-se la ea! Trecu foarte aproape de ferestrele clubului și se grăbi să ajungă mai repede acasă.

Dimineața următoare primi de la el o scrisoare. Summerhay îi spunea că este într-un han de pe marginea Thamisei, și o așteaptă să vină cu trenul de unsprezece. O va aștepta în gară. Avea de gînd să-i arate o casă pe care o văzuse în apropiere, iar după amiaza și-o vor putea petrece împreună pe marginea apei. Știrea de la el o primi cu un extaz pe care nu era în stare să și-l ascundă. Winton care o urmărea cu privirea, îi spuse pe neașteptate.

— Gyp, mi se pare că eu va trebui să plec pînă la New Market; așa că mă voi întoarce acasă numai mîine seară.

În compartimentul trenului care o ducea la destinație, trăi cîteva clipe de extaz. Nici dacă iubitul ei ar fi fost alături de ea în compartiment, nu i s-ar fi părut că ar putea să fie mai aproape de el, decît în aceste clipe.

Îl zări imediat ce trenul intră în gară; se apropiară unul de altul, fără să-și strîngă mîna, fără să-și spună nimica, doar că se priviră îndelung.

O trăsurică, despre care Summerhay, spunea că o scosese „din pămînt cu cal și vizitiu cu tot", îi luă numaidecît, și sub valtrapul cu care se acoperiseră pe genunchi, se țineau strîns de mînă.

O zi de început de septembrie, caldă, dar nu excesiv și lumina soarelui se cerne ca un văl de mătasă peste pomii pustiiți de belșugul verii, peste cîmpurile secerate, îmblînzind verdele colinelor și dîndu-le o patină arămie; în depărtări se aud bătăi stinse de pușcă și în timp ce te uiți la ramurile copacilor, vezi că o frunză începe să se desprindă și pleacă, fără să-ți poți da seama de ce.

Apucară pe o potecă și trecînd pe lîngă o pădurice de fagi, ajunseră în fața unei case singuratice și vechi, clădită din cărămidă roșie, acoperită de viță sălbatică; casa avea o vatră joasă și coșuri înalte. În fața ei era o pajiște de grădină, neîngrijită, înconjurată de plopi și la mijloc un nuc bătrîn. Toată grădina era plină de lumină de soare și în aer plutea un zumzet neostenit de albine. Dincolo de șirul plopilor era o porțiune de teren unde caii de curse ieșeau dimineața, să-și facă galopul cotidian. Summerhay scoase cheile de la intrare. După ce trecură pragul, totul li se păru ca într-un basm de copii, în timp ce-și închipuiau că vor trăi aici

împreună și alegeau destinația fiecărei camere. Gyp se gîndi că plăcerea clipei acesteia nu trebuie tulburată cu o discuție, spunîndu-i că o astfel de hotărîre ar trebui cîntărită mai îndelung. Iar cînd o întrebă :

— Ei ce zici dragă, de casa asta ? se mulțumi să-i răspundă :

— Este foarte drăguță în felul ei, dar mai bine să profităm de ocazie și să ne întoarcem pe malul fluviului.

Închiriară o barcă de la han, iar pentru Summerhay care fusese pe vremuri vîslaș în echipa de la Oxford, fluviul de la Lechlade pînă la Richmond, era o veche cunoștință ; Gyp însă îl vedea pentru prima dată și se simți cuprinsă de magia lui irezistibilă. Ziua aceasta limpede și liniștită, cu plimbarea în lungul undelor verzi și adînci, printre florile de nufăr care se legănau la suprafața apei, cu gînguritul porumbeilor și libelulele care săgetau prin aer, pești care stăteau leneși la suprafață, plăcerea de a întinde mîna în apa rece ca pe urmă să-și răcorească obrajii înfierbîntați, prezența atît de apropiată a iubitului ei, total i se părea ca un vis în care se întrupau dorințele ei de fericire. Era oare adevărat, că abia cu un an în urmă ea trăise alături de alt bărbat ?

Era tîrziu cînd ajunseră în partea unde era ultimul braț cu apă moartă al fluviului și după ce legă barca la mal se așeză din nou lîngă ea ; din adîncul umbrelor care se întindeau peste luciul apei, simți cum o melancolie nelămurită prinde să i se furișeze în suflet și tresări, auzindu-l că începe să vorbească.

— Gyp, va *trebui* să plecăm undeva împreună. Ne va fi peste putință să mai trăim despărțiți unul de altul, mulțumindu-ne cu ceasurile pe care le putem petrece împreună pe ascuns, cum este acesta de astăzi.

— De ce nu, dragul meu ? Plimbarea aceasta nu ți se pare c-a fost divină ? Ce-am putea aștepta mai adesăvîrșit, decît această plăcere de a fi împreună ? A fost ca în paradis.

— Da, dar cînd te gîndești că trebuie să ne despărțim în fiecare zi ; că trebuie să trăiesc nopți și zile întregi, fără să te pot vedea ; Gyp trebuie să te decizi ! Tu nu mă iubești îndeajuns, ca să poți face un astfel de sacrificiu ?

— Te iubesc prea mult, ca să dorim mai mult decît ne-a fost dat, ar însemna să ispitim providența. Mai bine să continuăm așa cum sîntem, dragă Bryan !

— Ți-e frică de ceva ?

— Mai bine să nu schimbăm nimica din viața noastră, căci ar fi să ne supunem unui risc.

— Ți-e teamă de cunoștințe, de societatea în care trăim ? Eu mi-am închipuit că așa ceva nu te poate interesa.

Gyp zîmbi.

— De societate ? Nu, mie nu mi-e teamă de societate.

— Atunci de cine ? De mine ?

— Nu știu nici eu tocmai precis. Bărbații se plictisesc foarte ușor. Eu sînt o fire neîncrezătoare, și nu mă pot stăpîni să nu-ți spun adevărul, dar nici nu mă pot schimba.

— Ar fi peste putință ca un bărbat să se plictisească de tine. Nu cumva ți-e frică de tine însăți ?

Gyp zîmbi din nou.

— În orice caz, nu mi-e frică din cauză că te-aș iubi prea puțin.

— Cum se poate ca cineva să iubească prea mult ?

Îi luă capul în palme și-i apropie obrazul de buzele ei :

— Nu, Bryan : să continuăm așa cum am început. Voi face tot posibilul ca să nu ai niciodată motiv să regreți ceasurile pe care le petreci cu mine. Dacă s-ar întîmpla să te plictisești de dragostea mea, mi-ar fi peste putință să mai trăiesc.

El continuă să pledeze multă vreme — cu vorbe repezi, cu sărutări, cu argumente ; dar la tot ce-i spunea, ea se mulțumea să-i răspundă, pe același ton blînd și plin de tristețe : „nu !" Se făcuse seară și se simțea roua din ierburi, cînd părăsiră barca. În momentul cînd să intre pe peronul gării, îl apucă de mînă și i-o strînse la piept :

— Iubitule — nu fi supărat pe mine ! Poate într-o bună zi îmi voi schimba hotărîrea luată acuma.

În compartimentul trenului care o aducea spre Londra, încercă să-și închipuie încă odată că este în barcă, învelită de umbrele serii apropiate, de șopotul trestiilor și tot farmecul liniștit al fluviului.

12

Deschise încet ușa de la intrare și se duse de-a dreptul în camera ei. Tocmai începuse să-și scoată bluza cînd dădea Betty intră plîngînd.

— Betty, ce s-a întîmplat ?

— O, draga mea, unde ai fost pînă acuma ? Au venit și-au furat-o. Ticălosul acela de bărbatul dumitale, a venit și a smuls-o din cărucior, pe urmă s-a urcat cu ea într-un automobil uriaș, împreună cu celălalt. Aproape mi-am pierdut mințile. Gyp se uită la ea năucită. Domnul maior era plecat de acasă și n-aveam cui

să-i spun. Tocmai mă întorsesem să închid poarta de la stradă și nici nu l-am băgat de seamă, pînă cînd l-am văzut că se întinde cu brațele acelea imense peste cărucior și o ridică. Biata femeie se lăsă pe marginea patului și începu să plîngă cu sughițuri.

Gyp rămase împietrită de groază. Mizerabilul de Rosek se răzbunase pentru umilința pe care nu i-o putuse ierta.

— O, Betty, cît trebuie să plîngă mititica de ea !

Un nou torent de gemete fu singurul răspuns pe care-l primi de la dădacă. Apoi dintr-o dată își aduse aminte de ceea ce spusese avocatul acum un an — că în fața legii Fiorsen are drept asupra fetiței și o poate reclama. Pe vremea aceea, dacă ar fi început un proces scandalos contra lui, ar fi reușit să obțină ea fetița ; astăzi însă — probabil ar fi peste putință. Ce urmăreau oare ? Să o determine să se întoarcă la Fiorsen sau să renunțe la iubitul ei ? Se apropie de oglindă și zise :

— Vom pleca numaidecît și vom încerca să i-o luăm într-un fel sau altul. Du-te Betty, și spală-te pe obraz.

În timp ce se îmbrăca, lupta din toate puterile contra groazei pe care i-o pricinuia eventualitatea de a-și pierde copilul sau iubitul ; din ce va fi mai liniștită, va reuși cu atît ma ușor să lupte contra lor, cu mijloace subtile și repezi. În casă avea undeva un mic pumnal pe care i-l dăruise cineva mai demult. Îl căută și după ce-l scoase din teacă, îl înfipse într-un dop de plută și și-l strecură în sîn. Dacă sînt în stare să-i fure fetița, atunci sînt în stare să facă orice. Scrise tatălui ei cîteva rînduri, spunîndu-i ce s-a întîmplat și unde se duce. Pe urmă luară o mașină și plecară. Apa rece și liniștea stăpînei sale făcuseră pe Betty să se liniștească, dar strîngea continu pe Gyp de mînă și ofta îndurerată.

Gyp își dădu toată silința să nu se gîndească la nimica. Dacă s-ar fi gîndit că în timpul acesta fetița ei plînge, cu siguranță ar fi început să plîngă și ea. Dar revolta pe care o simțea contra celor doi, îi dădu curajul de care avea nevoie. Luă o hotărîre subită și se întoarse spre Betty, apoi declară cu glasul liniștit :

— Betty, aici e vorba de domnul Summerhay ! Din cauza lui ne-au răpit fetița. Bănuiesc că știi că noi ne iubim. Pe fetiță au furat-o ca să mă determine să fac ceea ce-mi vor cere.

În loc de răspuns, auzi un fel de scîncet prelung.

Pe fața ei buclată se citi consternarea pricinuită de conflictul între concepția ei morală și încrederea pe care i-o inspira Gyp, între temerile și dorința ei de a o vedea fericită, lupta dintre sluga credincioasă și dădea ei de altădată.

— O, drăguța de ea ! Este un gentleman cît se poate de cumsecade. Niciodată nu te-am considerat cu adevărat căsătorită, cu

străinul acesta, în biroul acela îngrozitor de stare civilă, fără muzică și fără flori, fără binecuvîntarea preotului și fără nimica. Am plîns pe vremea aceea de nu mai știam de mine.

— Nu Betty, adevărul este, că mi-am închipuit că sînt îndrăgostită. Un tremur convulsiv și un oftat adînc anunță un nou val de lacrimi. — Nu mai plînge ; sîntem aproape. Gîndește-te la fetița noastră.

Mașina se opri. Își pipăi pumnalul, pe urmă se dădu jos, și apucînd pe Betty de braț, începu să urce scara, fără să se teamă de nimica. Prin minte îi defilau amintiri despre Daphne Wing și Rosek, despre femeia aceea grasă, cum o chema ? Amintirile atîtor fantome și atîtor ceasuri dureroase : se vedea pe sine însăși coborînd această scară, ca să ia mașina care o aștepta ; pe Fiorsen alături de ea pe întuneric, retras într-un colț sau străin lîngă ea.Într-un rînd se întoarseră pe jos acasă, spre ziuă și făcuseră o bună bucată de drum împreună cu Rosek. Amintiri tulburi și ireale. Strîngînd mai cu putere pe Betty de braț, sună și întrebă valetul care veni să le deschidă :

— Ford, domnul Fiorsen este acasă ?

— Nu ma-am ; domnul Fiorsen și contele Rosek au plecat la țară, astăzi după amiază. Încă nu mi-au dat de știre unde sînt. Probabil se făcuse albă la față, căci îl auzi ca prin vis că o întreabă : Pot să vă dau vre-un ajutor doamnă ?

— Te rog, cînd au plecat ?

— La orele unu ma'am — cu mașina. Contele Rosek era la volan. Dar cred că nu vor lipsi prea mult, căci nu și-au luat decît cîte un geamantan. Dacă vreți să-mi lăsați adresa ma-am, vă pot da de știre imediat ce se întorc.

Îi întinse o carte de vizită și murmură :

— Îți mulțumesc Ford ; îți mulțumesc foarte mult, apoi apucă din nou pe Betty de braț și sprijinindu-se de ea, coborî scara.

Se simți cuprinsă de o groază cumplită. Să pierzi ființe care nu se pot ajuta pe ele însăși — copii sau cățeluși — și să știi dinainte că nu ai posibilitatea să dai de urma lor, să le vii într-ajutor, indiferent de suferințele prin care trec. Se simțea ca și cînd ar fi fost bătută în piroane și nu putea face nici o mișcare, în timp ce plînsul chinuitor al fetiței îi răsuna în urechi. Nu putea face nimica ; se simțea complet neputincioasă. Nu-i rămînea altceva de făcut decît să se întindă în pat și să aștepte. Din fericire, datorită plimbării pe care o făcuse în timpul după amiezii, adormi somn adînc. Cînd se trezi, văzu că pe tava cu care-i aduseseră ceaiul, era o scrisoare de la Fiorsen.

GYP:

Eu nu sînt un răpitor de copii, ca tatăl tău. Legea îmi dă drept asupra copilului meu. Dar dacă-mi juri că renunţi la amantul tău, îţi voi aduce fetiţa imediat înapoi. Dacă nu vei vrea să renunţi la el, voi pleca din Anglia împreună cu ea. Trimite-mi răspuns la Oficiul poştal, şi prevină-l pe tatăl tău, să nu încerce nimic împotriva mea.

GUSTAV FIORSEN,

În josul scrisorii era adresa unui oficiu poştal din West End.

După cîteva clipe de chinuri sufleteşti, îşi regăsi din nou liniştea şi curajul. Probabil fusese beat cînd îi scrisese această scrisoare? Parcă simţea mirosul de coniac al respiraţiei lui; dar era foarte uşor să-ţi imaginezi ceea ce crezi, şi-ţi convine. Citi scrisoarea din nou. Dacă ar fi scris-o el, cu siguranţă nu s-ar fi putut stăpîni să nu facă vreo aluzie la justiţie, sau vreo ironie la adresa lui însuşi, pentru a salva reputaţia ei. Scrisoarea însă era dictată de Rosek. Revolta ei se trezi din nou. De ce să încerce să lupte cu remuşcările care o chinuiau? Sări din pat şi se aşeză la masă:

Cum ai putut să comiţi o astfel de imfamie? În orice caz nu lăsa fetiţa fără dădacă. Nu este deloc un gest demn de tine, să faci pe biata micuţă să sufere. Betty va fi gata de plecare, în orice moment vei trimite după ea. Întrucît mă priveşte pe mine, trebuie să-mi laşi timp să mă pot hotărî ce am de făcut. Îţi voi spune peste două zile.

După ce expedie scrisoarea şi trimise o telegramă tatălui ei la New Market, citi din nou scrisoarea primită de la Fiorsen şi se convinse definitiv că era dictată de Rosek. Apoi dintr-o dată îşi aduse aminte de Daphne Wing. Poate cu ajutorul ei s-ar putea face ceva. I se păru că o vede zăcînd albă şi lividă, deznădăjduită din cauza morţii copilului ei. În orice caz putea face o încercare.

Peste un ceas maşina ei se opri în faţa locuinţei familiei Wagge. Tocmai întinsese braţul spre soneric, cînd auzi un glas alături de ea:

— Daţi-mi voie; am eu cheia de la intrare. O... dumeavoastră sînteţi, şi se pomeni faţă în faţă cu domnul Wagge care se întorcea de la magazin. Poftim, poftim, zise el. Tocmai mă gîndeam, nu cumva vom avea ocazie să ne revedem, după cele ce am auzit.

Îşi atîrnă în cuier jobenul învelit de crep negru şi întinzînd mîna spre clanţa uşii, adăugă cu glasul răguşit:

— Îmi închipuisem că afacerea asta s-a terminat, şi-i deschise uşa de la sufragerie.

În camera aceea de care Gyp îşi aducea aminte atît de bine, masa era întinsă şi acoperită cu o faţă plină de pete, pe care se vedea şi o sticlă de sos Worcester. Vasul cel mic, albastru, dispăruse şi acuma nimic nu mai tulbura armonia de verde şi roşu.

— Daph... Daisy nu mai locuiește aici ? întrebă Gyp repede.
Pe chipul domnului Wagge se oglindea bănuiala, viclenia și admirația pe care prezența lui Gyp i-o inspira de fiecare dată cînd o vedea.

— Cu alte cuvinte, din atitudinea dumneavoastră ar trebui să înțeleg, hîîm...

— Am venit să rog pe Daisy să-mi facă un serviciu.

Domnul Wagge își suflă nasul.

— Dumneata va să zică nu știi...

— Ba da ; bănuiesc că ea se întîlnește cu soțul meu ; dar faptul acesta îmi este complet indiferent — omul acesta nu mai există pentru mine.

Expresia feței domnului Wagge deveni și mai enigmatică : la sentimentele de adineaori se adăuga acuma și demnitatea de soț.

— Ei bine, ținînd seama de situație, probabil nu ar fi cîtuși de puțin de mirare. Eu am fost întotdeauna de părere...

Gyp îl întrerupse, înainte de a-și termina fraza.

— Te rog, domnule Wagge, să nu mai insistăm. Vrei să-mi dai adresa lui Daisy ?

Cîteva clipe domnul Wagge rămase preocupat de propriile lui gînduri, pe urmă răspunse cu glasul puțin cam răstit :

— Comrade Street, șaptezeci și trei, So'o. Pînă marțea trecută, cînd am avut nenorocul să mă întîlnesc cu el, trebuie să vă spun că mă credeam îndreptățit să cred orice. Astăzi însă nu-mi rămîne decît părerea de rău că nu l-am pocnit — era prea iute de picior pentru mine... Făcînd gesturi cu mîna înmănușată în negru, continuă : Totul se datorește acestei afurisite de independențe — vă rog să mă iertați — dar e peste putință să te stăpînești, sfîrși el.

Gyp îl auzi în timp ce ieșea :

— Cine ar fi în stare să se stăpînească ? Îmi închipuiam că după cele întîmplate, își va băga mințile în cap. Apoi cînd puse mîna pe clanța de la intrare, chipul lui tumefiat și bărbuța căruntă se plecă peste umărul ei : Dacă vă duceți la ea, sper că dumneavoastră...

După ce se urcă în mașină, Gyp se cutremură de scîrbă. Într-un rînd luase masa cu tatăl ei pe Strand. Localul era plin de tipuri care semănau cu domnul Wagge.

13

Numărul șaptezeci și trei, în Comrade Street, Soho, era foarte greu de găsit, dar totuși nimeri la adresă, cu ajutorul unui băiat care aducea laptele. O mînă albă și grăsuță apăru prin întredeschizătura

ușii, și se întinse după sticla de lapte, pe urmă se auzi glasul lui Daphne Wing :

— O, unde este frișca ?

— Azi nu am frișcă.

— O, nu ți-am spus să-mi aduci în fiecare zi la amiază, de doi penny.

— De doi penny, repetă băiatul, făcînd ochii mari. Mi se pare că ai vrut să vorbești cu ea ? și începu să bată cu pumnul în ușa care se închisese. O doamnă vrea să vorbească cu dumneata. Bună ziua, miss.

În ușă se arătă Daphne Wing, îmbrăcată într-un himono albastru. Ochii ei cercetară repede pe Gyp.

— O, se miră ea.

— Îmi dai voie să intru ?

— O da, desigur, vă rog chiar. Tocmai mă apucasem să fac exerciții. O, îmi pare foarte bine că vă văd.

În mijlocul atelierului era o măsuță așternută pentru două persoane. Daphne Wing se îndreptă spre masă, în mînă cu sticla de lapte și în cealaltă cu un cuțitaș, cu care probabil deschisese stridii. Se întoarse apoi spre Gyp. Era stacojie la față și tot așa și gîtul care apărea în formă de V din faldurile kimonoului. Ochii ei mari și speriați întîlniră privirile lui Gyp.

— O, doamnă Fiorsen, sînt atît de mulțumită. Vă rog să mă credeți. Țineam atît de mult să veniți să vedeți apartamentul meu. Cum ați aflat adresa mea ? Pe urmă plecă privirile în pămînt și adăugă : Cred că va fi mult mai bine să vă spun adevărul. Domnul Fiorsen a venit într-o zi la mine, și de atunci l-am întîlnit și la contele Rosek, pe urmă... noi...

— Înțeleg, dar te rog să nu-ți mai pierzi vremea povestindu-mi.

Daphne Wing continuă grăbită :

— Evident, eu sunt acuma femeie independentă. Apoi dintr-odată masca de sfială pe care și-o impusese, căzu și apucă pe Gyp de mînă : O, doamnă Fiorsen, eu niciodată nu voi reuși să fiu ca dumneata.

— Să sper că nu vei reuși. — Cum să ceară acestei fete un serviciu ; ar fi oare posibil ca tocmai ei să-i ceară ceva ? Încercă să-și stăpînească revolta și reuși să articuleze cu prefăcută liniște : Îți mai aduci aminte de fetița mea ? Sigur că nu ; n-ai văzut-o niciodată. *El* și contele Rosek au reușit să mi-o răpească.

Daphne Wing îi frămîntă mîna într-un gest convulsiv.

— O, ce ticăloșie. Cînd s-a întîmplat asta ?

— Ieri după amiază.

— O, îmi pare bine că de atunci n-a mai apărut în fața mea. O, cît de îndurerată trebuie să fii! Ce ticăloșie ordinară. Pe chipul lui Gyp trecu o umbră de zîmbet. Daphne Wing continuă : Nu știu dacă dumneata îți dai seamă, dar pentru mine liniștea aceasta a dumitale mi se pare ceva îngrozitor. Mă înspăimîntă. Dacă s-ar fi întîmplat să trăiască fetița mea și să mi-o fure cineva în felul acesta, eu cred că aș fi mai mult moartă decît vie.

Gyp îi răspunse cu glasul înghețat.

— Cred ; aș vrea să mi se redea copilul, și m-am gîndit că...

Daphne Wing își împreună mîinile.

— O, cred că voi putea obține atîta lucru de la el... Se opri zăpăcită, pe urmă adăugă sfioasă : Ești sigură că situația de acum nu te supără deloc ?

— Nu m-ar supăra nici dacă ar avea cincizeci de femei de care să fie îndrăgostit. Poate chiar este cu adevărat.

Dinții maxilarului superior al lui Daphne se înfipseră în buza de jos, cu o expresie de ferocitate.

— Astăzi înțeleg să facă el ceea ce vreau eu, nu să fac eu ceea ce vrea el. Acesta este singurul avantaj pe care ți-l poate oferi iubirea. O, te rog, nu mai zîmbi în felul acesta ; mă faci să mă simt atît de nesigură de mine.

— Cînd te vei revedea cu el ?

Daphne Wing se aprinse la față.

— Îl aștept să vină la masă. Cred că nu e cazul, ca la mine să se simtă cum s-ar simți într-o casă străină, nu este așa ? Pe urmă ridică puțin privirea : Știi că nu-mi dă voie nici să pomenesc numele dumitale ; cînd m-aude, parcă e ca un ieșit din minți. Tocmai din cauza aceasta sînt sigură că el te mai iubește. Doar că iubirea lui este foarte ciudată. Pe urmă apucă pe Gyp din nou de mînă : Nu voi uita niciodată cît de bună ai fost cu mine. Sper că dumneata — ai reușit să te îndrăgostești de altcineva. Gyp îi strînse degetele umede și lipicioase ale mîinii, iar domnișoara Wing continuă : Sînt convinsă că fetița este un îngeraș. Cît trebuie să suferi. Ești palidă ca o moartă. Dar suferința nu ajută la nimica. Cu învățătura asta m-am ales și eu, din suferințele prin care am trecut.

Gyp făcu un pas și aplecîndu-se spre ea, o sărută pe frunte.

— La revedere. Fetița mea dacă ar ști ce faci pentru ea, ți-ar fi recunoscătoare.

Cînd dădu să plece, auzi un hohot de plîns pe urma ei. Dar înainte să poată spune ceva, Daphne Wing își duse mîna la gît, ca și cînd ar fi vrut să-și înăbușe suspinele, și declară cu glasul înecat :

— O, — ce timpenie ; mă simt perfect stăpînă pe toate emoțiile mele ; dar... cred că prezența dumitale mi-a adus aminte — eu nu plîng *niciodată*...

Ecoul cuvintelor acestora și hohotele stăpînite de plîns o petrecură în lungul aleei, pînă la mașina cu care venise.

Cînd ajunse în Bury Street, găsi pe Betty așteptînd în hol, cu boneta în cap. Nu trimisese nimeni după ea și nici de la New Market nu sosise nici un răspuns. Se urcă în camera ei, ca să scape de privirile iscoditoare ale servitorilor. Trăgea cu urechea la cel mai mic zgomot care venea din stradă, dar care în relitate nu putea să aducă nici o schimbare, și se apropia mereu de fereastră. Betty intrase în camera fetiței care era de cealaltă parte a culoarului, și o putea auzi cum se plimbă neodihnită de la un colț la altul printre mobile. Puțin după aceea se făcu liniște, și deschizînd ușa cu băgare de seamă, o văzu așezată pe un cufăr, cu spatele la ușă, plîngînd cu sughițuri. Gyp se întoarse tremurînd în camera ei. Dacă — dacă fetița ei nu se poate să-i fie redată decît în schimbul acestui sacrificiu, ce va face ? Ce se va întîmpla, dacă scrisoarea pe care o primise, era ultimul lui cuvînt și va trebui să se decidă la o alegere. La care va renunța ? Pe cine să urmeze — pe iubitul ei, sau fetița ?

Se apropie de fereastră ca să respire aerul rece al serii — durerea îi sfîșia inima. Lupta aceasta violentă care se da între închipuirile și sentimentele ei, o făcea să se simtă amețită ; era incapabilă să-și limpezească gîndurile pentru a putea înțelege forța celor două instincte care se încăieraseră în sufletul ei, cu o violență pe care înainte de asta ar fi fost incapabilă să o admită.

Privirile i se opriră asupra tabloului care-i aducea aminte de Bryan ; i se părea că acuma nu mai seamănă cu el — de loc. El era mult mai real, mai adorat și mai dorit. Nu trecuseră nici douăzeci și patru de ore de cînd refuzase să plece cu el pentru totdeauna. I se părea atît de straniu. Acum se va duce într-un suflet la el — cînd va vrea și unde va vrea să o ducă, nici nu mai interesează. Numai să se poată vedea din nou în brațele lui. Nu va fi în stare niciodată să renunțe la el. În auzul ei se trezi însă gînguritul fetiței : „Mămică dragă". Fetița ei — ființa aceea fragedă — cum va putea să renunțe la ea, să nu-i mai țină în miini nici să-i sărute trupușorul firav și ochii aceia adînci care te priveau atît de serios.

Vuietul Londrei venea de departe și-și făcea loc, intrînd în cameră, pe fereastra deschisă. Ce freamăt de viață, ce de oameni — și nimeni care să-ți dea o mînă de ajutor. Se depărtă de fereastră și se așeză în fața pianinei pe care și-o așezase aici, ca să nu supere pe Winton. Cu brațele încrucișate pe piept, se uita fără să facă nici o mișcare, la claviatura albă. Prin minte îi trecu romanța aceea pe care o cîntase o fată la primul concert al lui Fiorsen — romanța plină de deznădejde și renunțare.

Nu, nu ; ea nu va fi în stare — i-ar fi peste putință. Va rămîne lîngă iubitul ei. Lacrimile începură să-i curgă în lungul obrazului.

În fața porții se oprise o mașină, dar ea nu ridică privirea, pînă cînd auzi pe Betty că intră, ca adusă de vînt.

14

Cînd tremurînd din tot trupul intră în sufragerie, pe Fiorsen îl găsi în fața bufetului, cu fetița în brațe.

Se apropie cu pași întinși de ea și i-o întinse.

— Ia-o, zise el, și fă ce vrei. Fii fericită !

Strînse fetița la piept, dar nu răspunse nimica. N-ar fi fost în stare să scoată o vorbă, nici dacă de asta ar fi atîrnat viața ei ; se simțea recunoscătoare, speriată, umilită și în același timp cuprinsă de o teamă instinctivă, în fața acestei trecătoare și ireale manifestări de altruism din partea lui. Aici era mîna lui Daphne Wind ! Dar cu prețul cărei renunțări reușise să obțină acest gest de omenie din partea lui ?

Probabil Fiorsen simți gîndul care-și făcea loc în sufletul ei, căci se uită la ea și protestă :

— Nu n-ai crezut in mine niciodată ; nu m-ai crezut niciodată capabil să fac un gest generos.

Gyp își plecă fruntea, ca să nu i se vadă tremurul buzelor.

— Îmi pare rău — cît se poate de rău !

Fiorsen se uită la ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu ; pe tine nu te voi putea uita niciodată — niciodată.

Ochii i se umpluseră de lacrimi ; Gyp se uită la el emoționată și sfioasă, dar mereu la pîndă, din cauza neîncrederii pe care i-o inspira. Fiorsen își trecu mîna peste obraz și ea se gîndi : „Vrea ca eu să constat prezența lacrimilor lui", dar el bănui la ce se gîndește și adăugă pe neașteptate :

— Adio Gyp ! Eu nu sunt tocmai atît de rău, pe cît ți-ai închipuit, și în clipa următoare plecă.

Tonul pasionat cu care pronunțase cuvintele : „Eu nu sînt tocmai atît de rău", o făcu să se reculeagă. Omul acesta era incapabil să se uite pe sine însuși, chiar atunci cînd atingea cele mai înalte culmi ale abnegației.

Liniștea deplină și destinderea nu vin dintr-odată, dar nu trecu prea mult, și simți o irezistibilă nevoie să plîngă și să spună la toată lumea fericiea fără margini pe care o gusta ea acum. După ce trecu pe mica Gyp în grija dădaeei, se așeză numaidecît la masă și scrise lui Summerhay :

IUBITULE,

Am trecut prin clipe îngrozitoare. În timpul cît am fost cu tine, mi-a răpit fetița. Mi-a scris că mi-o va da înapoi, dacă renunț la tine. Dar mi-am dat seama că ar fi peste putință să renunț la tine, chiar cu riscul de a-mi sacrifica fetița. Pe urmă, acum cîteva minute mi-a adus-o înapoi, fără să-i fi făcut nici un rău. Mîine vom pleca cu toții la Mildenham ; dar foarte curînd după aceea — dacă mă mai dorești și acuma, voi pleca împreună cu tine, oriunde vei vrea să mă duci. Tata și Betty vor avea grijă de fetiță pînă cînd ne vom întoarce ; după asta probabil ne vom putea statornici în casa aceea veche de cărămidă roșie, pe care am văzut-o împreună. În orice caz mai ai timp să te răsgîndești. Nu te lăsa influențat de sentimentul absurd al milei — și nici de gîndul că va trebui să fii loial față de mine — ci caută mai presus de toate să fii sigur de tine ; te implor ! Astăzi aș fi în stare să suport orice, gîndindu-mă că ar fi pentru binele tău. Cea mai mare nenorocire ar fi, ca dragostea mea să-ți distrugă viața. O, te rog, din tot sufletul, caută și te încredințează că nu te-ai înșelat în sentimentele tale. Eu voi înțelege. Îți spun aceste cuvinte tresărind din fundul ființei mele. Iar acum îți spun noapte bună, — poate cuvîntul acesta ar putea să fie și-un adio !

A ta,
GYP

Reciti scrisoarea. Se gîndise oare bine cînd îi scria, că ar fi în stare să suporte durerea pe care i-ar pricinui-o, în cazul cînd și-ar retrage cuvîntul — după ce ar cîntări în toată liniștea viitorul care-l așteaptă și-și va da seamă că aventura cu ea, nu merită un astfel de sacrificiu ?

Închise scrisoarea și o sigilă. La ce poate folosi omului sensibilitatea excesivă ?

Zece zile mai tîrziu, pe peronul gării din Mildenham, în timp ce ținea pe tatăl ei de mînă, aproape nu-l mai vedea din cauza lacrimilor care îi împăienjeniseră ochii.

— La revedere scumpa mea. Fii cu băgare de seamă; telegrafiază-mi de la Londra, și pe urmă de la Paris. Băiatul acesta are noroc... tocmai ce mi-a lipsit mie.

Ceața din fața ochilor ei se condensă în lacrimi care începură să i se deșire în lungul obrazului, și cîteva picături căzură grăbite pe mîna tatălui ei.

— Să nu întîrzii prea mult în străini, dragă Gyp.

Își lipi obrazul umed de obrazul lui. Trenul se puse în mișcare și-i făcu semne cu mîna, lăsîndu-l tot mai departe în urmă, agitînd pălăria cenușie; pe urmă se așeză pe canapea, orbită de potopul lacrimilor care îi curgeau acum în voie pe sub vălul ce-l avea pe obraz. În ziua cînd îl părăsise, după căsătoria ei nenorocită, nu plînsese; plîngea acuma cînd se despărțea de el, pentru a zbura spre fericirea care o aștepta.

De atunci însă trecuse multă vreme, și fusese încercată de multe dureri.

PARTEA A PATRA

I

Mica Gyp — care avea patru ani și jumătate în ziua aceea de întîi mai — se oprise în marginea stratului de lalele și se uita la curcanii care-și întindeau capetele printre flori. Semăna foarte mult cu mama ei ; avea aceeași față ovală, cu sprincenele negre arcuite, și ochii adînci căprui ; dar avea privirile limpezi ale copiilor moderni ; părul buclat îl purta scurt tăiat și piciorușele arse de soare și lucitoare, erau goale pînă la genunchi.

— *Sic, curcan ; tu n-ai mărgele roșii c-ale mele...* haideți ! Și întinzînd mîinile spre ele, cu palmele deschise întoarse în sus, începu să se depărteze de straturile de flori. Curcanii se întoarseră spre ea și începură să o urmărească lacomi, ridicînd picioarele lungi, cu degetele delicate, și săltînd în lungul cărării, în nădejde că poate are ceva ascuns în palme. Razele soarelui care se apropia de asfințit, poleia grupul acesta cu o lumină palidă — rochia albastră a micei Gyp, reflexele de aur ale părului ei castaniu, sclipirea steluțelor din pajiștea verde, penele cenușii ale curcanilor care-și purtau cu mîndrie gîtul plin de șiragul mărgelelor, înfoindu-și cozile pestrițe, și lalelele catifelate, galbene și roșii. După ce-i duse pînă în fața porții care aștepta deschisă, mica Gyp se îndreptă din mijloc și strigă la ei : Așa-i că sînteți niște proști ? Hai fugiți ! și închise poarta pe urma lor.

Apoi se îndreptă spre nucul din grădină, singurul copac mai înalt care se vedea în interiorul acestor ziduri, și se apropie de bătrînul terrier scoțian care sta întins la umbră. Se așeză alături de el și începu să-l mîngiie pe bot :

— Ossy — Ossy, tu mă mai iubești ?

Cînd văzu pe mama ei că s-a oprit în pragul ușii, sări în picioare și începu să strige : Ossy — Ossy, dă fuga ! — și repezindu-se spre Gyp îi înconjură picioarele cu brațele, în timp ce cîinele se apropia încet de ele.

Cei trei ani care trecuseră, schimbaseră puțin pe Gyp. Trăsăturile feței îi erau mai blînde, era ceva mai gravă ; părea puțin mai

împlinită la trup, și părul întunecat nu-l mai purta despărțit în două — ca niște aripi — ci și-l aduna pe creștetul capului, ca un coif lucitor care reda cu fidelitate forma reală a capului ei.

— Du-te dragă, și spune lui Pettance, să pună un bulgăre de sulfur în apa lui Ossy și să-i taie carnea pentru masă mai mărunt. Dă și lui Hotspur și Brownie cîte o bucățică de zahăr, pe urmă vino, să ne ducem la plimbare. Apoi se lăsă în genunchi și periind părul de pe spinarea lui Ossy, îl examină să vadă cum merge cu eczema, în timp ce se gîndea : Hîm, nu miroși tocmai plăcut, bătrînule. Da—da, dar nu pe obraz !

Un băiat care făcea curse cu telegramele, intră pe poartă. Deschise telegrama, cuprinsă de o ușoară neliniște pe care o simțea întotdeauna cînd Summerhay nu era lîngă ea.

„Sînt reținut ; sosesc cu cel din urmă tren ; mîine nu trebuie să mă întorc în oraș. *Bryan*".

După plecarea curierului, se așeză din nou lîngă bătrînul cîine și începu să-l mîngîie : Ossy — stăpînul va fi mîine toată ziua acasă !

Un glas din mijlocul cărării se auzi alături de ea :

— Avem o seară splendidă, ma'am.

„Secătura" de Pettance, cu încheieturile țepene, cu obrazul și mai brăzdat de crețuri, cu gura strînsă ca o pungă, cu înfățișarea de monstru și ochii slăbiți și mai tulburi decît altădată, se oprise alături de ea, iar pe urma lui venise mica Gyp și se uita la ei, stînd în mijlocul cărării, cu un picior trecut în fața celuilalt, așa cum avusese și ea obiceiul să stea pe vremea cînd era mică.

— O, Pettance, mîine domnul Summerhay va fi toată ziua acasă, și vom putea face o lungă plimbare ; cînd ieși la călărie, în cazul cînd eu nu mă voi abate prin partea aceea, te rog lasă vorbă la han, că aștept pe domnul maior Winton la masă.

— Da, ma'am ; azi dimineață m-am dus să văd micul pony pentru domnișoara Gyp ; e o mînză de cinci ani, liniștită și cu trupul legănat. I-am spus omului care a adus-o : Nu încerca să mă aiurești pe mine, zic eu, căci m-am născut călare. Ce te-apuci să ceri douăzeci și cinci de Lire pentru un astfel de pony ! Dacă vei găsi zece, să fii mulțumit. Uite ce Pettance, la ce să mai pierdem vorba de pomană, zice el. Hai să fie cincisprezece. Ascultă, răspund eu, să-ți mai dau o Liră, să fie unsprezece. Nici un ban mai mult. Pettance, văd că știi cum se cumpără un cal, zice omul. S-a făcut, dacă mai pui una ; douăsprezece Lire și tîrgu-i gata. Dar să știi ma'am, că face cincisprezece Lire, ca un ban. Domnul maior Winton

a văzut-o. Dacă vreți să o cumpărați, poftim, că omul n-așteaptă altceva.

Gyp se uită la fetița ei, care făcuse un salt de mulțumire, dar acum sta nemișcată, uitîndu-se la ea, cu gura întredeschisă.

— Mititica de ea, gîndi Gyp. Niciodată nu cere nimica ! pe urmă continuă cu glasul ridicat : Bine Pettance, cumpăr-o.

— Da, ma'am — foarte bine ma'am. Splendidă seară ma'am. Și în timp ce se retrăgea spre poartă, cu pașii caracteristici jockeilor care au laba piciorului întotdeauna în unghi drept cu pulpele, murmură încetișor : Din aceste, două sînt pentru buzunarul meu...

La zece minute după aceea, Gyp împreună cu fetița și ciinele, ieșiră să-și facă plimbarea obișnuită de fiecare seară. De astădată, însă nu se îndreptară spre largul cîmpurilor, ci coborîră spre fluviu, în partea unde erau două partale adînci, acoperite de trestii și înconjurate de diguri pe coama cărora străjuiau stejari și frasini. În marginea partalelor, tocmai în punctul unde se întîlneau, era un zid vechi de șopron dărăpănat, acoperit cu viță sălbatică. Partea aceasta era ceva neobișnuit, în mijlocul holdelor de grîu, a fînețelor, a stufărișului care era populat de tot felul de animale și păsări. Ultima dată cînd trecuseră pe aici, mica Gyp văzuse doi pui de viezure, alergînd speriați spre culcuș. Din vîrful unui stejar ale cărui frunze nu erau destul de mari ca să-l poată ascunde, un cuc începu să cînte ; se opriră și se uitară la el, pînă cînd pasărea deschise aripile și zbură în altă parte. Liniștea din partea aceasta, verdele auriu al stejarilor și frasinilor, florile — stînjeneii de apă, păpădia și ciuboțica-cucului care păreau că se ridică mirate dintre firele de iarbă, toate aduceau aminte lui Gyp de suflul fugar al firii, de zîmbetul ei fermecat și neînțeles, de vraja care face ca din moarte să răsară mereu viață nouă. Din marginea stufărișului se ridică o pasăre cu ciocul lung și aripile în formă de seceră, și începu să zboare roată pe deasupra lor și să țipe strident. Mica Gyp strînse pe maică-sa de mînă :

— De ce e supărată pasărea, mămică ?

— E un pescăruș. Probabil tovarășul ei este rănit.

— Ce înseamnă asta, tovarăș ?

— Pasărea cu care doarme în același cuib.

— S-a speriat de noi ?

— Vrei să ne ducem, să vedem ce s-a întîmplat ?

Pescărușul continuă să se rotească pe deasupra lor și să scoată țipete stridente. Mica Gyp întrebă :

— Mămică, putem noi vorbi cu pasărea asta ? Mai ales că noi nu vrem să facem nimănui vreun rău, nu-i așa ?

— Sigur că nu, dar cred că pasărea este prea sălbatică, pentru ca să asculte la ce spunem noi. Dacă vrei, încearcă.

În liniștea serii glasul subțire și tremurat al fetiței se îngînă cu al pescărușului.

— Ia te uită ; s-a lăsat aproape de pămînt, colo în partea aceea — probabil acolo i-o fi cuibul. Să nu ne apropiem de el.

Glasul micei Gyp răspunse ca un ecou sfios :

— Acolo are cuibul.

Trecură înapoi dincoace de barieră, în timp ce țipetele stridente ale pescărușului, continuau pe urma lor.

— Ce bine, că tovarășul ei nu este rănit ; nu-i așa mămică ?

Gyp îi răspunse cu un tremur ușor în glas :

— Da dragă, foarte bine ; nu vrei să ne ducem la bunicu, să-l invităm la masă ?

De bucurie, mica Gyp făcu un salt. Se îndreptară spre fluviu.

Winton se instalase de doi ani, în hanul de pe marginea fluviului. Refuzase să se mute împreună cu Gyp, căci intenția lui era să fie la îndemîna ei, numai atunci cînd va avea nevoie de el. Se mulțumea să ducă o viață simplă în mijlocul acestor oameni simpli, făcînd călărie împreună cu ea, cînd se întîmpla ca Summerhay să fie plecat în oraș, sau planuri pentru a apăra situația ei socială, se ducea să vadă țăranii din împrejurimi și împlinea toate capriciile micei Gyp. Ziua cînd nepoata sa va începe să încalece, avea o importanță sacră pentru omul acesta în viața căruia nimic nu putuse să aibă o mai mare importanță decît echitația. Uitîndu-se la ei doi, cum se țin de mînă, Gyp se gîndi : „Astăzi tata o iubește tot atît de mult ca și pe mine".

Masa pe care trebuia să o ia singur la han, îl făcea să se simtă chinuitor de părăsit, dar încerca să-și ascundă amărăciunea pe care i-o pricinuia ; invitația fiicei sale însă o primi tocmai din cauza aceasta, fără să manifeste nici un fel de mulțumire exterioară.

În casa unde locuia acuma, Gyp nu adusese nimic din lucrurile pe care le avusese pe vremea cînd trăia cu Fiorsen, afară de pian. Pe pereții albi erau atîrnate reproduceri după tablourile ei favorite, iar mobila era din lemn vechi de stejar. Cu Summerhay, Winton se înțelegea destul de bine, dar era mult mai mulțumit cînd era numai singur cu fiică-sa. În seara aceasta se simțea încîntat, că e numai singură cu el ; de cîtva timp i se părea că o vede pierdută în gînduri și preocupată de ceva.

— Aș prefera să mai vezi lume în jurul tău, zise Winton.

— O, nu, tată !

Urmărindu-i zîmbetul care-i juca pe obraz, se gîndi : „Răspunsul acesta nu pare a fi strugurii acri din anecdotă — prin urmare ce este ?"

— Cred că despre Fiorsen n-ai mai aflat nimica, în ultimul timp ?

— Nici o vorbă. Dar am văzut că în sezonul viitor va cînta din nou la Londra.

„— Va să zică nici asta nu este ; și totuși ceva trebuie să fie".

— Am auzit că Bryan are mari succese. Săptămîna trecută cînd am fost la Londra, am întîlnit o cunoștință care-mi vorbea despre el ca despre un om de care se leagă cele mai multe speranțe între tinerii avocați ai baroului.

— Da, reușește foarte bine în cariera pe care și-a ales-o. (I se păru că o aude oftînd ușor). Spune tată, găsești că s-a schimbat mult de cînd l-ai cunoscut ?

— Da, mi se pare că este mai puțin vesel decît înainte de asta.

— Exact ; acuma nu mai rîde de loc.

Cuvintele acestea, pronunțate cu glasul blînd și fără nici un fel de nuanțare, impresionară pe Winton.

— Nu-i poți cere să fie vesel, cînd te gîndești la profesiunea lui, răspunse el ; în fiecare zi are de a face cu tot felul de oameni pe care trebuie să-i descoasă în toate chipurile și să-i întoarcă pe față și pe dos, mai ales cînd te gîndești că majoritatea acestora trebuie să fie dezgustători.

În timp ce se întorcea spre han, prin noaptea luminată de lună, se gîndi că ar fi fost mult mai bine să o întrebe de-a dreptul : „Ești neliniștită din pricina lui, sau poate lumea a început să clevetească pe socoteala ta ?"

În timpul acestor trei ani din urmă, devenise fără să-și dea seama, din ce în ce mai ostil mediului în care trăise înainte și se apropiase tot mai mult de lumea umilă — a lucrătorilor agricoli, a micilor fermieri și micilor negustori, cărora le făcea cîte un serviciu și împărțea copiilor lor cîte un ban de argint, cînd se întîmpla să-i întîlnească în calea lui. Nu se gîndise niciodată că oamenii aceștia nu-și puteau permite să-și dea aere de superioritate, ci se mulțumea să constate respectul și dragostea pe care o arătau față de Gyp. Sufletul lui se încălzea la vederea acestei simpatii, pe măsură ce se revolta contra celor două sau trei familii de nobili din împrejurimi, și a *parveniților* care locuiau în vilele de pe malul fluviului.

Cînd se instalase la han, proprietarul cel mai de seamă din regiune — un om care-l cunoștea de ani de zile — îl invitase la masă. Primise invitația, pentru a se convinge ce se vorbește în legătură cu el, și la prima ocazie aduse vorba despre fiica lui. Gyp — spu-

nea el — ține foarte mult la flori ; Casa Roșie are o grădină foarte frumoasă. Soția prietenului său însă îi răspunsese cu un rîs nervos : „Da, evident — știm“. Apoi urmă o pauză lungă. Din ziua aceea Winton își saluta prietenul și pe soția lui, cu o politețe care-i îngheța. Se dusese la ei, nu pentru a-i determina să vină în vizită la Gyp, ci pentru a le da să înțeleagă limpede, că nu se poate să se poarte ireverențios față de fiica lui, fără să-și primească răsplata meritată. Cu toate acestea, fiind om de lume pînă în vîrful unghiilor, își da destul de bine seama, că trăind sub același acoperiș împreună cu un bărbat care nu era soțul ei, Gyp nu putea fi admisă în mijlocul lumii care avea veleități de a face numai ceea ce ar fi fost de acord cu vederile lor ; Gyp nu se găsea nici cel puțin în situația îndoielnică a unei femei care a fost odată măritată și s-a căsătorit din nou. Cu toate acestea oricît de aleasă ar fi lumea din care faci parte, aceasta nu te ferește de slăbiciunile inerente firii omenești, și Winton era gata să pornească la atac contra oricărei mori de vînt, cînd era vorba de fiica lui.

Trăgînd ultimele fumuri din țigara pe care o fuma înainte de a se duce la culcare, se gîndea :

— Ce n-aș da, să mai am vigoarea de altădată, ca să pot suci gîtul cîtorva farisei ai moralei publice.

Ultimul tren sosea abia la unsprezece și jumătate, și după ce rămase singură, trecu în biroul lui Summrrhay, deasupra căruia la etaj, era dormitorul lor comun. Dacă ar fi știut de gîndurile tatălui ei, ar fi rămas îngrozită. Ea nu se simțea deloc îndemnată să fie în legătură cu altă lume și condițiunile vieții ei de acuma, i se păreau de multe ori ideale. Scăpase de oameni, care pentru ea nu aveau nici un fel de interes, și scăpase și de toate obligațiunile deșarte pe care i le impunea societatea. Tot ce vedea acuma în jurul ei era viață adevărată — dragoste, natura, călăria, muzica, animalele, și lumea celor umili. Nimic altceva nu merita să mai dorești. Se gîndise de multe ori că piesele de teatru și cărțile pe care le citise despre dezolarea și deznădejdea în care trăiau alte femei în situația ei, trebuie să fie false. Ce-ai putea să mai ceri vieții, după ce ți-a dat iubirea ? Astfel de femei nu se poate să fi avut mîndrie, sau altfel, nu se poate să fi iubit cu adevărat. Citise de curînd romanul *Anna Karenina* și se gîndise de multe ori că atmosfera acestei cărți avea ceva lipsit de adevăr — ca și cînd Tolstoi ar fi

încercat să-şi convingă cititorii că eroina lui are remuşcări ascunse. Cînd cineva iubeşte, nu simte nici un fel de remuşcare.

Faptul că dragostea ei de acum, o determina să trăiască izolată, o făcea să simtă adevărata mulţumire; de dragul lui îi plăcea să trăiască despărţită de lume. Afară de asta, însăşi naşterea ei o condamnase să fie în afară de societatea în care trăia, iar dragostea ei de acum era mai presus de dragostea pe care o admite această lume — întocmai cum fusese şi dragostea tatălui ei, înainte de a se naşte ea. Tot aşa şi mîndria ei era mult mai mare decît a lor. Cum se poate ca anumite femei să se frămînte şi să se zbuciume, din cauză că erau excluse din societate, şi să încerce cu toate mijloacele să revină acolo, unde nimeni nu le mai poate vedea cu ochi buni? Oare, dacă Fiorsen ar muri, se va putea decide să se căsătorească cu iubitul ei? Ce schimbare ar mai putea crea o astfel de situaţie în viaţa lor? De iubit, ar fi peste putinţă să-l iubească mai mult decît îl iubeşte astăzi. Dacă ar fi să aleagă, ea ar prefera să continue viaţa pe care o trăiau acuma. El nu era legat de ea şi putea să o părăsească în orice clipă, dacă va simţi că a început să se plictisească. Dar în fond, aşa cum trăiau ei acum, în afară de lege, nu se simţea el mai legat de ea, decît în cazul cînd ar fi fost căsătoriţi împreună? Acesta era gîndul, sau simulacrul de preocupare, care începuse să dea o notă gravă expresiei obrazului ei în timpul din urmă, şi din cauza căreia tatăl ei se alarmase.

Fără să mai aprindă lumina în camera în care se strecurau razele lunii de afară, se aşeză la biroul în faţa căruia Summerhay stătea de multe ori pînă tîrziu noaptea, studiindu-şi dosarele şi lipsind-o astfel de prezenţa lui. Sprijinită cu coatele pe birou şi cu privirile pierdute în lumina tulbure de afară, se lăsă furată de amintirile primei lor întîlniri.

Atîtea amintiri o legau de el, şi aproape toate erau numai clipe de fericire. Întocmai ca un artist care încearcă să aşeze un suflet zbuciumat în cadrul cel mai potrivit, pentru a-l face să uite amintirile negre şi să-şi aducă aminte numai de cele însorite: aşa fusese el pentru ea. Timpul de un an şi jumătate, cît trăise împreună cu Fiorsen, şi lunile deşarte care au urmat după aceea, erau întocmai ca o ceaţă, pe care strălucirea celor trei ani din urmă o risipiseră. Singurul gînd care o preocupa acuma, era întrebarea, oare Summerhay o iubea tot atît de mult pe cît îl iubea ea pe el? Gîndurile ei se întorceau mereu la această întrebare, comparînd zilele şi nopţile din trecut cu zilele şi nopţile prezentului. Temerile că în ziua cînd va fi surprinsă de iubire, nu va mai ţine seamă de nimica, se îndepliniseră. Omul acesta era acuma însăşi viaţa

ei, și cum mîndria era singura ei forță și singura slăbiciune — era firesc să fie chinuită de îndoieli.

Pentru primele luni ale dragostei lor, aleseseră Spania, țara aceasta atît de puțin europeană, cu oameni arși de soare, plină de flori neobișnuite și de tumultul străzilor, unde bărbați sub pălăriile cu gardini largi, încălecați pe cai, par numai umbre pînă la brîu, cu femeile învelite în mantii negre și cu ochii ca stelele, care-ți fac impresia că au uitat să-și pună vălurile de orientale. Petrecuseră o lună, de la mijlocul lui septembrie pînă la mijlocul lui octombrie, de mulțumire și extaz, rătăcind în lungul străzilor ca de vis ale Sevillei ; o lună de îmbrățișări și de rîs vesel, înveliți în miresme și zgomote stranii, în lumini albe de flori de portocali și umbre catifelate, de toată căldura și gravitatea profundă a Spaniei. Văzuseră Alcazarul, țigaretele, dansatoarele țigănci din Triana, ruinele învechite de vreme, la care se duceau călare, străzile înguste și piețele unde bătrîni gravi stăteau de vorbă pe băncile din fața porților, sub bătaia razelor de soare ; catîrii și chipul ca din basme al omului care aduna mucurile de țigări, gustaseră vinul de Malaga și strugurii din Alicante. Se întorseseră, traversînd platourile Castiliei, ca să ajungă la Madrid unde văzuseră opere lui Goya și Velasquez, unde se opriră pînă cînd trebui să se urce spre nord, tocmai la timp, ca să viziteze Parisul înainte de deschiderea curții de justiție la Londra. Aci petrecură o săptămînă întreagă într-un mic hotel pitoresc, și aduseră o mulțime de amintiri plăcute, dar și una destul de tulburătoare. Într-o seară, cînd la întoarcerea de la teatru, intraseră într-un restaurant, în oglinda din fața lor văzuseră că intră trei persoane și se așează la o masă din spatele lor — Fiorsen, Rosek și Daphne Wing. În timp ce urmăreau lista pe care le-o întinse chelnerul, Gyp se simți în siguranță, căci știa pe Rosek gurmand, iar fata cu siguranță era și ea flămîndă, dar imediat după aceea, era convinsă că va fi peste putință să scape neobservată de ei. N-ar fi mai bine să se prefacă indispusă și să se strecoare din restaurant, fără să dea de bănuit, sau mai bine să-i spună lui Bryan ? Sau să continue să mănînce și să vorbească, prefăcîndu-se că habar nu are de prezența celor din spatele ei ?

Privindu-se în oglindă, își dădu seama că s-a aprins la față și că-i strălucesc ochii. Vor putea constata că dragostea o făcea să se simtă fericită. Pipăi cu piciorul sub masă, ca să întîlnească piciorul lui Summerhay. Alături de oameni aceștia livizi de la oraș, chipul lui ars de soare și bătut de vînt era adevărată splendoare. El o examina mulțumit, ca și cînd abia atunci și-ar fi dat seama cît este de frumoasă. Cum a putut să suporte apropierea bărbatu-

lui aceluia cu barbă, cu chipul palid și cu astfel de ochi. În clipa aceasta, în apele oglinzii intîlni ochii încadrați de cearcăne negre ai lui Rosek, aprinzîndu-se de o lumină neașteptată, ceea ce dovedea că a recunoscut-o, pe urmă gura încleștată și o rumeneală care-i sări în obraz. Ce va face acum ? Fata era întoarsă cu spatele — și mînca liniștită. Fiorsen se uita în fața lui, îngîndurat, cum îl văzuse de atîtea ori înainte. În clipa aceasta totul depindea de omulețul acela cu chip de cadavru, care o sărutase odată pe gît. Simți că restaurantul începe să se învîrtească cu ea. Dacă Summerhay ar fi știut că la cîțiva pași de el erau acești doi oameni ! Rosek constatase că ea l-a observat. Îl văzu că se apleacă spre fată și-i spune ceva în șoaptă. Daphne Wing se întoarse și se uită, apoi deschise gura să exclame, *O !*, și în clipa următoare o văzu că se întoarce speriată spre Fiorsen. Fără îndoială ar fi preferat să plece, înainte ca el să bage de seamă. Se și ridică de la masă numaidecît. Ce poză luase — și totuși părea complet stăpînă pe sine. Înainte de a se îndrepta spre ieșire, trebui să-și așeze bine pelerina pe umeri ; pe urmă felul în care se îndreptase spre ușă și privirea speriată cu care se uitase la ea, înainte de a dispare. După plecarea lor, Gyp se adresă lui Summerhay :

— Dragă, să ne întoarcem acasă.

Avea senzația că scăpaseră dintr-o primejdie de moarte — nu din cauza celor doi ale căror gesturi nu puteau să aibă nici o importanță, nici pentru el nici pentru ea, ci de durerea și gelozia pe care i-ar fi pricinuit-o lui vederea acestui om tocmai acuma. În timpul primelor săptămîni de viață comună, Gyp stătu în continuu la pîndă. El era un copil care abia începea să-și dea seama de ceea ce se întîmplă în jurul lui, cu toate că avea caracterul ferm și era mai energic și mai perseverent decît ea ; totuși simțea că ea trebuie să țină cîrma, pentru a evita vîrtejurile și primejdiile ascunse care pîndeau barca în care se refugiaseră din fața lumii. Pînă cînd casa din mijlocul livezilor de la Berkshire fu gata să-i primească, trebuiră să stea la un hotel din Londra. Îi ceru să nu spună nimănui despre viața lor comună. Dorea ca înainte de orice să se vadă stabilită în mod definitiv, cu mica Gyp și Betty, cu caii ei de călărie, pentru a putea duce o existență respectată și cît mai aproape în aparență de viața pe care ar duce-o doi oameni căsătoriți. Dar în prima săptămînă după întoarcerea lor, veni valetul și-i aduse o carte de vizită : *Lady Summerhay*. După plecarea băiatului, se privi cu îndoială în oglindă. Parcă presimțea ce va gîndi despre ea femeia aceea înaltă, pe care o văzuse odată pe peronul gării — o femeie bună, blîndă, dar incapabilă de a reprezenta ceva, nu face de el — nici chiar atunci cînd i-ar fi soție legitimă. Își

aranjă părul și netezindu-și sprîncenele cu o picătură de parfum, coborî scările, în aparență foarte liniștită, dar inima-i bătea în piept ca o furtună.

În holul cu plafonul foarte scund, dar „complet renovat", vizitatoarea ei răsfoia paginile unei reviste, întorcîndu-le indiferentă, ca în anticamera unui dentist, cînd te gîndești la operația ce te așteaptă. Gyp se gîndi : „Mi se pare că este mai speriată decît mine".

Lady Summerhay îi întinse mîna înmănușată :

— Ce faci ; sper că nu te superi din cauza vizitei acesteia inoportune. Te rog să mă ierți.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră. Îmi pare rău că Bryan nu este acasă. Nu vreți să luați un ceai ?

— Am luat unul ; hai să stăm jos. Cum ți se pare hotelul.

— Destul de drăguț.

Se așezară pe o canapea care scăpase de furia „renovării" și se întoarseră una spre alta.

— Bryan mi-a spus ce bine v-ați distrat în străinătate. Cred că arată cît se poate de bine. Probabil știi că eu țin foarte mult la el.

Gyp răspunse cu glasul blînd :

— Nici nu s-ar putea altfel. Apoi dintr-odată își simți inima împietrită.

Lady Summerhay se uită la ea stăruitoare.

— Cred că nu te vei supăra — din pricina sincerității mele — am fost grozav de mîhnită. E o situație penibilă ; pentru dumneata trebuie să fie îngrozitor. Dacă se găsește vreun mijloc ca să-ți vin într-ajutor, aș fi foarte fericită să pot face ceva pentru dumneata ; cred că te simți grozav de jenată...

Gyp îi răspunse cu glasul blînd :

— Dimpotrivă, doamnă. Nu cred că s-ar putea să mă simt vreodată atît de fericită ca acuma.

Lady Summerhay se uită mirată la ea.

— La început este peste putință să-ți dai seama de situația reală ; nici dumneata nici el, pînă în ziua cînd veți constata cu cîtă cruzime vă întoarce lumea spatele.

Gyp zîmbi.

— Nu se poate ca lumea să-ți întoarcă spatele, decît atunci cînd cauți să ieși în calea ei. Nu voi căuta să întîlnesc în drumul meu pe nimeni, înainte de a fi convinsă că acel cineva este dispus să mă ia drept ceea ce sînt cu adevărat. În fond nu văd întrucît această situație ar putea influența viața lui Bryan ; la vîrsta lui majoritatea bărbaților are pe cineva — undeva. Nu putea suferi pe femeia aceasta din înalta societate care — oricît ar fi încercat

să se stăpînească — în fundul sufletului îi era dușmană, care se uita la ea ca la o femeie care a scos pe fiul ei din minți și l-a împiedicat să-și pună în practică planurile de reușită, un fel de Dalilah, care-l înjosea. Pe urmă continuă pe un ton și mai blînd : Bryan nu trebuie să pomenească nimănui despre existența mea, iar dumneata poți fi foarte liniștită, că în ziua cînd el va crede că s-a săturat de mine, mă voi feri să mai ies vreodată în viață, în drumul lui.

Spunînd aceste cuvinte, se ridică în picioare. Lady Summerhay o urmă mașinalicește :

— Sper că dumneata nu-ți vei închipui —în realitate eu nu mă gîndesc decît la...

— Îmi închipui că e mult mai bine ca omul să fie sincer. Dumneata nu mă vei putea iubi niciodată, și nici nu mă vei putea ierta, din cauză că am sedus pe Bryan. Astfel stînd lucrurile, vă rog, pe mine să nu mă considerați altceva, decît o simplă amantă vulgară. Ne va conveni mult mai bine, și mie și lui. Cu toate acestea ați făcut foarte bine că ați venit. Vă mulțumesc și adio, doamnă !

Lady Summerhay se îndreptă spre ieșire, împleticindu-se printre mese și scaunele din hol, pînă cînd statura ei înaltă dispăru în dosul unei colonade. Gyp se așeză din nou pe canapea și-și duse mîinile la urechile care-i ardeau ca de pară. Demonul mîndriei care sălășluia într-însa era în această clipă atît de puternic, încît aproape întrecerea și iubirea ei. Nu se mișcă de unde se așezase, pînă cînd veni băiatul și-i mai anunță o vizită — era Winton care se simțea extaziat de revederea aceasta, după o despărțire atît de lungă. După ce-i comunică toate știrile aduse de la Mildenham și veștile despre mica Gyp, se uită la ea cu atenție și adăugă :

— Casa este gata să vă primească, pe amîndoi, fie la Mildenham, fie în Burry Street, imediat ce vă veți decide să veniți. Pentru mine Gyp, aceasta este adevărata ta căsătorie. Voi convoca servitorii și-i voi face și pe ei să înțeleagă acest lucru.

Avu impresia că-i vede pe toți stînd drept în fața lui, ca în timpul rugăciunii — și pe tatăl ei în picioare, ținîndu-se țeapăn :

„— De aici înainte vă rog să aveți amabilitatea și să vă aduceți aminte. — Vă voi rămîne foarte obligat, dacă veți ține seamă..." Pe urmă chipul rotund și bun al lui Betty care stă îmbufnată, din pricină că este considerată ca fiind în aceeași situație cu ceilalți ; fața blîndă și inscrutabilă a valetului Markey ; mirarea doamnei Markey care se uită cu ochii ei bulbucați ; mutrele ca de vulpi ale cameristelor ; strîmbătura din colțul gurii bătrînului Pettance : „Ho, Mr. Bryan Summerdahy ; la început i-a cumpărat calul și acum a plecat și ea după el !"

— Dragă tată, nu știu nici eu ce vom face. Ești cît se poate de bun cu mine. Vom vedea mai tîrziu, ce vom hotărî.

— Va trebui să vă țineți bine, draga mea, ca să-i puteți înfrunta pe toți cîți vor fi contra voastră, zise el mîngîind-o pe mînă.

Gyp începu să rîdă înveselită.

În aceeași noapte, peste prăpastia de întuneric care despărțea paturile lor, se întinse spre el și-i spuse :

— Bryan, făgăduiește-mi ceva.

— Asta depinde de ce este vorba. Eu te cunosc acuma destul de bine.

— Nu ; ceea ce-ți voi cere este logic și posibil. Făgăduiește-mi.

— Bine, dacă este așa cum spui.

— Să-mi dai voie ca să închiriez eu Casa Roșie — să fie a mea, împreună cu toate lucrurile pe care le vom avea într-însa — dă-mi voie ca totul să-l plătesc eu.

— Pentru care motiv.

— Pentru ca să știu că am un cămin al meu, care să-mi placă. Mi-e peste putință să-ți dau explicații mai amănunțite, dar astăzi după-amiază a venit mama ta, și după ce am stat de vorbă, mi-am dat seama, că e absolut necesar să procedez în felul acesta.

— Draga mea fetiță, cum ar fi posibil să-ți imaginezi că eu aș putea să stau în casa aceea, pe socoteala ta. Ar fi absurd.

— Ești liber să plătești toate celelalte cheltuieli ; Londra — călătoriile — rochiile — tot ce vrei. Astfel cheltuielile se vor compensa în mod reciproc. În orice caz, aici nu este vorba de bani. Dar vreau să fiu sigură și să simt dinainte, că dacă s-ar întîmpla ca într-o bună zi să nu mai ai nevoie de mine, încetezi să mai vii, și eu voi înțelege că nu mă mai iubești.

— Ce cuvinte brutale, Gyp.

— Nu, dragul meu ; sînt o mulțime de femei care-și pierd bărbații numai din cauza exigențelor lor. Eu n-aș vrea să te pierd din cauza aceasta — înțelegi acuma care este motivul.

— Dragă, asta este o copilărie fără pereche.

— Ba deloc. Bărbații — și chiar femeile — trag la jug, și cînd nu mai există jugul...

— Ei bine, în cazul acesta, dă-mi voie să închiriez eu casa și în ziua cînd te vei sătura de mine, vei fi tu aceea care va pleca. Glasul lui părea stăpînit, dar plin de nemulțumire ; îl auzi prin întuneric cum se învîrtește în pat, ca și cînd l-ar fi supărat pernele.

— Dragă, mi-e peste putință să-ți explic motivele care mă determină să insist. Dar te rog să mă crezi, vorbesc cît se poate de serios.

— Abia am început existența noastră în comun, și tu vorbești de pe acuma, ca și cînd am fi gata să ne despărțim. Cuvintele tale mă mîhnesc profund, draga mea Gyp.

Urmă o tăcere ca de cimitir, și amîndoi pîndeau prin întuneric, căutînd să obțină cîștig de cauză, numai datorită așteptării care se prelungea. Trecu un ceas pînă cînd îl auzi că oftează, pe urmă simțindu-i buzele lipite de gura ei, își dădu seama că a cîștigat.

Razele lunii care intrau pe fereastra biroului, începură să o bată în obraz, și amintirile în jurul ei continuau să se îngrămădească — amintiri din primele lor zile petrecute împreună în casa aceasta veche.

În prima iarnă Summerhay se întorsese rănit de la vînătoare. Amintirea zilelor pe care le petrecuse la patul lui, în timp ce-l îngrijea, i se părea plină de farmec, acuma după ce se împliniseră doi ani de atunci. În timpul cît își făcuse convalescența, se duseră în Pyrinei și petrecură două săptămîni încîntătoare la Argeles, tocmai în luna Martie cînd florile albe ale migdalilor se legănau sub cerul albastru de azur. După ce se întoarseră la Londra, avură cea dintîi întîlnire neplăcută, în timp ce se întorceau într-o seară de la teatru. Auziră pe urma lor un glas de femeie :

— Ia te uită ; Bryan, au trecut secole.

El îi răspunse cu oarecare ezitare în glas, ca și cînd ar fi vrut să se ferească de ea :

— Bună seara Diana. Ce este ?

— Unde te-ai ascuns ? De ce nu vii pe la noi să ne vezi ?

— M-am stabilit la țară. Voi veni într-o bună zi. La revedere !

Era o fată înaltă, cu părul roșu, cu un obraz admirabil de alb și ochii căprii — ochii căprii pe care-i văzu că o cercetează din creștet pînă în tălpi, cu o curiozitate lacomă. Pe urmă îi simți brațul într-al ei.

— Hai Gyp ; vom merge pe jos, pînă cînd vom întîlni o mașină.

După ce scăpară din mijlocul îmbulzelii, îl strînse de mînă și întrebă :

— Cine a fost fata asta ?

— Diana Leyton ; una dintre verișoarele mele.

— O cunoști bine ?

— Da — mai ales înainte de asta, îmi închipuiam că o cunosc.

— Și ți-e dragă mult ?

— Sigur că da.

Se întoarse spre ea și o privi foarte grav, dar gata să izbucnească într-un hohot de rîs. Totuși la seara aceasta pe care o petrecuseră împreună se adăuga amintirea fetei înalte cu pielea albă de zăpadă, cu ochii scăpărători și adînci, cu părul roșu ca o flacără, amintire care nu era tocmai plăcută. Din seara aceea însă începură să iasă împreună, în toate părțile, fără să se mai ascundă de nimeni și fără să țină seama că se pot întîlni cu cineva. Nimic nu poate fi mai departe de gîndurile tale, decît lumea dimprejurul tău, atunci cînd inima ți-e plină numai de imaginea celui care este lîngă tine. La Londra se duceau numai rareori. Dar cu toate acestea îi era peste putință să nu se gîndească mereu, că viața aceasta retrasă, care pentru ea era o viață ideală, nu putea să fie deloc ideală pentru el. El ar fi trebuit să apară în societate, să-și extindă relațiile, să facă noi cunoștințe, nu să trăiască departe de obligațiile și plăcerile sociale, ca pe urmă mai tîrziu să-și dea seama că toate aceste sacrificii a trebuit să le facă numai pentru ea. Drumul pe care trebuia să-l facă de la țară pînă la Londra în fiecare zi, era prea obositor, și-l convinse să-și ia un apartament în Temple, unde dormea de trei ori pe săptămînă. Cu toate insistențele lui, ea nu se duse niciodată să vadă acest apartament, ci de cîte ori venea la Londra, trăgea în Bury Street. Nu voia să-l facă să simtă, că se ține scai de el. Făcea totul pentru ca să nu-i stea niciodată în cale și nici să nu-l rețină de la nimic, închipuindu-și că în timpul absențelor lui, o dorește cu toată ardoarea. Nu-l întreba niciodată unde a fost și cu cine s-a întîlnit. Cu toate acestea se întreba uneori, dacă o mai iubește și astăzi, așa cum o iubise înainte. O dragoste ca a ei — pasionată, plină de adorație, de dorința de a ocroti, și a se sacrifica, de a oferi totul, dar care în taină așteaptă răsplata unei dragoste tot atît de mari — o astfel de dragoste tinde spre o unire mereu mai completă, chiar în această lume unde totul este atît de schimbător și de nestatornic. Cu toate acestea se lăsa fără nici o rezistență în voia acestei dragoste. Nu făcea nici o încercare de împotrivire ; ca și tatăl ei înainte de asta, tot așa și ea, era incapabilă să se gîndească la altceva, decît la iubirea care-i stăpînea toată ființa.

Razele lunii ajunseră pe birou și luminau vasul în care era un buchet de lalele, dîndu-le o culoare care părea dintr-o lume pînă la care nu putea străbate mintea omenească. Se reflectă apoi pe bustul minuscul de bronz al lui Voltaire în fundul ochilor căruia părea că se aprinde o scăpărare de zîmbet. Gyp întoarse bustul ca să-i poată vedea și celălalt obraz ; de sub soclu apăru o scrisoare ; întinse mîna după ea.

Dragă Bryan,
Crede-mă, tu începi să te pierzi —

Puse scrisoarea la loc și se ridică de la birou, stăpînită de dorința năvalnică, să citească această scrisoare pînă la sfîrșit, ca să vadă cine o semnează. Nu se poate. Scrisorile care nu-i aparțin, nu se poate să le citească. Dar cuvintele acestea dureroase treziră ecou în sufletul ei : „Dragă Bryan, crede-mă, tu începi să te pierzi". Era scrisul unei femei ; dar nu venea nici de la mama nici de la sora lui, căci scrisul lor îl cunoștea. Cine îndrăznea să-i scrie că se pierde ? Poate scrisoarea aceasta nu era decît o continuare a unei corespondențe începute mai demult. O femeie cu care era în relații intime, dar al cărei nume ea nu-l cunoștea, din cauză că el nu-i spusese nimic. Se pierde — dar din ce pricină. Din pricina vieții pe care o ducea acuma, alături de ea ? Aceasta să fie oare ? Începu să se gîndească foarte intens. Ultima vacanță de Crăciun petrecuseră cincisprezece zile la Florența, pe un timp senin și răcoros ; dar el fusese atît de bine dispus încît aproape nu-l mai putea stăpîni. Acum erau în mai, dar de atunci nu-l mai văzuse niciodată atît de vesel, și nici nu-i mai auzise rîsul acela contagios. „Crede-mă, tu începi să te pierzi". Își simți sufletul încins de ură, împotriva femeii care îndrăznise să-i scrie aceste cuvinte — și-și simțea urechile arzînd ca de flacără. Se simți din nou îndemnată să întindă mîna după scrisoare, dar bustul așezat deasupra, parcă se uita la ea batjocoritor ; se depărtă de masă, în timp ce se gîndea :

— Mă voi duce în calea lui ; mi-e peste putință să stau aici și să-l aștept indiferentă.

Ieși în grădina luminată de lună și apucă în lungul drumului alb care ducea spre gară. O potecă scurtată trecea prin păduricea de fagi și razele palide ale lunii argintau ramurile, de parcă erau acoperite de chiciură, învelind pădurea într-o lumină ca de vis, în mijlocul căreia trunchiurile cenușii ale copacilor îți făceau impresia unor fantome. Nu se auzea nici susur de frunze și nici tresăritul vreunei viețăți.

— La întoarcere îl voi aduce pe aici, își zise ea, și se opri la o cotitură a potecii pe unde trebuia să treacă la întoarcere. Trenul intră în gară : puțin după aceea trecu un automobil și după el un biciclist, iar pe urma lor un pieton care după ce făcu cîțiva pași, o luă la goană. Era el, și după ce-l strigă, se retrase din nou în umbra copacilor. Se întoarse și veni în fugă spre ea.

Se așezară pe un buștean și sprijinindu-și capul de umărul lui, îl întrebă :

— Astăzi ai avut o zi grea ?

— Da, destul de grea ; am fost reținut de o consultație care s-a întins mai mult decît ar fi trebuit, pe urmă bătrînul Leyton m-a invitat la masă.

Lui Gyp i se păru că pămîntul a început să se surpe sub ea.

— Leyton : din Eaton Square ? Au avut mulți invitați ?

— Aș de unde ; numai ei doi, cu Bertie și Diana.

— Diana ? Fata aceea pe care am întîlnit-o la ieșirea din teatru ?

— Cînd ? A — da ! Ai o memorie extraordinară, dragă Gyp.

— Da ; mai ales în privința chestiunilor care mă interesează.

— Cum adică ? Fata asta te-a interesat ?

Gyp se uită la el.

— Da ! Spune-mi, e fată inteligentă ?

— Cred că chiar tu ai admite că este.

— Și este îndrăgostită de tine.

— Ei comedie ca asta. Cum de-ți vine să întrebi așa ceva ?

— Ți se pare atît de imposibil ? Eu sînt îndrăgostită de tine.

O luă în brațe și începu să o sărute. Închizînd ochii, Gyp se gîndi : Numai de nu m-ar săruta din cauză că vrea să evite răspunsul. Pe urmă timp de cîteva minute niciunul dintre ei nu mai scoase nici o vorbă.

— Bryan, răspunde-mi, dar numai adevărul adevărat : Nu ai niciodată senzația că te pierzi din cauza mea ?

Era sigură că brațul cu care o cuprinsese, a tresărit, dar chipul lui rămase senin și calm, iar în glas o notă glumeață.

— De, aș putea spune, că n-am avut aproape niciodată, o astfel de senzație.

— Făgăduiește-mi, că-mi vei spune imediat ce începi să te plictisești cu mine.

— De acord, dar te previn, să nu contezi pe o astfel de mărturisire cît timp voi fi în viață.

— Eu nu sînt atît de sigură.

— Eu însă, sînt foarte sigur.

A doua zi dimineața, după ce coborîse din dormitor, se duse de-a dreptul în birou ; își simțea conștiința neliniștită. „Te pierzi..." Ce făcuse oare cu scrisoarea aceea pe care o primise de la Diana ? Își aducea minte că Gyp se apropiase de ușă, tocmai în clipa cînd el terminase de citit. Începu să caute prin cutii și sertare, și răscolind lucrurile de pe birou, dădu bustul la o parte, și văzu scrisoarea. Întinse mîna după ea și oftă ușurat :

Dragă Bryan,

Crede-mă, tu începi să te pierzi. Sigur că da ; faptul e evident. *Il faut se faire valoir !* Ai un singur picior repezit înainte, iar celălalt ți-a intrat în nu știu ce groapă întunecată. Cu un picior în groapă — la vîrsta de treizeci de ani ! Gîndește-te și tu Bryan ! Mișcă-te ! În lume sînt atîtea lucruri care te așteaptă. Inutil să-mi răspunzi, că ar fi mai bine să-mi văd de treburile mele. Vorbesc în numele tuturor celor care te cunosc. Cu toții avem senzația că floarea a început să se veștezească. Afară de asta, tu ai fost unul dintre verișorii mei favoriți, de pe vremea cînd aveam cinci ani, iar tu erai un îngrozitor tiran de zece ; și mi-e peste putință să mă gîndesc că începi să te duci încet și pe neobservate la fund, în loc să te urci cu pași repezi. Cunosc expresia ta : Îmi bat joc de toată lumea, dar oare ai reușit să-ți bați cu adevărat, sau își bate ea joc de tine ? Dar atîta ajunge. Cînd vii' pe la noi ? Am citit cartea aceea. Autorul își închipuie despre iubire că nu este nimic altceva, decît pasiune. Nu știu dacă are dreptate. Probabil tu vei ști' mai bine.

Nu fii supărat din cauza acestei scrisori care seamănă cu o scrisoare venită de la bunica noastră.

Au revoir. A ta bună verișoară,

DIANA LEYTON

Împături scrisoarea și o băgă în buzunar. Rămăsese ascunsă timp de două zile sub soclul acestui bust. Gyp o fi văzut-o ? Se uită la chipul de bronz, iar obrazul filozofului îl privi cu ochii lui stinși, parcă ar fi vrut să-i spună :

— Mă băiatule ; eu știu ce știu despre taina care se ascunde în sufletul oamenilor — în sufletul tău, în sufletul iubitei tale, în sufletul acestei fete sau în al oricui. Vei vedea ce farse îți va face acest demon de aici înainte. N-ai decît să-l legi burduf, să-l închizi cu șapte peceți, să-l bagi într-un dulap și să-l ții la lacăt. Mîine va fi din nou slobod, și lacătele nu-ți vor mai fi de nici un folos. Ha-ha-ha !

Iar Summerhay păru că-i răspunde :

— Mă, țap logodit ! Tu n-ai avut niciodată suflet.

În camera de la etaj Gyp probabil era tot în fața oglinzii și-și aranja pieptănătura așa cum o lăsase — ar trebui ca un bărbat să fie cel din urmă dintre ticăloși, pentru ca să încerce, fie chiar cu gîndul.

Ochii bustului parcă ar fi vrut să-i răspundă :

— Nu te grăbi cu vorba ! De ce nu te gîndești, la fata aceea ispititoare, cu părul roșu și albă ca zăpada, cu ochii adînci și negri ca doi cărbuni aprinși.

Piei Satano ; inima din piept este numai a lui Gyp ; și nu se va găsi nimeni în lume care să i-o ia înapoi.

Cît de mult o iubise și cît de mult o iubea astăzi. Pentru el va rămîne întotdeauna ceea ce a fost și înainte de asta. Gura înțeleptului păru că se țuguie puțin :

— Așa este dragul meu, dar multe și întunecate sînt cărările care duc la inima omului — ori în asta multe pot fi cuprinse.

Auzi un zgomot care-l făcu să se întoarcă. În cadrul ușii apăru mica Gyp :

— Bună dimineața, Bryan !

Se repezi spre el și i se urcă pe genunchi, iar în părul desfăcut îi luceau lumini de soare.

— Ce faci țigăncușo ! Cine a crescut fată mare ?

— Mă duc la călărie.

— E, nu mai spune !

— Bryan, hai să ne jucăm.

— Bine, să ne jucăm.

Cînd apărură amîndoi în camera ei, Gyp era ocupată cu acele amănunte care rețin întotdeauna o femeie cel puțin un sfert de ceas, după ce-ți spune că „e gata", iar cînd auzi pe mica Gyp strigînd „gata", se opri, ca să se uite la el.

Summerhay se așezase pe răstalnița patului, și cu brațele încrucișate pe piept, își încorda gîtul și se umfla în fălci, ca o minge, apoi dintr-odată se lăsa pe spate, deși mica Gyp ghicea întotdeauna dinainte momentul cînd nu va mai avea respirație.

Pe urmă ea se prefăcea că aduce „toți caii din grajdurile regelui" și se căznea zadarnic să-l pună din nou pe picioare. Urmărind jocul acesta străvechi, la care asistase de sute de ori pînă acum, i se păru că astăzi are un farmec special : cum să se mai poată îndoi de el, cînd mai putea fi atît de ridicol de copilăros ? Uitîndu-se la capul lui, pe care mînuțele fetiței îl frămîntau în toate chipurile, se gîndi :

— Și fata asta a îndrăznit să-i spună că se pierde. Fata aceea înaltă și albă ca zăpada, fata din fața teatrului — Diana cu care a stat aseară la aceeași masă — numai ea putuse scrie astfel de vorbe. Era sigură că ea îi trimisese scrisoarea.

În după amiaza aceea, după ce făcură un lung galop în largul ponoarelor, întoarse privirea în altă parte și-l întrebă pe nerăsuflate :

— Îi place să vîneze ?

— Cui ?

— Verișoarei tale — Diana.

Îi răspunse cu glasul cît se poate de tărăgănat :

— Îmi închipui că această întrebare ar vrea să spună : dacă nu cumva mă vînează pe mine ?

Cunoştea destul de bine tonul cu care-l vorbea și expresia de pe obrazul lui, și știa foarte bine că e supărat, dar îi fu peste putință să se stăpînească.

— Tocmai !

— Cu alte cuvinte dragă Gyp, începi să fii geloasă.

În clipa cînd îi scăpară aceste cuvinte, simți că inima i-a înghețat în piept, iar a lui Gyp tresări speriată. Continuă să meargă în trap liniștit, dar cînd se opri și se întoarse spre ea, se sperie. Chipul ei era ca de piatră, în timp ce-i suporta privirea.

— Cred că n-ai luat in serios cuvintele pe care ți le-am spus, zise el cu glasul blînd.

Ea clătină din cap. Știa că încercase cu dinadinsul să o jignească. Apoi îi răspunse :

— Privește norul acela prelung și alb, și nuanța de verde de pe cer — mîine vom avea ploaie. Trebuie să ne bucurăm de fiecare zi frumoasă și să ne aducem aminte că poate va fi cea din urmă.

Puțin alarmat, rușinat, dar în același timp nemulțumit, Summerhay își continuă drumul alături de ea.

În noaptea aceea plînse prin somn, și cînd o trezi, îl cuprinse în brațe și se lipi de el, înecată de lacrimi :

— O, am visat că tu nu mă mai iubești.

O ținu vreme îndelungată, strînsă la piept, și într-un tîrziu reuși să o liniștească. Niciodată ; nu va înceta niciodată să o iubească tot atît de mult ca și astăzi. Dar un nor, fără să fie mai mare decît podul palmei, se poate întinde peste zare, și-ți poate cerni cerul, ca toată ziua să ți se pară mohorîtă.

Vara trecu și fiecare dintre ei simțea în suflet intermitența chinuitoare a unei reticențe. Zilele lungi și limpezi creșteau mereu, trecură dincolo de zenit și încetul cu încetul începură să devină tot mai scurte. Sîmbetele și duminicile, plecau cu Winton și mica Gyp, să se plimbe pe fluviu, dar de cele mai multe ori numai singuri, căci pentru Gyp fluviul nu pierduse nimica din magia primei după-amiezi pe care o petrecuseră împreună în largul apelor. Toată săptămîna aștepta cu nerăbdare ceasurile acestea pe care le puteau petrece împreună, ca și cînd apele fluviului ar fi fost pentru ea un aliat care o apăra contra lumii pornite să i-l ia, și contra pornirilor lui pe care demult înainte de asta, le găsise că sînt „rămășițe din epoca geogiană“. Într-un rînd riscă să se ducă la Tribunal, ca să-l vadă cu perucă și robă de avocat. Sub arcul ce-

nușiu al perucii pe fruntea înaltă părea un om crud dar priceput — ieșit dintr-o lume din care ea nu va putea face parte niciodată, o lume strălucitoare, dar tiranică. Ea nu stăpînea și nu cunoștea decît o parte din sufletul lui. Cînd erau însă pe fluviu, simțea că este complet al ei — îndrăgostit, leneș, impudic de drăguț, stînd întins cu capul la ea în poală, sărind în apă și înotînd în jurul ei, sau vîslind încet și cîntînd : *Mă duc și eu cu unda călătoare.* Era adevărată binecuvîntare, să poată uita în fiecare săptămînă, cel puțin pentru cîteva ceasuri, convingerea care se săpa tot mai adînc în sufletul ei, că nu se poate să-i aparțină complet. Dar în tot timpul acesta golul de tăcere intermitentă din sufletul ei, devenea mereu mai larg.

Cînd veni vacanța cea mare, Gyp luă o hotărîre eroică și declară că va trebui să petreacă o lună departe de ea. În timpul cît Betty se va duce cu mica Gyp la mare, ea va pleca împreună cu tatăl ei, ca să-și facă și el cura. Persistă cu toată încăpățînarea în această hotărîre, și după nenumărate proteste din partea lui, Summerhay dete din umeri :

— Bine, draga mea, dacă ții numaidecît să scapi de mine.

Cum să scape de el ; dar se stăpîni, mulțumindu-se să-i răspundă :

— În sfîrșit, bine că te-ai decis. Tot ești băiat cumsecade.

Numai de s-ar întoarce la ea înapoi, așa cum fusese înainte. Nu scăpă nici o vorbă, ca să-l întrebe unde și la cine se va duce.

Tunbridge Wells, acest încîntător purgatoriu, unde oameni dornici de liniște își preparau sufletele pentru o liniște și mai durabilă, părea adormit pe coastele dealurilor în lungul cărora se înșirau rînduri întregi de vile. Luncile și pădurile din apropiere nu fuseseră încă prăjite de căldura verii, așa că vizitatorii nu se simțeau deloc îndemnați să plece spre litoralul mării. Își făceau cumpărăturile la Pantiles, se plimbau pe dealurile vecine, sau treceau cu crossurile de golf la subțioară și se pierdeau prin livezi ; participau la ceaiurile lor intime sau vizitau numeroasele biserici din localitate. Departe de orice viață zgomotoasă și în așteptarea unei vieți mai liniștite decît cea de pînă acum, făceau totuși tot posibilul pentru a o întîrzia cît mai mult.

Winton luase un apartament într-un hotel, unde putea face băi și bea apa termală, fără să fie nevoit să urce coasta dealurilor. Aceasta era prima cură la care participa și Gyp, după cea de acum șase ani de la Wiesbaden. Simțea în sufletul ei o schimbare atît de stranie și atît de completă care se operase în acest interval. Pe vremea aceea gusta grăbită din orice băutură ce i se oferea, iar

astăzi cu înghițituri adînci, căuta să-și astîmpere setea care părea că nu poate fi cu nimica astîmpărată.

Trăia mereu în așteptarea poștei zilnice, și dacă se întîmpla ca intr-o zi să nu-i sosească scrisoarea cotidiană, simțea că i se face negru înaintea ochilor. Îi scria și ea în fiecare zi, uneori chiar cîte două scrisori, dar în astfel de cazuri rupea intotdeauna a doua scrisoare, aducîndu-și aminte de motivele care o determinaseră să accepte această despărțire. În prima săptămînă scrisorile lui Summerhay reflectau un anumit calm, în a doua săptămînă însă deveniră pline de elan ; în a treia erau foarte variate — cînd exuberante, la gîndul că se apropie revederea, cînd triste și deznădăjduite, dar în același timp, mult mai scurte decît cele de la început. În cursul săptămînii a treia mătușa Rosamunda veni și ea la Tunbridge. Ea era cea mai ferventă apărătoare a existenței pe care o ducea Gyp acum, căci după părerea ei, Fiorsen își primea exact lecția pe care o merita. Avea părerile cele mai definitive și mai proaste despre bărbați, și cu atît mai proaste despre legea matrimonială ; pentru ea orice femeie care încerca o lovitură fie contra bărbaților fie contra acestei legi, era adevărată eroină, cu toate că, vorbind drept, Gyp nu se gîndise nici un moment să dea o lovitură. Temperamentul aristocratic și rebel al mătușii Rosamunda clocotea de ură contra „șleahtei" care considera și astăzi femeia drept o proprietate a bărbatului. Tocmai din pricina asta se ferise cu cea mai mare băgare de seamă, din calea oricărei posibilități care i-ar fi putut creia o astfel de situație.

Mătușa Rosamunda îi aduse și o știre neașteptată :

— Draga mea, am trecut pe Bond Street, prin fața cofetăriei aceleia unde se servește cafeaua înghețată cu cremă, și cînd colo pe cine văd ieșind din cofetărie : Daphne Wing cu amicul nostru Fiorsen ; arăta parcă ar fi fost un cîine pe lang. S-a apropiat de mine, în timp ce mica lui doamnă îl supraveghea cu ochi de gușter. Crede-mă dragă, mi-a fost milă de el ; avea și-acuma aceeași expresie flămîndă, dar sînt convinsă că astăzi Daphne Wing mănîncă singură pentru ei amîndoi. M-a intrebat de tine, ce faci.

— Cînd o vei vedea, spune-i că n-am uitat-o și nici nu o voi uita niciodată ; în orice caz ea a avut dreptate : eu nu merit decît o femeie ca aceasta, și s-a întors să se uite spre fata aceea, încît mi-a fost și mie rușine. Pe urmă m-a salutat cu un gest scurt, cum avea obiceiul și înainte, și au plecat împreună, ea umflată în pene ca un curcan. Crede-mă, mi-a fost milă de el.

— Nu era nevoie, mătușică ; omul acesta va fi întotdeauna capabil să se compătimească pe sine însuși, răspunse Gyp cu glasul domol.

Mătușa Rosamunda, nu zise nimica, dar părea nemulțumită. Biata de ea, n-avusese niciodată parte să trăiască aproape de Fiorsen.

În aceeași după-amiază Gyp se așezase la umbră, în luncă și începuse să se gîndească : „Azi e joi. Mai sunt unsprezece zile", cînd văzu că se apropie cineva de ea : un bărbat, o femeie, și ceva care semăna cu un cîine. Goana după originalitate și drepturile absolute ale omului, îi turtise nasul, îi tăiase jumătate din urechi, și nu-i mai lăsase din coadă decît un ciot. Părea astmatic și se legăna pe picioare. Pe urmă se auzi un glas :

— Maria, cred că aici va fi bine. Vom putea să ne oprim la soare, fără să mai mergem în altă parte.

În glasul acesta era o răgușeală constantă, contractată în timpul numeroaselor înmormîntăr.i Gyp recunoscu glasul domnului Wagge. Își tăiase ciocul și purta barbete, iar doamna Wagge se împlinise binișor. Se așezară amîndoi în apropiere de ea.

— Așează-te aici Maria, ca să nu te bată soarele din față.

— Nu Robert, eu voi sta aici, și tu vei sta acolo unde spui să stau eu.

— Ba nu ; acolo vei sta tu.

— Nu vreau să stau acolo. Haide Duckie.

Cîinele se oprise în mijlocul cărării și se uita la Gyp. Domnul Wagge se uită în direcția în care se uita Duckie.

— Ia te uită, ce surpriză, se miră el. Își scoase pălăria și după ce-și șterse cealaltă mînă de mîneca hainei, o întinse spre ea. În timpul cît îi dădu mîna, cîinele se apropie și i se culcă pe picioare. Doamna Wagge îi întinse și ea mănușa lucitoare.

— Aceasta este o plăcere neașteptată, îngînă ea. Cine s-ar fi putut gîndi la o astfel de întîlnire. O, nu lăsați cîinele să vi se așeze pe rochie. Vino încoace Duckie.

Cîinele se lăsă cu spatele pe fluierele picioarelor lui Gyp. Domnul Wagge întrebă :

— Doar n-ați venit ca să vă statorniciți aici, nu-i așa ?

— O, nu domnule Wagge. Am venit cu tata pentru cură.

— A, la asta nu m-aș fi așteptat, căci nu v-am văzut niciodată. Noi ne-am retras aici, e aproape anul. E o localitate drăguță.

— Da ; găsesc că e foarte plăcută.

— Avem nevoie de natură. Aerul ne priește, deși — cum ați spune dumneavoastră — este puțin cam aspru. Dar cu toate acestea e plăcut. Căutam demult așa ceva.

Doamna Wagge adăugă :

— Ne-am gîndit la Wimbledon, dar domnului Wagge i-a plăcut mai mult aici decît în albă parte ; aici se poate duce și la plimbare ; afară de asta, localitatea pare mult mai selectă. Avem cîțiva prieteni. Biserica este foarte frumoasă.

Domnul Wagge găsi de cuviință să se amestece :

— Eu am frecventat întotdeauna capela ; dar în astfel de localități cum este aceasta de aici, biserica se pare că este mai convenabilă ; soția mea a avut întotdeauna slăbiciune pentru așa ceva. Eu însă nu am încercat niciodată să mă ascund de ochii lumii.

— Este și o chestiune de atmosferă, nu-i așa ?

Domnul Wagge clătină din cap.

— Aș ; eu nu suport tămîia — nu sînt nici prea bisericos. Dumneavoastră ce mai faceți ma'am ? Vorbim foarte des despre dumneavoastră. Văd că arătați foarte bine.

Obrazul lui devenise portocaliu închis, iar al doamnei Wagge aproape ca o sfeclă. Cîinele se mișcă, sforăi și se lăsă și mai greu pe picioarele lui Gyp.

— Astăzi am aflat știri despre Daisy. Mi se pare că a devenit o adevărată celebritate ?

Doamna Wagge oftă. Domnul Wagge întoarse privirea în altă parte și răspunse :

— Este o chestiune destul de tristă. Să cîștigi patruzeci pînă la cincizeci de Lire pe săptămînă și pe urmă să vorbească despre tine toate ziarele. Nu m-aș mira să pună de o parte pînă la o mie cincisute de Lire pe an. Eu chiar în anii mei cei mai buni, cînd gripa făcea ravagii, n-am reușit să ajung niciodată la o mie de Lire net. E are mare succes.

Doamna Wagge adăugă :

— I-ați văzut ultima fotografie ? Una în picioare ?

Domnul Wagge i-o tăie scurt :

— Mie îmi place să o văd cînd se plimbă cu mașina. Dar după viața pe care am dus-o pînă acum, eu am venit aici pentru ca să am liniște, și nu vreau să mă mai gîndesc la așa ceva, mai ales cînd sînteți și dumneavoastră de față, ma'am. Nu vreau deloc — acesta-i adevărul.

Urmă o tăcere în timpul căreia doamna și domnul Wagge își examinară picioarele, iar Gyp se uită la cîinele din fața ei.

— În sfîrșit, bine că te-am găsit — se auzi glasul lui Winton care apăru alături de ea. Gyp nu-și putu stăpîni un zîmbet de mulțumire. Chipul tras al tatălui ei, cu ochii pe jumătate tulburi, nasul fin, mustața tăiată scurt și căruntă, de sub care i se vedea linia caracteristică a buzelor, statura lui sveltă și dreaptă, toată atitudinea lui, pînă și glasul ferm și limpede era antiteza însăși a domnului Wagge care se oprise greoi în fața ei, un om cu obrazul scorțos, antipatic și cu glasul răgușit, dar insinuant. Parcă însăși providența ar fi intervenit în această clipă, pentru a pune față în față pe acești doi reprezentanți a două clase sociale.

— Domnul și doamna Wagge — tatăl meu.

Winton își scoase pălăria. Gyp nu se mișcă de pe scaun și cîinele Duckie îi era mereu întins pe picioare.

— 'm pare bine de cunoștință. Cred că apa de aici vă face bine. Se spune că are o putere de vindecare neîntrecută.

— Mulțumesc — în orice caz nu pare să fie mai primejdioasă decît în alte stațiuni. Faci și dumneata cură ?

Domnul Wagge zîmbi :

— Aș, de unde, răspunse el, eu m-am statornicit în această localitate.

— Adevărat ? Dar aici găsești cu ce să te ocupi ?

— Adevărul este că eu am venit aici pentru odihnă. Dar cu toate acestea iau tot la două săptămîni cîte o baie de aburi, pentru a înteți activitatea porilor.

Doamna Wagge adăugă cu glasul blînd :

— Soțului meu se pare că-i priește foarte mult.

Winton murmură :

— Sigur că da. Al dumneavoastră este cîinele acesta ? Are mutră de filozof. nu-i așa ?

Domnul Wagge adăugă :

— E un cîine foarte prost nărăvit ; nu-i așa Duckie ?

Cîinele se ridică în picioare, urmărit de privirile tuturor celor de față, și se uită gîfîind la Gyp. Ea profită de această ocazie și se ridică în picioare.

— Noi trebuie să plecăm. La revedere. Mi-a părut bine că v-am revăzut. Cînd veți întîlni pe Daisy, vă rog să-i spuneți multe salutări.

Doamna Wagge deschise poșeta, fără nici un motiv vizibil, și-și scoase batista ; domnul Wagge începu să-și dreagă glasul zgomotos. Gyp simți pe Duckie luîndu-se după ea și auzi pe doamna Wagge strigînd, cu glasul ei stins de batista cu care-și acoperise gura : Duckie ! Duckie !

Winton se uită la ea și-i spuse în șoaptă :

— Va să zică aceștia doi au avut parte de pramatia noastră. La urma urmelor, dacă stai să te gîndești bine, nici de capul ei nu prea era nu știu ce. După cît spune mătușă-ta, fata este și-acum împreună cu el.

Gyp dete din cap.

— Așa se pare ; să sperăm că se simte fericită.

— El nu are deloc aerul să fie. Dar bine-i face ; să se învețe minte.

Gyp ridică privirea și clătină din cap.

— O nu, tată.

— De, e cazul să nu dorești niciunui bărbat un rău mai mare decît și-l poate face singur. Dar cînd văd oameni de aceștia că-și permit să intre în vorbă cu tine, îmi...

— Dragă tată, ce importanță au astfel de nimicuri ?

— Pentru mine au foarte mare importanță, și gura i se întinse într-un zîmbet amar. În fond este adevărat, că nu prea avem dreptul să condamnăm pe oamenii aceștia, cînd am sta să judecăm situația în toată liniștea.

În timpul sezonului pe care-l petrecură la Tunbridge Wells, se apropiară sufletește unul de altul, mai mult decît în ultimii ani. Afară de asta, fie de pe urma efectului băilor, fie din cauza aerului — care era prea aspru, cum spunea domnul Wagge — cuirasa care facilita prima datorie de om din lumea bună : stăpînirea pornirilor, începu să cedeze.

În după-amiaza ultimei zile pe care o mai aveau de petrecut în stațiune, plecară împreună într-o lungă plimbare prin împrejurimi. Emoționată de aspectul copacilor înalți, bătuți de soare, Gyp aproape nu era în stare să scoată nici o vorbă. Winton însă care presimțea că în curînd o va pierde din nou, avea chef de vorbă. Începu să-i expună pe larg schimbările radicale provocate în lumea curselor, de spiritul plutocratic al americanilor și înmulțirea exagerată a pariurilor mutuale, ca pe urmă să-i țină o lungă filipică despre starea actuală a situației în general. Parlamentul își pierduse prestigiul, din clipa cînd începuseră să plătească parlamentarilor diurne ; orașele devorează provincia și populația rurală ; vînătorile cu obstacole au început să degenereze ; forța și dezmățul pe care-l reprezintă presa sînt îngrozitoare ; femeile au început să-și piardă capul, și toată lumea pare speriată cînd este vorba de bunele maniere. În ziua cînd mica Gyp va ajunge să aibă vîrsta de acum a mamei ei, toată lumea va fi obligată să trăiască sub supravegherea unui Comitet de Control, în orașe parcuri, și va da socoteală de fiecare para pe care o va cheltui și de fiecare minut al timpului ce-i rămîne disponibil ; pînă atunci rasa cailor va fi aproape stinsă și nu se vor mai vedea cai, decît cel mult odată pe an, în cortegiul Primarului Londrei. În orice caz el nu va mai trăi pînă atunci. Apoi se întoarse pe neașteptate spre ea și o întrebă :

— Spune-mi Gyp, tu ce crezi că se va întîmpla dincolo de moarte ?

— Tată, eu cred că nu se va întîmpla nimica. Cel mult îmi închipui că va trebui să ne întoarcem iarăși acolo de unde am plecat.

— Ia te uită — tot așa credeam și eu.

Înainte de asta niciunul dintre ei nu știa ce gîndește celălalt despre acest subiect.

Gyp murmură :

La vie est vaine —
Un peu d'amour,
Un peu de haine,
Et puis bonjour !

Winton încercă să rîdă, fără să reușească.

— Bine, dar după părerea ta, ce este ceea ce se numește „Dumnezeu". După părerea mea, eu cred că asta trebuie să fie ceea ce putem găsi frumos și bun în noi înșine. Noi nu putem concepe ceea ce întrece facultatea noastră de imaginație. Dar cu toate acestea Gyp, este ceva care îmi dă de gîndit. În viața mea, ca orice om, am avut și eu o singură inimă ; vine moartea și totul se preface în țărînă. Ce rost are în cazul acesta iubirea, dacă dincolo de moarte nu există revedere.

— Probabil din cauză că iubind pe cineva sau ceva cu toată ardoarea, răsplata ți-o găsești în însăși această iubire care reprezintă totul.

Winton tresări.

— Da... încuviință el într-un tîrziu. Fariserii adună ban la ban, ca să poată juca un cal ce nu va bate cursa niciodată. Acei Yogi din India — care stau nemișcați ca de piatră — privindu-și rotunjimea pîntecelui — fără să le pese că se prăpădește lumea în jurul lor, căci ei nu au decît o singură viziune de fericire : a Împărăției de Apoi. Dar să zicem că această împărăție nu va veni nici acum nici mai apoi ; ce se va întîmpla în cazul acesta ?

Își trecu mîna sub brațul lui și se strînse lîngă el.

— Tată, tu și cu mine, noi doi ne vom risipi în vînt și în razele de soare, în verdele copacilor și unda apei, întocmai ca *Procrysa* din tabloul de pe peretele camerei mele.

*

Bryan Summerhay plecă din Edinburg cu expresul de miezul nopții — ducînd în suflet zbuciumul a două emoții cu totul deosebite una de alta : părerea de rău pentru fata de care se despărțea, și dorința de a ajunge cît mai repede la femeia spre care se ducea. Cum era oare posibil ca aceste două sentimente opuse să-și găsească loc în sufletul lui ? Cu toate acestea în timp ce sta întins în așter-

nutul compartimentului de dormit, gîndurile lui alergau fără nici o dificultate de la Diana pe care o vedea întinzîndu-i ceașca de ceai, sau ridicînd ochii spre el, în timp ce-i întoarce notele la pian și de aici la Gyp al cărei glas părea că-l aude și-i simte privirile catifelate, brațele vîrjoase în jurul trupului și gura fierbinte și lacomă, căutînd-o pe a lui. Senzațiile și tovărășia spre care se ducea acum erau cele mai profunde clipe de mulțumire pe care i le putea oferi viața, și cu toate acestea, parcă-l durea puțin despărțirea de fata asta cu părul roșu.

Legănat de mersul trenului adormi și visă cum nu se poate să visezi decît în timpul cînd mergi cu trenul; pe urmă se trezi în mijlocul liniștii complete a unei gări, și adormi din nou ceasuri întregi, cel puțin așa i se părea, ca să se trezească în aceeași gară și pe urmă să adoarmă somn greu, și să nu se mai trezească decît la Willesden, după ce se luminase de ziuă. Acum nu mai simțea decît o singură emoție, o singură dorință — să ajungă cît mai curînd la Gyp. Se urcă în mașină și începu să zîmbească, simțind în nări mirosul specific al Londrei.

Ea îl aștepta în picioare, în camera lor de la hotel, palidă ca o moartă și tremurînd toată, iar cînd îi simți brațele petrecute în jurul mijlocului, închise ochii. În timp ce o săruta, simți că e gata să leșine, dar el însuși era incapabil să se mai gîndească la altceva, decît la sărutul acesta fără sfîrșit.

A doua zi plecară împreună într-o mică stațiune din apropiere de Fécamp. În partea aceasta a Normandiei totul părea de proporții uriașe — oamenii, animalele, luncile cosite, curțile gospodăriilor, înconjurate de copaci, înălțimea cerului, marea și pînă și rugii încărcați de mure păreau mai înalți aici decît în altă parte. La început Gyp se simți cît se poate de fericită și părea că nimic nu va tulbura această fericire supremă. Pe urmă poșta aduse de două ori cîte o scrisoare cu ștampila unui oficiu poștal din Scoția și cu scrisul foarte cunoscut. Fantomele apar în mijlocul întunericului și încep să prindă ființă în mijlocul ceței; tot așa gelozia nu izvorăște din judecată dreaptă, ci din suflete care iubesc cu toată deznădejdea, și pasiunea aceasta începe să crească, pe măsură ce atacă o fire sceptică și mîndră. Chiar dacă mîndria i-ar fi permis să-l întrebe cine i-a scris aceste scrisori, ea tot n-ar fi crezut că-i spune adevărul. Îi va spune — chiar de milă — că niciodată nu s-a gîndit la altă femeie, decît la ea. Dar gîndurile acestea nu erau decît fantome, și cele trei săptămîni pe care le petrecură împreună, îi oferiră destule ocazii ca să poată constata că el o iubește, așa că — se simțea fericită.

Se întoarseră acasă pe la sfîrşitul primei săptămîni din luna octombrie. Mica Gyp era acum o călăreaţă desăvîrşită. Supravegheată de bătrînul Pettance, călărea în livada din apropierea casei lor ; încăleca bărbăteşte căluţul cenuşiu, strîngîndu-l cu picioruşele subţiri şi arse de soare, şi ţinîndu-se dreaptă în şa, în timp ce părul castaniu îi juca pe spate, răscolit de vînt. După întoarcerea lor îşi exprimă dorinţa să meargă la călărie, împreună cu „bunicul, cu mămica şi Bryan". Primele zile şi le petrecură cu îndeplinirea noilor ei dorinţi. Dar nu mult după aceea Tribunalele îşi reluară activitatea şi odată cu ele pentru Gyp începu din nou viaţă grea, cînd Summerhay era numai pe jumătate al ei, iar cealaltă jumătate o reclama pretoriul.

Bătrînul Ossian, terrierul scoţian, sta întins în mijlocul aleii, pîrpălindu-se în lumina blîndă a soarelui de noiembrie. Se culcase aici şi nu se mai mişcă din clipa cînd stăpînul lui plecase la gară, pentru a se reîntoarce cu primul tren la Londra. Avea şaisprezece ani, şi era surd şi dezamăgit, şi de fiecare dată cînd vedea pe stăpînul lui că pleacă, ochii trişti cu care-l privea, parcă ar fi vrut să-i spună : „Te duci, dar pe mîine, poate nu mă mai vezi de aici înainte". Ceilalţi oameni cumsecade din jurul casei îi deveneau cu fiecare zi tot mai indiferenţi, şi nici nu mai putea suporta ca vreun om străin să intre în curte. De la fereastră Gyp îl văzu ridicîndu-se în picioare, şi sbîrlindu-şi şira spinării, mîrîi la factor, arătîndu-şi colţii. De teamă să nu-l apuce de picioare, se repezi în calea lui.

Era o scrisoare, cu scrisul acela a cărui vedere o neliniştise întotdeauna ; pe un colţ al plicului era notat „imediat", şi-i fusese trimisă de la biroul din oraş, unde nu fusese găsit. Ridică scrisoarea la nas. Era parfumată — dar ce parfum avea ? Îşi înţepeni degetul mare şi-l trecu pe marginea plicului. Pe urmă o puse pe masă — dorinţa de a o deschide era atît de puternică, încît aproape nu şi-o mai putea stăpîni. În aceeaşi clipă însă un gînd se trezi în sufletul ei : „Dar dacă o citesc şi nu voi găsi nimic într-însa !" Toată gelozia o chinuise de luni de zile, se va termina dintr-odată. Dar dacă totuşi se va întîmpla *să fie* ceva ! Toată credinţa şi încrederea care o legau de el, se vor dărîma într-o singură clipă — împreună cu încrederea în ea însăşi ,cu dragostea şi mîndria ei. Nu ar fi mai bine să i-o ducă la Londra ? Cu trenul de persoane care pleca la trei după-amiază, putea ajunge la Londra pe la cinci, deci destul de devreme. Mai avea exact timpul necesar, pentru ca să poată ajunge

la gară. Se repezi în fugă pînă sus. Mica Gyp era în capul scării și răsfoia o carte cu chipuri.

— Drăguța mamei, mă duc pînă la Londra. Spune lui Betty, că poate mă întorc astă-seară, dar se poate să rămîn și pînă mîine. Haide, sărută-mă.

Mica Gyp se ridică în picioare și o sărută.

— Dă-mi voie mămică, să mă duc la tine în cameră și să stau cu tine, pînă îți pui pălăria.

În timp ce-și punea pălăria, se gîndi :

— Nu mai iau nici un geamantan ; voi putea să mă aranjez și fără să iau ceva cu mine.

Coborî scările în goană, luă scrisoarea de pe masă și se repezi la gară. După ce se urcă în tren, scoase scrisoarea din poșetă. Cît de îngrozitor i se părea scrisul acesta care o făcuse de atîtea ori să se zbuciume și să plîngă în timpul lunilor care trecuseră. Oare dacă fata aceea ar ști spaima și suferința pe care i-o pricinuise scrisorile ei, i-ar mai scrie și de aici înainte ? Încercă să-și aducă aminte de chipul ei pe care-l văzuse o singură dată în treacăt, de glasul ei — din care înțelesese că e glasul obișnuit să fie ascultat. Nu ; ar fi peste putință să-i dea de știre, căci dacă ar afla, aceasta ar determina-o cel mult să persevereze, și ar fi fost foarte ușor să lupte contra unei femei care nu avea alte drepturi decît cele pe care i le da iubirea.

— Slavă Domnului, își zise Gyp, eu nu l-am luat altei femei — poate cel mult acestei fete.

În timpul anilor care trecuseră, ea nu încercase niciodată să pătrundă taina vieții lui dinainte de a se cunoaște. Se uita pe fereastra compartimentului la cîmpurile care defilau pe alături de tren. La o mică distanță se vedea fluviul, și mai încolo brațul de apă moartă, unde în după-amiaza aceea, o rugase să vină la el pentru totdeauna. Părea cu totul altfel decît fusese atunci ; pustiu și despuiat de farmec, cu sălciile desfrunzite și păpurișul tăiat sub cerul cenușiu de plumb.

Pe drum trenul avu o întîrziere, și se întunecase aproape cînd ajunse în gara Paddington de unde luă o mașină ca să se ducă pînă la Temple. I se părea straniu că se duce pentru prima dată la el. În Temple Lane dădu drumul mașinii și apucă pe jos, în lungul pasajului îngust și prost luminat care ducea în inima Sanctuarului Dreptății.

— Urcați-vă pe scara aceea de piatră, domnișoară, pe urmă apucați în lungul grilajului, și intrați a doua la dreapta.

În lumina tulbure a intrării, descifră o inscripție : „Summerhay, etajul al doilea".

Își simți inima bătînd speriată. Ce va zice el ? Cum o va primi ? Nu era oare absurd și chiar primejdios, să vină la el ? Probabil va avea o consultație. O va primi un funcționar sau un valet, pe cine să-i spună să anunțe ? Se opri pe culoarul de la primul etaj, și după ce scoase o carte de vizită, scrise cu creionul :

„Pot să te văd, o singură clipă ? — *G.*"

Respiră adînc, ca să-și liniștească bătăile inimii, și începu să urce scara. Îi găsi numaidecît tăblița, fixată deasupra ușii. Sună — dar nu veni nimeni să-i deschiră ; ascultă — dar nu auzi nici un zgomot. Totul în jurul ei părea masiv, negru și întunecat — balustrada de fier, scările de piatră, pereții înalți și pustii, ușile grele de stejar. Mai sună odată. Ce să facă acuma ? Să lase scrisoarea și să plece ? Nici să nu-l vadă cel puțin — venirea ei romantică și neașteptată la Londra să fie pierdută cu totul fără folos — pentru o simplă vizită în Bury Streel, unde posibil nu va găsi pe nimeni, afară de doamna Markey, deoarece despre tatăl ei știa că este plecat la Mildenham, pentru vînătoare, și nu se va întoarce în capitală decît sîmbătă.

— Voi lăsa scrisoarea, își zise ea, și mă duc pînă la Ștrand, să iau un ceai, pe urmă vin și mai încerc odată.

Scoase scrisoarea, o strecură prin deschizătura făcută anume pentru scrisori, și după ce o auzi căzînd în cutie, se întoarse și o luă încet pe Temple Lane. Strada era întesată de bărbați și băieți care se întorceau acasă, după munca zilei. Ajunsese aproape de Ștrand, cînd privirile îi fură atrase de silueta unei femei. Mergea alături de un bărbat, în partea de la celălalt capăt al aleei ; erau întorși cu fața unul spre altul. Gyp le auzi glasul și se opri, ca să se uite după ei. Trecură pe sub un felinar ; lumina căzu pe coafura femeii și desveli o mișcare făcută de Summerhay, mișcarea lui obișnuită, cînd da din umeri, pentru a nega ceva, și-i auzi glasul sonor. Îi urmări pînă cînd traversară aleea și începună să urce scara de piatră pe care o coborîse ea adineaori ; pe urmă îi văzu că apucă în lungul grilajului și dispar sub bolta de piatră. O spaimă de moarte îi înțepeni trupul, încît aproape nu mai era în stare să se miște.

— O, nu — nu se poate — nu se poate !... și în sufletul ei se zbuciumau gemete surde, ca șuerul rece de vînturi printre crengile pustiite de frunze ale pădurii, pe o zi ploioasă de toamnă. Ce însemna aceasta oare ? În timpul acestui zbucium chinuitor, nu-i trecu nici o clipă prin minte, să se întoarcă și să bată la ușa apartamentului lui Summerhay. Nu mai știa ce face și nici încotro se duce, și traversa străzile, fără să mai țină seamă de circulația in-

tensă a vehiculelor. Ajunse în Trafalgar Square și oprindu-se în fața Galeriei Naționale, se sprijini cu coatele pe parapetul de piatră. Aici se trezi în mintea ei primul gînd mai luminos: Va să zică acesta era motivul că în biroul lui nu mai era nimeni! Nici secretarul, nici valetul! Ca să poată fi siguri și nesupravegheați de nimeni. Iar el, abia azi dimineață o cuprinsese în brațe și o sărutase. Un rîs amar îi muri în gît, sugrumat de hohotul plînsului. La ce mai avea inima aceasta ticăloasă? Pe soclul unuia dintre leii monumentului, era așezat un tînăr alături de o fată, pe care o ținea în brațe. Gyp întoarse capul și-și văzu de drum. Se duse în Bury Street. Casa era în complet întuneric. Cu atît mai bine; dacă ar fi fost lumină, nu ar fi îndrăznit să intre.

În copacii din Green Park mai erau cîteva frunze, care tremurau arămii, ca și părul fetei aceleia. Din întuneric apăreau viziuni chinuitoare și se apropiau de ea ca să-i sfîșie sufletul. Apartamentul în care în clipa aceasta nu erau decît ei singuri. Cu siguranță va încerca să-i spună minciuni. Chiar faptele lui de pînă acuma, fuseseră minciună. Nu merita să fie tratată în felul acesta. Gîndul că este victima unei nedreptăți, o făcu să se simtă mai ușurată — gînd limpede, conceput de o minte tulburată din cauza durerii. Ea nu se gîndise nici nu se uitase o clipă măcar la alt bărbat din noaptea aceea cînd îl văzuse că se apropie de fereastra ei, pe mijlocul grădinii bătute de razele lunei. Ce tristă mîngîiere!

Intră în Hyde Park și apucînd în lungul unei poteci care tăia pajiștea în diagonală, încercă să-și aducă aminte de primele simptome care să-i poată indica schimbarea sentimentelor lui față de ea. Dar nu reuși să-și amintească de nimica. Purtarea lui nu se schimbase de loc, era mereu aceeași, ca la început. Prin urmare era posibil ca și în dragoste să fie prefăcătorie? Era posibil să te prefaci că ești îndrăgostit de cineva ca un nebun? Și în timpul cînd o săruta pe ea, să se gîndească la cealaltă.

Dragostea! Ce putere uriașă o putuse lua în stăpînirea ei, pentru ca un lucru de nimica — numai faptul că-l văzuse pe stradă cu alta — să o facă să sufere atît de cumplit. Ce să facă acuma? Să se întoarcă acasă și să se strecoare nebăgată de nimeni în seamă, ca să intre cum intră fiara rănită în vizuină. În gara Paddington era un tren gata de plecare, și se urcă fără să mai ezite. În compartiment era lume, oameni de afaceri din City, avocați care se întorceau, din palatul unde fusese ea. Era mulțumită că-i vedea urmărind-o cu priviri curioase din dosul diarelor pe care le aveau în mînă, căci în felul acesta era obligată să-și păstreze masca și să nu se lase pradă emoției care-i răscolea sufletul. Dar unul după

altul oamenii din comportimente coborau în gările intermediare, unde-i aştepta maşina sau trăsura venită de acasă, şi ea rămase din nou singură,să urmărească oglinda pustie a fluviului luminat de luna care se ascundea încet în dosul norilor îngrămădiţi din miază zi. Din adîncurile întunecate ale sufletului ei se ridică un gînd: „Dacă deschid uşa şi fac un singur pas — unul singur — voi avea linişte deplină — pentru totdeauna !“

Cînd trenul se opri, ieşi din gară mai mult în fugă. Începuse să plouă şi picăturile reci care-i răcoreau faţa înfierbîntată, i se părură binecuvîntare cerească. Printre fragii pădurii vîntul ofta încet, apoi se auzea şuerind şi vîrtejurile de frunze umede începeau să alerge, ridicîndu-se pînă la înălţimea obrazului ei. Ce adîncă şi deznădăjduită era tristeţea pădurii încinse de vînt. Îşi făcu drum pe mijlocul stratului de frunze moarte care începuseră să se umezească şi i se lipeau de pulpele îmbrăcate în ciorapii subţiri. În marginea pădurii se opri, ca să respire şi se uită înapoi, pe urmă îşi propti capul în piept şi-şi continuă drumul prin ploaie.

Intră în casă fără să o simtă nimeni. Se chirci în faţa focului care ardea în cămin şi ascultă plînsul plopilor care zbăteau încinşi de vînt, şi-i aduceau aminte de un cîntec scoţian :

Mi-e sufletul de mine pustiit,
Rătăcitor prin noaptea eternă şi neagră.

Puţin după aceea se urcă în pat, şi adormi numaidecît.

A doua zi dimineaţa se trezi veselă, căci îşi aduse aminte că e sîmbătă şi el trebuie să sosească în primele ceasuri ale după amiezii. Pe urmă-şi aduse aminte de cele întîmplate în ajun, şi demonul mîndriei începu să pună stăpînire tot mai deplină pe sufletul ei, pe măsură ce treceau ceasurile grele. Ca să n-o găsească acasă la întoarcere, porunci să-i pună şeaua pe cal şi plecă singură prin ponoare. Ploaia încetase, dar vîntul mai bătea şi-acuma destul de puternic din partea de miază zi, sfîşiind norii cenuşii şi albi care se alungau prin văzduhurile în fundul cărora se tîrau ca nişte dîre tulburi de fum, printre care se vedeau prăpăstii de un albastru închis, ca de gheaţă ; în depărtări, spre miazăzi şi apus, dincolo de greabănul dealurilor de la Wittenham, în fundul luncilor de dincolo de fluviu, se vedeau pămînturile pustii de toamnă, miriști şi margini de păduri cenuşii sau cu luciri de aramă, de aur şi sclipiri de rouă, atîrnate de frunzele pe care le smulgeau vînturile. Dar şuerul vîntului, cerul tulbure deasupra ei şi bătaia înceată a ploii care închidea depărtările erau incapabile să-i alunge din suflet durerea sfîşietoare şi demonul care pusese stăpînire pe toată fiinţa ei.

Unii oameni au temperamente de jucători înăscuți, și nu se pot împotrivi plăcerii pe care li-o oferă destinul, cînd e vorba să-și încerce norocul.

Summerhay iubea pe Gyp, și nu se plictisise de ea nici trupește nici sufletește; dimpotrivă, era sigur că niciodată nu se va putea plictisi de ea, și totuși, luni de zile se jucase cu primejdia care ieri ajunsese la o fază destul de acută. Acuma, în timp ce trenul îl ducea în goană spre ea, începu să simtă un fel de neliniște care prinsese să-i dea tîrcoale, încercînd să se apropie de sufletul lui. Îi venea foarte greu să-și aducă aminte de clipa cînd simțise că zidurile de apărare ridicate împrejurul lui, începuseră să cedeze sub presiunea inamicului. Fata era și ea o jucătoare din fire. Nu o respecta în aceeași măsură în care respecta pe Gyp; prezența ei nu-l emoționa în măsura în care-l emoționa apropierea de Gyp, și nu era nici pe departe, atît de drăguță ca ea; și totuși fata asta avea uneori ceva care îl făcea să-și iasă din minți, farmecul straniu, fascinant și superficial, care în fond era repercusiunea unei puternice vitalități ce clocotea în adîncul sufletului ei. Fiind un temperament îndrăgostit de viață, îi dase să înțeleagă de multe ori că nu încercă să profite îndeajuns de plăcerile pe care i le oferea existența. Dar el însuși era o fire setoasă de plăcerile vieții. Înrudirea lor depărtată statornicise între ei un fel de intimitate care nu era suficientă, pentru a se privi cu indiferență, ci părea anume indicată, să dărîme toate piedicile în drumul ei, pentru a ajunge la o apropiere care în alte împrejurări ar necesita un efort conștient.

El nu prevăzuse gravitatea situației și nici nu putuse bănui criza care se deslănțuise în seara precedentă. Pe la amiază primise de la ea o telegramă în care-i cerea să-și îndeplinească o făgăduință pe care i-o făcuse mai mult în glumă, în timpul cît fusese în Scoția, anume, de a o invita într-o după amiază la el la ceai — în fond o chestiune fără importanță și complet inocentă. Nu se gîndise că poate fi atît de drăguță, după ce se va instala în fotoliu său uriaș, și-și va scoate blana de pe ea, ca să i se vadă gîtul alb și superb. Nu se gîndise că în momentul cînd se apleca spre ea ca să-i ia ceașca de ceai, va întinde brațele spre el, și după ce-i va apuca obrazul în palme, îl va atrage spre ea, să-l sărute pe gură și să-i spună: „Acuma cred că vei înțelege“! Începuse să se învîrtească lumea cu el, și se mai învîrtea și-acuma. Atîta a fost tot. Nimica toată. Și cu toate acestea — în timp ce sîngele îi clocotea în vine — în timp ce se uita la ea și-i simțea parfumul în nări, întocmai ca mirosul de brad în mijlocul unei păduri — se ridicase din fotoliu

și după ce-și puse mănușile, își încheie blana și se pregăti de plecare, ca și cînd nu ea ci el ar fi fost acela care s-a repezit să o sărute. În timp ce coborau scările de piatră îl apucase de braț și se strînsese lingă el. În gara Temple se întoarse și se uită la el provocatoare, pe urmă-i zîmbi, un zîmbet plin de prietenie și de făgăduințe. Cînd se întoarse în apartamentul său, găsi scrisoarea pe care i-o adusese Gyp din Casa Roșie. Numai gîndul că această scrisoare fusese în casa lor, îl umplu de neliniște. Seara și-o petrecu foarte agitat la Club, jucînd cărți și pierzînd, pe urmă se întoarse acasă și stătu pînă tîrziu, studiind dosarul unui proces; dimineața fusese foarte ocupat, și abia acuma cînd începea să se apropie revederea dintre el și Gyp, își dădea seama de duplicitatea situației lui față de ea.

Cînd află că a plecat singură călare, neliniștea lui deveni și mai acută. De obicei îl aștepta întotdeauna, ca să iasă împreună. Nu se gîndise că se va întoarce acasă cu trenul cu care venea întotdeauna. Își schimbă costumul și coborî la grajduri. Bătrînul Pettance se instalase pe lada cu ovăz și răsfoia un carnet Ruff în care-și însemnase cu creionul toate triumfurile lui din tinerețe: „June Stakes: Multă agilitate. E. Pettance, al III-lea". „Curse de vînzare la Tidport, H'Cap: Dorothea, E. Pettance, O". „Cupa Salisbury: Alergat Plum Pudding, E. Pettance", împreună cu toate celelalte succese ale lui.

— O, bună ziua, domnule; bate vînt rece în după amiaza asta. Doamna a plecat de mai bine de două ceasuri. N-a vrut să mă ia și pe mine cu dumneaei.

— Atunci te rog pune repede șeaua pe Hotspur.

— Da, domnule; imediat.

Mai bine de două ceasuri. Se îndreptă spre viroage, în partea pe unde de obicei se întorceau întotdeauna spre casă împreună, călări mai bine de un ceas, iscodind depărtările, pe urmă se întoase acasă înfierbîntat și chinuit de griji. Pe măsuța din hall erau mănușile și biciușca. Își simți inima ușurată și se repezi în fugă pe scări. O găsi pieptănîndu-se în fața oglinzii și se întoarse repede spre el, cînd îl auzi că intră. În timp ce traversa camera ca să se apropie de ea, avu neașteptata senzație, că ea stătuse la pîndă și așteptase această scenă. Se feri din calea lui și-i spuse:

— Nu, te rog! Nu te preface! Prefer orice, numai să nu fie prefăcătorie!

N-o văzuse pînă acuma niciodată uitîndu-se la el și nici vorbindu-i în felul acesta — privirile ei erau întocmai ca două pumnale. Se opri fără să îndrăznească să mai facă vreo mișcare și o întrebă:

— Gyp, ce s-a întîmplat ?

— Nimica. Dar te rog — nu te mai preface. Pe urmă se întoarse din nou spre oglindă și continuă să se pieptene.

Era atît de drăguță, cu obrazul rumenit de lunga călărie pe care o făcuse, sub șfichiuiala vîntului de toamnă ; se simțea îndemnat să se repeadă la ea și să o cuprindă în brațe. O întrebă cu oarecare sfială și o nuanță de supărare în glas :

— Cred că ai putea să fii mai limpede ; te rog explică-te.

— Asta cel mult poți să o faci tu, căci tu bîjbîi prin întuneric.

— Nu te înțeleg de loc.

— Nu mai spune ?

Felul acesta de a-i vorbi, fără să se uite la el, în timp ce degetele cu mișcări repezi alergau printre șuvițele părului strălucitor, și ostilitatea neașteptată pe care i-o arăta, i se păreau îngrozitoare. Summerhay se așeză pe marginea patului. O fi scrisoarea pe care o primise ? Dar cum putea să fie, căci părea că n-a fost deschisă ?

— Gyp, ce s-a întîmplat de la plecarea mea pînă astăzi ? Te rog, vorbește limpede, și nu mă lăsa să bîjbîi în felul acesta prin întuneric.

Se întoarse și se uită la el.

— Te rog, nu te preface că ești consternat, din cauză că nu ți-am dat voie să mă săruți. Nu fi fățarnic, Bryan ! Știi foarte bine că viața dintre noi, de luni de zile, este numai prefăcătorie.

Glasul lui Summerhay tremura de indignare.

— Nu cumva ai înebunit ? Eu n-am habar despre ce vrei să vorbești.

— Ba dimpotrivă, știi foarte bine. N-ai primit ieri o scrisoare, pe care era o notă marginală : „Imediat" ?

Va să zică acesta *este* motivul. Se reculese și-i răspunse întunecat, puțin cam trufaș :

— Da, de la Diana Leyton. Ai ceva împotrivă ?

— Nimica ; doar că aș vrea să te întreb atîta : cum îți închipui că această scrisoare a putut să ajungă la tine la Londra ?

Îi răspunse cu glasul indiferent :

— De unde vrei să știu ? Probabil cu poșta, așa-mi închipui.

— Nu dragul meu ; eu ți-am băgat-o în cutia de scrisori, după orele cinci și jumătate.

Summerhay era obișnuit să-și elaboreze ideile cît se poate de repede, tocmai din pricina aceasta își dădu imediat seamă se înseamnă cuvintele ei de acum.

— Prin urmare bănuiesc că tu ne-ai văzut.

— Da, v-am văzut.

Se ridică în picioare și făcu un gest plin de deznădejde, apoi adăugă :

— O, Gyp, te implor, nu fi atît de severă. Îți jur pe...

Gyp izbucni într-un hohot de rîs, apoi se întoarse din nou spre oglindă și continuă să se pieptene. Gîndul îngrozitor că trebuie să se bată, cu capul de ceva și să dărîme cel puțin un perete, făcu pe Summerhay să-i spună cu glasul stins.

— I-am oferit un ceai, atîta tot. Cred că pot să fac acest gest. Ea e verișoara mea. Asta nu înseamnă nimica. Nu înțeleg de ce să-mi atribui fapte josnice pe care nu le-am comis ? M-a rugat să-i arăt apartamentul. Ar fi fost peste putință să refuz.

— Să-ți vadă apartamentul, în care nu era nimeni ? Te rog Bryan — nu mai continua,căci e rușinos. Mi-e peste putință să te mai ascult.

Sub șfichiuiala de bici a acestor cuvinte, Summerhay o întrebă :

— Cu alte cuvinte preferi să-ți închipui tot ce poate fi mai rău ?

Mișcările grăbite ale degetelor lui Gyp se opriră.

— Ți-am spus întotdeauna că ești complet liber. Crezi că eu nu mi-am dat seama, de luni de zile, de ceea ce se petrece în sufletul tău ? Dar sînt și momente, cînd mîndria nu mai suportă, și începi să te revolți. *Te rog*, nu-mi înșira minciuni !

— Eu n-am obiceiul să mint niciodată — în aceeași clipă avu senzația îngrozitoare că în jurul lui s-a întins o plasă din care nu mai poate scăpa, o plasă țesută de intimitatea aceea afurisită care se statornicise între el și fata aceasta și pe care din imprudență condamnabilă, nu i-o mărturisise — și se simți îngrozit. Cum să o facă în această clipă să înțeleagă adevărul ; să-și dea seama că numai pe ea o iubește și a iubit-o întotdeauna.

— Gyp, îți jur că între noi n-a intervenit nimic altceva, decît un sărut, dar nici acesta nu a plecat de la mine...

Se întoarse spre el, ca ieșită din minți și țipă :

— Te rog, pleacă de-aici !

Întinse brațele și-i puse mîinile pe umeri :

— Tu ești singura femeie pe care o iubesc cu adevărat. Ți-o jur ! Trebuie să mă crezi. E prostie ceea ce faci — cea mai mare prostie. Gîndește-te la dragostea noastră — la tot ce a fost între noi... (Chipul ei rămase ca de piatră, și după ce-și desprinse mîinile de pe umerii ei, murmură). O, mîndria aceasta a ta, te scoate din minți !

— Da, mîndria aceasta este singurul lucru care mi-a mai rămas. De aici înainte te poți întoarce la ea, cînd poftești.

— Să mă întorc la ea! Dacă vrei, nu o voi mai vedea niciodată în viață.

— O, te rog, să terminăm asta, fără niciun folos.

În clipa aceasta Summerhay era complet sincer, dar se simțea incapabil să o facă să-l creadă. Ce situație groaznică. Ce lipsă de cumpăt și cîtă nedreptate din partea ei. Ce făcuse el, ca să aibă dreptul să-i arate atîta neîncredere — să-și închipuie despre el că ar putea să fie o astfel de lichea? Ce vină purta el, din pricină că fata aceea îl sărutase? O putea el opri să-l iubească? Putea să nu se arate susceptibil în fața farmecelor unei clipe trecătoare și fără nici-o importanță? Nu ea era lipsită de cumpăt, nedreaptă și crudă. Îi aruncă o privire întunecată și ieși din cameră.

Coborî în birou, și trîntindu-se pe canapea, se întoarse cu fața la perete. Dar nu stătu nici cinci minute, și supărarea lui se evaporă toată dintr-odată, făcînd loc fiorului persistent al unei spaime de moarte. Erau acum față în față și înfrunta temperamentul acestei femei — toată mîndria și scepticismul... adîncurile fără fund ale dragostei ei unice. Ea nu-l dorea decît pe el, nimic altceva, cîtă vreme el dorea atîtea și se împărtășise de toate mulțumirile. În mod tulbure își dădea seamă de această realitate care făcea parte din senzația că nu există nici o scăpare, din convingerea că trebuie să se repeadă cu capul înainte și să-și croiască drum de ieșire, ca să poată respira din nou în toată libertatea, indiferent de obstacolele ce-i vor ieși în cale. Cît va dura situația aceasta? Se ridică de pe sofa, și cu fruntea sus, începu să se plimbe prin cameră, și la fiecare pas scutura din cap, ca și cînd ar fi vrut să scape de sub povara chinuitoare care-l apăsa. Diana! Declarase că nu o va mai vedea niciodată; dar după sărutul acela, după felul în care se uitase la el, în clipa despărțirii, cum va putea să rupă relațiunile dintre ei, într-un fel atît de brusc? Se cutremură ca de friguri. Ce situație îngrozitoare. Dar trebuie să fie o cale de ieșire — trebuie să o găsească. Nu se poate să nu fie! Dar cum o va putea găsi?

În mijlocul deșertului vieții, fatalitatea se oprise în drum și din adîncul tenebrelor întorsese spre el chipul ei întunecat, clipind din fundul întunericului orbitelor de hîrcă, pentru a-i arăta, că într-o scăpărare de fulger, strania și dureroasa realitate.

Gyp se închise în camera ei și începu să facă mai una mai alta — o mulțime de lucruri mărunte — ca orice femeie cînd se simte zdrobită de durerea care-i sfîșie sufletul: trase panglici în rufele

din dulapuri și își șterse inelele. Demonul pe care-l simțise intr-însa de cum se dase jos din pat, era acum mulțumit de rezultatul prezenței lui, și plecase lăsînd-o copleșită de desnădejde. Își rănise iubitul pînă la sînge, și simțise o plăcere diabolică în timp ce-l rănea, iar acuma tristețea adîncă începuse să pună stăpînire pe toată ființa ei. La ce-i folosiseră toate acestea? Cum ar fi putut rănile pricinuite de ea, să vindece rana sîngerîndă care se căscase în sufletul ei și să alunge răul care intra tot mai adînc în ființa ei? Cum ar fi putut să se simtă mulțumită, rănind pe cel despre care știa că o iubește? Dacă s-ar întoarce înapoi și-ar intra acuma la ea în cameră, i s-ar repezi în brațe, fără să mai ezite nici o clipă. El însă nu se întoarse și nici ea nu coborî, căci se simțea prea zdrobită. Să facă întuneric, dar nu lăsă perdelele de la ferești, căci vederea grădinii bătute de lună în lungul căreia alergau frunzele purtate de vînt, o umplea de o dulce melancolie. Veni mica Gyp să-i spună că vîntul a smuls un copac din rădăcină și că ea s-a urcat intr-nsul; din ramuri au cules două coșuri de ghindă pe care porcii le-au mîncat numaidecît, și că pe ea a luat-o vîntul ca pe un fulg, așa că a trebuit să alerge dădaca Betty, ca să o prindă. *Bryan* e jos, la el în birou, dar este atît de ocupat, încît a sărutat-o abia în fugă, în clipa cînd a intrat la el, să-i spună.

Vîntul! O, de-ar veni să-i smulgă și ei din suflet chinuitoarea presimțire, că totul s-a terminat între ei, indiferent cum ar iubi-o de aici înainte, chiar dacă s-ar preface numai, din milă față de ea. În sufletul ei chinuit de îndoieli, încrederea fusese cutremurată din rădăcină, și ar fi fost peste putință să i-o readucă. Mîndria ei care nu se mulțumea cu satisfacții superfiaciale, nu se va putea împăca niciodată cu o dragoste împărțită. Tocmai ea — care se temuse atît de mult de dragoste, și care se luptase împotriva ei din toate puterile, pînă în clipa cînd ne mai putînd să reziste, a fost subjugată trup și suflet; ea care a dat totul și cerea în schimb totul, era acum pentru totdeauna și pe deplin încredințată, că el niciodată nu va putea să fie cu totul și numai al ei.

De luni de zile el se gîndea la altă femeie, fie chiar în mod trecător. Chiar dacă ar fi admis că între ei n-a intervenit nimic altceva decît un sărut, ceea ce se întîmplase pînă să ajungă la acest sărut, tot nimica era oare? Fata aceasta — verișoara lui — avea toate avantagiile: lume din cer făcea parte, relațiile familiare, mijloacele materiale și afară de asta — mai presus de orice — dorința mistică a bărbatului care se simte atras de tinerețea și inocența ei. Cu fata aceasta el *s-ar fi putut* căsători. Gîndul acesta o înspăimînta. Ar fi putut trece cu vederea o nebunie trecătoare — era sigură că i-ar fi trecut cu vederea o astfel de faptă — dar fata

aceasta, verișoara lui, îl asedia continuu și în[illegible] să-l prindă în mrejele ei. Cum ar putea oare să renunțe la mîndria ei de pînă acuma, să încerce să-l aducă înapoi și să-i înlănțuiască trupul și sufletul numai de ea ?

Îl auzi că urcă scara și intră în camera lui, iar în timpul acesta ea ieși din camera ei și cobori la parter. Viața lor trebuia să-și urmeze cursul obișnuit, ca servitorii casei să nu bage de seamă nimica. Se așeză la pian și începu să cînte. Puțin după aceea apăru și el, și se așeză în fața căminului, fără să spună nimica.

Masa o luară împreună, încercînd să susțină o chinuitoare conversație, față de slugi, și imediat ce terminară el se întoarse în biroul lui, iar ea se așeză din nou la pian, cu mîinile încrucișate în poală și lacrimile curgîndu-i șiroaie pe obraz, dar gata în orice clipă să atace claviatura, dacă s-ar fi întîmplat să intre cineva pe neașteptate. Se simțea sbuciumată de dorința să se ducă la el și să-l cuprindă în brațe, să-i spună :

Mi-e indiferent — complet indiferent. Fă tot ce vrei — du-te la ea — numai să mă iubești și pe mine, cît de puțin.

Dar să iubești pe cineva era una și să te știi iubită — cît de puțin — este cu totul altceva. Ar fi fost oare cu putință ? Da — dar nu pentru ea.

Răscolită pînă în străfundurile sufletului de durerea pe care nu o mai putea stăpîni, se duse și se culcă, pe urmă-l auzi că a intrat în camera de baie — și într-un tîrziu, la lumina flăcărilor focului din cămin îl văzu că a îngenunchiat în fața patului ei.

— Gyp !

Se ridică într-o rînă și-i trecu brațele în jurul gîtului. Era îmbrățișarea unei femei care simte că se îneacă. În dorința de a-l simți cu totul aproape de ea, își uită mîndria, ca să poată aduce din nou trecutul care nu putea fi adus cu nimic înapoi. Ascultă multă vreme fără să spună nimaica, explicațiile lui și jurămintele de dragoste nepieritoare — care i se păreau atît de chinuitoare, de copilărești și de impresionante, încît trebui să încerce să-l mîngîie. În clipa aceasta sacrificiul ei era mai presus de ea însăși. Puțin interesa acuma că inima-i sîngeră în piept, numai el să se simtă fericit, să aibă tot ce dorește, alături de ea și departe de ea — la nevoie chiar departe de ea, și pentru totdeauna.

Dar după ce el adormi, chinurile ei începură din nou ; în ceasurile lungi și grele ale nopții, totul pare că ia proporții exagerate, și nu-și mai putu stăpîni hohotul plînsului. Îl trezi din somn și o luară iarăși de la început, cu țipătul ei de deznădejde care o sugruma : „Totul s-a terminat !“ și protestele lui : „Nu s-a terminat

nimica !" Ca în[redacted]e tragedie omenească, amîndoi aveau dreptate, fiecare în felul lui. Ea i se dădea toată și în schimb îl dorea tot, dar nu putea să-l aibă. La rîndul lui, el o dorea numai pe ea, fără nimic altceva, și nu voia să o audă că se plînge, dar nu reușea. El nu putea admite imposibilul, dar ea îl admitea cu toate acestea.

Pe urmă veni din nou chinuitoarea liniște intermitentă. Multă vreme stătu cu ochii deschiși, scrutînd adîncul întunericului, zbătîndu-se în ghiarele desnădejdii, și încercînd să se împace cu ea, dar fără să reușească. Ar fi fost peste putință să-l facă să renunțe la felul de viață pe care o dusese pînă acuma — ar fi fost peste putință ca în timpul cît el lipsea de lîngă ea, fata aceasta să nu încerce să-i despartă și să pună stăpînire pe el. Tot atît de imposibil ar fi fost și să-l supravegheze sau să-l întrebe ce-a făcut și unde a fost în timpul cît a lipsit de acasă. Imposibil să se prefacă în fața lui că nu vede și nu înțelege, și să se mulțumească cu frămîntările rămase de la alții. Cu toate jurămintele lui, presimțea că în fond nu dorește deloc să se despartă de această fată. Nici chiar atunci cînd fata nu s-ar mai interesa de el. Temperamentul lui nu era predestinat să trăiască și să se devoteze unei singure dragoste, cum era cazul cu ea. În minte îi încolți un gînd : să-l pună la încercare.

Își retrase brațele încetișor, ca să nu-l trezească, și după ce se întoarse, închise ochii și adormi epuizată.

Dimineața următoare, fără să simtă nici o remușcare, încercă să-și pună planul în aplicare, silindu-se să zîmbească și să stea cu el de vorbă, ca și cînd între ei nu n-ar fi întîmplat nimica, dar în acelaș timp inima îi zvîcni dureros, cînd constată mulțumirea zugrăvită pe fața lui și ușurarea evidentă pe care i-o pricinuia această schimbare de atitudine din partea ei. Așteptă pînă cînd văzu că e gata să coboare, ca să-i spună :

— Dragă , uită tot ce s-a întîmplat ieri. Făgăduiește-mi că nu vei întreprinde nimica ce ar putea să schimbe viața ta de pînă acuma. Va trebui să-ți păstrezi prieteniile pe care le ai, să nu renunți la nimica. Eu nu mă voi supăra din pricina asta ; mă voi simți chiar fericită. (Summerhay se lăsă în genunchi și-și culcă fruntea pe pieptul ei, iar în timp ce-l mîngîia pe păr, Gyp continuă). Nu mă voi simți cu adevărat fericită, decît dacă vei căuta să profiți de tot ce-ți poate oferi viața, și urmărindu-i chipul, constată că începe să se limpezească.

— Vorbești sincer, Gyp ?

— Da, foarte sincer.

— Prin urmare recunoști că toate acestea nu înseamnă nimica — niciodată nu au însemnat nimica în comparație cu ceea ce ești tu pentru mine și nici de aici înainte nu vor însemna.

Prin urmare el se împăca acuma cu gîndul, ca ea să fie crucificată.

— Ar fi grozav pentru tine, să fii determinat să renunți la această intimitate. În același timp ar fi jignitor și pentru verișoara ta.

Văzu că mulțumirea zugrăvită pe obrazul lui devine tot mai intensă și nu-și mai putu stăpîni un hohot de rîs. Summerhay se ridică în picioare și se uită la ea consternat.

— Gyp, pentru numele lui Dumnezeu, te rog nu începe iarăși.

Întoarse capul și se cutremură toată de suspinele plînsului nestăpînit, acoperindu-și fața cu mîinile. Nu scoase nici o vorbă la rugămințile și sărutările lui, ci se ridică repede și se repezi spre ieșire. Un gînd nebun îi trecu prin minte. Dacă ar muri, el va avea liniște, nu-l va mai supăra cu nimica — ar fi pace deplină, mulțumire pentru toți. El însă îi tăie drumul.

— Gyp, te implor în numele cerului! Voi renunța la ea — crede-mă, voi renunța. Te rog, vină-ți în fire. Fata asta, în comparație cu tine nu mă interesează nici cît negru sub unghie.

Urmă din nou un timp de acalmie despre care însă amîndoi începură să-și dea seama, că nu poate fi altceva decît o intermitență provocată de epuizarea comună.

Clopotele din turnul bisericii începură să sune și vîntul de miază-zi se liniștise și el — o liniște care începe în timpul nopții și durează zece pînă la cincisprezece ceasuri — iar grădina era plină de frunze spulberate, verzi, galbene și arămii, pe care furia pîntului le smulse de pe crengile copacilor.

Summerhay stătu toată dimineața cu ea, căutîndu-și tot felul de ocupații. Încetul cu încetul temerile lui de pînă acuma se liniștiră, căci o vedea că s-a liniștit și ea, iar el nu era omul care să suporte prea îndelung preocupările negre, ci căuta să scape de ele cît mai curînd. După amiază însă furtuna care dormita în sufletul ei rănit iremediabil, se ridică din nou, în clipa cînd o întrebă, dacă nu vrea să plece dimineața următoare împreună cu el la oraș, pentru a-și face cumpărăturile de care are nevoie. Cîteva clipe nu zise nimica, dar pe urmă-i răspunse :

— Nu, mulțumesc, dragul meu, dar tu ai treabă, probabil vei avea de făcut vreo vizită.

Glasul și expresia ei îi dovedeau încă odată, cu o limpezime de care nu se mai putea îndoi, că viața lui de aici înainte este definitiv umbrită de îndoiala pe care nu o va mai putea alunga

din sufletul ei. Dacă nu va reuşi să o convingă din nou despre dragostea lui nestrămutată, va trăi de aici înainte mereu chinuit de gîndul că într-o bună zi, cînd se va întoarce acasă, ea va fi plecată sau că ar fi în stare să comită cine ştie ce gest iremediabil contra ei însăşi. Se uită la ea îngrozit şi ieşi din cameră. Senzaţia că va trebui să dărîme ceva cu capul, îl prinse din nou în stăpînirea ei, şi încercă să scape de ea, plimbîndu-se neostenit din loc în loc. Ce consecinţe îngrozitoare poate avea un lucru de nimica. Tot echilibrul ei sufletesc era distrus; însăşi sănătatea ei părea primejduită. Era atît de îngrozitoare fapta lui? Ce vină avea el că fata aceasta îl iubea?

In noaptea trecută Gyp îi spusese: „Există oare în lume vreun bărbat pe care să nu-l urăsc, dacă aş şti dinainte că prezenţa lui ar putea să-ţi pricinuiască ţie o durere, chiar trecătoare?" Vorbele ei erau adevărate — presimţea că sînt adevărate. Dar cu toate acestea lui îi era peste putinţă să urască fata aceasta, numai din cauză că-l iubea — nici chiar atunci cînd ar fi fost vorba să o facă pe Gyp să nu sufere. Ar fi fost cu totul lipsit de logică şi chiar peste putinţă. De ce nu sînt oare femeile capabile să-şi dea seama de proporţiile reale ale lucrurilor? Să recunoască şi bărbatului dreptul de a avea o prietenie, să-şi dea seama că un bărbat poate trece prin clipe de inocentă şi trecătoare pasiune, fără ca aceste amănunte să poată reduce dragostea adevărată pe care o simte pentru ele? Spunea despre el că e fără suflet — dar de ce? Din pricină că sărutase o fată care-i oferise gura ei, din pricină că i-a făcut plăcere să stea de vorbă cu ea, şi — da, mai era şi acest de la acest amănunt, pînă la a fi fără suflet este o mare distanţă. şi — că ar fi în stare să-şi piardă cumpătul din pricina ei? Dar Pentru el Gyp va fi întotdeauna cea mai presus dintre femei. Va trebui să o facă să înţeleagă realitatea. Dar cum? Să renunţe la tot? Să renunţe la Diana? I-ar fi fost foarte uşor, căci sentimentul pe care i-l inspira fata aceasta, nu era decît superficial despre asta era sigur. Totuşi ar fi neplăcut, ar fi greu şi brutal să o rupă cu ea dintr-odată. Dar cu toate acestea ar fi putut să renunţe la ea şi ar fi preferat mai curînd să renunţe, decît ca Gyp să-şi închipuie despre el că este fără suflet. Va putea renunţa — şi va trebui să renunţe.

Întrebarea este, la ce va folosi această renunţare? Îl va crede ea oare? Nu va continua să-l bănuiască de fiecare dată cînd va lipsi de acasă, indiferent unde se va duce şi ce va face de aici înainte? Sau va trebui să rămînă mereu lîngă ea, pironit de neactivitate? Un val de revoltă începu să pună stăpînire pe el. De ce să se poarte cu el, cum s-ar purta cu un om în care nu poţi avea

nici un fel de încredere? Sau poate nici nu merita această încredere? Se opri în loc. În clipa cînd Diana îi petrecuse brațele în jurul gîtului, i-ar fi fost cu neputință să reziste sărutului ei, pe cît de peste putință i-ar fi acum să zboare peste vîrful plopilor care se văd în marginea grădinii. El însă nu era nici mincinos, nici fără suflet și nici scelerat. Cu ce mijloace ar fi putut să împiedice ca lucrurile să ajungă în starea în care erau acum? Poate n-ar fi trebuit să răspundă niciodată la prima ei scrisoare pe care i-o scrisese acum un an. Dar cum putea să prevadă urmările? Ceea ce s-a întîmplat de atunci încoace, zi de zi; în fond nimic esențial, aproape nimica. Din nou simți cum furia se urcă într-însul. Probabil Gyp citise scrisoarea care rămăsese ascunsă sub bustul acela afurisit, de acum, cîteva luni. În timpul acesta otrava lucrase încet, dar sigur. Cuprins de furie nestăpînită, ridică pumnul și lovi bustul de bronz peste obraz. Statueta se dete peste cap și Summerhay se uită la pumnul său zdrobit. Ce gest prostesc! Dar cel puțin în felul acesta reușise să-și descarce pe cineva supărarea. Ce să facă acum? Dacă ar putea reuși să o facă să-l creadă! Dar din nou simți sloiul de gheață, în creier, că nimic nu poate fi de folos. Era abia la începutul zbuciumului care de aici înainte nu se mai sfîrși. Se zbătea ca fiara în cursă, ca să găsească un loc de ieșire. În sfîrșit... dacă e zadarnic să încerce — atunci la ce să se mai frămînte în mod inutil. Dădu din umeri și coborî la grajduri, ca să spună lui Pettance să-i pună șeaua pe Hotspur. În timp ce aștepta să vină jokeul, se gîndi:

— Să o chem și pe ea cu mine?

Dar se simțea incapabil să mai suporte o nouă discuție, și după ce încălecă, se îndreptă cu calul spre ponoare.

Hotspur, calul roib pe care călărise Gyp în ziua vînătorii, cînd văzuse pentru prima dată pe Summerhay, avea nouă ani. Cele două defecte pe care le avea stăpînul său în timpul călăriei — obiceiul de a-l ține prea strîns și mîna nu tocmai ușoară — contribuiseră și mai mult la întărirea gurii lui, care era și altfel destul de tare. Probabil în ziua aceea se întîmplase ceva și la grajduri, sau poate supărarea stăpînului se reflecta asupra animalului — cum se întîmplă de multe ori cu caii de călărie. Părea mai buiac decît era de obicei și Summerhay simțea o plăcere perversă să-l facă să se supună tuturor capriciilor lui. Călări mai bine de un ceas, ca pe urmă înfierbîntat și cu brațele ostenite să se întoarcă spre casă, pe mijlocul celor două ponoare în fundul cărora gardul avea o spărtură. Dădu pinteni calului și Hotspur trecu peste el ca o săgeată, iar Summerhay simți o rară satisfacție. Îl întoarse în loc și se repezi a doua oară, dar Hotspur sări și de astă dată fără

greutate. Începuse însă să se frămînte și Summerhay nu-l mai putea stăpîni decît cu multă greutate.

— Mă fiară, zbieră el, și începu să smincească de frîu, iar prin minte îi trecură cuvintele lui Gyp : „Fără suflet". și apucat de o furie neașteptată, cum se poate întîmpla oricui, începu să cravașeze calul.

Hostpur începu să galopeze spre capătul unde se împreunau ponoarele și în clipa aceasta își dădu seamă că nu-l mai poate opri, căci zbura de parcă l-ar fi dus vîntul. Hotspur se ducea drept spre zidul care făcuse cîndva poartă între aceste două terenuri și prin minte îl fulgeră un gînd : „Se va zdrobi de zidul de piatră". Calul galopa ca o săgeată spre trecătoarea îngustă pe deasupra căreia se întinseseră vrejurile lungi de iederă. Summerhay se plecă în șea — dar nu deajuns, căci între vrejuri era ascunsă o grindă. Se auzi o pocnituăr seacă. Fu smuls din șea și aruncat pe spate, peste o grămadă de frunze moarte care se adunaseră în mijlocul unui ochi de apă. Calul trecu printre cele două ziduri și începu să necheze speriat, pe urmă se întoarse și se uită cu ochii însîngerați la stăpînul său care nu se mai mișcă, apoi se îndreptă spre largul ponoarelor, galopînd încet și purtîndu-și capul sus, ca atunci cînd nu mai simte povara pe care o dus-o în șea.

Cînd îl văzu că după ultimile cuvinte pe care le pronunțase, iese din cameră, Gyp rămase cu sufletul înghețat. Toată dimineața se căznise să-și păstreze cumpătul. Era mai presus de puterile ei, Să-l știe în fiecare zi la Londra, alături de fata aceea, sau trecînd prin chinuri atroce, ca să poată evita orice întîlnire cu ea. Nu va fi niciodată în stare de aici înainte, ca să-i mai iasă în cale, cînd se va întoarce acasă, cum îi ieșise înainte de asta, fără să-i arate nimic din chinurile care o rodeau în absența lui. Dacă el ar iubi-o cu adevărat, n-ar ezita o singură clipă, să o sacrifice. Pînă și amintirea acestei fete ar trebui să-i fie odioasă. Ar fi încercat să-i dovedească dragostea lui, nu numai prin cuvinte aruncate la întîmplare, căci vorbele n-aveau nici o valoare, cînd faptele dovedeau tocmai contrarul afirmațiilor lor. Ea care iubea cu fiecare fibră a sufletului și trupului ei, nu putea concepe ca un bărbat — în timp ce iubește și dorește o femeie — să poată fi atras de farmecele alteia.

Oare se va simți mai puțin nenorocită, dacă se va despărți de el și se va întoarce la Mildenham ? Să trăiască departe de el ? Ar fi peste putință. Să continue viața alături de el ? Tot atît de peste putință. Era într-o stare de nervi, încît nu mai putea nici să judece,

ci gîndurile ei alergau din loc în loc, fără să mai încerce să le stăpînească și să ia vreo hotărîre. Începu să-și piardă vremea, așezînd lucrurile din dulapuri, îi cusu o mănușă, țesălă pe bătrînul Ossy și-l unse cu o alifie, făcu ordine în sertarul în care erau scrisorile și facturile, ca să-și poată opri gîndurile care alergau nebunește.

Pe la cinci după amiază, știind că e ora cînd mica Gyp trebuie să se întoarcă de la plimbare și simțindu-se incapabilă să participe la veselia ei, ieși din casă și apucă spre malul fluviului. Liniștea din atmosferă trecuse și vîntul pornit din miazăzi șuiera printre crengile copacilor, iar în zare se îngrămădeau nori uriași, cernind albastrul cerului. Urmărea cu privirea valurile cenușii ale apei, în care roteau vîrtejuri de vreascuri și frunze acoperite de spumă, iar pe deasupra lor se întindeau ramurile desfrunzite ale sălciilor. Simți un dor neașteptat, să vadă pe Winton; el ar putea să-i dea un ajutor în clipele acestea de cumpănă — el singur, numai el cu liniștea lui de piatră, cu dragostea și prezența lui.

Se întoarse înapoi și traversă a doua oară livada cu pașii înceți și cufundată în gînduri. Ar putea să plece undeva împreună — să facă o călătorie în jurul lumii. Poate ar putea renunța pentru un timp la ocupațiile lui de acuma? Dar cum să îndrăznească să-i propună așa ceva? Dar în cazul cînd ar consimți să plece împreună, plecarea asta n-ar fi și ea o simplă amînare a situației care părea inevitabilă? Astăzi prezența ei nu-l mai putea mulțumi, și pe măsură ce va trece timpul, despărțindu-l de preocupările lui zilnice, îl va putea mulțumi tot mai puțin. Totuși gîndul parcă mai luminase bezna întunericului închegat în jurul ei. Ajunse la celălalt capăt al ponoarelor pe care se obișnuise să le numească „deșertul". Dincolo de fluviu marginea norilor care se îngrămădeau din răsărit începuseră să se rumenească, iar pe deasupra lor talgerul diafan și imaterial al lunei clipea blînd din mijlocul cerului de un albastru ca floarea inului. Totul împrejur părea luminat de o culoare neobișnuită. Stejarii încă nu-și scuturaseră frunzele care după umezeala ploii trecute, păreau poleite cu aur; fagii cu trunchiurile cenușii și tufele dimprejur ale pădurii ca de umbre. O frunză smulsă de vînt susură pe la urechea ei și trecu înainte, ridicîndu-se în aer, tot mai departe, pînă cînd se pierdu din vedere.

Din cauza ploii poteca era atît de umedă încît trebui să se întoarcă. La trecătoarea dintre ziduri, văzu că s-a oprit un cal care la vederea ei începu să necheze. Era Hotspur, cu șeaua pe el și cu frîul, dar fără călăreț. Dar de ce? Cum se poate așa ceva?... Trecu dincolo îl văzu pe Summerhay întins în mijlocul băltoacei, cu ochii mari deschiși, și cu părul de pe frunte plin de sînge închegat. Cîteva frunze aduse de vîrtejuri i se opriseră pe piept. Dumnezeule,

Doamne. Ochii îi erau stinși și printre buzele întredeschise nu se mai simțea respirația ; inima încetase să mai bată și frunzele i se lipiseră pe obrazul pătat de sîngele care-i cursese din capul zdrobit. Gyp încercă să-l ridice, dar era rece și înțepenit. Dete un țipăt și căzu grămadă, în brațe cu trupul rece ca un sloi de gheață, sărutîndu-i gura și fruntea zdrobită, în timp ce-l strîngea din toate puterile, că să-l încălzească și să-i dea viață din viața ei, pînă cînd se întinse și ea, nemișcată altături de el, cu gura crispată pe buzele lui învinețite și trupul căzut peste trupul lui mort, în mijlocul băltoacei, iar pe deasupra lor se cerneau frunzele din înălțimi și goneau vînturile, cu mirosuri reavene de ploi. Calul se apropie cu sfială și plecînd capul o amușină, pe urmă se trase înapoi și nechează din nou, apoi începu să galopeze înnebunit în largul ponoarelor...

Bătrînul Pettance care aștepta pe Summerhay să se întoarcă, pentru ca să poată închide grajdul înainte de lăsarea nopții, îi auzi nechezatul depărtat și ieșind pînă în poarta grădinii, încercă să pătrundă cu ochii lui slăbiți prin tulbureala apusului. Îl văzu că galopează razna în largul cîmpului, și dîndu-și seama că locul unui cal nu este aici, își făcu socoteala :

— Ia te uită, afurisitul ăsta de cal, se vede că a scăpat de sub supravegherea stăpînului. Acu va trebui să alerg după el și să-l prind.

Intră în grajd și ieși cu un coș de ovăz, apoi plecă pe cît îl puteau duce de repede picioarele. În primul moment nici nu se gîndi la un accident, căci își închipuia că stăpînul său s-a dat jos de pe cal, ca să ferească prăjina care închidea trecătoarea, iar afurisitul de Hotspur a profitat de ocazie, ca o rupă la fugă. Purtările calului acestuia nu puteau fi uitate de jokeul care avusese și înainte de asta destul bătaie de cap cu el.

Peste jumătate de ceas apăru în bucătăria luminată, și în lungul obrajilor lui scofîlciți, lacrimile curgeau dîră, scurgîndu-i-se spre colțul gurii strîmbate.

— O Doamne Atotputernice. Alergați după fermierul din vecini — și spuneți-i să aducă o targă. Doamne — Betty, ia și bucătăreasa cu dumneata și veniți repede, căci n-am fost în stare să o desprind de lîngă el. Haide repede ; Doamne Sfinte. Bietul stăpîn ! Se vede că s-a speriat calul și a galopat spre spărtura zidului, unde l-a omorît. Am încercat să o ridic în brațe, dar era rece ca gheața. Calul l-am văzut scrijelit pe umeri, cum a trecut printre ziduri. Haideți mai repede. Aduceți o targă să o ridicăm, altfel va muri și ea în băltoacă, alături de el. Culcați fetița și trimiteți pe cineva după doctor, pe urmă expediați o telegramă la Londra, să

vină domnul maior cît mai degrabă. Ţine-ţi-vă firea, proastelor Acum nu mai foloseşte plînsul la nimic, la ce mai urlaţi.

În fundul cel mai depărtat dintre cele două ponoare, sub lumina slabă de lună şi felinarul pe care-l aduseseră cu ei se vedea zidul cu spărtura dărîmată şi grinda ruptă, învelită de vrejurile de iederă, iar în noroiul cărăii funzele ca de aur spulberate de vînt în jurul celor două trupuri îmbrăţişate şi înţepenite. Gyp îşi pierduse cunoştinţa şi nu puteai face nici o deosebire între ei, dacă sînt amîndoi morţi, sau numai unul. Puţin după aceea, grupul de oameni se puse în mişcare, înaintînd prin iarba umedă, sub lumina de lună şi bătaia vîntului — cu două năsălii, una dusă de doi bărbaţi, iar cealaltă de două femei şi un bărbat la celălalt capăt — în urma lor bătrînul Pettance cu calul de frîu.

Gyp îşi reveni în simţiri, după ce o întinseseră în pat, şi cu mintea tulbure, întinse braţul după tovarăşul ei. Mîna însă nu întîlni ceea ce căuta şi rămase cu ochii închişi. În trupul ei fără voinţă nu mai pîlpîia flacăra conştiinţei, iar prin creierul toropit de morfină, gîndurile i se alungau fără nici o legătură şi grăbite: „A da, e la Londra!" Se întoarse pe spate. Poate s-a întîmplat ceva, şi din pricina asta nu s-a întors încă. Deschise ochii. Va să zică focul a ars toată noaptea în cămin. Cineva şade în fotoliu — sau e numai vis. Apoi dintr-odată, fără să ştie de ce, începu să se cutremure de plîns. Silueta din fotoliu făcu o mişcare şi se întoarse cu faţa spre lumină. Era Betty. Închise ochii şi-şi simţi tot trupul scăldat de o sudoare rece.

— Betty!

— Da, stăpînă.

— Ce s-a întîmplat?

— Nu te mai gîndi la nimica — nu te mai gîndi, odorul mamei Domnul maior trebuie să sosească numaidecît, scumpa mea.

Privirile lui Gyp se desprinseră de pe focul din cămin şi se întoarseră spre colţişorul care se vedea sub perdele strălucind în tulbureala luminii de afară. Işi muie buzele uscate, şi mîinile încrucişate pe piept sub plapumă şi le apăsă cu putere pe inimă. Prin urmare ea nu murise odată cu el — mai trăia încă. Nu se va întoarce cu el odată în pămînt — nu va... Apoi în mintea ei tulbure simţi că se aprinde o licărire de lumină. Cei din jurul ei încearcă să o salveze; ce prostie neiertată.

— Betty, mi-e sete. Adu-mi o ceaşcă de ceai.

— Da, drăguţo, numaidecît. Să ştii că-ţi va face bine. Fetiţa mea cea vrednică.

Imediat ce văzu că se închide ușa pe urma ei, sări din pat și se repezi la dulap, și după ce-și îmbrăcă blana, își trase pantofii în picioarele goale, își înfășură capul într-un șal de dantelă și deschise ușa cu multă băgare de seamă. Jos era întuneric și liniște completă. Coborî scara fără nici un zgomot și ajungînd în fața ușii, trase zăvorul și se repezi afară. Trecu prin grădină ca o umbră, ajunse la poartă, ieși în drum și apucă pe sub bolta copacilor negrii de pe ramurile cărora se scurgeau picăturile de apă. Revărsatul zorilor începea să alunge întunericul nopții ; abia putea să-și vadă picioarele și ochiurile de apă, prin care bălăcea în lungul cărării. Auzi zgomotul făcut de o mașină care urca în goană pe coasta dealului și se retrase spre marginea tufelor. La lumina farurilor truchiurile copacilor pădurii răsăreau din noapte ca niște fantome misterioase. Gyp văzu șoferul întorcînd capul spre partea unde era ea, pe urmă mașina trecu și cometa farurilor se pierdu în noapte. Era o mașină care se îndrepta spre Casa Roșie, ducînd pe tatăl ei sau doctorul pe care-l chemaseră ca să o scape de moarte. O rupse din nou la fugă. Dintr-o curte ieși un om care ducea un cîine de lanț și strigă cine-i acolo !" Își pierduse pantofii și alerga în picioarele goale, fără să mai simtă colțurile pietrelor sau ramurile rupte, presărate în drumul ei ; se îndrepta spre poteca ce cobora drept la fluviu, pe partea stîngă a hanului, unde nu era nici o casă pe țărm.

Cînd ajunse la ea, văzu că la cincizeci de metri sălciile plecate asupra unei panglici cenușii care era apa. Fluviul în mijlocul căruia petrecuse cea mai fericită după amiază din viața ei. Dacă mai era undeva ceva din ființa lui, atunci aici trebuia să fie, unde îi simțise capul sprijinit de pieptul ei, unde visase împreună cu el și văzuse realizarea desăvîrșitei frumuseți, unde-l iubise ca niciodată înainte. Ajunse pe malul apei. Cenușiu și rece, acoperit de mister, fluviul cobora mai repede decît în ajun și malurile începeau să se limpezească tot mai mult în lumina de zori. Se opri și încercă să respire după lunga alergătură ; picioarele nu o mai țineau. Se lăsă în iarba umedă, cuprinzîndu-și genunchii adunați cu brațele și începu să se legene încet, iar părul desfăcut îi căzu peste obraz. Bătăile speriate ale inimii o sufocau. Stătu nemișcată, ca să poată respira și să-și adune puterile, ca să poată muri, după ce va intra în șuvoiul cenușiu al apei care o va duce la vale. Avu senzația că se vede pe sine însăși așezată în marginea apei, și se gîndi : „Îmi voi putea vedea trupul fără viață, cum îl duce apa și cum se oprește printre trestiile malurilor, și păsările vor zbura mirate în jurul meu". Apoi trupul îi fu cutremurat de un hohot de plîns, cînd își aduse aminte de părul și fruntea încleiată de sînge a iubitului ei. Căzu cu fața la

pămînt și-și înfipse degetele în iarba udă și în pămîntul muiat de ploaie.

Pe deasupra fluviului scăpără o palidă rază de soare și tremurînd pe oglinda apei ; prin aer săgetă o cinteță și șuieră subțirel, pierzîndu-se între sălcii : o frunză coborî de sus și se lăsă încet pe pulpa piciorului ei gol.

Winton fusese sîmbătă toată ziua la vînătoare, iar Duminică se întoarse în capitală cu ultimul tren de seară ; aici se duse de-a dreptul la Club, ca să ia masa. În timp ce-și fuma țigara, îl cuprinse somnul și trebui să vină intendentul să-l trezească, pentru ca să poată închide. Cînd ajunse în Bury Street, era demult trecut de orele două și-l aștepta o telegramă :

Domnului Summerhay i s-a intimplat ceva îngrozitor. Veniți cît mai repede. — Betty

Niciodată nu simțise atît de dureros lipsa mîinii drepte, ca în timpul cît Markey trebui să-l ajute să se îmbrace și să facă bagajele, pentru drumul acesta ca i se părea extrem de lung. Îi aduse o mașină și la trei și jumătate plecară. Îmbrăcat în șuba de blană, Winton se așezase puțin plecat înainte, gata în orice clipă să se apropie de șofer și să-i spună încotro să apuce. Noaptea de afară era neagră și rece, așa că nu lăsă pe bătrînul valet să stea alături de șofer și să-i indice drumul, căci știa că Markey e cam slab de plămîni. Și de două ori servitorul se întoarse spre stăpînul său ca să-i spună cîteva :

— Pentru domnișoara Gyp, trebuie să fie o situație groaznică.

— Da — o situație groaznică.

Pe urmă ceva mai tîrziu :

— Credeți că a murit domnule maior ?

— Numai Dumnezeu știe, Markey. Să sperăm că nu va fi atît de rău.

Cum se poate ca destinul să fie atît de crud, ca să dea unui om un suflet atît de sensibil, și să-l lovească atît de cumplit ?

Betty și una dintre cameriste așteptau în fața portiței deschise a grădinii, învelite în tulbureala dimineții și frîngîndu-și mîinile de deznădejde. Cînd le văzu, sări din mașină și strigă :

— Ce este, femeie ? Spune repede !

— O, domnule maior ; a plecat și nu mai știm unde este. Am lăsat-o singură, doar o clipă, pînă să-i aduc o ceașcă de ceai. A ieșit din casă și i-am pierdut urma.

Cîteva clipe Winton rămase nemișcat ca o stană de piatră. Pe urmă întinse brațul și punînd mîna pe umărul lui Betty, o întrebă cu glasul stins.

— *Cu el* ce s-a întîmplat ?

Betty nu fu în stare să răspundă, dar camerista declară fără să ezite :

— L-a omorît calul, în timp ce călărea prin ponoare, la capătul zidului, unde este spărtura. Stăpîna a stat leşinată pînă acum un sfert des ceas.

— În ce parte a apucat ?

— N-aş putea să vă spun domnule maior ; uşa casei şi poarta de la intrare erau deschise, cînd am prins de veste, dar nu pot să vă spun în ce parte s-a dus.

Spre fluviu !

— Markei, întoarceţi maşina, şi nu te da jos. Tu Betty împreună cu camerista şi cercetaţi cu de amănuntul între ponoare. Da ? Ce este ?

— Domnule maior, cînd urcam adineori coasta dealului, mi s-a paărut că în marginea tufelor am văzut o formă omenească îmbrăcată în negru şi pe cap cu ceva alb.

— Foarte bine, să ne întoarcem în vale, repede şi uitaţi-vă bine pe marginea drumului.

În asfel de clipe ar fi peste putinţă să stai prea mult pe gînduri, dar nici nu era nevoie, căci Winton ştia că în partea aceasta tot malul fluviului se putea apropia, decît într-o singură parte. Opri maşina la capătul drumului, unde răscrucea cobora spre ţărm, şi o luă la fugă. Paşii lui nu răsunau prin iarbă, şi din urmă valetul Markey venea după el. Cînd văzu de departe o mogîldeaţă neagră pe marginea apei, se opri, chinuit de gîndul că este numai haina pe care a aruncat-o de pe ea. Pe urmă văzînd-o că mişcă, ridică braţul spre Markey, ca să nu facă zgomot şi încercă să se apropie de ea pe vîrful picioarelor. Cînd ajunse în apropierea ei, aşa fel ca să-i taie drumul spre apă, se lăsă în genunchi şi îngînă cu glasul stins :

— Fetiţa mea !

Gyp ridică faţa şi se uită la el cu ochii rătăciţi. Obrazul ei alb şi tras, cu ochii ieşiţi din orbite şi părul căzut i se păru straniu, ca o statuie vie a durerii. Nu ştia ce să-i spună, cum să mîngîie şi cum să o salveze. În privirile ei scăpăra aceeaşi spaimă ca şi în ochii unui animal sălbatic în clipa cînd a căzut în cursă. De pe buze îi scapă un ponos instructiv, ca un scincet de durere :

— Tot atît de îngrozitoare a fost şi pentru mine, pierderea ei în noaptea aceea.

Constată numaidecît că aceste cuvinte îşi fac drum spre înţelegerea ei, căci lucirile sălbatice din priviri i se stinseră. Întinse

brațele și o strînse lîngă el, pînă îi simți obrazul înghețat, lipit de obrazul lui, și trupul care tremura ca o vargă, strîns la piept, în timp ce murmura :

— Pentru mine Gyp... gîndește-te la mine.

După ce o văzu așezată în mașină, cu ajutorul bătrânul Markey, se întoarseră, nu acasă ci la han. Puțin după aceea își pierdu cunoștința și începu să delireze. Către amiază sosi mătușa Rosamunda și doamna Markey pe care le chemase telegrafic, și închirie hanul întreg, ca să nu fie deranjată de nimeni.

Pe la orele cinci maiorul Winton fu rugat să coboare în sala de lectură, care acum era improvizată în salon de primire. În fața ferestrei îl aștepta o femeie înaltă care-și acoperise ochii cu mănușa neagră. Cu toate că trăiau de atîția ani și nu-i despărțea unul de altul decît o depărtare de zece mile, el nu cunoștea pe Lady Summerhay decît din vedere, așa că așteptă să deschidă ea vorba :

— Aici nu mai este nimic de adăugat ; dar am vrut să vorbesc cu dumneata. Ce face fiica dumitale ?

— Delirează.

— Bietul meu băiat ! L-ai văzut — i-ai văzut fruntea ? Îl voi duce acasă.

În lungul obrazului ei acoperit de vălul negru, lacrimile începură să se deșire încet. Se întoarse spre fereastră și-și șterse ochii cu batista. Cu privirile îndreptate asupra fîșiei întunecate de pajiște de afară, Winton murmură încet :

— Vă voi trimite toate lucrurile lui, afară de acelea care ar putea sluji la refacerea morală a fetiței mele.

Se întoarse și se uită la el.

— Ce sfîrșit îngrozitor ! Domnule maior Winton — nu cumva acesta ascunde ceva — spune-mi adevărat : s-au simți pe deplin fericiți ?

Winton o privi drept în luminile ochilor și-i răspunse :

— Cum nu se poate mai fericiți.

Privirile ochilor lui înfruntară fără să clipească, ochii aceia plini de lacrimi care se uită stăruitori la el : o văzu că oftează din greu, pe urmă se întoarse încă o dată spre fereastră și coborîndu-și vălul peste obraz ieși din cameră.

Nu spusese adevărul — căci din vorbele fără șir pe care le scăpase Gyp în timpul delirului, își dase seamă de realitate — dar de asta nu trebuia să afle nimeni, nici chiar mama lui Summerhay, cîtă vreme era în puterea lui să împiedice, ca adevărul să iasă la lumină.

Zile la rînd Gyp rămase fără cunoștință, sbătîndu-se între viață și moarte. Winton aproape nu se mișcă de lîngă ea, ci-și petrecu tot

timpul în camera aceea cu tavanul scund și ferestrele mici, încadrate de iederă, de la care se putea vedea fluviul, lunecînd la vale, ca o panglică de argint în timpul acestor scurte zile de noiembrie, sau negru ca o dîră de smoală în timpul nopților instelate. Reușise ca prin minune să o scape de lăcomia lui.

Refuzase să aducă o infirmieră. Mătușa Rosamunda și doamna Markey se pricepeau de minune, la îngrijjirea unui bolnav, și i-ar fi peste putință să suporte în casă prezența unei femei străine care să asculte cuvintele lui Gyp în timpul delirului. Datoria lui era să facă de gardă lîngă ea și să încerce, pe cît îi era posibil, să ferească aceste secrete de curiozitatea altora. Era în stare să stea ceasuri întregi alături de pat, cu ochii îndreptați spre chipul ei. Nimeni nu se pricepea atît de bine ca el, să depene firul acelor misterioase halucinații, în așa fel ca bolnava să-și poată găsi cît de puțin drumul prin mijlocul tenebrelor pe unde rătăcește.

Rămase foarte mirat de interesul pe care-l arătau cunoștințele lui față de starea lui Gyp, pînă și oameni despre care-și închipuise că nu-i sînt prieteni veniră și lăsară cărți de vizită, sau trimiseră valeți să întrebe cum îi merge bolnavei. Fu și mai profund mișcat de interesul sincer cu care oamenii din vecinătaate urmăreau însănătoșirea fetei lui care cîștigase simpatia lor prin blîndețe și grație. Într-o dimineață îi aduseseră o scrisoare care fusese trimisă din Bury Stret:

Dragă domnule Winton,

Am citit în ziare știrea despre moartea domnului Summerhay. Mă simt mîhnită pentru durerea ei. A fost atît de bună cu mine, și crîncena lovitură de acum mi se pare cu atît mai cumplită. Dacă dumneavoastră găsiți de cuviință că e bine să afle de sentimentele cu care ne gîndim la ea cu toții, vă rog să-i spuneți, nu-i așa ? Îmi închipui cît trebuie să sufere.

A dumitale foarte devotat,
DAPHNE WING.

Prin urmare ei știu numele lui Summerhay — nici nu s-ar fi așteptat la așa ceva. Nu-i răspunse la scrisoare, căci nu știa ce-ar fi putut să-i spună.

Uneori își astupa urechile cu palmele mîinilor, ca să nu mai audă agonia sufletului ei, pe care începuse să o înțeleagă. În timpul delirului se vede că nu-și dădea seama de tragedia recentă. Buzele ei murmurau mereu cuvinte de dragoste și îngânau spaima că il va pierde, afară de clipele cînd rîsul zglobiu, inconștient dovedea fericirea absolută a momentului. Rîsul acesta scurt i se părea

ingrozitor de greu de suportat. Încetul cu încetul în sufletul lui începea să-și facă loc o amară mulțumire. Moartea tragică a lui Summerhay pusese capăt unei situații care ar fi putut să aibă un sfîrșit mult mai tragic decît acesta. Într-o noapte, după ce adormise în fotoliul așezat alături de patul ei, se trezi și o văzu că se uită la el. Ochii aceștia îndreptați spre el, păreau conștienți — erau ochii ei de altădată. Mișcă buzele și încercă să articuleze cu glasul stins :

— Tată !

— Da, fetița mea.

— Îmi aduc aminte de tot ce s-a întîmplat.

Auzind cuvintele ei pline de desnădejde, Winton se plecă și-i sărută mâna care era întinsă peste învelitoarea patului.

— Unde estte îngropat ?

— La Widrington.

— Bine.

Fusese mai mult un oftat, decît un cuvânt în toată forma, și ridicând privirea, o văzu că a închis ochii din nou. Albul transparent al obrazului și frunții, ei încadrate de părul negru era de un contrast surprinzător. Te făcea să te întrebi dacă este obrazul unui om viu sau este frumusețea pe care o dau tenebrele morțiii.

Se ridică și se pleacă adînc asupra patului. Respira ușor — adormise.

Întoarcerea la Mildenham se făcu, în mici popasuri, pe la începutul lui ianuarie — Mildenham, casa cu încăperile ei întunecate care păstrau aceleași mirosuri atât de cunoscute, și în care se ascundeau fantomele amintirilor din trecut. Pentru mica Gyp care trecuse de cinci ani, aceasta era casa preferată, și abia acum începea să prindă dragoste de viață. Mama ei se simțea mai liniștiită, când o vedea că împrumută acestei case ceva din voiciunea ei, exact cum făcuse și ea pe vremea cînd era mică.

Încă nu-și revenise complet în simțiri, și dacă se întâmpla să fie surprinsă de cineva, putea constata imediat paloarea pricinuită de tristețea ei profundă. Singura ei preocupare de acum, era să nu fie surprinsă de nimeni, în timpul cînd stă singură. Dar lui Winton pînă și zîmbetul ei i se părea trist. Toată iarna și primăvara care urma după aceea, și-o petrecu dându-și silința s'o înveselească, dar fără să poată reuși. Începu să-și dea seama că orice încercare din partea lui este inutilă. Numai timpul o va vindeca — cine știe.

Odată cu primăvara însă puterea ei fizică se îmbunătăți, dar totuși nu încercă niciodată să iasă din grădina casei și nici nu pomeni de Casa Roșie, nici de Summerhay. Nu părea deloc să fie predespusă la melancolie și tristețe ; dimpotrivă făcea toate încercările pentru ca să și-o ascundă și să uite. Doar că arăta ca o femeie „cu sufletul zdrobit". Mica Gyp căreia îi spuseseră că „Bryan" a plecat pentru totdeauna și că „nu trebue să pomenească niciodată numele lui, ca să nu întristeze pe mămica", se oprea de multe ori și o urmărea cu privirile grave și neînțelese. Într-un rînd întrebă pe Winton :

— Bunicule, mi se pare că mămica nu trăiește alături de noi, ci undeva, departe, în altă lume. O fi alături de Bryan.

— Așa o fi drăguța mea ; dar despre asta să nu vorbești cu nimeni, afară de mine. Nici numele lui Bryan să nu-l pomenești în fața nimănui.

— Da, bunicule, știu ; dar el unde a plecat ?

Ce putea să-i răspundă Winton ?

Făceau împreună foarte multă călărie, căci ca și mama ei, nicăieri nu se simțea atît de bine ca atunci cînd era în șea, dar nu îndrăsni să poftească pe Gyp să vină și ea cu ei. Ea nu vorbea niciodată despre cai, nici nu cobora la grajduri, ci-și petrecea zilele făcînd mici treburi prin casă, ocupîndu-se de grădină, sau în fața pianului ; uneori cânta puțin, dar de cele mai multe ori se mulțumea să privească notele și să stea cu mâinile încrucișate pe genunchi. Toate acestea se petreceau pe la începutul verii fatale, înainte ca cineva să-și fi putut da seama de tremurul adînc al Europei deasupra căreia norii negrii începeau să se îngrămădească amenințători.

— De-ar putea găsi ceva care să o preocupe, ca să nu se mai gîndească la durerea ei, își zicea Winton mereu, fără să poată găsi salvarea.

În iunie îi propusese să plece la Londra, și spre marea lui mirare, ea se învoi fără să mai stea la gânduri. Plecară în săptămâna Rusaliilor. Trecînd prin fața proprietății Widrington, făcu o sforțare ca să lege o conversație cu ea ; dar ceva mai încolo — privind pe furiș pe deasupra ziarului deschis ia fața lui — văzu că se uită în largul cîmpurilor și lacrimile îi curgea șiroaie pe obraz. Nu făcea nici o mișcare, nici glasul nu i se auzea, numai lacrimile curgeau neostenie. Ochii lui Winton se strînsese și în fundul lor clipi o luminiță, dar chipul lui de piatră rămase încremenit și aspru, încît părea că pielea întinsă peste maxilarele e gata să plesnească.

De la gară mișina îi duse pînă in Bury Street, pe străzi laterale în care se desfășura toată mizeria omenească — oameni cu fețe scofîlcite, cu hainele în zdrențe, femei încovoiate de munca zilei, și

copii cu fețe livide ca niște fantome, jucându-se pe marginea trotoarelor sau în fața pragului. Vederea acestor fețe pămîntii și prost hrănite îți aducea aminte că sfîrșitul lumii fusese amînat un timp, dar acum era foarte aproape. Casele dărăpănate și triste, păreau că așteptă o dărîmare pe care municipalitatea o amînase fără termen ; în tot ce se vedea în jurul lor, nu era nici atîta frumusețe cîtă ai fi putut găsi la gura unui canal. Gyp sta puțin plecată înainte și Winton îi simți mîna într-a lui.

În aceeași seară, după ce luară masa și trecură în camera pe care Winton o mobilase pentru mama ei, și unde scaunele din lemn de lămîi, micul birou în stil iacobean, vechile candelabre de aramă erau tot așa cum fuseseră acum trezeci de ani aproape — Gyp se întoarse spre el :

— Tată, n-ai avea nimica împotrivă, dacă aș înființa la Mildenham un azil pentru copiii săraci, unde ar putea veni să stea la aer urat și la hrană îmbelșugată ?

Emoționat de exprimarea acestei dorințe care era cea dintîi din ziua tragică, Winton îi răspunseră :

— Draga mea, te simți destul de în putere pentru așa ceva ?

— Cred că da. Acum nu mai am nimica, doar ceva aici mai svîcnește cîteodată, — și duse mîna la inimă. Ceea ce ai dát, nu mai poate fi luat înapoi. Aș încerca cu dragă inimă, dacă s-ar putea, căci îmi închipui că ai trecut prin clipe îngrozitoare din pricina mea. Dar dacă i-aș avea pe ei și ar trebui să-i îngrijesc, nu mi-ar mai rămînea timp să mă gîndesc și la mine. Din ce voi avea mai mult timp de lucru, din ce va fi bine. Aș vrea să încep imediat.

Winton aprobă, dînd din cap. Ar fi acceptat — numai ea să se simtă mulțumită.

— Rosamunda te va ajuta ca să-i găsești, zice el. Ea este neîntrecută în astfel de chestiuni. Pe urmă se uită îndelung la ea și adăugă : Încercă și fii curajoasă, draga mea, căci într-o bună zi totul ți se va părea, ca și când nu s'ar fi întîmplat nimica.

Gyp se sili să zîmbească.

— Și totuși — adăugă ea cu glasul stins — cred că nu m'aș fi simțit bine și nici din viață n-aș fi înțeles nimic, fără ceea ce s-a întîmplat.

Își așeză mîinile în poală și ochii îi luceau ca două stele, iar pe buze îi mai juca încă umbra de zîmbet.

Winton se uită la ea și se gîndi :

— Dragoste ! Dincolo de orice măsură — chiar dincolo de tenebrele eterne ale morții.

— SFÎRȘIT —

1915..